

פרוזה

הארי פוטר

הארי פוטר מעולם לא היה כוכב של נבחרת קווידיץ' שמזכה את קבוצתו בנקודות תוך כדי רכיבה על מטאטא גבוה מעל האדמה. הוא לא מכיר לחשי קסם, מעולם לא גידל דרקון מביצה, ומעולם לא עטה גלימת היעלמות. הוא מכיר רק את חייו האומללים עם משפחת דרסלי – דודו ודודתו האיזמים ובנם הדוחה דאדלי, בריון מפונק, מגודל ושמן. החדר של הארי הוא ארון פיצפון בתחתית המדרגות, והוריו המאמצים מעולם לא חגגו את יום הולדתו.

אך כל זה עומד להשתנות כשמכתב מסתורי מגיע אליו בדואר ינשופים: מכתב עם הזמנה למקום מופלא שהארי – וכל מי שיקרא עליו – לא יוכל לשכוח לעולם. כי כאן הארי מגלה לא רק חברים, ספורט אווירי וקסמים בכל דבר, החל בשיעורים וכלה בארוחות, אלא גם גורל גדול שמחכה לו... בתנאי שהוא יצליח לשרוד!

ציור העטיפה:

מרי גראנפרה

עיצוב העטיפה העברית:

פיני חמו

ג'יי. קיי. רולינג

ג'י.קי. רולינג

הארי פוטר

ואבן החכמים

פרוזה

ספרים בעריכת עליזה ציגלר

ג'י.ק.י. רולינג

הארי פוטר ואבן החכמים

מאנגלית: גילי בר-הלל

J.K. Rowling

Harry Potter

and the Philosopher's Stone

ג'י.קיי. רולינג

הארי פוטר ואבן החכמים

Copyright © 1997 Joanne Rowling
Cover Artwork © Warner Bros.
A division of Time Warner
Entertainment Company L.P.

© 2000 כל הזכויות בעברית שמורות להוצאת משכל
מיסודן של ידיעות אחרונות וספרי חמד
ולספרי עליית הגג, ת"ד 23146, תל-אביב
E-mail: books@yedioth.co.il

תודה מיוחדת לאמיר צוקרמן
ותודה גם לבעז אוקון

התקנה ועימוד: גופנה
מונטאז' ולוחות: יש אופסט

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר-מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי - אלקטרוני, אופטי,
מכני או אחר - כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור
בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

דאנא-קוד: 362-1503
מסת"ב: 965-448-765-9 ISBN

נדפס בישראל 2000 Printed in Israel

לג'סיקה, שאוהבת סיפורים

לאן, שאהבה אותם

ולדי, הראשונה ששמעה את הסיפור הזה

פרק 1

הילד שנשאר בחיים

אדון וגברת דֶרְסְלִי, דיירי דרך פְּרִיּוּט מספר ארבע, ידעו לדווח בגאווה שהם נורמליים לגמרי – ותודה ששאלתם. לא יעלה על הדעת כי מכל האנשים בעולם דווקא הם יסתבכו בפרשיות מוזרות או מסתוריות, והרי הם פשוט לא סובלים שטויות מסוג זה.

מר דֶרְסְלִי היה מנכ"ל של חברה בשם גֶרְאֵנִינגְס לייצור מקדחות. הוא היה איש גדל-ממדים, בשרני, וכמעט נטול צוואר – למרות שדווקא היה לו שפם שמן למדי. גברת דֶרְסְלִי היתה רזה ובלונדינית, ולה היה צוואר ארוך פי-שניים מהאורך המקובל, מה שהיה שימושי מאוד, כי רוב זמנה עבר עליה בהצצה מעל גדרות כדי לרגל אחר השכנים שלה. לִדְרֶסְלִים היה תינוק ששמו דָאָדְלִי, ובעיניהם לא היה בעולם ילד מוצלח ממנו.

דבר לא היה חסר לִדְרֶסְלִים. אולם היה להם סוד, והם חיו בפחד שמישהו יגלה אותו. הם חשבו שחייהם לא יהיו חיים ברגע שמישהו ישמע על משפחת פּוֹטֶר. גברת פּוֹטֶר היתה אחותה של גברת דֶרְסְלִי, אבל עברו שנים רבות מאז נפגשו לאחרונה. למעשה, גברת דֶרְסְלִי נהגה להעמיד פנים כאילו בכלל אין לה אחות, כי אחותה ובעלה הכלומניק היו האנשים הכי לא דֶרְסְלִיים בעולם. הִדְרֶסְלִים הצטמררו כשחשבו מה יגידו השכנים אם יום אחד הפוטרם יבואו לבקר ברחוב שלהם. הִדְרֶסְלִים ידעו שגם לְפוֹטֶרִים נולד ילד קטן, אבל הם מעולם לא ראו אותו. הילד היה סיבה טובה נוספת להתרחק מהפוטרם – הם לא רצו שדאָדְלִי

יתחבר עם ילד כזה.

כשרסלי ואשתו התעוררו בבוקר יום שלישי האפלולי והאפור שבו מתחיל סיפורנו, לא היה זכר בשמים המעוננים לכך שדברים מוזרים ומסתוריים עומדים להתרחש ברחבי המדינה. מר רסלי פיזם לעצמו בשעה שבחר עניבה משעממת במיוחד ללבוש לעבודה, וגברת רסלי ריכלה בעליצות וניסתה להכריח את דאדלי המצווה להיכנס לכיסא התינוקות שלו.

שניהם לא הבחינו בינשוף הזהוב שחלף בתעופה על פני חלונם. בשעה שמונה וחצי מר רסלי נטל את התיק שלו, הדביק נשיקה חפוזת על לחייה של גברת רסלי וניסה לנשק לפרידה גם את דאדלי, אבל לא הצליח, מפני שדאדלי היה עסוק בלצרוח ולהעיף את ארוחת הבוקר שלו לכל הכיוונים. "איזה מתוק," התמוגג מר רסלי ויצא מהבית.

רק בקרן הרחוב הוא הבחין בסימן הראשון למשהו מוזר – חתולה שעיינה במפה. לרגע אחד מר רסלי לא עיכל את מה שעניו הראו לו – אך מייד הוא הסב את ראשו להביט שנית. בפינת דרך פְּרִיווֹט אכן עמדה חתולה מנומרת, אבל שום זכר למפה לא נראה. מה עלה על דעתו? זו בטח היתה מין טעות אופטית. רסלי מיצמץ ובהה בחתולה. החתולה בהתה חזרה. ביציאה מהרחוב לכיוון העבודה רסלי המשיך לעקוב אחרי החתולה בראי מכוניתו. הוא ראה איך החתולה קוראת בשלט שעליו כתוב דרך פְּרִיווֹט. לא, לא קוראת בו, כי אם מסתכלת עליו – הרי חתולים אינם מסוגלים לקרוא, לא שלטים ולא מפות. מר רסלי התנער קלות וחדל לחשוב על החתולה. בדרכו הָעִירָה הוא לא חשב על דבר מלבד על משלוח גדול של מקדחות שקיווה לקבל מאוחר יותר באותו יום.

אבל בכניסה לָעִיר המקדחות פרחו ממוחו. בזמן שעמד בפקקים

של הבוקר, הוא לא היה יכול שלא להבחין במספר הגדול של אנשים שהיו לבושים באופן מוזר ביותר. אנשים עטויי גלימות. מר דרסלי לא סבל אנשים שהתלבשו בבגדים מוזרים – האופנות המטורפות של הצעירים! הוא שיער שזו איזו אופנה טיפשית חדשה. אצבעותיו תופפו בעצבנות על ההגה, ומבטו נפל על קבוצה של קוקוואים כאלה שעמדו ממש בקרבת מקום. הם התלחשו ביניהם בהתרגשות. מר דרסלי נזעם לגלות שלפחות שניים מהם לא היו כלל צעירים – מה, האיש ההוא שם נראה מבוגר יותר אפילו ממנו, והוא עטוי גלימה בצבע ירוק־איזמרד! איזו חוצפה! אבל אז עלה על דעתו של דרסלי שמדובר כנראה באיזו הצגה מטופשת. ברור שהאנשים האלה מנסים לגייס כספים לאיזושהי מטרה – כן, זה ההסבר. הפקק התקדם, ותוך דקות אחדות מר דרסלי הגיע לחניון של גראנינגס. מחשבותיו היו טרודות שוב במקדחות.

מר דרסלי נהג תמיד לשבת כשגבו מופנה אל החלון במשרדו שבקומה התשיעית. אלמלא כן, ודאי היה מתקשה עוד יותר להתרכז במחשבות על מקדחות באותו בוקר. הוא לא ראה את הנישופים שעפו הלוך ושוב לאור היום, למרות שאנשים ברחוב דווקא הבחינו בהם. הם הצביעו והסתכלו פעורי־פה כשינשוף אחר ינשוף חלפו בתעופה מעל לראשיהם. מרביתם לא זכו לראות ינשוף קודם לכן אפילו בלילה. על מר דרסלי, לעומתם, עבר בוקר שגרתי ונטול־ינשופים לגמרי. הוא צעק על חמישה אנשים שונים. הוא ניהל כמה שיחות טלפון חשובות וצעק עוד קצת. מצב־רוחו היה מצוין עד להפסקת הצהריים, כשהחליט לצאת ולהתרענן מעט בטיול אל הצד השני של הרחוב, כדי לקנות לו לחמנייה במאפייה ממול.

הוא שכח לגמרי מהאנשים בגלימות, עד אשר חלף על פני קבוצה כזאת שעמדה סמוך למאפייה. הוא הביט בהם בכעס

כשעבר לידם. הוא לא ידע למה, אבל האנשים האלה גרמו לו להרגשת אי־נוחות מסוימת. גם החבורה הזאת התלחששה לה בהתרגשות, והוא לא ראה אצלם אפילו קופת תרומות אחת לרפואה. כשחלף על פניהם שוב בדרכו חזרה, מחזיק סופגנייה שמנה בתוך שקית, הוא קלט כמה מילים משיחתם.

"הפּוֹטְרִים, נכון, ככה שמעתי –"

"כן, הבן שלהם, הָאָרִי –"

מר דֶרְסְלִי נעמד במקום. הפחד הציף אותו. הוא הפנה מבטו שוב לעבר המלחששים כאילו רצה להגיד להם משהו, אבל התחרט ברגע האחרון.

הוא חצה את הכביש כמו טיל, מיהר אל משרדו, גער במזכירה שלא תפריע לו, זינק אל הטלפון וכמעט שסיים לחייג את מספר הטלפון שלו בבית כששינה לבסוף את דעתו. הוא השיב את השפופרת אל כנה וליטף את השפם שלו, מהרהר... לא, זו סתם איווּלַת מצידו. פוֹטֵר זה לא שֵם כּל־כך יוצא־דופן. הוא היה משוכנע שיש הרבה אנשים עם שם משפחה פוֹטֵר, שיש להם בן שקוראים לו הארי. ולמען האמת, הוא בכלל לא בטוח שלאחיין שלו קוראים הארי. הוא אף פעם אפילו לא ראה את הילד. אולי קוראים לו האַרווי. או הארולד. אין טעם להדאיג סתם את גברת דֶרְסְלִי, היא תמיד נלחצת כשמזכירים את אחותה. והוא בכלל לא מאשים אותה – לוּ לוּ היתה אחות כזאת... ובכל זאת, כל האנשים האלה בגלימות...

אחר־הצהריים הוא התקשה יותר להתרכז במקדחות, וכשיצא מהבניין בשעה חמש בערב הוא היה עדיין מודאג כ־כך, עד שבלי לשים לב הוא נתקל במישהו שעמד ממש מִחוץ לשער.

"אני מצטער," הוא גער, בזמן שהישיש הקטנטן מעד וכמעט נפל. עברו כמה שניות לפני שֶדֶרְסְלִי הבחין כי האיש עוטה גלימה

סגולה. הוא כלל לא נראה מוטרד מזה שכמעט הפילו אותו ארצה. להיפך, פניו קרנו בחיוך רחב והוא אמר בקול צפצפני שגרם לעוברי-האורח להסתכל עליהם: "אל תצטער, אדוני היקר – היום שום דבר אינו יכול להעציב אותי! שוש ושִׁמַח, כי אתה יודע-מי הובס סוף-סוף! אפילו מוֹגְלָגִים כמוך צריכים לחגוג ביום המאושר והנפלא הזה!" והאיש הזקן חיבק את מר דִּרְסְלִי סביב בטנו והמשיך לדרכו.

מר דִּרְסְלִי נעמד במקומו ולא זז. בזה הרגע חיבק אותו זֶר מוחלט, ונדמה היה לו שהוא גם כינה אותו מוֹגְלָל או משהו כזה. הוא היה נסער. הוא מיהר אל מכוניתו והתחיל לנסוע הביתה, מקווה כל הזמן שהוא רק דימיין את הכול, דבר שאף פעם לא קיווה לו קודם לכן, כי הרי הוא שונא אנשים שמדמיינים דברים. כשחנה ליד מספר ארבע, הדבר הראשון שראה – וזה פָּלַל לא שיפר את מצב-רוחו – היה החתולה המנומרת שאותה ראה בבוקר. עכשיו עמדה החתולה על חומת החצר שלו. הוא היה משוכנע שזו אותה החתולה – הוא זיהה את הסימנים סביב עיניה.

"קִישָׁטא!" קרא מר דִּרְסְלִי בקול רם.

החתולה לא זזה. היא רק תקעה בו מבט חמור. האם זו התנהגות נורמלית לחתולה? תמה מר דִּרְסְלִי. מנסה להשתלט על עצמו, הוא פתח את הדלת ונכנס הביתה. עדיין היה נחוש בדעתו לא לספר דבר לאשתו.

על גברת דִּרְסְלִי עבר יום שְׁגֵרָתִי ונורמלי לגמרי. בארוחת הערב היא סיפרה לו על כל הבעיות שיש לגברת השכנה עם הבת שלה, ועל זה שדאָדְלִי למד היום ביטוי חדש ("לא רוצה!"). מר דִּרְסְלִי השתדל להתנהג כרגיל. אחרי שדאָדְלִי הושכב לישון, הוא נכנס לסלון בדיוק בזמן לשמוע את הידיעה האחרונה בחדשות הערב: "ולבסוף, חובבי ציפורים ברחבי המדינה דיווחו כי הינשופים

הפגינו היום התנהגות יוצאת-דופן. למרות שהציפורים הללו צדות בלילה, וכמעט אף פעם אינן נראות בשעות היום, דיווח על מאות תצפיות של ינשופים שהתעופפו לכל הכיוונים אחרי זריחת השמש היום. המומחים אינם יודעים להסביר מדוע חרגו פתאום הינשופים ממנהגי השינה שלהם. "הקריין הרשה לעצמו לחייך. "מסתורי ביותר. ועתה נעבור לתחזית מזג-האוויר עם ג'ים מקגפין. צפויות היום עוד מפולות-ינשופים, ג'ים?"

"למען האמת, טד, אמר החזאי, "על ינשופים אני לא יודע, אבל לא רק הם התנהגו מוזר היום. צופים מכל קצוות אנגליה, ממחוזות כמו קנט, יורקשייר ודאנדי, מצלצלים כל היום כדי לספר לי, שבמקום הגשם שחזיתי אתמול הם היו עדים היום למטר של כוכבים! אולי היו אנשים שהקדימו לחגוג את חג המדורות – הוא יחול רק בעוד שבוע, רבותי! אבל הערב אני יכול להבטיח לכם לילה גשום."

מר דרסלי קפא במושב. כוכבים נופלים בשמי בריטניה? ינשופים מתעופפים לאור היום? אנשים מסתוריים בגלימות בכל מקום? ולחשוש, לחשוש קטן על משפחת פוטר...

גברת דרסלי נכנסה לסלון עם שני ספלים של תה. אין ברירה. הוא חייב לספר לה משהו. הוא כיחכח בגרונו בעצבנות. "אה – פֶּטוֹנִיָה, יקירתי – לא שמעת במקרה מאחותך לאחרונה, נכון?" כפי שציפה, גברת דרסלי נראתה מופתעת ומרוגזת. אחרי הכול, הם תמיד נהגו להעמיד פנים שאין לה אחות.

"לא, היא אמרה בכעס. "למה?" "ידיעות משונות בחדשות, מילמל מר דרסלי. "ינשופים... כוכבים... והיו היום בעיר המון אנשים שנראו מוזר..." "נו, אז מה?" רגזה גברת דרסלי. "טוב, רק חשבתי ש... אולי... כל זה איכשהו מתקשר ל... את

יודעת... החברים שלה."

גברת דרסלי שתתה את התה שלה בשפתיים קפוצות. מר דרסלי שקל אם הוא מעז לספר לה ששמע את השם "פּוֹטֶר". הוא החליט שהוא אינו מעז. במקום זאת הוא אמר בשיא הטבעיות שהצליח לגייס, "הבן שלהם – הוא בערך בן גילו של דאדלי, לא?"

"נדמה לי," אמרה גברת דרסלי, לא בשמחה.

"מה שמו שוב? האונאָרד, לא?"

"הארי. שם מגעיל והמוני, אם תשאל אותי."

"אה, כן," אמר מר דרסלי, ליבו שוקע בקרבו. "כן, אני בהחלט מסכים."

הוא לא אמר מלה על העניין בזמן שעלו למעלה להתכונן לשינה. כשגברת דרסלי היתה בחדר־האמבטיה, מר דרסלי חמק לעבר חלון חדר־השינה והביט החוצה אל חצר הבית. החתולה עדיין עמדה שם. היא עמדה והשקיפה על דרך פְּרִיוֹט כאילו ציפתה למשהו.

האם דמיונו מתעתע בו? האם לכל זה יש קשר כלשהו למשפחת פּוֹטֶר? אם כן... אם יתפרסם שהם קרובי־משפחה של זוג ש... – זה יהיה פשוט בלתי נסבל.

הדרסלים נכנסו למיטה. גברת דרסלי נרדמה מייד, אבל מר דרסלי שכב במיטה ער והפך את העניין בראשו. מחשבתו האחרונה היתה המחשבה המנחמת שאפילו אם הפּוֹטֶרים אכן מעורבים בכל זה, אין כל סיבה שהם יתקרבו אליו ואל גברת דרסלי. הפּוֹטֶרים יודעים היטב מה דעתם שלו ושל פְּטוֹנִיָה על אנשים כמותם... הוא לא יכול לתאר לעצמו אותו ואת פְּטוֹנִיָה מעורבים בהתרחשויות כאלו – הוא פיהק והתהפך – עלינו זה לא ישפיע...

כמה שהוא טעה.

מר דרסלי אומנם שקע לו בשינה טרודה, אבל החתולה על

החומה בחוץ שמרה על עירנות מוחלטת. היא עמדה דוממת כמו פסל, עיניה מקופעות ללא מצמוץ אל הפינה הרחוקה של דרך פְּרִיוֹט. הזעירה שברעידות לא תקפה אותה כשנטרקה דלת של מכונית ברחוב הסמוך, ולא כששני ינשופים עטו מעליה. למעשה, השעה היתה כמעט חצות לפני שהחתולה זזה בכלל.

איש הופיע בפינה שעליה השגיחה החתולה. הוא הופיע בפתאומיות ובדממה כזו שהייתם חושבים כי הרגע האדמה פלטה אותו. זנבה של החתולה זע בעצבנות ועיניה הצטמצמו.

שום דבר דומה לאיש הזה לא נראה מעולם בדרך פְּרִיוֹט. הוא היה גבוה, רזה וזקן מאוד, אם לשפוט לפי שערו וזקנו הכסופים, ששניהם היו ארוכים מספיק כדי לתחוב אותם מתחת לחגורה שלו. הוא לבש חלוק ארוך, גלימה סגולה שנגעה בקרקע, ומגפיים עם עקבים גבוהים ואבזמים. עיניו הכחולות היו בהירות, בוהקות ומבריקות מאחורי זגוגיות משקפיים בצורת חרמשים, ואפו היה ארוך ומעוקל, כאילו הוא נשבר לפחות פעמיים. שמו של האיש היה אֶלְבּוּס דִּמְפֶּלְדוֹר.

אֶלְבּוּס דִּמְפֶּלְדוֹר נהג כאילו הוא אינו מודע לכך שברחוב שאליו הרגע הגיע, שום דבר הכרוך בו, החל בשמו וכלה במגפיו, לא יתקבל בברכה. הוא היה עסוק מדי בלחטט בגלימתו, מחפש משהו. אבל בכל זאת נראה שהוא מרגיש שמישהו מסתכל עליו, כי לפתע הרים את מבטו והביט בחתולה, שעדיין בהתה בו מהצד השני של הרחוב. משום־מה, דמותה של החתולה שיעשעה אותו. הוא ציחקק ומילמל, "איך לא ניחשתי."

הוא מצא את מה שחיפש בתוך כיסו הפנימי. זה נראה כמו מצת סיגריות כסוף. הוא פתח את המכסה, הרים אותו באוויר ולחץ על המתג. פנס הרחוב הקרוב אליו כבה בקול פֶּצפּוץ קטן. הוא לחץ עליו שוב – והפנס הבא בתור היבהב וכבה. תריסר פעמים הוא

לחץ על המעמעם, עד ששני האורות היחידים שנותרו בכל הרחוב היו זוג נצנוצים זעירים רחוקים, שהיו עיניה של החתולה שצפתה בו. אילו מישו היה מציץ מחלונו באותה שעה – אפילו היתה זאת גברת דרסלי חדת-העיניים – הוא לא היה רואה דבר מן המתרחש על המדרכה. דמפלדור הכניס את המעמעם חזרה לכיס גלימתו והתחיל ללכת לכיוון בית מספר ארבע, שם התיישב על החומה לצד החתולה. הוא לא הביט בה, אבל אחרי רגע דיבר אליה.

“מי היה מנחש שאפגוש אותך כאן, פרופסור מקגונגל.”

הוא פנה לחייך אל החתולה המנומרת, אבל זו נעלמה. במקומה הוא מצא את עצמו מחייך אל אשה חמורת-סבר שהרכיבה משקפיים מרובעים, בדיוק כצורת הסימנים שהיו סביב עיניה של החתולה. גם היא עטתה גלימה, בצבע איזמרגד. שצרה השחור היה מתוח ואסוף בפקעת הדוקה. היא נראתה מוטרדת למדי.

“איך ידעת שזו אני?” שאלה.

“גברתי הפרופסור, מעולם לא ראיתי חתולה שיושבת בקיפאון מוחלט כל-כך.”

“גם אתה היית קפוא לו בילית יום שלם בישיבה על חומה,” אמרה הפרופסור מקגונגל.

“יום שלם? במקום לחגוג? אני עברתי אולי מאה חגיגות ומסיבות בדרך לכאן.”

פרופסור מקגונגל משכה באפה בכעס.

“כן, כן, כולם חוגגים להם, ללא ספק,” היא אמרה בקוצר-רוח. “היית מצפה שהם יהיו זהירים עדיין, אבל לא – אפילו המוגלגים שמו לב שמשו קורה. זה היה בחדשות שלהם.” היא סימנה בראשה לכיוון חלון הסלון המוחשך של משפחת דרסלי. “שמעתי. להקות של ינשופים... כוכבים נופלים... נו, הם לא טיפשים גמורים. היה ברור שהם ישימו לב למשהו. כוכבים נופלים בקנט – אני

מוכנה להתערב שזה היה דִּדְאָלוּס דִּיגֵל. אף פעם לא היה לו יותר מדי שכל."

"זה לא מפתיע במיוחד," אמר דִּמְפֵלדֹר בעדינות. "כבר אחת-עשרה שנים כמעט שלא היו לנו הזדמנויות לחגוג..."

"אני יודעת," אמרה הפרופסור מֶקְגוֹנֵגֶל בעצבנות. "אבל זו לא סיבה לרדת מהפסים. אנשים מתנהגים בחוסר-אחריות ממש, יוצאים לרחובות לאור היום, אפילו לא מתלבשים בבגדים של מוגֵלִים, מפיצים שמועות."

היא זרקה מבט צידי חד וחטוף לכיוונו של דִּמְפֵלדֹר כשאמרה את המשפט הזה, כאילו קיוותה שהוא יספר לה משהו, אבל הוא לא סיפר, ולכן המשיכה ואמרה: "יופי של דבר זה יהיה, אם דווקא ביום שבו כנראה הסתלק לו סופית אתה-יודע-מי, המוגֵלִים יגלו עלינו את הכול. אני יכולה להניח שהוא באמת הסתלק, דִּמְפֵלדֹר?"

"בהחלט נראה שכן," אמר דִּמְפֵלדֹר. "ויש על מה לשמוח. אפשר להציע לך קֶרְמבּוֹ?"

"קֶרְ-מה?"

"קֶרמבו. זה מין ממתק של מוגֵלִים שאני די מחבב."

"לא, תודה," אמרה הפרופסור מֶקְגוֹנֵגֶל בקרירות, כאילו לא חשבה שזה רגע מתאים לקֶרמבואים. "כפי שאמרתי, אפילו אם אתה-יודע-מי באמת נעלם –"

"גִבְרתי הפרופסור, אשה נבונה כמותך יכולה כמובן לקרוא לו בשמו. השטות הזו של 'אתה-יודע-מי' – כבר אחת-עשרה שנה שאני מנסה לשכנע את כולם לקרוא לו בשמו האמיתי: ווֹלְדִמֹרְט." עווית עברה בפניה של הפרופסור מֶקְגוֹנֵגֶל, אבל נראה שדִּמְפֵלדֹר, שהיה עסוק בניסיון להפריד בין שני קֶרמבואים שנדבקו זה לזה, לא שם לב. "זה תמיד נעשה כל-כך מבלבל כשאומרים 'אתה-יודע-מי'."

אף פעם לא ראיתי סיבה לפחד לומר את שמו של וולדמורט.
"אני מודעת לזה," אמרה פרופסור מקגונגל, ספק מתייאשת
ספק מתפעלת. "אבל אצלך זה סיפור אחר. כולם יודעים שאתה
היחידי שממנו אתה יודע – טוב, נו, וולדמורט, היה מפחד."
"את מחמיאה לי," אמר דמפלדור בקול שלו. "לוולדמורט היו
כוחות שלי לא יהיו אף פעם."

"רק בגלל שאתה יותר מדי – נו – הגון מכדי לנצל אותם."
"מזל שחשוך. לא הסמקתי כל-כך מאז שגברת פומפרי אמרה לי
שהיא אוהבת את מחממי-האוזניים החדשים שלי."

הפרופסור מקגונגל העיפה מבט חד לעבר דמפלדור ואמרה,
"הינשופים זה עוד כלום לעומת השמועות שמתעופפות להן. אתה
יודע מה כולם אומרים? על הסיבה להיעלמות שלו? ומה עצר אותו
בסוף?"

נראה היה כאילו בזאת הגיעה פרופסור מקגונגל לנקודה
שעניינה אותה יותר מכול, הסיבה האמיתית שבגללה המתינה יום
שלם על החומה הקרה והקשה. היא תקעה בו את המבט הכי נוקב
מכל המבטים שתקעה בו עד לאותו רגע, בין אם בתור חתולה ובין
אם בתור אשה. היה ברור שללא קשר למה ש"כולם" אומרים, היא
לא תאמין לסיפור לפני שתשמע מפיו של דמפלדור שזו האמת.
אבל דמפלדור היה עסוק בלבחור לעצמו קרמבו נוסף, ולא ענה.
"מה שהם אומרים," היא המשיכה, "זה שאתמול בלילה
וולדמורט הופיע במכתש גודריק. הוא הלך לשם כדי למצוא את
הפוטרס. השמועה אומרת שלילי וג'יימס פוטר – הם – שהם –
מתו."

דמפלדור הרכין את ראשו. הפרופסור מקגונגל הזדעזעה.
"לילי וג'יימס... אני לא מאמינה... אני לא רציתי להאמין... אוי,
אלבוס..."

דַּמְּבֶלְדוֹר הוֹשִׁיט יד וטפח על כתפה. "אני יודע... אני יודע..."
אמר בכבדות.

קולה של פרופסור מְקִגְנוֹגֵל רעד כשהמשיכה: "וזה עוד לא
הכול. הם אומרים שהוא ניסה להרוג את הבן של הפּוֹטְרִים, הארי.
אבל – הוא לא הצליח. ווֹלְדֶמּוֹרְט לא הצליח להרוג את הילד
הקטנטן הזה. אף אחד לא יודע למה, או איך, אבל הם אומרים
שכשהוא לא הצליח להרוג את הארי פוטר, כוחות הקסם שלו
נשברו איכשהו – ולכן הוא נעלם."
דַּמְּבֶלְדוֹר הינהן בעצב.

"זה – זה נכון?" גימגמה פרופסור מְקִגְנוֹגֵל. "אחרי כל מה
שהוא עשה... כל האנשים שהרג... הוא לא הצליח להרוג ילד קטן?
זה פשוט מדהים... לחשוב שמכל הדברים זה מה שעצר אותו...
אבל איך בשם שמים הצליח הארי להחזיק מעמד?"

"אפשר רק לנחש," אמר דַּמְּבֶלְדוֹר. "אולי אף פעם לא נדע."
הפרופסור מְקִגְנוֹגֵל שלפה מטפחת תחרה והחלה למחות את
הדמעות מתחת למשקפיה. דַּמְּבֶלְדוֹר משך משיכה ארוכה באפו,
הוציא מתוך כיסו שעון מוזהב ובחן אותו. זה היה שעון מוזר
ביותר. היו לו שניים-עשר מחוגים אבל לא היו עליו מספרים;
במקום זה כוכבי-לכת קטנים חגו בתוכו. אולם דַּמְּבֶלְדוֹר כנראה
בכל זאת הצליח לקרוא אותו, כי הוא השיב את השעון לכיסו
ואמר: "הֶאָגְרִיד מאַחֵר. אני מניח שהוא זה שאמר לך שאני נמצא
כאן, נכון?"

"כן," אמרה פרופסור מְקִגְנוֹגֵל, "ואני מניחה שאתה לא מתכוון
לספר לי למה באת לכאן מכל המקומות."

"באתי להביא את הארי לבית דודיו. הם קרובי-המשפחה
היחידים שנותרו לו."

"אתה לא מדבר – לא יכול להיות שאתה מדבר על האנשים

שגרים כאן!" קראה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל, מזנקת על רגליה ומורה על בית מספר ארבע. "דֶמְפֶּלְדוֹר – אל תעשה את זה! צפיתי עליהם כל היום. אי־אפשר למצוא שני אנשים יותר שונים מאיתנו. ויש להם כזה מין ילד – ראיתי אותו מכניס בעיטות לאמא שלו מקצה הרחוב ועד לכאן, וצורח שתקנה לו ממתקים. שהארי פוֹטֶר יעבור לגור כאן?!"

"זה המקום הכי טוב בשבילי," אמר דֶמְפֶּלְדוֹר בנחישות. "דודתו ודודו יוכלו להסביר לו את הכול כשיגדל. כתבתי להם מכתב."

"מכתב?" חזרה הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל בקול חלוש והתיישבה שוב על החומה. "נו באמת, דֶמְפֶּלְדוֹר, אתה חושב שאת כל זה אפשר להסביר במכתב? האנשים האלה לעולם לא יצליחו להבין אותו! הוא יהיה מפורסם – אגדה – אני לא אופתע אם היום הזה יוכר בעתיד בתור 'יומו של הארי פוֹטֶר'. ייִפְתְּבו על הארי ספרים – כל ילד בעולם שלנו יידע את שמו!"

"בדיוק," אמר דֶמְפֶּלְדוֹר ושלח אליה מבט רציני מעל למשקפי החרמש שלו. "דבר כזה יכול לעלות לראש של ילד קטן. להיות מפורסם עוד לפני שהוא יודע ללכת או לדבר! מפורסם בגלל אירוע שהוא אפילו לא זוכר! את לא רואה שהרבה יותר טוב יהיה בשבילו להיות מבודד מכל זה עד שייגדל ויהיה מסוגל להתמודד עם הכול?"

הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל פתחה את פיה, התחרטה, בלעה, ואז אמרה, "כן – כן, אתה צודק, כמובן. אבל איך הילד יגיע לכאן, דֶמְפֶּלְדוֹר?" היא בחנה את גלימתו פתאום, כאילו חשבה שאולי הוא מסתיר את הארי בתוכה.

"האגריד מביא אותו."

"אתה חושב שזה – בטוח – להפקיד בידיו של האגריד משימה

חשובה כל-כך?"

"אני הייתי מפקיד בידי האגריד את חיי", אמר דמפלדור.
"לא שאני מנסה להגיד שאין לו כוונות טובות", אמרה
הפרופסור מקגונגל באי-חשק, "אבל אי-אפשר להעמיד פנים שהוא
לא חסר-אחריות. הרי יש לו נטייה ל... מה זה?"

רעש של טרטור עמום הפך את הדממה סביבם. הרעש הלך
וגבר בזמן שהשניים הביטו ימינה ושמאלה וחיפשו את הרכב
הקרב; הרעש גאה עד לשאגה כשהם הרימו את מבטם השמימה –
ואופנוע אדיר-ממדים צנח מהאוויר ונחת על הכביש לרגליהם.

ואם האופנוע נראה ענקי, זה עוד כלום לעומת האדם שרכב
עליו. הוא היה גבוה כמעט כפליים מאדם רגיל, ורחב לפחות פי-
חמישה. הוא פשוט נראה יותר מדי גדול, וכל-כך פרוץ – סבך
ארוך של שיער וזקן שחור הסתיר את מרבית פניו, היו לו כפות-
ידיים בגודל של מחבתות, ורגליו במגפי העור שלהן נראו כמו
דולפינים קטנים. בזרועותיו העצומות והשריריות הוא החזיק
חבילה של שמיכות.

"האגריד", אמר דמפלדור באנחת רווחה. "סוף-סוף. ואיפה
השגת את האופנוע הזה?"

"אני בהשאלה לקחתי אותו, אדוני פרופסור דמפלדור, כבודו",
אמר הענק וטיפס בזהירות אל הקרקע בזמן שדיבר. "זה סיריוס
פלק הצעיר, הוא נתן לי בהשאלה אותו. עכשיו הוא אצלי, כבודו."
"לא היו שם בעיות, אני מקווה."

"לא, כבודו. הבית הוא נהרס כמעט לגמרי, אבל אני הצלחתי
לחלץ אותו לפני שהמוגלגים הם התחילו למלא את המקום. הוא
נרדם בזמן שהיינו טסים שמה מעל בריסטול."

דמפלדור והפרופסור מקגונגל גהרו מעל לחבילת השמיכות.
בתוכה ניתן היה להבחין בקושי בפעוט הישן שנת ישרים. מבעד

לפלומת השיער השחורה כִּלְיָה שְׂכִיסְתָּהּ אֶת מִצְחוֹ, הֵם יִכְלוּ
 לִהְבָּחִין בַּחֲתָךְ בַּעַל צוּרָה מְשׁוֹנָה, מְשׁוֹנֶנֶת, כְּמוֹ בָּרֶק.
 "שֵׁם הוּא – ?" לַחֲשָׁה הַפְּרוֹפֶסוֹר מְקַגְוֶנְגֶּל.
 "כֵּן," אָמַר דְּמַפְּלִדוֹר. "הַצִּלְקֶת הַזֹּאת תִּישָׂאֵר לוֹ לִנְצַח."
 "אַתָּה לֹא יִכּוֹל לִטְפֹּל בִּזֶּה אִיכְשָׁהוּ, דְּמַפְּלִדוֹר?"
 "אִפִּילוֹ יִכּוֹלְתִּי, לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה זֹאת. צִלְקוֹת יִכּוֹלוֹת לִהְיוֹת דָּבָר
 שִׁמּוּשֵׁי בִיטוֹר. לִי עֲצָמֵי יֵשׁ צִלְקֶת מֵעַל בְּרֶךְ שְׂמָאֵל בְּצוּרַת מִפָּה
 מְדוּיקֶת שֶׁל הֶרְכַּבַּת הַתַּחְתִּית שֶׁל לוֹנְדוֹן. נוֹ טוֹב – הַעֲבֵר אוֹתוֹ אֵלַי,
 הָאֲגָרִיד. הֵגִיעַ הַזְמָן לְגִמּוֹר כֵּאֵן."
 דְּמַפְּלִדוֹר אֶסֶף אֶת הָאֵרִי לְזִרְעוֹתָיו וּפָנָה לְכִיוּן בֵּיתָם שֶׁל
 הַדְּרֶסְלִים.
 "אֲנִי יִכּוֹל – לְהִפְרֹד מִמֶּנּוּ, אֲדוֹנִי, כְּבוֹדוֹ?" בִּיקֵּשׁ הָאֲגָרִיד.
 הוּא הֶרְכִּין אֶת רֹאשׁוֹ הַגָּדוֹל וְהַפְּרוּעַ מֵעַל הָאֵרִי, וְנָתַן לוֹ נִשְׁיָקָה
 שֶׁהִיָּתָה בּוֹדָאֵי שְׁעִירָה וּמִדְּגִדְגַּת בְּמִיּוּחַד. וְאִזּוּ, פִּתְאוֹם, הָאֲגָרִיד פִּלַּט
 יִלְלָה שֶׁל כֹּלָב פִּצּוּעַ.
 "שֶׁשֶּׁשׁ!" הִשְׁתִּיקָה הַפְּרוֹפֶסוֹר מְקַגְוֶנְגֶּל, "אַתָּה תַּעֲרִיר אֶת כָּל
 הַמוֹגְלָגִים!"
 "סִס־סִלִּיחָה," יִיבֵּב הָאֲגָרִיד, מוֹצִיא מִכִּיסוֹ מִטְפַּחַת מְנוֹקֶדֶת
 וְטוֹמֵן בָּהּ אֶת פָּנָיו. "אֲבָל זֶה כִּי אֲנִי פ־פ־פֶּשׁוּט לֹא עוֹמ־מ־מֵד בִּזֶּה
 – לִילִי וְגִיִּימָס הֵם מֵתִים – וְהָאֵרִי הַמִּסְכֵּן הוּא הוֹלֵךְ לְגוֹר עִם
 מוֹגְלָגִים –"
 "כֵּן, כֵּן, זֶה בַּהֲחֹלֶט מְאֹד עֲצוּב, אֲבָל אַתָּה חַיִּיב לְהַשְׁתַּלֵּט עַל
 עֲצָמְךָ, הָאֲגָרִיד, אוֹ שִׁיגְלוּ אוֹתָנִי," לַחֲשָׁה הַפְּרוֹפֶסוֹר מְקַגְוֶנְגֶּל,
 טוֹפַחַת בַּחֲשֵׁשׁ עַל זִרְעוֹ שֶׁל הָאֲגָרִיד, בּוֹמֵן שֶׁדְּמַפְּלִדוֹר טִיפֵּס מֵעַל
 לַגֶּדֶר הַגִּינָה הַנְּמוּכָה וְהַלֵּךְ עַד לְדֹלֶת הַכְּנִיסָה. הוּא הֵנִיחַ אֶת הָאֵרִי
 בַּעֲדִינּוֹת עַל מִפְתָּן הַדֹּלֶת, הוֹצִיא מִכְתָּב מִתּוֹךְ גְּלִימָתוֹ, תָּחַב אוֹתוֹ
 בֵּין הַשְּׂמִיכוֹת שֶׁל הָאֵרִי וְאִזּוּ שָׁב אֶל הַשְּׁנִיִּים הָאֲחֵרִים. דָּקָה תְּמִימָה

עמדו שלושתם והביטו בחבילה הקטנה; כתפיו של האגריד רטטו, הפרופסור מקגונגל מיצמצה בעיניה בעצבנות, והנצנוץ שבדרך-כלל ריצד בתוך עיניו של דמפלדור כבה.

"נו טוב," אמר דמפלדור לבסוף, "זהו זה. אין לנו מה להישאר כאן. עכשיו כבר אפשר להצטרף לחגיגות."

"כן," אמר האגריד בקול חנוק למדי, "אני עכשיו צריך להחזיר לסיריוס את האופנוע שלו. לילה טוב לנו, גברתי פרופסור מקגונגל – אדוני פרופסור דמפלדור, כבודו."

כשהוא מנגב את עיניו הזולגות בשרוול מעילו טיפס האגריד חזרה על האופנוע והתניע את המנוע; הוא עלה השמימה בשאגה ונעלם לתוך הלילה.

"להתראות בקרוב, פרופסור מקגונגל," אמר דמפלדור בתנועת ראש קלה. הפרופסור מקגונגל קינחה את אפה בתגובה.

דמפלדור הסתובב והתחיל ללכת. בפינת הרחוב נעצר ושלף את המעמץ הכסוף. הוא לחץ עליו פעם אחת, ותריסר כדורים של אור עפו חזרה אל פנסי הרחוב, כך שרחוב פֶּרִיוֹט הוּאָר לפתע באור כתמתם, והוא הספיק להבחין בחתולה מנומרת שחמקה ונעלמה מעבר לפינה בקצה הרחוק של הרחוב. בקושי היה יכול עוד לראות את חבילת השמיכות על מפתנו של בית מספר ארבע.

"בהצלחה, הארי," מילמל. הוא הסתובב על עקביו ונעלם ברשרוש גלימה.

רוח קלה בחשה בשיחים המטופחים של דרך פֶּרִיוֹט, ששכבה דוממת וסדורה תחת השמים האפלים, ונראתה כמו המקום האחרון שאתה מצפה שיקרו בו דברים מדהימים. הארי פוטר התהפך בתוך חבילת השמיכות שלו מבלי להתעורר. יד קטנה אחת אחזה במכתב שלצידו, והוא המשיך לישון – בלי שיהיה לו מושג שהוא מיוחד, בלי שיידע שהוא מפורסם, בלי שיידע שעוד כמה שעות יעירו אותו

צווחותיה של גברת גֶרְסֵלִי שתפתח את הדלת כדי להעמיד בחוץ את בקבוקי החלב הריקים, ושאת השבועות הקרובים הוא יעביר בלהיצבט ולהידקר על-ידי בן-דודו דאָלִי... הוא לא היה יכול לדעת שבאותו רגע ממש, אנשים שהתכנסו בחשאי בכל רחבי המדינה הרימו כוסיות ואמרו בשקט: "לחיי הארי פּוֹטֶר – הילד שנשאר בחיים!"

פרק 2

הזכוכית הנעלמת

כמעט עשר שנים עברו מהיום שבו התעוררו הֶרְסֵלִים לגלות את אחיינם הפעוט על סף ביתם, אבל דרך פְּרִיוֹט כמעט שלא השתנתה. השמש זרחה על אותם הגנים המטופחים, והאירה את לוחית המספר ארבע על דלת הכניסה של בית משפחת דֶרְסְלִי; היא חמקה לתוך הסלון שלהם, שכמעט לא השתנה מאז אותו הלילה שבו מר דֶרְסְלִי צפה באותה ידיעת חדשות גורלית על הינשופים. רק התמונות שעל המדף מעל לאח הראו כמה זמן עבר באמת. לפני עשר שנים היו שם המון תמונות של משהו שנראה כמו כדור גומי מנופח וורוד, חבוש מְגוּוֹן צבעוני של כובעי פֻּנְפוֹן שונים – אבל דאָדְלִי דֶרְסְלִי כבר לא תינוק, ועכשיו התמונות מראות ילד רחב ובלונדיני שרוכב בפעם הראשונה על אופניים, על קרוֹסֶלֶה בלונה-פארק, מִשְׁחָק מִשְׁחָק מחשב עם אביו, מחובק ומנושק על-ידי אמו. לא היה זֶכֶר בחדר לכך שעוד ילד מתגורר באותו הבית.

אולם הארי פּוֹטֶר עדיין היה שם. הוא אומנם ישן ברגע זה, אבל לא לאורך זמן. דודתו פֶּטוֹנִיָה כבר היתה ערה, וקולה המצווח היה הצליל הראשון ששמע אותו יום.

“קום! צא מהמיטה! מייד!”

הארי התעורר בבהלה. דודתו דפקה שוב על הדלת.

“קום!” היא צווחה. הארי שמע אותה הולכת לכיוון המטבח,

ואז שמע את הרעש שמשמיע מחבת הטיגון כששמים אותו על

האש. הוא התגלגל אל גבו וניסה להיזכר בחלום שחלם. זה היה חלום טוב. היה בו אופנוע מעופף. היתה לו תחושה מוזרה שכבר חלם את החלום הזה בעבר.

דודתו שוב עמדה מחוץ לדלת.

"קמת כבר?" היא דרשה.

"כמעט," אמר הארי.

"נו, אז קום כבר, אני רוצה שתדאג לקותלי החזיר. ואל תעיז לתת להם להישרף. אני רוצה שהכול יהיה מושלם ביום-ההולדת של דאדלי."

הארי פלט אנחה.

"מה אמרת?" שאלה דודתו מבעד לדלת.

"כלום, כלום..."

יום-ההולדת של דאדלי – איך היה יכול לשכוח? הארי קם באיטיות מהמיטה והחל לחפש את הגרביים שלו. הוא מצא זוג מתחת למיטה שלו, ואחרי ששלף מתוך אחד מהם עכביש גרם אותם. הארי היה רגיל לעכבישים, מפני שהארון שמתחת לגרם המדרגות היה מלא בהם, ושם הוא ישן.

אחרי שהתלבש הוא יצא אל הפרוזדור שהוליך למטבח. שולחן המטבח כמעט שלא נראה מתחת לערימת המתנות של דאדלי. נראה היה שדאדלי אכן קיבל את המחשב שביקש, שלא לדבר על הטלוויזיה השנייה ואופני המירוץ. בשביל מה בדיוק דאדלי רצה אופני מירוץ, זו היתה תעלומה בעיני הארי, כי דאדלי היה שמן מאוד ושנא פעילות גופנית – אלא אם כן, כמובן, הפעילות כללה להכניס למישהו אגרוף. שק האגרוף האהוב על דאדלי היה הארי, אבל בדרך-כלל הוא לא הצליח לתפוס אותו. אולי לא ראו עליו, אבל הארי היה זריז ביותר.

ייתכן שהיה לזה קשר לזה שהוא חי בתוך ארון אפלולי, אבל

הארי תמיד היה קטן ורזה לגילו. הוא נראה עוד יותר קטן ורזה משהיה, בגלל שכל הבגדים שלו היו פעם בגדים של דאָדלי, ודאָדלי היה גדול ממנו בערך פי־ארבעה. להארי היו פנים רזים, ברכיים בולטות, שיער שחור ועיניים ירוקות בוהקות. הוא הרכיב משקפיים עגולים שהיו עטופים בהמון נייר־דבק בגלל מספר הפעמים שדאָדלי הכניס לו אגרוף באף. הדבר היחידי בהופעתו שהארי אהב היתה צלקת דקיקה על מצחו, שהיתה לה צורה של מכת ברק. הצלקת היתה שם מאז שהוא זכר את עצמו, והשאלה הראשונה שזכר את עצמו שואל את דודתו היתה איך קיבל את הצלקת.

”בתאונת הדרכים שבה נהרגו הורייך,“ היא אמרה. ”ואל תשאל שאלות.“

אל תשאל שאלות – זה היה הכלל הראשון לחיים שקטים עם משפחת דְרֶסְלִי.

הדוד וֶרְנֹן נכנס למטבח בזמן שהארי הפך את קותלי החזיר בתוך המחבת.

”סֶרְק את השיער שלך!“ הוא נבח כברכת בוקר.

בערך אחת לשבוע הדוד וֶרְנֹן היה מציץ מעל לעיתון שלו וצועק שהארי זקוק לתספורת. הארי ודאי הסתפר יותר פעמים בחייו מכל שאר הבנים בכיתה שלו גם יחד, אבל זה לא שִׁינָה כהוא־זה, השיער שלו פשוט צמח ככה – לכל הכיוונים.

כשדאָדלי נכנס אל המטבח עם אמו, הארי כבר עמד וטיגן את הביצים. דאָדלי היה דומה מאוד לדוד וֶרְנֹן. היה לו פרצוף גדול וורוד, מעט מאוד צוואר, עיניים כחולות קטנות ומימיות, ושיער בלונדיני סמיך ששכב בקו חלק על ראשו השמן, הרחב. הדודה פֶּטוֹנִיָה הרבתה לומר שדאָדלי נראה כמו תינוק של מלאכים – הארי הרבה לומר שדאָדלי נראה כמו חזיר עם פאה.

הארי הניח את הצלחות עם קותלי החזיר והביצים על שולחן האוכל – משימה לא פשוטה, כי לא היה שם הרבה מקום פנוי. בינתיים דאָדלי ספר את המתנות שלו. פניו נפלו. "שלושים ושש", אמר, מביט אל אמו ואביו. "זה שתיים פחות מבשנה שעברה."

"חמודי, לא ספרת את המתנה של הדודה מאָרג'. הנה, היא מסתתרת כאן מתחת לחבילה הגדולה הזאת מאמא ואבא. "טוב נו, אז שלושים ושבע," אמר דאָדלי ופניו האדימו – הארי, שראה שדאָדלי עומד לעשות הצגה גדולה, התחיל לזלול את קותלי החזיר בשיא המהירות לפני שדאָדלי יהפוך את השולחן. גם הדודה פֿטוֹנִיָה הרגישה כנראה בסכנה, כי היא מיהרה לומר: "ונקנה לך עוד שתי מתנות כשנצא היום. מה דעתך, בופֿילָה? עוד שתי מתנות. ככה טוב?"

דאָדלי חשב על זה רגע. נראה היה שזה מאמץ גדול בשבילו. לבסוף אמר לאט: "ואז יהיו לי שלושים... שלושים ו..." "שלושים ותשע, פּוֹצֶקִי," אמרה הדודה פֿטוֹנִיָה. "אה," דאָדלי התיישב בכבדות ותפס את החבילה הקרובה אליו, "אז בסדר."

הדוד וֶרְנוֹן ציחקק. "הקטנצ'יק רוצה תמורה לכסף שלו, בדיוק כמו אבא. איזה ילד, איזה ילד!" הוא פרע את שערו של דאָדלי. באותו רגע הטלפון צילצל והדודה פֿטוֹנִיָה הלכה לענות, בזמן שהארי והדוד וֶרְנוֹן הסתכלו איך דאָדלי מוריד את העטיפות מאופני המירוץ, מִמְסֶרֶטה, מטיסן עם שלט רחוק, משישה-עשר משחקי מחשב חדשים וממכשיר וידיאו. הוא היה עסוק בלקרוע את העטיפה מעל לשעון זהב כשהדודה פֿטוֹנִיָה שבה מהטלפון עם מבט מודאג ונרגז.

"חדשות לא טובות, וֶרְנוֹן," אמרה. "גברת פֿיג שברה רגל. היא

לא תוכל לקחת אותו," היא הורתה בראשה לכיוונו של הארי.
פיו של דאָדלי נפער בבעתה, אבל ליבו של הארי זינק. כל שנה,
ביום־הולדתו של דאָדלי, הוריו לקחו אותו ועוד ידיד ליום פֿיף
בלונה־פארק, למסעדות המבורגר או לקולנוע. בכל שנה השאירו
את הארי אצל גברת פֿיג, זקנה מטורללת שגרה במרחק שני
רחובות. הארי שָנא להיות שם. הבית כולו הסריח מכרוב מבושל,
וגברת פֿיג היתה מכריחה אותו להסתכל על תמונות של כל
החתולים שהיו לה אי־פעם.

"ועכשיו מה?" אמרה הדודה פֿטוֹנִיָה, מביטה בהארי בזעם
כאילו הוא תיכנן את כל זה. הארי ידע שהוא צריך להצטער על כך
שגברת פֿיג שברה את רגלה, אבל לא היה קל להצטער כשהוא נזכר
שתעבור שוב שנה שלמה לפני שייאלץ להתכונן במיצי, פיצי,
מאמי ופּוּצ'פּוּצ'וֹן.

"אפשר לצלצל למאָרְג', הציע הדוד וֶרנוֹן.
"אל תדבר שטויות, וֶרנוֹן, היא שונאת את הילד."
הדֶרסְלִים הֶרבו לדבר כך על הארי, כאילו שהוא לא שם – או,
בעצם, כאילו הוא איזה יצור מגעיל, שבכל מקרה לא מסוגל להבין
אותם, כמו תולעת.

"ומה עם מה־שמה, החברה שלך – אִיבּוֹן?"
"בחופשה בקפריסין," סיננה הדודה פֿטוֹנִיָה.
"אולי פשוט תשאירו אותי כאן," הציע הארי בתקווה (אולי
סוף־סוף יוכל לבחור את התוכניות שהוא אוהב לראות בטלוויזיה,
ואפילו לשחק קצת במחשב של דאָדלי).

הדודה פֿטוֹנִיָה עשתה פרצוף כאילו הרגע בלעה לימון.
"וכשאחזור אמצא חורבה במקום בית?" גערה בו.
"אני לא אפוצץ את הבית," אמר הארי, אבל אף אחד לא
הקשיב.

"אני מניחה שאפשר לקחת אותו לגן-החיות," אמרה הדודה
 פֶּטוֹנִיָה באיטיות, "... ולהשאיר אותו באוטו..."
 "האוטו חדש, את לא תשאירי אותו שם לבד..."
 דאָדלי התחיל לבכות בקול. למען האמת, הוא לא בכה באמת.
 עברו שנים מאז בכה באמת, אבל הוא ידע שכשהוא מכווץ את פניו
 ומיילל, אמא שלו נותנת לו כל דבר שהוא מבקש.
 "קוֹשְׁקוֹשׁ, פּוֹשְׁפוֹשׁ, אל תבכה. אמא לא תיתן לו לקלקל לך את
 היום המיוחד!" היא קראה, מתנפלת עליו בחיבוקים.
 "אֶ־אני לא... רוצה... שהוא... יֵי־יבוא!" צעק דאָדלי
 בין יללה ליללה מעוֹשָׁה, "הוא תמיד מ־מקלקל הכול!"
 מבעד לזרועותיה של אמו הוא חייך חיוך מגעיל לכיוונו של הארי.
 בדיוק באותו רגע צילצל פעמון הדלת – "אוי, ריבוננו של עולם,
 הם כאן!" אמרה הדודה פֶּטוֹנִיָה בבהלה – ושנייה אחר־כך נכנס
 לבית חברו הטוב ביותר של דאָדלי, פִּירְס פּוֹלְקִיס, בלוויית אמו.
 פִּירְס היה ילד רזה עם פרצוף כמו של חולדָה. בדרך־כלל הוא היה
 זה שהחזיק לאנשים את הזרועות מאחורי גבם בזמן שדאָדלי הִפּה
 אותם. דאָדלי הפסיק מיד להעמיד פנים שהוא בוכה.
 פֶּעֶבֹר חצי שעה – הארי, שלא היה יכול להאמין למזל הטוב
 שנפל בחלקו, ישב במושב האחורי של המכונית לצד פִּירְס ודאָדלי
 בדרך לגן־החיות בפעם הראשונה בחייו. דודתו ודודו לא הצליחו
 לחשוב על תוכנית טובה יותר, אבל לפני שיצאו הדוד ורנן לקח
 את הארי הצידה.
 "אני מזהיר אותך," אמר, מקרב את פרצופו הרחב והסגלגל
 ממש עד לפניו של הארי, "אני מזהיר אותך, ילד – אם תעשה
 צרות, אם אפילו תחשוב לעשות צרות – אתה תישאר בתוך הארון
 הזה עד סוף השנה."
 "לא התכוונתי לעשות כלום," אמר הארי, "מבטיח."

אבל הדוד וְרִנָּן לא האמין לו. אף פעם לא האמינו להארי.
הבעיה היתה, שדברים מוזרים קרו תמיד בסביבה של הארי,
והוא פשוט לא הצליח לשכנע את הֶדְרָסְלִים שהם לא קרו באשמתו.
פעם, הדודה פֶּטוֹנִיָה, שנמאס לה מזה שהארי חוזר מהסֶפֶר
ונראה כאילו בכלל לא הסתפר, לקחה זוג מספריים מהמטבח
וקצצה כל־כך הרבה שיער מראשו עד שהוא נראה כמעט קירח,
חוץ מהפוני שלו – אותו השאירה כדי שיסתיר את "הצלקת
האיומה הזאת". דאָדְלִי צחק עד שירדו לו דמעות, והארי התקשה
להירדם בלילה מרוב מחשבות על איך יהיה למחרת בבית־הספר,
מקום שבו כבר לעגו לו ממילא על בגדיו הגדולים מדי ומשקפיו
המודבקים. אבל למחרת בבוקר הוא התעורר לגלות ששערו נראה
בדיוק כמו שנראה לפני שהדודה פֶּטוֹנִיָה קצצה אותו. נעלו אותו
בארון שבוע בגלל זה, למרות שניסה להסביר להם שהוא לא יכול
להסביר איך השיער צמח כל־כך מהר חזרה.

בהזדמנות אחרת הדודה פֶּטוֹנִיָה ניסתה להכריח אותו ללבוש
סוודר ממש מבחיל שהיה פעם של דאָדְלִי (חום עם פִּוֶּנְפּוֹנִים
כתומים). ככל שהתאמצה למשוך את הסוודר מעל לראשו, כך
נראה היה כאילו הסוודר הולך ומתכווץ, עד שבסוף בקושי היה
יכול לעלות על בובה, ובטח שלא על הארי. הדודה פֶּטוֹנִיָה
החליטה שהסוודר כנראה התכווץ בכביסה, ולשמחתו של הארי
היא לא הענישה אותו.

מצד שני, הוא קיבל עונש גדול על כך שעלה על הגג של בית־
הספר. החבורה של דאָדְלִי רדפה אחריו כמו תמיד, כשלתדהמתם
של הארי ושל כולם הוא מצא את עצמו יושב על הארובה.
הֶדְרָסְלִים קיבלו מכתב כעוס ביותר ממִנְהֶלֶת בית־הספר של הארי,
שכתבה כי הארי מטפס על מבני בית־הספר. אבל בסך הכול (כפי
שצעק אל הדוד וְרִנָּן מבעד לדלת הנעולה של הארון) הוא ניסה

לקפוץ מעל פחי־האשפה הגדולים שמאחורי הבניין. הארי חשב שאולי הרוח תפסה אותו באמצע הקפיצה.

אבל ביום כזה שום דבר רע לא יכול לקרות. לא נורא אפילו לשבת עם דאָדלי ופִירס בשביל התענוג לבלות את היום במקום אחר מלבד בית־הספר, הארון שלו או הסלון של גברת פִיג עם ריח הכרוב.

בזמן שנהג, הדוד וֶרנון התלונן באוזניה של הדודה פֶטוֹנִיָה. הוא אהב להתלונן: אנשים בעבודה שלו, הארי, העירייה, הארי, הבנק והארי – אלה היו כמה מן הנושאים החביבים עליו לתלונות. הבוקר הוא התלונן על אופנועים.

"... דוהרים להם כמו מופרעים, הפושְטָקִים האלה," הוא אמר כשאופנוע עקף אותם.

"היה לי חלום על אופנוע," נזכר הארי לפתע. "הוא עף באוויר."

הדוד וֶרנון כמעט נתקל ברכב שלפניו. הוא הסתובב במושב שלו וצעק על הארי בפרצוף כמו סלק ענקי עם שפם: "אופנועים לא עפים באוויר!" דאָדלי ופִירס גיחכו.

"אני יודע שלא," אמר הארי. "זה היה רק חלום."

אבל הוא התחרט שבכלל אמר משהו. אם היה משהו שהֶדְרֶסְלִים שנאו יותר מהשאלות שהארי שאל, זה היה כשהארי דיבר על דברים שהתנהגו באופן בלתי שְגֵרתי, אפילו אם זה קרה בחלום או בסרט מצויר בטלוויזיה – הם חשבו שזה עלול להכניס לו רעיונות.

זאת היתה שבת שטופת שמש, וגן־החיות היה מלא משפחות מבלות. הֶדְרֶסְלִים קנו לדאָדלי ולפִירס גביעים ענקיים של גלידת שוקולד בכניסה לגן, ואז – בגלל שהגברת הנחמדה באוטו־גלידה

שאלה את הארי מה הוא רוצה לפני שהם הספיקו להסתלק משם – הם קנו לו קרטיב לימון זול. בעצם די טעים, חשב הארי לעצמו, מלקק אותו בזמן שכולם הביטו בגורילה שהתגרדה בראש. היא נראתה די דומה לדאָדלי, חוץ מזה שהיא לא היתה בלונדינית.

זה היה הבוקר הכי נחמד שעבר על הארי זה זמן רב. הוא נזהר ללכת במרחק-מה מהדֶרסֶלים, כדי שדאָדלי ופִירס, שלקראת ארוחת הצהריים כבר התחילו להשתעמם מהחיות, לא יוכלו לחזור אל השעשוע האהוב עליהם – להרביץ לו. הם אכלו במסעדה של גן-החיות, וכשדאָדלי עשה שם הצגה גדולה בגלל שהקינוח המיוחד שלו היה קטן מדי, הדוד וֶרנון קנה לו עוד אחד, והרשה להארי לגמור את הראשון.

מאוחר יותר, במבט לאחור, הארי חשב שהיה עליו לדעת שהכול היה טוב מכדי להימשך כך.

אחרי ארוחת הצהריים הם הלכו אל ביתן הזוחלים. היה שם קריר וחשוך, עם חלונות מוארים לכל אורך הקירות. מאחורי הזוגיות כל מיני לטאות ונחשים הזדחלו על פיסות של עץ ואבן. דאָדלי ופִירס רצו לראות קוֹברות ארסיות ענקיות ונחשי פיתון שיכולים למחוץ אדם למוות. דאָדלי מיהר ומצא את הנחש הכי גדול שהיה שם. הנחש שמצא היה מסוגל ללפף את עצמו סביב מכוניתו של הדוד וֶרנון פעמיים ולמעוך אותה כמו פחית שתייה – אבל באותו רגע לא נראה שהיה לו חשק לעשות את זה. למעשה, הוא ישן לו שנת ישרים.

דאָדלי עמד כשאפו מוצמד לזכוכית ובהה בַּחוליות החומות המבריקות של הנחש.

"תעשה שהוא יזוז", הוא רטן באוזני אביו. הדוד וֶרנון טפח על הזכוכית, אבל הנחש לא זע.

"עוד פעם!" פקד דאָדלי. הדוד וֶרנון דפק על הזכוכית בפרקי

אצבעותיו, אולם הנחש המשיך לנמנם.

"זה משעמם," יילל דאָדלי. הוא המשיך הלאה.

הארי התקרב אל החלון והביט מבט בוחן בנחש. הוא לא היה מתפלא אם גם לנחש משעמם שם עד מוות – בלי שום חֶבְרָה מלבד אנשים מטומטמים שדופקים על הזכוכית ומפריעים לו לישון. זה עוד יותר גרוע מחדר-שינה בתוך ארון, כי שם האורחת היחידה שדופקת על הדלת כדי להעיר אותך היא הדודה פֶּטוֹנֶיָה, ולפחות מדי פעם הרשו להארי לראות גם את שאר הבית.

פתאום פקח הנחש את עיניו השחורות. לאט-לאט הוא הרים את ראשו עד שעניו ניצבו בגובה אחד עם עיניו של הארי.

הוא קרץ.

הארי בהה בו. ואז הביט סביבו כדי לראות אם יש שם עוד מישהו שמסתכל. לא היה. הוא הביט חזרה בנחש וקרץ גם הוא. הנחש הסב את ראשו כדי להורות על הדוד וֶרְנוֹן ועל דאָדלי, ואז גילגל את עיניו לתיקרה. הוא נתן להארי מבט שאמר בבירור: "ככה זה כל הזמן."

"אני יודע," מילמל הארי דרך הזכוכית, למרות שלא היה בטוח שהנחש יכול לשמוע אותו. "זה בטח נורא מעצבן. הנחש הינהן במרץ.

"מאיפה אתה בכלל?" שאל הארי.

הנחש הצביע בזנבו על שלט קטן ליד הזכוכית. נחש בריח, ברזיל.

"היה לך נחמד שם?"

הנחש שוב הצביע על השלט והארי המשיך לקרוא: הפרט הזה נולד בנג'-החיות. "אה, אני מבין. אז אף פעם לא היית בברזיל?" כשהנחש ניענע בראשו, צעקה מחרישת אוזניים שהגיחה מאחורי גבו של הארי הקפיצה את שניהם: "דאָדלי! מר

דִּרְסָלִי! בואו תראו את הנחש הזה! אתם לא תאמינו
מה הוא עושה!"

דאָדלי הגיע בריצה על רגליו השמנות.

"צא מהדרך, אתה," אמר, והכניס להארי אגרוף בצלעות. הארי
נפל אל ריצפת הבטון, מופתע. מה שקרה אחרי זה קרה כל־כך
מהר, שאף אחד לא ראה איך זה קרה – רגע אחד פִּירס ודאָדלי
עמדו כמעט צמודים לזכוכית, וברגע הבא הם זינקו אחורה ביבבות
של פחד.

הארי התיישב ונשימתו נעתקה בתדהמה; הזוגית שאטמה את
התא של נחש הבריה נעלמה כלא היתה. הנחש הענקי התיישר
חוליה־חוליה והזדחל אל הריצפה – כל האנשים בביתן הזוחלים
החלו לצרוח ולרוץ לכיוון היציאות.

כשהנחש חלף לידו, הארי היה יכול להישבע שקול נמוך
מתלחש אמר: "פֶּרְזֶססִיל, הנה אני מגיע... תודה, אִמִּיגוּ!"
השומר שעמד בביתן הזוחלים נראה המום.

"אבל הזכוכית," אמר שוב ושוב, "לאן היא נעלמה?"

מנהל גן־החיות עצמו הכין לדודה פֶּטוֹנִיָה כוס של תה מתוק
וחזק, והתנצל שוב ושוב. פִּירס ודאָדלי התנהגו כאילו שכחו איך
לדבר. הארי לא חשב שהנחש עשה משהו רע, מלבד להעמיד פנים
שהוא עומד לנגוס בקרסוליים שלהם כשחלף על ידם, אבל עד
שכולם שבו למכונית של הדוד וָרְנוֹן, דאָדלי כבר הספיק לספר
שהנחש כמעט הוריד לו את הרגל, ופִּירס נשבע שהוא ניסה למחוץ
אותו למוות. אבל מבחינתו של הארי הכי גרוע היה שכאשר פִּירס
נרגע קצת הוא אמר: "הארי דיבר איתו. נכון, הארי?"

הדוד וָרְנוֹן חיכה עד שפִּירס הלך לביתו לפני שפנה לטפל
בהארי. הוא כעס כל־כך עד שבקושי היה יכול לדבר. הוא הצליח
בקושי לומר, "לֵךְ – ארון – חֶפֶה – בלי ארוחות," לפני שהתמוטט

בכיסא, והדודה פֶּטוֹנִיָה נאלצה לרוץ ולמזוג לו כוסית ברנדי גדולה. כעבור שעות הארי שכב בתוך הארון החשוך שלו והצטער שאין לו שעון. הוא לא ידע מה השעה, ולא היתה לו דרך לגלות אם הֶדְרֶסְלִים עדיין ערים או לא. רק אחרי שיירדמו הוא יוכל להסתכן ולהתגנב למטבח כדי לחפש קצת אוכל.

הוא חי עם הֶדְרֶסְלִים כמעט עשר שנים, עשר שנים אוימללות – מאז שהוא יכול לזכור את עצמו, מאז שהיה תינוק והוריו נהרגו בתאונת הדרכים ההיא. לפעמים, כשהתאמץ להיזכר במשך השעות הארוכות בתוך הארון, עלה במוחו חיזיון מוזר: הֶבֶזֶק מסנוור של אור ירוק וכאב חד שצרב את מצחו. הוא שיער לעצמו שזאת היתה התאונה, אם כי לא הצליח לחשוב מאיפה הגיע לשם האור הירוק. את הוריו הוא בכלל לא זכר. דודתו ודודו כמעט שלא דיברו עליהם, וכמובן אסרו עליו לשאול שאלות. לא היו תמונות שלהם בבית.

כשהארי היה קטן יותר, הוא היה חולם וחולם על קרוב־משפחה בלתי מוכר שיבוא לקחת אותו משם, אבל זה אף פעם לא קרה; הֶדְרֶסְלִים היו קרובי־משפחתו היחידים. אבל לפעמים הוא חשב (או אולי קיווה) שזרים ברחוב מכירים אותו. זרים מאוד מוזרים. איש פצפון עם כובע צילינדר סגול קד לו קידה פעם, כשהלך לעשות קניות עם הדודה פֶּטוֹנִיָה ועם דאָדְלִי. אחרי שהדודה שאלה את הארי בזעם אם הוא מכיר את האיש, היא מיהרה לצאת מהחנות בלי לקנות שום דבר. פעם אחרת אשה פרועה למראה בבגדים ירוקים לגמרי נופפה לו בשמחה באוטובוס. איש קירח שלבש מעיל סגול ארוך במיוחד אפילו לחץ את ידו יום אחד ברחוב, ואז פנה ללכת בלי להגיד מלה. הדבר המוזר ביותר שקישר בין כל האנשים האלה היה האופן שבו כולם נעלמו ברגע שהארי ניסה להתקרב כדי לבחון אותם מקרוב.

בבית-הספר לא היו להארי חברים. כולם ידעו שהחבורה של דאָלי שונאת את הארי פוטר המוזר בבגדיו הגדולים מדי ומשקפיו השבורים, ואף אחד לא אהב להסתכסך עם החבורה של דאָלי.

המכתבים מאף אחד

בריתתו של נחש הברית הברזילאי "זיכתה" את הארי בעונש הכבד ביותר שקיבל בחייו. עד שהורשה שוב לצאת מהארון כבר התחיל החופש הגדול, ודאדלי הספיק לשבור את המסרטה שלו, לרסק את הטיסן עם השלט-רחוק, ובפעם הראשונה שרכב על אופני המירוץ שלו – להפיל את גברת פִּיג הזקנה בזמן שניסתה לחצות את דרך פְּרִיוֹט על הקביים שלה.

הארי שמח שהלימודים נגמרו, אבל לא היתה דרך להימלט מהחבורה של דאדלי, שהגיעה לבקר בבית יום-יום. פִּיֶּרְס, דְּנִיס, מֶאֶלְקוֹלֶם וגורדון היו כולם גדולים ומטומטמים, אבל מכיוון שדאדלי היה הגדול והטיפש מכולם, הוא היה המנהיג. האחרים סתם שמחו להשתתף בספורט החביב על דאדלי: רדיפת הארי.

זאת הסיבה לכך שהארי השתדל לבלות את כל זמנו מחוץ לבית בשוטטות ובמחשבה על סוף החופש, שאותו ראה כמו קרן אור של תקווה. בתחילת ספטמבר הוא יתחיל ללמוד בבית-ספר חדש, ובפעם הראשונה בחייו הוא לא ילמד באותו בית-ספר עם דאדלי. דאדלי היה מיועד לעבור לבית-הספר הפרטי שבו למד הדוד וֶרְנוֹן, סְמֶלְטִינְגְס. גם פִּירְס פּוֹלְקִיס היה אמור ללמוד שם. אבל את הארי עמדו לשלוח לבית-הספר הציבורי המקומי, המקיף סְטוֹנוֹול. דאדלי חשב שזה מאוד מצחיק.

"הם מטביעים לאנשים את הראש בבית-השימוש ביום הראשון שלהם בסְטוֹנוֹול," הוא סיפר להארי, "רוצה להתאמן?"

"לא תודה," אמר הארי, "האסלה המסכנה שלנו לא רגילה שמכניסים לתוכה דברים מגעילים כמו הראש שלך – היא לא תתאושש מזה." ואז הוא ברח, לפני שדאדלי יצליח לפענח את מה שאמר.

באחד הימים ביולי הדודה פֶּטוֹנִיָה לקחה את דאדלי ללונדון כדי לקנות לו את המדים של תלמידי סְמֶלְטִינְגְס, והשאירה את הארי בטיפולה של גברת פִּיג. גברת פִּיג היתה פחות משעממת מהרגיל. התברר שהיא שברה את הרגל שלה בגלל שמעדה על אחד החתולים, ובעקבות זה נראה היה שהיא מחבבת אותם קצת פחות. היא הִרְשֶׁתָה להארי להביט בטלוויזיה, ונתנה לו פרוסה של עוגת שוקולד שהיה לה טעם כאילו שהתה במקרר כמה שנים.

אותו ערב בסלון דאדלי עשה למשפחתו תצוגה של מדיו החדשים. הבנים בסְמֶלְטִינְגְס לבשו מעילי פֶּרֶק בצבע חום-אדמדם, מכנסי ברך בצבע כתום וכובעי קש שטוחים עגולים. הם גם החזיקו מקלות מסוקסים, והשתמשו בהם כדי להכות זה את זה כשהמורים לא הסתכלו. זה היה אמור להיות אימון טוב לחיים.

כשהדוד וֶרְנוֹן ראה את דאדלי במכנסיו החדשים, הוא אמר בקול חנוק שזה הרגע המרגש ביותר בחיים שלו. הדודה פֶּטוֹנִיָה פרצה בבכי ואמרה שאינה מאמינה שזה הדאדלי'לָה המתוק שלה, שגדל ונראה כל-כך נאה ובוגר. הארי לא העז לפתוח את פיו. הוא חשב שאולי כבר הצליח לסדוק שתיים מהצלעות שלו מרוב שהתאפק לא לצחוק בקול רם.

למחרת בבוקר, כשהארי נכנס לארוחת הבוקר, היה סירחון נוראי במטבח. הסירחון נדף מגיגית פח גדולה שישבה בכיור. הוא התקרב והציץ פנימה. הגיגית היתה מלאה במה שנראה כמו סחבות מטונפות ששחו במים אפורים.

"מה זה?" הוא שאל את הדודה פֶּטוֹנִיָה. שפתיה נקפצו, כמו

תמיד כשהארי העז לשאול אותה שאלה.

"מִדִּי בֵּית־הַסֵּפֶר הַחֲדָשִׁים שֶׁלְךָ," הִיא אָמְרָה.

הארי הציץ שוב אל תוך הגיגית.

"אה," אמר, "לא ידעתי שהם צריכים להיות כאלה רטובים."

"אל תדבר שטויות," גערה הדודה פֶּטוֹנִיָה. "אני צובעת כמה בגדים ישנים של דאָדְלִי בצבע אפור, בשבילך. כשאני אסיים זה יִרְאֶה בדיוק כמו הבגדים של כולם."

הארי התקשה להאמין לה, אבל הוא חשב שעדיף לא להתווכח. הוא התיישב אל השולחן וניסה לא לחשוב על איך יִרְאֶה ביומו הראשון בבית־הספר סטוֹנֹוֹל – מן הסתם, כמו אחד שלובש חתיכות עודפות של עור פיל משומש.

דאָדְלִי והדוד וֶרְנֹון נכנסו למטבח, שניהם עם אפים מעוקמים בגלל הסירחון שעלה מִמִּדּוֹ הַחֲדָשִׁים שֶׁל הָאָרִי. הדוד וֶרְנֹון פתח את העיתון כדי לקרוא, כהרגלו, ודאָדְלִי דפק על השולחן במקל שלו מסְמָלְטִינְגְס, שאותו התחיל לקחת איתו לכל מקום. הם שמעו רעש מחריץ הדואר בדלת הקדמית, ורשרוש של מכתבים שנפלו על המחצלת.

"לך תביא את הדואר, דאָדְלִי," אמר הדוד וֶרְנֹון מבעד לעיתון שלו.

"תגיד להארי שיילך."

"לך תביא את הדואר, הארי."

"תגיד לדאָדְלִי שיילך."

"תדקור אותו עם המקל שלך, דאָדְלִי."

הארי ברח לפני שהמקל התקרב אליו, והלך להביא את הדואר. שלושה דברים היו מונחים על המחצלת: גלויה ממארג', אחותו של הדוד וֶרְנֹון שבילתה את החופשה בחו"ל, מעטפה חומה שנראתה כמו חשבון כלשהו, ו – מכתב בשביל הארי.

הארי הרים אותו והסתכל עליו, ליבו מקפץ כמו כדור גומי גדול. אף אחד, אף פעם, בכל החיים שלו, לא כתב לו מכתב. מי כבר היה כותב לו? לא היו לו חברים ולא קרובים נוספים. הוא לא היה מנוי בספרייה, אז הוא אפילו לא קיבל מכתבים מגעילים שמזכירים לו להחזיר את הספרים שלקח. ובכל זאת, הנה זה מונח – מכתב, עם כתובת ברורה ובלתי ניתנת לערעור:

מר ה. פּוֹטֶר
הארון שמתחת למדרגות
דרך פְּרִיווֹט מספר 4
ווינגִינג תחתית
סארי

המעטפה היתה עבה וכבדה, עשויה קלף צהבהב, והכתובת היתה כתובה בדיו ירוקה מבריקה. לא היה בול.

כשהארי הפך את המכתב לצידו השני, ביד רועדת, הוא ראה חותם שעווה סגול שנשא סמל מפואר: אריה, נשר, גירית ונחש, כולם מוקפים באות H גדולה.

"נו כבר, ילד!" צעק הדוד וֶרְנוֹן מהמטבח. "מה מעכב אותך? אתה בודק אם שלחו לנו פצצה בדואר?" הוא צחק מהבדיחה של עצמו.

הארי חזר למטבח, עדיין מביט במכתבו בתמיהה. הוא הושיט לדוד וֶרְנוֹן את החשבון ואת הגלויה, התיישב והחל אט-אט לפתוח את המעטפה הצהובה.

הדוד וֶרְנוֹן פתח את המעטפה של החשבון, השמיע קול של כעס והעיף מבט על הגלויה.

"מארג' חולה," הוא הודיע לדודה פֶּטוֹנִיָה. "היא אכלה צדפה משונה..."

"אבא!" אמר דאָדְלִי פתאום, "אבא, הארי מחזיק משהו!"

בדיוק כשהארי עמד לפתוח את המכתב המקופל, שהיה כתוב על אותו קלף עבה כמו המעטפה, הדוד וֶרְנוֹן חטף אותו מידו. "זה שלי!" אמר הארי וניסה לחטוף אותו חזרה.

"מי ירצה לכתוב לך מכתב?" לעג לו הדוד וֶרְנוֹן, מנער את המכתב כדי לפתוח אותו ביד אחת ומביט בו. פרצופו החליף צבעים מאדום לירוק מהר יותר מרמזור בצומת. ואז הוא המשיך להחליף צבעים. תוך שניות הוא היה לבן־אפרפר כמו דייסה מקולקלת.

"פֶּפֶּפֶּטוֹנִיָה!" השתנק.

דאָדלי ניסה לחטוף את המכתב כדי לקרוא אותו, אבל הדוד וֶרְנוֹן החזיק אותו גבוה מעל לראשו. הדודה פֶּטוֹנִיָה לקחה את המכתב בסקרנות וקראה את השורה הראשונה. לרגע היה נראה כאילו היא עומדת להתעלף. היא תפסה בצווארה והשמיעה קולות של חנק.

"וֶרְנוֹן! אוי, הצילו – וֶרְנוֹן!"

הם הביטו זה בזה, כאילו שכחו שהארי ודאָדלי עדיין נמצאים בחדר. דאָדלי לא היה רגיל שמתעלמים ממנו. הוא טפח על ראשו של אביו בעזרת מקל הסמלטינגס שלו.

"אני רוצה לקרוא את המכתב הזה," אמר בקול חזק.

"אני רוצה לקרוא אותו," אמר הארי בזעם, "כי הוא שלי."

"צאו מכאן, שניכם," סינן הדוד וֶרְנוֹן ותחב את המכתב חזרה לתוך המעטפה.

הארי לא זז משם.

"אני רוצה את המכתב שלי!" צעק.

"תן לי לראות אותו!" דרש דאָדלי.

"צאו!" שאג הדוד וֶרְנוֹן. הוא הרים גם את הארי וגם את דאָדלי בצווארונים שלהם והשליך אותם לפרוזדור, תוך שהוא

טורק בפניהם את דלת המטבח. הארי ודאָלי נאבקו מייד, במרץ אבל בשקט, על הזכות להאזין בחור המנעול; דאָלי ניצח, לכן הארי נשכב על בטנו כדי להאזין בסדק שבין הדלת לריצפה כשמשקפיו תלויים מאוזן אחת.

"וֶרְנוֹן," אמרה הדודה פֶּטוֹנִיָה בקול רועד, "תראה את הכתובת – איך הם הצליחו לגלות איפה הוא ישן? אתה חושב שהם עורכים אחרינו מעקב?"

"מעקב – תצפיות – אולי הם בכלל מרגלים עֲלֵינוּ," מילמל הדוד וֶרְנוֹן כאחוז טירוף.

"אבל מה נעשה, וֶרְנוֹן? שנכתוב להם חזרה? שנאמר להם שאנחנו לא רוצים –"

הארי היה יכול לראות את הנעליים השחורות המבריקות של הדוד וֶרְנוֹן פוסעות הלוך ושוב לאורך המטבח.

"לא," הוא אמר לבסוף. "לא, נתעלם מזה. אם הם לא ישמעו תשובה... כן, כך הכי טוב... לא נעשה דבר..."

"אבל –"

"אני לא מוכן שיהיה לי כזה בבית, פֶּטוֹנִיָה! נשבענו כשלקחנו אותו, שנשים קץ לשטויות המסוכנות האלו!"

אותו ערב, כשחזר מהעבודה, הדוד וֶרְנוֹן עשה משהו שלא עשה מעולם קודם לכן: הוא ביקר את הארי בארון שלו.

"איפה המכתב שלי?" אמר הארי ברגע שהדוד וֶרְנוֹן נכנס בקושי רב בדלת. "מי כתב אלי?"

"אף אחד. הוא נשלח אליך בטעות," אמר הדוד וֶרְנוֹן בקצרה. "שרפתי אותו."

"זו לא היתה טעות," אמר הארי בכעס, "היה כתוב שם הארון שלי."

"שקט!" צעק הדוד וָרנון, ושני עכבישים נשרו מהתיקרה. הוא לקח כמה נשימות עמוקות, וניסה להעלות על פרצופו חיוך שנראה מכאיב ביותר.

"אה – כן, הארי – הארון הזה. דודתך ואני דיברנו... האמת שאתה גדלת לאחרונה... חשבנו שיהיה נחמד אם תעבור לחדר-השינה השני של דאָדלי." "למה?" שאל הארי.

"אל תשאל שאלות!" גער בו דודו. "קח את הדברים שלך למעלה, עכשיו."

בבית משפחת דֶרְסְלי היו ארבעה חדרי־שינה: אחד של הדוד וָרנון והדודה פֶּטוֹנִיָה, אחד בשביל אורחים (בדרך־כלל אחותו של הדוד וָרנון, מֶאָרְג'), אחד שבו דאָדלי ישן ואחד שבו דאָדלי החזיק את כל הצעצועים והדברים שלא נכנסו לחדר־השינה הראשון שלו. הארי הצליח לקחת את כל הדברים שלו מהארון לחדר־השינה בקומה השנייה בִּפְעַם אחת. הוא התיישב על המיטה והביט סביבו. כמעט הכול כאן היה שבור. המסרטה בת החודש שכבה על טנק צעצוע שבאמת נוסע, שדאָדלי פעם דרס איתו את הכלב של השכן; בפינה עמד מִקְלָט הטלוויזיה הראשון של דאָדלי, שדאָדלי ניפץ בבעיטה כשביטלו את תוכנית הטלוויזיה האהובה עליו; עמד שם כלוב גדול שפעם היה בו תוכי, עד שדאָדלי החליף אותו עם מישהו בבית־הספר תמורת רובה־אוויר, שגם הוא היה שם, על ראש מדף, עם קנה מעוקם לגמרי כי דאָדלי התיישב עליו פעם. מדפים אחרים היו מלאים ספרים. הספרים היו הדברים היחידים בחדר שנראו כאילו אף פעם לא נגעו בהם.

מלמטה נשמע קולו של דאָדלי שצווח באוזני אמו: "אני לא רוצה אותו שם... אני צריך את החדר הזה... תוציאי אותו משם..." הארי נאנח והתמתח על המיטה. אתמול היה עושה הכול כדי

לעבור לכאן. היום הוא העדיף להיות בתוך הארון שלו, עם המכתב, מאשר כאן בלעדיו.

למחרת בארוחת הבוקר כולם היו שקטים מאוד. דאָלי היה בהלם. הוא כבר צרח, חבט באבא שלו עם מקל הסמלטינגס, הקיא בכוונה, בעט באמא שלו והשליך את הצב שלו דרך הגג של החממה – ועדיין הוא לא קיבל את החדר שלו בחזרה. הארי חשב על אתמול והתחרט על כך שלא פתח את המכתב עוד במסדרון. הדוד וֶרְנוֹן והדודה פֶּטוֹנִיָה שלחו כל הזמן מבטים אפלים זה לזה. כשהדואר הגיע – הדוד וֶרְנוֹן, שהתנהג כאילו הוא מנסה להיות נחמד כלפי הארי, הכריח את דאָלי ללכת לאסוף אותו. הם שמעו אותו חובט בדברים עם מקל הסמלטינגס שלו לכל אורך המסדרון. ואז הוא צעק: "יש עוד אחד! מר. ה. פוטר, חדר־השינה הקטן ביותר, דרך פְּרִיוֹט מספר 4 –"

הדוד וֶרְנוֹן זינק מכיסאו ורץ אל הפרוזדור בזעקה חנוקה כשהארי דולק בעקבותיו. הדוד וֶרְנוֹן נאלץ להיאבק עם דאָלי כדי לקחת ממנו את המכתב, משימה שהיתה קשה עוד יותר בגלל שהארי נתלה על הצוואר שלו מאחור. אחרי דקה של היאבקות מבלבלת, שבה כולם חטפו הרבה מכות ממקל הסמלטינגס, הדוד וֶרְנוֹן התיישר, מתנשף בכבדות ואוחז בידו את המכתב של הארי. "לך לארון שלך – כלומר, לחדר שלך," התנשף לכיוונו של הארי. "דאָלי – לך – לך לאן שתלך."

הארי התהלך סחור־סחור בתוך החדר שלו. מישוהו ידע שהוא עבר מתוך הארון שלו, ונראה שהוא ידע גם שהוא לא קיבל את המכתב הראשון. אולי פירוש הדבר שהמישהו הזה ינסה שוב? והפעם הוא יודא שזה לא ייכשל. היתה לו תוכנית.

השעון המעורר המתקן צילצל בשעה שש בבוקר למחרת. הארי הזדרז לכבות אותו והתלבש בשקט. אסור לו להעיר את הֶרְסֵלִים. הוא התגנב במורד המדרגות בלי להדליק אף אחד מהאורות. הוא התכוון להמתין לדוור בפינת דרך פֶּרְיוֹט ולקבל ממנו את המכתבים בשביל מספר ארבע. ליבו פעם בחוזקה בחזהו בזמן שהתגנב לאורך המסדרון לעבר דלת הכניסה –

”אאאאחח!”

הארי קפץ באוויר – רגלו דרכה על משהו גדול וספוגי על המחצלת – משהו חי.

אורות נדלקו בקומה מעליו, והארי הבין למורת רוחו, כי הדבר הספוגי שעליו דרך היה למעשה הפרצוף של הדוד וֶרְנוֹן. דודו הלך לישון למרגלות הדלת בתוך שק־שינה, כדי לוודא באופן מוחלט שהארי לא יוכל לעשות בדיוק את מה שניסה לעשות. הוא צעק על הארי כמעט שעה, ואז אמר לו ללכת למטבח להכין כוס תה. הארי הזדחל לכיוון המטבח מלא רחמים עצמיים, ועד שחזר הדואר כבר הגיע – הַיֵּשֶׁר אל חֵיקוֹ של הדוד וֶרְנוֹן. הארי ראה שלושה מכתבים שנשאו כתובת כתובה בדיו ירוקה.

”אני רוצה –” הוא פתח, אבל הדוד וֶרְנוֹן קרע את המכתבים לחתיכות לעיניו.

הדוד וֶרְנוֹן לא הלך לעבודה באותו יום. הוא נשאר בבית, ועם פטיש ומסמר סגר את חריץ המכתבים.

”את מבינה,” הוא הסביר לדודה פֶּטוֹנִיָה בפה מלא מסמרים, “אם הם לא יצליחו למסור את המכתבים, הם ייאלצו לוותר.”

”אני לא בטוחה שזה יעבוד, וֶרְנוֹן.”

”אה, השכל של האנשים האלה עובד בדרכים מסתוריות, פֶּטוֹנִיָה, הם לא כמוך או כמוני,” אמר הדוד וֶרְנוֹן, וניסה לדפוק מסמר עם פרוסת העוגה שהדודה פֶּטוֹנִיָה הביאה לו.

ביום שישי הגיעו בשביל הארי לא פחות משנים-עשר מכתבים. מאחר שהם לא יכלו להיכנס דרך חריץ-הדואר, הם נתחבו מתחת לדלת, לתוך החריצים של המשקוף, ואחדים אף הוחדרו פנימה דרך החלון הקטן של השירותים בקומת הקרקע.

הדוד וֶרְנוֹן נשאר שוב בבית. אחרי ששרף את כל המכתבים הוא הוציא שוב פטיש ומסמרים, ובעזרת קרשים חסם את כל החריצים סביב הדלת הקדמית והדלת האחורית, כך שאיש לא יוכל לצאת מהבית. הוא פיזם מנגינה עליזה במהלך עבודתו וקפץ מכל רעש קטן.

בשבת הדברים החלו לצאת מכלל שליטה. עשרים וארבעה מכתבים ממוענים להארי מצאו את דרכם לתוך הבית, מכורבלים ומוחבאים בתוך כל אחת מעשרים וארבע הביצים באריזה שהחלבן התמזה־מאוד הושיט לדודה פֶּטוֹנִיָה דרך אחד החלונות בסלון. בזמן שהדוד וֶרְנוֹן ערך מספר שיחות טלפון זועמות לרשות הדואר ולמחלבה בניסיון למצוא את הכתובת המתאימה לתלונה, הדודה פֶּטוֹנִיָה ריסקה את המכתבים בתוך מעבד המזון שלה.

"מי בֶּעוֹלָם כל-כך רוצה לדבר איתך?" שאל דאָדְלִי הנדהם את הארי.

ביום ראשון הדוד וֶרְנוֹן התיישב לארוחת הבוקר כשהוא נראה עייף ומעט חולה, אבל מאוד מרוצה.

"לא מביאים דואר ביום ראשון," הזכיר להם בשמחה ומרח ריבה על העיתונים שלו. "יום בלי מכתבים ארורים..."

משהו החליק במהירות במורד ארובת המטבח בזמן שדיבר, ופגע בו בדיוק בעורף. שנייה אחר-כך פרץ מתוך הארובה מטח של שלושים או ארבעים מכתבים. הֶדְרֶסְלִים התכופפו, שלא להיפגע,

אבל הארי זינק לאוויר וניסה לתפוס –

”צא החוצה! החוצה!”

הדוד וֶרְנוֹן תפס את הארי במותניים והשליך אותו אל המסדרון. אחרי שגם הדודה פֶּטוֹנִיָה ודאָדְלִי יצאו בריצה כשזרועותיהם מכסות את פניהם, הדוד וֶרְנוֹן טרק את הדלת בפניהם. הם יכלו לשמוע את המכתבים שהמשיכו לזרום אל תוך החדר ופגעו בקירות ובריצפה.

”זהו זה,” אמר הדוד וֶרְנוֹן, מנסה לדבר בשקט אבל ב־בזמן תולש פיסות שלמות מהשפם שלו. ”תוך חמש דקות כולכם כאן, מוכנים ליציאה. אנחנו עוזבים. לארוז בגדים. בלי להתווכח!” הוא נראה כל־כך מסוכן עם חצי שפם חסר, שאף אחד לא העז להתנגד לו. עשר דקות מאוחר יותר הם כבר פילסו את דרכם דרך הדלתות החסומות וישבו בתוך המכונית שדהרה לכיוון הכביש המהיר. דאָדְלִי התייפח במושב האחורי: אבא שלו החטיף לו מכה בראש על כך שעיקב אותם כשניסה לארוז בתוך התרמיל שלו את הטלוויזיה, הווידאו והמחשב.

הם נסעו. ונסעו. אפילו הדודה פֶּטוֹנִיָה לא העזה לשאול לאן הם נוסעים. מדי פעם הדוד וֶרְנוֹן היה מסתובב בפנייה חדה ונוהג זמן־מה בכיוון ההפוך.

”לאבד אותם... לאבד אותם...” הוא היה ממלמל בכל פעם שעשה זאת.

הם לא עצרו לאכול או לשתות אפילו פעם אחת לאורך כל היום. עד רדת הערב דאָדְלִי כבר צרח מרוב בכי. מעולם לא עבר עליו יום נורא כל־כך. הוא היה רעב, הוא הפסיד חמש תוכניות טלוויזיה שרצה לראות, ואף פעם לא עבר זמן רב כל־כך בלי שהוא פוצץ אפילו חייזר אחד על המחשב שלו.

הדוד וֶרְנוֹן עצר לבסוף מחוץ לַמְלוֹן עגום למראה בחוצותיה של

עיר גדולה. דאָלי והארי חלקו חדר עם שתי מיטות יחיד וסדינים לחים ומעופשים. דאָלי נחר, אבל הארי נשאר ער. הוא ישב על אדן החלון, הביט מטה על אורות המכוניות החולפות, וחשב...

למחרת הם אכלו ארוחת בוקר של דגנים עבשים ועגבניות משומרות קרות על טוסט. הם בדיוק עמדו לסיים כשבעלת המלון הגיעה אל שולחנם.

"תסלחו לי, אבל אחד מכם הוא מר ה. פוטר? הגיעו בערך מאה כאלה לקבלה כאן."

היא הושיטה את המכתב כך שכולם יוכלו לקרוא את המען הכתוב בדיו ירוקה:

מר ה. פוטר

חדר 17

מלון ריילווי

קוֹוֹרְת'

הארי מייד ניסה לתפוס את המכתב, אבל הדוד וֶרְנוֹן העיף את היד שלו לפני שהספיק. האשה הסתכלה עליהם.

"אני אקח אותם," אמר הדוד וֶרְנוֹן, נעמד במהירות וליווה אותה לכיוון הקבלה.

"לא עדיף שפשוט נחזור הביתה, יקירי?" שאלה הדודה פֶּטוֹנִיָה בזהירות כעבור שעות, אבל הדוד וֶרְנוֹן הגיב כאילו לא שמע אותה. מה בדיוק הוא חיפש – אף אחד לא ידע. הוא הסיע אותם לאמצע של יער, יצא, הביט סביבו, ניענע בראשו, חזר למכונית, ושוב הם יצאו לדרך. הוא חזר על אותו הטקס במרכזו של שדה מעופד, בין שני קצותיו של גשר גדול, ובקומה העליונה של חניון רב-קומתי.

"אבא השתגע, נכון?" שאל דאָלי את הדודה פֿטוֹניָה אַחר־הצהריים אותו יום. זה קרה אַחרי שֶהדוד וְרֵנוֹן הֵחֵנָה את המכונית על חוץ הים, נעל את כולם בתוכה ונעלם.

החל לרדת גשם. טיפות גדולות היכו בָּגַג המכונית. דאָלי בכה. "היום יום שני," הוא אמר לאמו. "אומברטו הגדול מופיע הערב. אני רוצה להיות בְּמָקוֹם שיש בו טלוויזיה."

יום שני. זה הזכיר להארי משהו. אם אכן היה יום שני – ובדרך־כלל אפשר לסמוך על דאָלי שידע את ימי השבוע, בגלל הטלוויזיה – אז מחר, יום שלישי, יהיה יום־הולדתו ה־11 של הארי. כמובן, ימ־ההולדת שלו אף פעם לא היו כִּיפיים במיוחד. בשנה שעברה הִרְסָלִים נתנו לו קולב וזוג גרביים ישנים של הדוד וְרֵנוֹן. ובכל זאת, לא בכל יום אתה בן 11.

הדוד וְרֵנוֹן חזר ועל פניו היה נסוך חיוך. הוא החזיק חבילה ארוכה, דקה, ולא ענה לדודה פֿטוֹניָה כשהיא שאלה אותו מה קנה. "מצאתי את המקום המושלם!" אמר. "קדימה! כולם לצאת!" היה קר מאוד מִחוּץ למכונית. הדוד וְרֵנוֹן הצביע לעבר מה שנראה כמו סלע גדול ומרוחק שהזדקר מתוך הים. על ראש הסלע עמדה לה הבקתה העלובה ביותר שאפשר לדמיין. דבר אחד היה בטוח – טלוויזיה לא תהיה שם.

"לפי התחזית תהיה סערה הלילה!" ציחקק הדוד וְרֵנוֹן, סוּפָּק ידיו בחדווה, "והאדון הנכבד הזה הסכים בטובו להשאיל לנו את הסירה שלו!"

שיש מחוסר־שיניים צָלַע לקראתם, מצביע – בחיוך מרושע מעט – על סירת משוטים רעועה שצפה על המים האפורים־כפלדה שלרגליהם.

"כבר קניתי לנו צִידָה," אמר הדוד וְרֵנוֹן, "אז כולם לעלות לסיפון!"

בתוך הסירה היה קר כקרח. רסיסי מים קפואים מן הים וגשם טיפטפו על עורפיהם ורוח קרה חבטה בפניהם. בתום שֵׁיט שהיה נדמה להם כי נמשך שעות הם הגיעו לסלע, ושם הוביל אותם הדוד וָרְנוֹן, מחליק ומועד, לעבר הבקתה המתפוררת.

בתוך הבקתה היה אִיּוֹם: היתה צחנה של אצות־ים מרקיבות, הרוח שרקה מבעד לחרכים בקירות העץ, והאח היה לח וריק. היו רק שני חדרים.

התברר שהצִידה של הדוד וָרְנוֹן היתה שְׁקִית צִיפס לכל אחד מהם, וארבע בננות. הוא ניסה להדליק אש, אבל שְׁקִיות הצִיפס הריקות רק העלו עשן מסריח והצטמקו.

"חבל שאין לנו כאן את המכתבים האלה, לא?" אמר בשמחה. מצב־רוחו היה מרוּמָם מאוד. היה ברור שהוא חשב כי אף אחד לא יצליח להגיע אליהם כאן בזמן סערה כדי להביא להם דואר. בתוך־תוכו הארי הסכים איתו, אם כי אותו המחשבה הזאת כלל לא עודדה.

עם רדת הלילה התעוררה סביבם הסערה המובטחת. רסיסי מים מן הגלים הגבוהים ניתזו על קירות הבקתה, ורוח פראית הרעידה את החלונות המטונפים. הדודה פְּטוֹנִיָה מצאה כמה שמיכות מעופשות בחדר השני וסידרה לדאָדְלִי מיטה על הספה אכולת־העש. היא והדוד וָרְנוֹן הלכו לישון על המיטה הגבשושית בחדר הסמוך, ולהארי לא נותר אלא לחפש את פיסת הריצפה הרכה ביותר ולהתכרבל תחת השמיכה הדקה והמסמורטט ביותר.

הסערה רעשה וגעשה ביתר־עוז ככל שהלילה נמשך. הארי לא הצליח לישון. הוא רעד והתהפך, מנסה למצוא תנוחה נוחה, בטנו רוטנת מרוב רעב. נחירותיו של דאָדְלִי לא נשמעו בגלל הרעמים העמוקים שהחלו בסביבות חצות. לוח המחוגים המואר של שעונו של דאָדְלִי, על פרק־ידו השמנה שהידלדלה אל מַעְבֵּר לקצה הספה,

הראה להארי שבעוד עשר דקות ימלאו לו אחת-עשרה שנים. הוא שכב וצפה בתקתוק המסמן את ההתקרבות של יום-הולדתו, ושאל את עצמו אם הִדרסָלים יזכרו בכלל. הוא תהה איפה נמצא עכשיו כותב המכתבים.

עוד חמש דקות. הארי שמע משהו חורק בחוץ. הוא קיווה שהגג לא עומד לקרוס פנימה, אם כי אז לפחות אולי יהיה מעט יותר חם. עוד ארבע דקות. אולי הבית בִּדְרֵךְ פְּרִיוֹט יתמלא כל-כך במכתבים עד שהם יחזרו אליו, שהוא בכל זאת יצליח לגנוב אחד מהם איכשהו.

עוד שלוש דקות. זה הים שם, חובט באבנים בקול כזה? ו – עוד שתי דקות – מה מקור הרשרוש המוזר שהרגע נשמע מבחוץ? האם האבנים מתפוררות לתוך המים?

עוד דקה והוא יהיה בן אחת-עשרה. שלושים שניות... עשרים... עשר – תשע – אולי הוא יעיר את דאָדְלִי, סתם כדי לעצבן אותו – שלוש – שתיים – אחת – בום.

הבקתה כולה רעדה והארי התיישב על השמיכה, שולח מבט לכיוון הדלת. מישהו עמד שם בחוץ ודפק בדלת.

פרק 4

שומר המפתחות

בוים. נשמעה עוד דפיקה. דאָלי התעורר בבהלה.

"איפה התותח?" הוא שאל בטמטום.

קול חזק נשמע מאחוריהם, והדוד וֶרנון נכנס מועד לתוך החדר. בידיו החזיק רובה – עכשיו הם ידעו מה היה בתוך החבילה הארוכה הדקה שהביא איתם.

"מי שם?" הוא צעק, "אני מזהיר אתכם – אני חמוש!"

היתה שתיקה. ואז –

טראח !

הדלת ספגה מכה חזקה כל-כך, שהיא פשוט ניתקה מהציר שלה ובקול נפץ אדיר נחתה על הריצפה.

איש ענק-ממדים עמד בדלת. פניו הוסתרו כמעט לגמרי מאחורי רעמת שיער ארוכה ופרועה וזקן פראי וסבוכ, אבל אפשר היה לראות זוג עיניים שניצנצו כמו חיפושיות שחורות מתוך כל השיער. הענק פילס את דרכו לתוך הבקתה, רוכן כך שראשו בקושי נוגע בתיקרה. הוא התכופף, הרים את הדלת מהריצפה ובקלי-קלות התקין אותה חזרה על ציריה. קולות הסופה שבחוץ שקטו מעט. הוא פנה להביט בהם.

"נכון שאתם לא איכפת לכם להכין לנו כוס תה? זה היה קשה

עד להנה..."

הוא צעד לכיוון הספה שעליה ישב דאָלי, קפוא מרוב פחד.

"אתה, זוז, גוש בשר," אמר הזר.

דאָדלי פלט צפצופ דק ורץ להתחבא מאחורי אמו, שפרעה באימה מאחורי הדוד נָרְנוֹן.

"והנה פה הארי!" אמר הענק.

הארי הביט מעלה לתוך הפרצוף הפראי, המוצל והמפחיד, וראה שעיני החיפושית מכווצות בחיוך.

"הפעם האחרונה שאני ראיתי אותך אתה היית רק תינוק," אמר הענק. "אתה נראה לגמרי כמו האבא שלך, רק עם עיניים כמו האמא שלך."

הדוד נָרְנוֹן השמיע מין קול חרחור מוזר.

"אני דורש שתלך מכאן תיכף ומייד!" אמר. "פרצת לכאן בניגוד לחוק!"

"אוף, אתה סתום את הפה שלך דֶרְסְלִי, חתיכה של שזיף מיובש," אמר הענק. הוא הושיט יד מעל למשענת הספה, תלש את הרובה מתוך ידיו של הדוד נָרְנוֹן, כופף אותו בקלות לקשר, כאילו היה עשוי מגומי, והשליך אותו לפינת החדר.

הדוד נָרְנוֹן השמיע עוד קול מוזר, כמו עכבר שדרכו עליו.

"בכל מקרה – אתה, הארי," אמר הענק, מפנה את גבו אל הֶדְרְסְלִים, "שיהיה יומולדת שמח מאוד לך. יש לי אני פה משהו בשבילך – אולי אני ישבתי על זה בטעות, אבל את הטעם זה לא משנה." מתוך כיס פנימי של מעילו השחור הוא שלף קרטון מעט מעוך. הארי פתח אותו באצבעות רועדות. בפנים היתה עוגת שוקולד גדולה ודביקה שעליה היה כתוב באותיות ירוקות יום-הולדת שמח, הארי.

הארי הביט על הענק. הוא רצה להגיד תודה, אבל המילים התבלבלו בדרך אל הפה שלו, ובמקום זה יצא לו, "מי אתה?" הענק צחק.

"נכון, אני לא הצגתי את עצמי. רופֶּאוס הָאגְרִיד, שומר

המפתחות והקרקעות בהוֹגוֹרְטָס.

הוא הושיט את ידו הענקית ללחיצה, וטילטל את כל זרועו של הארי.

"אז מה בעניין התה שלנו עכשיו, הא?" הוא אמר, משפשף את ידיו זו בזו. "אפילו שאני לא מתנגד למשהו קצת יותר חזק, אם, זאת אומרת, יש לכם דבר כזה..."

עיניו נתקלו באח השומם ובעטיפות הציפס המצומקות שבתוכו, והוא השמיע נחרת בוז. הוא רכן מעל לאח. הם לא הצליחו לראות מה בדיוק הוא עשה שם, אבל כשהתרחק כעבור שנייה בערה באח אש חזקה. האש מילאה את כל הבקתה הלחה באור מרצד, והארי הרגיש שגל של חום שוטף אותו כאילו שקע באמבטיה חמה.

הענק התיישב חזרה על הספה, ששקעה תחת משקלו, והחל להוציא כל מיני דברים מתוך כיסי מעילו: פינג'אן נחושת, חבילת נקניקיות מעוכה, שיפוד, קנקן לתה, כמה ספלים סדוקים ובקבוק עם נוזל זהוב, שממנו לגם לגימה ארוכה לפני שהתחיל להכין את התה. עד מהרה התמלאה הבקתה רחש וריח של נקניקיות נצלות. איש לא אמר מלה, אבל כשהוא הוריד מהשיפוד את שש הנקניקיות הראשונות, השמנמנות, העסיסיות והשרופות מעט, דאדלי זע קצת במקומו. הדוד וֶרְנוֹן אמר מייד: "אל תיגע בשום דבר שהוא נותן לך, דאדלי."

הענק צחק צחוק אפל.

"הילד-פודינג העגול הזה שלך הוא לא צריך שישמינו אותו, דֶרְסְלִי, אתה אל תדאג."

הוא העביר את הנקניקיות להארי, שהיה כל-כך רעב שבחיים שלו לא טעם משהו טעים כל-כך, אבל בכל זאת לא היה יכול להסיר את עיניו מהענק. לבסוף, כיוון שלא נראָה שמישהו מתכוון

להסביר לו מה קורה, הוא אמר, "סליחה, אבל אני עדיין לא ממש יודע מי אתה."

הענק לגם מהתה וניגב את פיו בגבידו.

"אתה תקרא לי בשם האגריד," אמר, "ככה הם כולם קוראים לי. וכמו שאני אמרתי לך, אני שומר המפתחות בהוגוֹרְטֶס. מה זה הוגוֹרְטֶס – בטח אתם יודעים את זה." "אממ... לא," אמר הארי.

האגריד נראה המום.

"סליחה," אמר הארי מהר.

"סליחה על מה?" נבח האגריד, פונה לתקוע מבט בדרסלים שניסו להתחבא בצללים. "זה הם שְׁצָ'כִים לבקש סליחה! אני ידעתי שאתה לא מקבל את המכתבים שלך, אבל אני לא תיארתי לעצמי שאתה לא יודע בכלל על הוגוֹרְטֶס. אלוהים! אתה אף פעם לא שאלת את עצמך איפה ההורים שלך הם למדו את כל זה?"

"את כל מה?" שאל הארי.

"את כל מה?" הרעים האגריד. "רק רגע אחד!"

הוא זינק על רגליו. מרוב שכעס נראה היה שהוא ממלא את כל הבקתה. הדרסלים נצמדו בפחד אל הקיר.

"אתם באים להגיד לי," גער בדרסלים, "שהילד הזה – הילד הזה! – הוא לא יודע בכלל שום דבר על – על כלום?"

הארי חשב שהאגריד קצת מגזים. אחרי הכול הוא למד בבית-הספר והציונים שלו לא היו עד כדי כך גרועים.

"אני יודע משהו," הוא אמר. "אני יכול, אתה יודע, לפתור תרגילים וכזה."

אבל האגריד פשוט ניפנף בידו ואמר, "על העולם הזה שלנו, זאת אומרת. העולם הזה שלך. העולם הזה שלי. העולם הזה של

ההורים שלך."

"איזה עולם?"

האגריד נראה כאילו הוא עומד להתפוצץ.

"דֶרְסְלִי!" הוא הרעים.

הדוד וֶרְנוֹן, שהחוויר מאוד, לחש משהו שנשמע כמו
"מִי־מִבְּלוֹי־מִבְּל". האגריד תלה מבט נואש בהארי.

"אבל הרי אתה חייב לדעת על האבא והאמא שלך," הוא אמר.
"זאת אומרת, הם מפורסמים. אתה מפורסם."

"מה? אבא – אבא ואמא שלי היו מפורסמים? מה פתאום?"
"אתה לא יודע... אתה לא יודע..." האגריד משך בשערות
ראשו, תולה בהארי מבט מבוכלב.

"אתה לא יודע מה אתה?" אמר לבסוף.

הדוד וֶרְנוֹן מצא את קולו.

"עצור!" ציווה, "עצור תיכף ומייד, אדוני! אני אוסר עליך
לספר דבר לילד!"

רבים ואמיצים מוֹוֶרְנוֹן דֶרְסְלִי היו משקשקים תחת המבט הנזעם
שהאגריד הפנה אליו עכשיו. כשהאגריד דיבר, כל הברה מדבריו
רעדה מרוב זעם.

"אתה אף פעם לא סיפרת לו? אתה לא סיפרת לו מה שהיה
שמה כתוב במכתב הזה שדֶמְבְּלְדוֹר כבודו השאיר לו? אני הייתי
שמה! אני ראיתי את דֶמְבְּלְדוֹר כבודו משאיר אותו, דֶרְסְלִי! ואתה
החבאת את זה ממנו כל השנים האלה?"

"החביא ממני את מה?" אמר הארי בהתרגשות.

"עצור! אני אוסר עליך!" צעק הדוד וֶרְנוֹן בבהלה.

נשימתה של הדודה פֶּטוֹנִיָה נעתקה מרוב פחד.

"אוף, תלכו אתם תקפצו לתוך שלולית, שניכם," אמר האגריד.

"הארי, אתה – אתה קוסם."

דממה השתררה בבקתה. רק הים והרוח השורקת השמיעו את קולם.

“אני מה?” השתנק הארי.

“קוסם, זה ברור,” אמר האגריד, מתיישב חזרה על הספה, שהשמיעה קול גניחה ושקעה עוד יותר נמוך, “וחתיכה של קוסם מבריק, גם כן, ברגע שאתה תלמד קצת. עם האמא והאבא כמו שלך היו, איך אתה לא תהיה קוסם? ולפי דעתי זה בהחלט הגיע הזמן שאתה תקרא את המכתב שלך.”

הארי הושיט את ידו כדי לקבל סוף־סוף את המעטפה הצהבהבה, שנשארה בדיו ירוקה כאיזמרגד את הכתובת: עבור מר הארי פוטר, על הריצפה, בקתה־על־הסלע, בִּיֵם. הוא הוציא מתוכה את המכתב וקרא:

בית־הספר הוגוֹרְטְס לכישוף ולקוסמות

מנהל: אֶלְבּוּס דִּמְבֶּלְדוֹר
(מסדר מַרְלִין, מחלקה ראשונה, מכשף גדול, קֶסֶם ראשי,
מֶאגְוֹנָאמֶפ עליון, חבר איגוד הקוסמים הבינלאומי)

מר פוטר היקר,
אנו שמחים להודיעך שנשמר עבורך מקום בבית־הספר
ההוגוֹרְטְס לכישוף ולקוסמות.
מצורפת בזאת רשימת הספרים והציוד הנחוץ.
שנת הלימודים מתחילה ב־1 בספטמבר. אנא שְׁלַח יְנִשּׁוּפֶךָ
לא יאוחר מה־31 ביולי.

בכבוד רב,
מינְרוּוָה מְקוֹגוֹנְגֶל
סגנית המנהל

השאלות התפוצצו בתוך ראשו של הארי כמו זיקוקין די־נור, והוא לא היה יכול להחליט איזו מהן לשאול ראשונה. אחרי כמה דקות

הוא גימגם, "מה זאת אומרת, שְלַח יְנִשׁוּפָךְ?"

"שׁוּמוּ שְׁדִים, טוב שאתה הזכרת לי," אמר האגריד, וסטר לעצמו במצח בעוצמה שהיתה יכולה להפיל סוס עבודה. מתוך כיס נוסף במעילו המופלא הוא שלף ינשוף – ינשוף אמיתי, חי, עצבני למראה – עֵט־נוצה ארוך וגליל של קלף. כשלשונו בין שיניו הוא שירבט מכתב שהארי הצליח לקרוא במהופך:

מר דִּמְבֶלְדוֹר היקר,

מסרתי להארי את המכתב. אקח אותו לקנות דברים מחר.

מזג־האוויר איום.

מקווה שאצלך הכול טוב.

האגריד

האגריד גילגל את המכתב והושיט אותו לינשוף – שתפס את הגליל במקורו – פנה אל הדלת והשליך את הינשוף אל תוך הסערה. ואז הוא חזר להתיישב כאילו כל זה נורמלי לא פחות מלדבר בטלפון.

הארי שם לב שהפה שלו פעור והזדרז לסגור אותו.

"איפה אני הייתי?" אמר האגריד – אבל בדיוק באותו רגע הדוד וֶרְנוֹן, שהיה עדיין חיוור כמו שד אבל נראה כעוס מאוד, זז לתוך אור האש.

"הוא לא הולך," הוא אמר.

האגריד כיחכח בגרונו. "אני עכשיו רוצה לראות איך אתה, מוֹגֵל שכמותך, הולך לעצור אותו," אמר.

"איך מה?" שאל הארי, מתעניין.

"מוֹגֵל," אמר האגריד, "ככה זה אנחנו קוראים לאלה שהם חסרי־קסם. ולחוסר־המזל שלך אתה גדלת במשפחת מוגֵלִים שהם הכי מוגֵלִים שאני ראיתי בכל החיים שלי."

"נשבענו כשלקחנו אותו, שנשים קץ לשטויות האלו," אמר

הדוד ורנון, "נשבענו שנוציא את זה ממנו בכוח! נו, באמת – קוסם!"

"ידעתם?" אמר הארי, "ידעתם שאני – קוסם?"

"אם ידענו!" צווחה הדודה פֶּטוֹנִיה לפתע, "ידענו! כמובן שידענו! אלא איך, עם אחות כמו שהיתה לי? הרי היא קיבלה מכתב בדיוק כמו זה, ונעלמה לה ל – לבית-הספר הזה – והיתה חוזרת הביתה בחגים עם כיסים מלאים ראשני צפרדעים והופכת את הספלים לעכברושים. רק אני ידעתי לזהות מה היא היתה באמת – מופרעת! אבל אמא ואבא שלי – הו לא, כל הזמן – לילי פה ולילי שם. הם ממש התגאו שיש להם מכשפה במשפחה!"

היא הפסיקה כדי לנשום נשימה עמוקה, ואז המשיכה בהתלהמות. נראה היה כאילו התאפקה שנים רבות מלהגיד בדיוק את כל זה.

"ואז היא פגשה את הפוטר הזה בבית-הספר, והם סיימו והתחתנו ואתה נולדת, וכמובן ידעתי שתצא בדיוק אותו הדבר – מוזר בדיוק כמוהם ולא פחות – לא נורמלי. ואז, מה תגידו, היא הלכה והתפוצצה לה ואנחנו נשארנו איתך!"

הארי החוויר מאוד במהלך הסיפור הזה. ברגע שחזר אליו הקול הוא אמר, "התפוצצה? אמרתם לי שהם מתו בתאונת דרכים!" "תאונת דרכים!" שאג האגריד, מזנק ממקומו. הוא כעס כל-כך עד שכל הַדְרָסִלִּים ברחו חזרה לפינת החדר. "מה זה פתאום שתאונת דרכים היא תצליח להרוג את לילי ואת ג'יימס פוטר? זה סקנדל! זאת שערוריה! הארי פוטר הוא עצמו לא יודע את הסיפור, כשכל ילד בעולם שלנו הוא מכיר את השם שלו!"

"אבל למה? מה קרה?" שאל הארי, משתוקק לדעת.

הכעס נמוג מפניו של האגריד. לפתע הוא נראה מודאג. "לזה אני לא ציפיתי," אמר בקול שקט, מלא דאגה. "לא היה לי

אני מושג, כשדַמְּכָלְדֹּר כבודו הוא אמר לי שאולי זה יהיה קשה להשיג אותך, שאת כל הדבר הזה אתה לא יודע. אח, הארי, אני לא יודע אם אני זה הבנאדם הנכון לספר לך – אבל מישהו הוא חייב. אתה לא יכול ללכת שמה להוֹגְוֹרְטָס מבלי שאתה תדע.

הוא הפנה מבט מלא בוז לכיוון הֶרְסָלִים.

”טוב, זה עדיף שאתה תדע את מה שאני יודע על זה – אם כי שאני מודה שלא הכול אני יודע. זאתי תעלומה גדולה, חלק ממה שקרה...”

הוא התיישב, הביט לתוך האח כמה שניות ואז אמר: ”זה מתחיל, אני מניח ככה, ב – באיש אחד שהשם שלו – אבל זה לגמרי מדהים שאתה לא יודע מה השם שלו, כולם בעולם הזה שלנו הם יודעים –

”מי?”

”אנ’לא אוהב להגיד מה השם שלו אם אני יש לי ברירה. אף אחד הוא לא אוהב להגיד את השם שלו.”

”למה לא?”

”בשם השדים שבשמים! הארי, זה האנשים הם עוד מפחדים. זה לגמרי קשה. אתה מבין, פעם היה קוסם אחד שפשוט... הוא התקלקל. התקלקל באופן הכי רע שזה אפשר. יותר גרוע מזה. עוד יותר גרוע מגרוע מזה. והשם שלו זה היה...”

האגֶרִיד פתח את פיו, אבל המילים לא יצאו.

”אולי אתה רוצה לכתוב אותו?” הציע הארי.

”לא – אני לא יודע עם איזה אותיות זה. טוב, נו – ווֹלְדְמוֹרְט.” צמרמורת עברה בהאגֶרִיד. ”ואתה אל תבקש ממני עוד פעם לחזור על זה. בכל פנים – הקוסם הזה, לפני בערך אולי עשרים שנה, הוא התחיל לנסות לאסוף לו תומכים, והוא גם הצליח – חלק הם פחדו ממנו, חלק הם פשוט רצו קצת מן הכוח שלו, כי הוא היה לו הרבה

מאוד כוח, מאוד הרבה. ימים לא טובים, הארי. אתה לא יכולת לדעת במי לתת אמון, אתה לא העזת להתיידד עם קוסמים זרים או עם מכשפות שאתה לא מכיר אותם... דברים נוראים קרו שמה. הוא השתלט, לאט-לאט. ברור, היו כאלה שהם התנגדו לו – והוא הרג אותם. בדרכים איומות. אחד המקומות האחרונים שהיו בטוחים זה היה הוֹגְוֹרְטָס. אני נראה לי שִדְמֶפְלֶדוֹר כבודו הוא היחידי שאתה יודע-מי הוא פחד ממנו. הוא לא העז להשתלט על בית-הספר, בכל פנים לא בימים ההם.

"עכשיו, האמא והאבא שלך הם היו בין הקוסמים הכי טובים שאני בכלל יצא לי לפגוש. שניהם הם היו תלמידים מצטיינים שמה בהוֹגְוֹרְטָס כשהם למדו שמה. התעלומה האמיתית היא למה ההוא-מה-שמו הוא לא ניסה שהם יעברו לִצד שלו עוד לפני זה... בטח הוא ידע שהם קרובים מדי לִדְמֶפְלֶדוֹר כבודו בשביל שהם ירצו להתעסק עם הצד הזה של כוחות האופל.

"אולי הוא חשב שהוא יצליח לשכנע אותם... אולי הוא פשוט רצה שהם לא יעמדו לו בדרך. כל מה שיודעים זה שיום אחד הוא הופיע בכפר שאתם גרתם שמה כולכם, בליל כל הקדושים לפני עשר שנים. אתה היית רק בן שנה. הוא בא אליכם לבית שלכם, ו –

ך – "

כאן האגריד שלך לפתע מטפחת-אף מנוקדת ומאוד-מאוד מלוכלכת, וקניח את אפו בצליל שנשמע כמו צופר של ספינה.

"אני מצטער," אמר, "אבל זה כזה עצוב – אני הפרתי את האבא ואת האמא שלך, והם היו האנשים באמת הכי נחמדים בעולם הזה. בכל פנים – אתה-יודע-מי הוא הרג אותם. ואז – וזאתי התעלומה הגדולה – הוא ניסה להרוג גם אותך. הוא רצה לחסל את כל העסק, כנראה, או שסתם הוא כבר התרגל להרוג אנשים. אבל הוא זה לא הלך לו. אף פעם אתה לא שאלת את עצמך

מאיפה אתה יש לך את הסימן הזה במצח? זה לא היה סתם פצע. זה מה שקורה מתי שקללת רשע חזקה היא נוגעת בך – זה חיסל את האמא ואת האבא שלך ואפילו גם את הבית שלכם – אבל זה לא חיסל אותך, ובשביל זה אתה מפורסם, הארי. אף אחד עוד לא נשאר בחיים אחרי שהוא החליט שהוא יהרוג אותו, אף אחד אבל חוץ ממך. והוא הרג כמה מן המכשפות ומן הקוסמים הכי טובים שהיו בזמן ההוא – המקינונים, הבונסים, הפרוטים – ואתה היית רק תינוק, ואתה נשארת בחיים.”

משהו מאוד מכאיב החל להתחולל בתוך ראשו של הארי. כשסיפורו של האגריד התקרב לסיומו הוא ראה שוב את הבזק האור הירוק, המסנוור, עוד יותר בבירור מאי־פעם בעבר – והוא נזכר בדבר נוסף, בפעם הראשונה בחייו – צחוק גבוה, קר ואכזר. האגריד צפה בו בעצב.

”אני הוצאתי אותך בעצמי מן ההריסות של הבית שמה, בפקודה של דמפלדור כבודו. אני הבאתי אותך לכאן לחבריה האלה...”

”שטויות במיץ”, אמר הדוד ורנון. הארי קפץ, הוא כמעט הספיק לשכוח שגם הדרסלים היו שם. בהחלט נראה היה שהדוד ורנון מצא שוב את האומץ שלו. הוא תקע מבט זועם בהאגריד ואגרופיו היו קמוצים.

”אתה תקשיב לי עכשיו, ילד”, הוא גער, ”אני מודה שיש בך משהו מוזר, אבל בטח לא משהו שאי־אפשר היה לפתור עם כמה מכות הגונות – ובאשר לכל הסיפורים על ההורים שלך, מה יש לומר, הם היו מטורללים, אין ספק, והעולם הוא מקום טוב יותר בלעדיהם – בדיוק כמו שציפיתי, תמיד ידעתי שסופם יהיה רע –” אבל באותו רגע ממש האגריד זינק מהספה ושלף מטרייה ורודה וממורטת מתוך מעילו. הוא הניף אותה לעבר הדוד ורנון כאילו

היתה חרב ואמר, "אתה, אני מזהיר אותך, דַרְסְלִי, אתה אני מזהיר אותך – עוד רק מלה אחת..."

לאור האיום שענק מזוקן עומד לשפד אותו על חוד של מטרייה, רוחו של הדוד וֶרְנֹן כשלה שנית. הוא נצמד אל הקיר ונדם.
"ככה זה יותר טוב," אמר האגְרִיד, מתנשף בכבדות ומתיישב חזרה על הספה, שהפעם שקעה ממש עד לריצפה.
בינתיים הארי חשב על כל השאלות שהוא רוצה לשאול – מאות שאלות.

"אבל מה קרה לוול – סליחה – כלומר, לאתה־יודע־מי?"
"זאתי שאלה מצוינת, הארי. נעלם. זה כאילו הוא התאדה באותו הלילה שהוא ניסה להרוג אותך שמה. זה עוד עושה אותך לגמרי יותר מפורסם. זאתי התעלומה הכי גדולה, אתה מבין... הוא נעשה רק יותר ויותר גדול – למה לעזוב את כל זה?"
"יש כאלה שהם אומרים שהוא מת. זה פְּתוּפִּי ביצים, אם אתה תשאל אותי. אני לא חושב שהוא נשאר לו מספיק אנושיות בשביל שהוא ימות. אנשים אחרים אומרים שהוא עוד מסתובב באיזה מקום, מחכה בשביל ההזדמנות שהוא יחזור כאילו, אבל אני לא מאמין בזה. אנשים שהם היו בצד שלו הם חזרו לצד שלנו. חלק הם חזרו כמו מתוך איזה טְרָאנְס. אני לא חושב שהם היו יכולים לעשות את זה אם הוא עוד התכוון לחזור.

"רובנו חושבים שהוא עוד חי וקיים, אבל הוא איבד את כל הכוחות שהם שלו. הוא חלש מדי בשביל שהוא ימשיך, כי משהו שהוא כך זה גמר אותו, הארי. משהו קרה באותו הלילה, שהוא לא הביא את זה בחשבון. אני לא יודע מה זה היה, אף אחד הוא לא יודע – אבל משהו שהיה כך זה בילבל אותו שמה כהוגן, זה בטוח."

האגְרִיד הביט בהארי בעיניים שהקרינו חום והערכה, אבל

הארי, במקום להרגיש שמח וגאה, הרגיש בוודאות גמורה שאירעה כאן איזו טעות. קוסם? הוא? איך זה בכלל ייתכן? כל חייו חטף מכות מדאדלי וצעקות מהדודה פֶּטוֹנִיָה ומהדוד וֶרְנוֹן; אם הוא באמת היה קוסם, מדוע הם לא הפכו לקרפדות בכל פעם שניסו לנעול אותו בארון? אם פעם הוא הצליח להביס את המכשף הכי חזק בעולם, מדוע דאדלי אף פעם לא התקשה לבעוט בו מכל הכיוונים כמו בכדורגל?

"האגריד," אמר בשקט, "אני חושב שאתה טעית. אני לא חושב שיכול להיות שאני קוסם."
להפתעתו האגריד צחק.

"לא קוסם, מה? אף פעם אתה לא גרמת לדברים שהם יקרו בזמן שאתה פחדת מאוד או אתה כעסת?"

הארי הביט לתוך האש. למען האמת... כל אחד מהדברים המוזרים שקרו לו, ושהכעיסו נורא את דודו ואת דודתו, קרה כשהוא, הארי, היה לחוץ או מעוצבן. כשהחבורה של דאדלי רדפה אחריו הוא הצליח איכשהו למצוא את עצמו מחוץ להישג ידם... כשהוא נחרד ללכת לבית-הספר עם התספורת המגוחכת הזאת הוא הצליח איכשהו להצמיח חזרה את שעריו... ואפילו בפעם האחרונה שדאדלי הרביץ לו – הרי גם אז הוא הצליח להתנקם, בלי לדעת בכלל שהוא עושה את זה, לא כן? האם לא שיגר לעברו נחש בריח?

הארי הביט חזרה בהאגריד, מחייך, וראה שגם האגריד מחייך ממש מאוזן לאוזן.

"אתה רואה?" אמר האגריד. "הארי פוֹטֵר הוא לא קוסם – חִפֵּה-חִפֵּה, אתה עוד תהיה לגמרי מפורסם שמה בהוֹגְוֹרְטֵס."
אבל הדוד וֶרְנוֹן לא התכוון לוותר ללא מאבק.
"לא אמרתי לך כבר שהוא לא הולך?" סינן. "הוא ילמד בתיכון

סְטוֹנוּל, והוא יודה לנו על זה. קראתי את המכתבים ההם, והוא זקוק לכל מיני ציודים מפוקפקים – ספרי כשפים, ושרביטים, ו...”
”אם הוא רוצה ללכת, אתה מוגל מגודל כמוך לא תעצור אותו,” גער האגריד. ”אתה חושב שאתה מסוגל למנוע מהבן של לילי וג'יימס פוטר שהוא ילמד שמה בהוגוורטס? ! אתה השתגעת לגמרי? ! השם שלו הוא כבר רשום אצלנו ישר מהרגע שהוא נולד. הוא הולך ללמוד שמה בבית־הספר הכי טוב בעולם לכשפים ולקוסמות. ואחרי שבע שנים שמה הוא בכלל לא יכיר את עצמו. הוא ילמד שמה עם ילדים שהם כמוהו, לשם שינוי, והוא ילמד אצל המנהל הכי טוב שאי־פעם היה שמה בהוגוורטס, אַלְבּוּס דִּמְבֶּלְדֹר...”

”אני לא מתכוון לשלם כדי שאיזה קוקו שוטה ילמד אותו לעשות הוקוס פוקוס! ” צעק הדוד וֶרְנוֹן.

אבל הפעם הוא באמת עבר את הגבול. האגריד תפס במטרייה שלו והחל מנופף אותה מעל ראשו, ”אף – פעם – ” הוא הרעים, ”אתה – אל – תשמיץ – את – אַלְבּוּס – דִּמְבֶּלְדֹר – כבודו – בנוכחותי!”

ובזאת הוריד את המטרייה באוויר בתנועת חבטה, והצביע בה על דאדלי – הֶבְזַק אור סגול נראה, נשמע רעש כמו זיקוק מתפוצץ, ציוץ חד, ומייד אחרי זה דאדלי עמד מקפץ במקום כששתי ידיו אוחזות בישבנו השמן, צוֹנַח מרוב כאב. כשדאדלי הסב את גבו אליהם הארי ראה זנבנב חזיר מסולסל מבצבץ מתוך חור במכנסיו. הדוד וֶרְנוֹן שאג. מושך אחריו את הדודה פֶּטוֹנִיָה ואת דאדלי, הוא יצא אל החדר השני, העיף מבט מבועת אחרון על האגריד וטרק את הדלת אחריהם.

האגריד הסתכל על המטרייה וליטף את זקנו.

”אני לא הייתי צריך להתעצבן,” אמר בצער, ”אבל זה גם

ממילא לא הצליח לי. אני התכוונתי להפוך אותו לחזרזיר, אבל כנראה שהוא גם ככה כזה דומה לחזרזיר, שאני לא נשאר לי הרבה מה לעשות."

הוא פזל הצידה לעברו של הארי, מבעד לגבות העבות שלו. "אני אודה לך אם אתה לא תספר על זה שמה לאף אחד בהוגוורטס," אמר. "אני - אממ - אני לא אמור לעשות קסמים, בעצם. הם הרשו לי לעשות קצת רק בשביל שאני אעקוב אחריך ושאני אעביר לך את המכתבים שלך וכל זה. אחת הסיבות שאני כל-כך שמחתי לקחת את התפקיד הזה - " "למה אסור לך לעשות קסמים?"

"אה, נו - אני למדתי שמה בהוגוורטס בעצמי, אבל - אה - הם סילקו אותי, אם אני לומר את האמת. זה בשנה השלישית שלי שמה. הם שברו את השרביט שלי לשניים וכל זה. אבל דמפלדור כבודו הוא הסכים שאני אשאר שמה בתור שומר הקרקעות. איש דגול הוא, דמפלדור כבודו." "למה סילקו אותך?"

"כבר מאוחר, ואנחנו יש לנו הרבה דברים לעשות מחר," אמר האגריד בקול רם. "חייבים גם שאנחנו נלך העירה ונקנה בשבילך ספרים וכל זה."

הוא הוריד את מעילו השחור, העבה, וזרק אותו להארי. "אתה יכול להתחמם בזה," אמר. "אתה אל תדאג אם אתה תרגיש שזה זר קצת, אני נדמה לי שאני השארתי שמה כמה עכברונים קטנים באחד הכיסים."

פרק 5

סמטת דיאגון

למחרת הארי התעורר השכם בבוקר. למרות שהרגיש שכבר הפציע אור היום, הוא לא פקח את עיניו.

"זה היה חלום," אמר לעצמו בתקיפות. "חלמתי שענק בשם האגריד בא להגיד לי שאני הולך ללמוד בבית-ספר לקוסמים. כשאפקח את עיני אהיה שוב בבית בתוך הארון שלי." לפתע נשמעה נקישה חזקה.

"והנה הדודה פֶּטוֹנֶיָה דופקת בדלת," חשב הארי ורוחו נפלה. אך הוא עדיין לא פתח את עיניו. החלום היה כל-כך נעים. טוק טוק. טוק טוק.

"בסדר, בסדר," מילמל הארי, "אני קם."

הוא התיישב, ומעילו הכבד של האגריד נשר מעליו. הבקתה היתה שטופת אור שמש, הסערה חלפה, האגריד עצמו ישן על הספה שהתמוטטה, וינשוף, שהחזיק עיתון מגולגל במקורו, ריחף ונקש על החלון.

הארי זינק על רגליו, מאושר כל-כך עד שהרגיש כאילו בלון ענק מתנפח בתוכו. הוא ניגש הישר אל החלון ופתח אותו בתנועת משיכה. הינשוף התעופף פנימה והפיל את העיתון על האגריד הישן, שלא התעורר. ואז התעופף הינשוף אל הריצפה והחל לתקוף את מעילו של האגריד.

"אל תעשה את זה."

הארי ניסה לנפנף משם את הינשוף, אבל זה נקש במקורו בכעס

לעברו והמשיך לנגוס במעיל.

"האגריד!" אמר הארי בקול, "יש פה ינשוף אחד ש..."
"תשלם לו," פלט האגריד אל תוך הספה.
"מה?"

"הוא רוצה כסף בשביל העיתון. תחפש בתוך הכיסים."
נדמה היה שמעילו של האגריד מורכב אך ורק מכיסים – צרוּרֵי
מפתחות, קונכיות של חלזונות, סלילי חוטים, סוכריות מנטה,
שְׁקִיקֵי תה... לבסוף הארי שלף מתוכם חופן של מטבעות מוזרים.
"תיתן לו חמישה גוֹזִים," אמר האגריד הישנוני.
"גוֹזִים?"

"אלה הקטנים מנחושת."

הארי ספר חמש מטבעות נחושת קטנות, והינשוף הושיט את
רגלו כדי שיוכל להכניס את הכסף לתוך נרתיק עור קטן שהיה
קשור אליה. ואז הוא המריא והתעופף דרך החלון הפתוח.
האגריד פיהק בקול, התיישב והתמתח.
"כדאי שאני ואתה אנחנו נצא לדרך, הארי. אנחנו יש לנו יום
עמוס, צריך שאנחנו נצא ללונדון ונקנה בשבילך שמה את כל
הציוד לבית-ספר."

הארי הפך בידו כמה ממטבעות הקוסמים והסתכל בהן. בליבו
עלתה מחשבה שגרמה לו להרגיש כאילו יש חור בבלון השמח
שבתוכו.

"אממ – האגריד?"

"ממ?" אמר האגריד תוך שהוא נועל את מגפיו הענקיים.
"אין לי כסף – ושמעת את הדוד וֶרְנוֹן אתמול – הוא לא יסכים
לממן לי לימודי קסמים."

"אתה אל תדאג," אמר האגריד, נעמד ומגרד בראשו. "אתה
חשבת שההורים שלך הם מתו מבלי שהם ישאירו בשבילך כלום?"

"אבל אם הבית נהרס –"

"הם לא החזיקו את הזהב הזה שלהם בבית, ילד! לא לא, התחנה הראשונה שלנו זאתי גְרִינְגוּטְס. בנק הקוסמים. תיקח נקניקיה, הן לא רעות כשהן קרות – ואני לא הייתי מתנגד גם לפרוסה של עוגת יומולדת."

"לקוסמים יש בנקים?"

"זה רק אחד. גרינגוטס. מנהלים אותו גופלינים."

הארי הפיל את חתיכת הנקניקיה שהחזיק בידו. "גופלינים?"
"כן – ככה מי שמנסה לשדוד שמה הוא חייב להיות משוגע. אף פעם אתה אל תתעסק עם גופלינים, הארי. גרינגוטס זה המקום הכי בטוח בעולם הזה להחזיק שמה דברים חשובים – אולי חוץ מהוֹגוֹוֹרְטְס. למען האמת, אני צריך לבקר שמה בגְרִינְגוּטְס ממילא. בשביל יִמְפְּלדוֹר כבודו. עסקים של הוֹגוֹוֹרְטְס." האגריד הזדקף בגאווה. "בדרך-כלל הוא מבקש ממני שאני אעשה בשבילו דברים חשובים. שאני אביא אותך – שאני אקח דברים מגרינגוטס – הוא יודע שזה אפשר לסמוך עלי, אתה מבין."

"אתה לקחת הכול? אז קדימה, אנחנו נלך."

הארי הלך בעקבות האגריד החוצה אל הסלע. השמים היו כעת בהירים למדי והים ניצנץ באור השמש. הסירה שהדוד וֶרְנוֹן שכר עוד היתה שם, עם קרקעית מלאה מים בגלל הסערה.
"איך הגעת לכאן?" שאל הארי, מחפש סירה נוספת.

"אני עפתי," אמר האגריד.

"עפת?"

"כן – אבל נחזור עם זה. עכשיו, אחרי שאני מצאתי אותך, אני לא אמור להמשיך להשתמש בקסמים."
הם התיישבו בתוך הסירה והארי המשיך לבהות בהאגריד, מנסה לדמיין אותו מתעופף.

"אבל אני זה נראה לי בזבזו כוחות שאני אחתור," אמר האגריד, מלכסן לעברו של הארי את אחד המבטים הערמומיים שלו. "אם אני אנסה - אממ - לזרו כאן דברים, אתה איכפת לך לא לדבר שמה על זה בהוגוורטס?"

"בטח שלא," אמר הארי, מתמלא בציפייה לראות קסם נוסף. האגריד שלף שוב את המטרייה הוורודה, נקש בה פעמיים על דופן הסירה, והם התחילו לטוס לכיוון היבשה.

"למה צריך להיות משוגע כדי לשדוד את גרינגוטס?" שאל הארי.

"קסמים - כישופים," אמר האגריד, פורש את העיתון שלו. "אומרים שדרקונים שומרים שמה על הכספות החשובות. וחוצ' מזה, אתה צריך לדעת להתמצא - גרינגוטס זה כמה מאות קילומטרים מתחת ללונדון, אתה מבין. הרבה מתחת לרכבת התחתית. אפילו אם אתה היית מצליח לסחוב משהו, אפשר למות מרעב ולא למצוא את הדרך החוצה."

הארי ישב וחשב על כל זה בשעה שהאגריד קרא בעיתון שלו, הנביא היומי. הארי למד מהדוד ורנון שאנשים אוהבים שלא מפריעים להם כשהם קוראים עיתון, אבל הוא בקושי הצליח להתאפק, כי בחיים שלו לא היו לו כל-כך הרבה שאלות.

"משרד הקסמים כרגיל הוא עושה צרות," מילמל האגריד, הופך דף בעיתון.

"יש משרד לקסמים?" הארי לא הצליח להתאפק מלשאול. "בטח," אמר האגריד. "הם רצו שדמפלדור כבודו הוא יהיה שר, ברור, אבל הוא בחיים שלו לא יעזוב שמה את הוגוורטס, אז קורנליוס פאדג' הזקן הוא קיבל את התפקיד. פשלוֹנֶר כזה אני עוד לא ראיתי. כל בוקר הוא שולח המוני ינשופים לדמפלדור כבודו והוא מבקש ממנו עצות."

"אבל מה עושים במשרד הקסמים?"

"טוב, זה התפקיד העיקרי שלהם להסתיר מהמוגלגים את זה שמכשפות וקוסמים עוד מסתובבים במדינה הזאת."
"למה?"

"למה? אלוהים, הארי, כי הם כולם אז היו רוצים פתרונות-קסם לבעיות שלהם. לא, זה עדיף שתהיה הפרדה."

באותו הרגע הסירה נגחה קלות בדופן המזח. האגריד קיפל את העיתון שלו והשניים טיפסו במדרגות האבן לכיוון הכביש. עוברים ושבים נעצו מבטים בהאגריד כאשר הם עברו בעיירה הקטנה בדרך לתחנת הרכבת. הארי הבין לליבם. לא די שהאגריד היה גבוה פי-שניים מכל אדם אחר, הוא גם כל הזמן הצביע על חפצים רגילים לגמרי, כגון מִדְחָנִים, ואמר בקול רם: "אתה רואה את הדבר הזה, הארי? זה די מדהים מה שהמוגלגים האלה הם מסוגלים להמציא, לא?"

"האגריד," אמר הארי, מתנשף קלות כיוון שנאלץ לרוץ כדי לעמוד בקצב של האגריד, "אמרת שיש בגרינגוֹטְס דרקונים?"
"ככה זה אומרים," אמר האגריד. "אני מתחשק לי שיהיה לי דרקון."
"מתחשק לך?"

"אני רציתי כזה אחד מאז שאני הייתי ילד. הנה, זה כאן."
הם הגיעו לתחנה. רכבת ללונדון עמדה לצאת תוך חמש דקות. האגריד, שלא הבין ב"כסף של מוגלגים", כפי שכינה את זה, הושיט את השטרות להארי בשביל שיקנה את כרטיסי הרכבת שלהם.

אנשים המשיכו לנעוץ בהם מבטים גם ברכבת. האגריד תפס שני מושבים, וישב וסרג משהו שנראה כמו אוהל קרקס בצבע צהוב מסנוור.

“אתה עוד יש לך את המכתב הזה שלך, הארי?” הוא אמר וספר עיניים.

הארי הוציא את מעטפת הקלף מתוך כיסו.
“יופי,” אמר האגריד. “יש שמה רשימה של כל מה שאתה תצטרך.”
הארי פרש פיסת נייר נוספת, שנעלמה מעינו בלילה הקודם, וקרא:

בית־הספר הוגוֹרְטְס לכישוף ולקוסמות

מדים

תלמידי השנה הראשונה נדרשים להצטייד בפרטי הלבוש הבאים:

1. שלושה חלוקי עבודה פשוטים (צבע שחור)
 2. כובע מחודד פשוט אחד (שחור) ללבוש יומיומי
 3. זוג אחד של כפפות הגנה (מעור דרקון או חומר דומה)
 4. גלימת חורף (שחורה, אבזמי כסף)
- נא לדאוג שכל בגדי התלמיד יישאו תוויות עם שמו.

ספרי לימוד

כל תלמיד נדרש להצטייד בעותק של כל אחד מהספרים הבאים:

ספר הכשפים הבסיסי (רמה א') מאת מִרְנֵדה גוֹזְלי
תולדות הכישוף מאת פֶתחולדה פֶגשוֹט
תורת הקסם מאת אֶדְלֶברט רוח
מדריך שינוי־צורה למתחילים מאת אֶמְריק חלפון
אלף עשבים ופטריות קסומים מאת פִילִידָה שורש
מרקחות ושיקויי קסם מאת אֶרְסֵנוֹס מיליליטר
חיות הפלא ומרכצן מאת ניוט סלֶמְנֵדה
כוחות האופל: מדריך להגנה עצמית מאת קוֹנְנֵטין טרימֶבל

ציוד נוסף

1 שרביט

1 קַדְרָה (ברזל, מידה 2)

1 מערכת בקבוקים (זכוכית או קריסטל)

1 טלסקופ

1 זוג מאזניים מנחושת

בנוסף לזאת מותר לתלמידים להביא עימם גם ינשוף

או חתול או קרפדה.

תזכורת להורים: על תלמידי השנה הראשונה נאסר להביא

מטאטא אישי.

"את כל זה אפשר לקנות בלונדון?" תהה הארי בקול רם.

"אם זה מישהו שיודע לאיפה ללכת," אמר האגריד.

הארי אף פעם לא היה בלונדון קודם לכן. למרות שהיה נראה כי האגריד יודע לאן עליו ללכת, באותה מידה היה ברור מאוד שהוא אינו רגיל להגיע לשם בדרך שגרתית. הוא נתקע בשער המסתובב של הרכבת התחתית, והתלונן בקול רם שהמושבים קטנים מדי והרכבות איטיות מדי. "אני לא מבין איך המוגלגים מצליחים להסתדר בלי קסמים," אמר כשטיפסו במעלה המדרגות הנעות המקולקלות שהובילו לרחוב מסחרי הומה.

האגריד היה כל-כך ענק, שאנשים מייד פינו לו דרך על המדרכה, והארי פשוט נדבק אליו והתקדם בלי בעיה. הם חלפו על פני חנויות ספרים וחנויות תקליטים, מזללות של המבורגרים ובתי-קולנוע, אבל אף אחת מהחנויות שעברו לא נראתה כמו מקום שאפשר לקנות בו שרביט קסמים. זה היה סתם רחוב רגיל, מלא בסתם אנשים רגילים. הייתכן שקילומטרים מתחתם טמונות ערימות

של זהב? הייתכן שבאמת יש חנויות שמוכרות ספרי כשפים ומטאטאים מעופפים? ואולי כל זה רק מתיחה ענקית שהֶדְרֶסְלִים תיכננו לו? אלמלא ידע הארי שלֶדְרֶסְלִים אין טיפה של חוש הומור, זה מה שהוא היה חושב; אבל איכשהו, למרות שכל מה שהאגריד אמר עד עתה נשמע בלתי אמין לחלוטין, הארי לא יכול שלא לבטוח בו.

"זהו זה," אמר האגריד ונעצר. "פונדק הקלחת הרותחת. פה זה מקום מפורסם."

זה היה פונדק קטן, עלוב למראה. אם האגריד לא היה מצביע עליו, הארי לא היה שם לב שהוא עומד שם. האנשים שחלפו על פניו במהירות כלל לא הביטו בו. עיניהם החליקו מחנות הספרים הגדולה מצידו האחד אל חנות התקליטים שבצידו האחר, כאילו כלל לא ראו את הפונדק. למעשה, להארי היתה תחושה מוזרה ביותר שרק הוא והאגריד אכן מסוגלים לראות אותו. אבל לפני שהספיק לשאול האגריד דחף אותו פנימה.

בתור מקום מפורסם הפנים היה חשוך ועלוב ביותר. כמה נשים קשישות ישבו בפינה אחת, ולגמות שְׂרִי מכוסיות קטנות. אחת מהן עישנה מקטרת ארוכה. גבר קטן בכובע צילינדר שוחח עם הַפְּאָרְמָן הזקן, שהיה קירח לגמרי ונראה כמו משמש מיובש. רחש הדיבור השקט נפסק ברגע שהם נכנסו לחדר. כולם שם הכירו את האגריד; הם נופפו וחייכו לעברו, והבארמן הושיט את ידו לקחת כוס ושאל, "המשקה הרגיל שלך, האגריד?"

"אני לא יכול, טום, אני כאן בשביל העסקים של הוֹגְוֹרְטְס," אמר האגריד, טופח על שכמו של הארי בזרועו הענקית וכמעט מפיל אותו לריצפה.

"אל אלוהים," אמר הבארמן, מביט בהארי, "האם זה – האם

ייתכן – ?"

דממה מוחלטת השתררה. "פלאי פלאים," לחש הבארמן הזקן,
"הארי פוטר... איזה כבוד."

הוא הזדרז לצאת מאחורי הדלפק, רץ לעברו של הארי ולחץ את
ידו כשדמעות זולגות מעיניו.

"ברוך הבא, מר פוטר, ברוך הבא."
הארי לא ידע מה להגיד. כולם הביטו עליו. הזקנה עם המקטרת
המשיכה למשוך אוויר ולא שמה לב שהמקטרת כבר כבתה.
האגריד קרן מרוב אושר.

ואז נשמעה גרירת כיסאות אדירה, והארי מצא את עצמו לוחץ
ידיים עם כל יושבי הקלחת הרוחת.

"דוֹרִיס קְרוֹקְפוֹרְד, מר פוטר. אני לא מאמינה שסוף-סוף אני
פוגשת אותך."

"איזה כבוד, מר פוטר, איזה כבוד."
"תמיד רציתי ללחוץ את ידך – כולי התרגשות."
"לאושר לי, מר פוטר, אינך יודע עד כמה. דִּיגְל הוא שמי,
דְּדָלוּס דִּיגְל."

"כבר ראיתי אותך פעם!" אמר הארי כשכובעו של דְּדָלוּס
דיגל נפל מרוב התרגשות. "אתה קדת לי קידה פעם בחנות."
"הוא זוכר!" קרא דְּדָלוּס דיגל, מביט סביב אל כולם,
"שמעתם את זה? הוא זוכר אותי!"

הארי לחץ ידיים שוב ושוב – דוֹרִיס קְרוֹקְפוֹרְד חזרה שוב ושוב
ללחיצות נוספות.

גבר צעיר וחיוור התקרב בחשש גדול. אחת משתי עיניו קפצה
מעט.

"זה פרופסור קוֹוִיֶּרְל!" אמר האגריד. "הארי, פרופסור קוֹוִיֶּרְל
הוא יהיה אחד מן המורים שלך שמה בהוֹגוֹרְטֵס."
"פ־פ־פוֹטֶר," גימגם הפרופסור קוֹוִיֶּרְל, אוחז בידו של הארי,

"אין מילים לתאר כמה אני שמח לפגוש אותך."

"איזה מין קסמים אתה מלמד, פרופסור קוֹוִירל?"

"התגוננות נגד כוחות האופל," מילמל הפרופסור קוֹוִירל, כאילו הוא מעדיף לא לחשוב על הנושא. "לא שאתה זקוק לשיעורים כאלה, מה, פוטר?" הוא ציחקק בעצבנות. "אתה כאן בשביל להציל הצטייד לקראת הלימודים, אני מניח. אני עצ-עצמי ב-באתי כדי לקנות ס-ספר חדש על ער-ערפדים." הוא נראה מבוהל מעצם המחשבה.

אבל האחרים לא איפשרו לפרופסור קוֹוִירל בלעדיות על הארי. עברו לפחות עשר דקות לפני שהצליח להשתחרר מכולם. לבסוף האגריד הצליח להישמע מעל לכל השאון.

"אנחנו חייבים להמשיך בדרך – יש לנו הרבה דברים שאנחנו צריכים לקנות. בוא, הארי."

דוריס קרוקפורד לחצה את ידו של הארי בפעם האחרונה, והאגריד הוביל אותם דרך הפונדק אל חצר אחורית קטנה, מגודרת, שהכילה רק מכולת אשפה גדולה וכמה עשבים שוטים.

האגריד חיך אל הארי.

"אני אמרתי לך? אני אמרתי לך שאתה מפורסם. אפילו פרופסור קוֹוִירל הוא שיקשק כשהוא פגש אותך – אם כי שהאמת היא שפרופסור קוֹוִירל הוא בדרך-כלל משקשק."

"הוא תמיד כל-כך עצבני?"

"או, כן. הוא מסכן אחד. מוח לגמרי מבריק. הכול היה בסדר כל זמן שהוא למד רק מתוך ספרים, אבל אז הוא יצא לשנת השתלמות שמה בשטח... אומרים שהוא נתקל בערפדים ביער השחור, והיה שמה איזה עניין לא נעים עם לילית – הוא לא יצא מזה אותו בנאדם. הוא נלחץ מהתלמידים, פוחד מהנושא שהוא מלמד. איפה היא המטרייה שלי?"

ערפדים? ליליות? ראשו של הארי הסתחרר. בינתיים האגריד
התחיל לספור את הלבנים בקיר שמעל פתח־הזבל.
"שלושה לגובה... שניים לרוחב..." מילמל. "טוב, אתה תתפוס
מרחק, הארי."

הוא נקש על הקיר שלוש פעמים עם החוד של המטרייה שלו.
הלבנה שבה נגע החלה לרטוט – היא התפתלה – במרכזה
הופיע חור קטן – הוא התרחב והתרחב – ותוך שניות הם עמדו
מול פתח שהיה גדול מספיק כדי שאפילו אדם בממדיו של האגריד
יוכל לעבור בו – שער שהוביל לרחוב מרוצף אבנים, מפותל
ומתעקל.

"ברוך הבא לכולנו לסמטת דיאגון", אמר האגריד.
הוא חיך לנוכח תדהמתו של הארי. הם עברו בשער. הארי
הגניב מבט חטוף מעבר לכתפו, וראה את הפתח מצטמצם מייד
ונעלם חזרה אל תוך האבן.
השמש זרחה על ערימות של קדרות מחוץ לחנות הסמוכה.
קדרות וסירים – כל הגדלים – נחושת, פליז, ברזל, כסף – בחישה
עצמית – מתקפלות, נכתב בשלט שהיה תלוי מעליהם.
"כן, אתה צריך אחת כזאת", אמר האגריד, "אבל קודם צריך
שאנחנו נוציא בשבילך כספים."

הארי הצטער שאין לו לפחות עוד שמונה עיניים. הוא הסב את
ראשו לכל הכיוונים בזמן שעבר ברחוב, וניסה לראות את הכול
בבת־אחת: החנויות, ערימות החפצים מחוץ להן, האנשים שעסקו
בקניות. אשה שמנמנה מחוץ לבית־המרקחת ציקצקה בלשונה בזמן
שחלפו על פניה ואמרה: "כבד דרקונים בשבע־עשרה חרמשים
לאונקיה, השתגעו ממש..."

רעשים עמומים וחרישיים בקעו מתוך חנות חשוכה עם שלט:
איילופס, פלבו דורסי הלילה – ינשופים, תנשמות, אוחים, ליליות

וקטופות. כמה ילדים בני גילו של הארי הצמידו את חוטמיהם לחלון־ראווה שהציג מטאטאים. "תראו," הארי שמע את אחד מהם אומר, "נִימְפּוּס 2000 החדש – המהיר ביותר מכולם –" היו חנויות לממכר חלוקים, חנויות לממכר טלסקופים ומכשירים כסופים מוזרים שכמותם לא ראה הארי מימיו. חלונות־ראווה עמוסים בחביות של לְבִלְבֵי עטלפים ועיני צלופחים, ערימות גבוהות של ספרי כשפים, עטי נוצות ומגילות קלף, בקבוקי שיקויים, כדורי בדולח...

"גרינגוֹטְס", אמר האגריד.

הם עמדו מול בניין לבן כשלג שהתרומם מעל לחנויות הקטנות סביבו. מחוץ לדלתות הארד המבריקות של הבניין, לבוש מדי ארגמן וזהב, עמד –

"כן, זה גוֹפְּלִין," אמר האגריד בשקט בזמן שהשניים עלו לקראתו במדרגות האבן הלבנות. הגוֹפְּלִין היה נמוך מהארי בערך בראש. היו לו פנים שחומים, חכמים למראה, וזקן מחודד. הארי שם לב שהיו לו גם רגליים ואצבעות מוארכות במיוחד. הוא השתחווה בפניהם כשעברו פֶּשַׁעַר הבניין. כעת הם ניצבו מול זוג נוסף של דלתות, הפעם דלתות כסף, שעליהן היה חקוק:

לנכנס ברוך הבא
אך דבר אחד תדע:
מי שבגזילה אִשָּׁם
כך או ככה ישלם –
לא רק אוצרות תמצא
כאן בבטן־אדמה.
אזהרה היא לַפָּאִים:
סוף גנב אינו נעים.

"כמו שאני אמרתי, רק משוגע הוא ינסה לשדוד את המקום הזה פה," אמר האגריד.

זוג גופלינים השתחווה בפניהם מבעד לדלתות הכסף, והם מצאו את עצמם באכסדרת שֵׁישׁ מפוארת. כמאה גופלינים נוספים ישבו על שרפרפים גבוהים מאחורי דלפק ארוך, כותבים בתוך מחברות ענק, שוקלים מטבעות על מאזני נחושת ובוחנים אבנים יקרות מבעד לזכוכיות־מגדלת. דלתות אי־ספור הובילו מתוך האכסדרה, וגופלינים נוספים הובילו כל מיני אנשים הלוך ושוב דרכן. האגריד והארי ניגשו אל הדלפק.

"בוקר טוב לנו," אמר האגריד לגופלין פנוי, "אנחנו באנו להוציא כספים מהכספת של האדון מר הארי פוטר."
"המפתח אצלך, אדוני?"

"הוא כאן, איפשהו," אמר האגריד והחל לרוקן את כיסיו על הדלפק, מפזר תוך כדי כך חופן של מזון כלבים עֵבֶשׁ על מחברת החשבונות של הגופלין. הגופלין עיקם את אפו. הארי ראה כיצד הגופלין שמימינם שוקל ערימה של אבני אודם גדולות כגחלים לוהטים.

"אני מצאתי," אמר האגריד לבסוף, מושיט לגופלין מפתח זהב זעיר.

הגופלין בחן אותו בקפידה.
"עושה רושם שזה בסדר."

"וחוץ מזה יש לי גם כאן מכתב מפרופסור דִּמְבֶּלְדוֹר כבודו," אמר האגריד ברוב חשיבות, מנפח את חזהו. "זה בקשר למה־שמו הזה בכספת שהמספר שלה זה שבע־מאות ושלוש־עשרה."

הגופלין קרא את המכתב בתשומת־לב.

"טוב מאוד," אמר, מושיט אותו חזרה להאגריד, "אשלח מישהו שיקח אתכם לשתי הכספות. גְּרִיפֶּהוּק!"

גם גריפהוק היה גופלין. ברגע שהאגריד תחב את כל מזון הכלבים חזרה לתוך כיסיו, הוא והארי הלכו בעקבות גריפהוק אל אחת הדלתות שבאכסדרה.

"מה זה המה-שמו בכספת שבע-מאות ושלוש-עשרה?" שאל הארי.

"אני אסור לי להגיד," אמר האגריד במסתוריות. "זה סודי ביותר. עסקים של הוגוורטס. דמפלדור כבודו הוא סומך עלי. אם אני אגלה לך, זאתי תהיה סכנה לתפקיד שלי."

גריפהוק החזיק את הדלת פתוחה לכבודם. הארי, שציפה לראות עוד שיש, הופתע. הם עמדו במעבר-אבן צר, מואר בלפידים בוערים. הריצפה נטתה מטה במדרון תלול ופסי רכבת קטנים היו מונחים עליה. גריפהוק שרק, ועגלה קטנה התגלגלה לעברם במעלה הפסים. הם טיפסו פנימה – האגריד במאמץ גדול – ויצאו לדרך.

תחילה רק דהרו בתוך מבוכ של מנהרות מעוקלות. הארי ניסה ללמוד את הדרך: שמאלה, ימינה, ימינה, שמאלה, פשביל האמצעי, ימינה, שמאלה – אבל זאת היתה משימה בלתי אפשרית. העגלה הדוהרת כנראה ידעה את הדרך בעצמה, כי גריפהוק כלל לא ניווט. עיניו של הארי צרבו בגלל שאוויר קר נשב לתוכן, אבל הוא לא עצם אותן לרגע. פעם הוא חשב שראה פרץ של אש בקצה אחת המנהרות והסב את ראשו כדי לראות אם זה דרקון, אבל זה היה מאוחר מדי – הם המשיכו לצנוח למעמקים, וחלפו על פני אגם תת-קרקעי שבו נטיפים וזקיפים ענקיים הזדקרו מתוך התיקרה והריצפה.

"אני אף פעם לא זוכר," קרא הארי להאגריד מעל להמולת העגלה, "מה ההבדל בין נטיפ לזקיף."

"בנטיפ יש נון," אמר האגריד, "ואתה אל תשאל אותי עוד

שאלות עכשיו, אני חושב שאני הולך עכשיו להקיא."

הוא אכן נראה ירוק למדי, וכשהעגלה נעצרה לבסוף ליד דלת קטנה בקיר המנהרה, האגריד יצא ונאלץ להישען על הקיר עד שהברכיים שלו הפסיקו לשקשק.

גריפהוק פתח את הדלת. גלים של עשן ירוק נמלטו מתוכה, וכשהתפזר העשן לבסוף נעתקה נשימתו של הארי. בפנים היו ערימות של מטבעות זהב. גבעות של מטבעות כסף. הרים של גוזים קטנים מנחושת.

"זה הכול שלך," חייך האגריד.

הכול של הארי – זה היה מדהים. לא ייתכן שהדרסלים ידעו על זה, אחרת הם היו לוקחים ממנו את הכול במהירות הבזק. כמה פעמים הם התלוננו על עלות האחזקה של הארי בביתם? וכל אותו הזמן, אוצר קטן, שהיה שייך רק לו, שכב קבור עמוק מתחת ללונדון.

האגריד סייע להארי לערום קצת כסף לתוך שק.

"מטבעות הזהב, השם שלהם זה אוניות," הוא הסביר. "באונייה אחת יש בה שבעה-עשר חרמשי כסף, ובחרמש אחד יש בו עשרים ותשעה גוזים, זה די פשוט. טוב, זה צריך להספיק לך לשנה אחת, כל השאר זה יישאר כאן בשבילך." הוא פנה לגריפהוק. "ועכשיו, בבקשה, לכספת שהמספר שלה זה שבע-מאות ושלוש-עשרה – ואולי אפשר גם לנסוע יותר לאט?"

"יש רק מהירות אחת," אמר גריפהוק.

עכשיו הם ירדו עוד יותר לעומק והמהירות הלכה וגברה. האוויר הלך והתקרר ככל שירדו. הם היטלטלו על הפסים מעל לתהום תת-קרקעית, והארי נשען מעל למעקה כדי לנסות ולראות מה קורה שם בתחתית האפלה, אבל האגריד נאנק ומשך אותו חזרה פנימה בצווארון.

לכספת מספר שבע-מאות ושלוש-עשרה לא היה חור מנעול.
"שמרו מרחק," אמר גריפהוק ברוב חשיבות. הוא ליטף את
הדלת בעדינות באחת מאצבעותיו, והיא פשוט התמוססה ונעלמה.
"אם מישהו מלבד גופלין של גרינגוטס היה מנסה לפתוח ככה
את הדלת, הוא היה נשאב פנימה ונלכד שם," אמר גריפהוק.
"כל כמה זמן נכנסים לבדוק אם מישהו נמצא שם?" שאל הארי.
"בערך אחת לעשר שנים," אמר גריפהוק בחיוך קצת זדוני.
בכספת כל-כך מאובטחת ודאי שומרים משהו באמת יוצא-
דופן. הארי היה משוכנע בכך, והוא נשען קדימה בציפייה, מקווה
לראות לכל הפחות יהלומים מדהימים – אבל ברגע הראשון הוא
חשב שהיא ריקה. ואז הוא שם לב לחבילה קטנה ומרופטת
למראה, עטופה בנייר חום, שהיתה מונחת על הריצפה. האגריד
הרים אותה ותחב אותה עמוק בתוך המעיל שלו. הארי ממש
השתוקק לדעת מה יש בפנים, אבל ידע שעדיף לא לשאול.
"נו, קדימה, חזרה לעגלה המקוללת, ואתה אל תדבר אלי שמה
בדרך חזרה. יותר טוב שאני לא אפתח בכלל את הפה שלי," אמר
האגריד.

כעבור נסיעת עגלה טרופה אחת הם עמדו מחוץ לגרינגוטס,
ממצמצים עיניים בשמש. הארי לא ידע לאן הוא רוצה לרוץ קודם,
עכשיו כשהיה לו שק מלא כסף. אפילו בלי לחשב כמה אוניות יש
בלירה שטרלינג, הוא ידע שהוא מחזיק יותר כסף ממה שהיה לו
אי-פעם בחיים – אפילו יותר כסף ממה שאי-פעם היה לדאדלי.
"כדאי שאנחנו נקנה בשבילך מדים," אמר האגריד ואותת
לכיוון חלוקים לכל עת בהנהלת מֵדָאם מֶלְקִין. "תשמע, הארי, אתה
איכפת לך אם אלך לחטוף לי משהו קטן בקלחת הרוחתת בשביל
שאני אתאושש? אני שונא את העגלות האלה של גרינגוטס."

ובאמת, הוא עדיין נראה חולה מעט. הארי נכנס לחנות של מֶדאם מֶלקין לבדו, על אף חשש מסוים.

מֶדאם מֶלקין היתה מכשפה שמנמנה, חייכנית, לבושה מכף-רגל ועד ראש בצבע סגול.

"הוֹגוֹרְטֶס, חמוד?" היא אמרה כשהארי התחיל לדבר. "יש לי כאן הכול. למעשה, אנחנו בדיוק מתאימים מדים לעוד בחור צעיר."

בירכתי החנות עמד על שרפרף ילד עם פנים חיוורים, מחודדים, בזמן שמכשפה נוספת נעצה סיכות במכפלת החלוק הארוך והשחור שלו. מֶדאם מֶלקין העמידה את הארי על שרפרף לצידו, החליקה חלוק ארוך מעל לראשו והחלה לקצר אותו לאורך הנכון.

"שלום", אמר הילד, "גם אתה להוֹגוֹרְטֶס?"

"כן", אמר הארי.

"אבא שלי קונה לי ספרים בחנות ליד, ואמא שלי בוחרת לי שרביט בהמשך הרחוב", אמר הילד. הוא מָתח את מילותיו בקול משועמם. "אחר-כך אני אגרור אותם להסתכל על מטאטאי מירוץ. אני לא מבין למה אסור לתלמידי השנה הראשונה להביא מטאטא משלהם. אני חושב שאכריח את אבא שלי לקנות לי אחד ואבריח אותו פנימה איכשהו."

הילד הזה מאוד הזכיר להארי את דאָדְלִי.

"לך, יש מטאטא משלך?"

"לא", אמר הארי.

"אתה בכלל מְשַׁחֵק קוּוִידִיץ'?"

"לא", אמר הארי, תוהה מה זה בכלל קוּוִידִיץ'.

"אני כן – אבא אומר שזה פשע אם לא יתנו לי לשחק בְּנִבְחֶרֶת הבית שלי, ואני חייב לומר שאני מסכים איתו. יודע כבר באיזה בית תהיה?"

"לא", אמר הארי והרגיש טיפש יותר מרגע לרגע.

"טוב נו, הרי אף אחד בעצם לא יודע עד שלא מגיעים לשם, אבל אני בטוח שבסוף אהיה בסְלִית'רִין, כמו כל המשפחה שלי – תאר לעצמך אם ישימו אותך בַּהֶפְלָפָאף, אני חושב שהייתי עוזב את בית־הספר, לא?"

"מממם", אמר הארי, והצטער שלא היה לו משהו קצת יותר מעניין להגיד.

"וואו, תראה את האיש שם!" אמר הילד פתאום, מורה בראשו אל מבעד לחלון־הראווה. האגריד עמד בחוץ, מחייך אל הארי ומצביע על שני גביעים גדולים של גלידה, כדי להראות מדוע אינו יכול להיכנס.

"זה האגריד", אמר הארי, שמח לדעת משהו שהילד לא יודע. "הוא עובד בהוֹגוֹרְטס."

"אה", אמר הילד, "שמעתי עליו. הוא סוג של משרת, לא?" "הוא שומר הקרקעות", אמר הארי, מחבב את הילד פחות ופחות מרגע לרגע.

"כן, בדיוק. שמעתי שהוא מין פרא־אדם כזה – חי בבקתה בְּשֻטח בית־הספר, ומדי פעם, כשהוא משתכר, מנסה לעשות קסמים ובסוף מצית לעצמו את המיטה."

"אני חושב שהוא נפלא", אמר הארי בקור.

"אה, ככה?" אמר הילד בלגלוג קל. "ומה לך ולו? איפה ההורים שלך?"

"הם מתו", אמר הארי בקיצור. לא ממש התחשק לו להתעמק בַּנושא בנוכחות הילד.

"אה, סליחה", אמר השני וכלל לא נשמע מצטער. "אבל הם היו משלנו, נכון?"

"הם היו מכשפה וקוסם, אם לזה אתה מתכוון."

"אני באמת לא חושב שצריך לקבל את הסוג השני ללימודים, מה דעתך? הם פשוט לא כמונו, לא חינוכו אותם להכיר את הדרך שלנו. חלקם אפילו לא שמעו על הוגוֹרְטָס לפני שקיבלו את המכתב, תאר לעצמך. אני חושב שצריך לשמור את הכול בִּמשפחות הקוסמים הוותיקות. מה שם המשפחה שלך?"

אבל לפני שהארי הספיק לענות, מֵדָאם מֶלְקִין אמרה, "זהו, גמרנו איתך, חמוד," והארי, שלא הצטער שיש לו תירוץ להפסיק לדבר עם הילד, ירד בקפיצה מהשרפרף.

"טוב, אז נראה אותך בהוגוֹרְטָס, אני מניח," אמר הילד המשועמם.

הארי היה שקט מאוד בזמן שאכל את הגלידה שהאגריד הביא לו (בטעם שוקולד ופטל, עם אגוזים קצוצים).

"מה קורה?" שאל האגריד.

"כלום," שיקר הארי. הם עצרו לקנות גילי קלף ועטי נוצות. הארי התעורר קצת כשמצא בקבוק של דיו שמחליפה צבעים כשכותבים בה. אחרי שעזבו את החנות הוא אמר, "האגריד, מה זה קווידיץ'?"

"יחי זְקֵנִי, הארי! כל הזמן אני שוכח כמה קצת אתה יודע – אבל לא לדעת מה זה קווידיץ'!"

"אל תשפיל אותי עוד יותר," אמר הארי. הוא סיפר להאגריד על הילד החיוור אצל מֵדָאם מֶלְקִין.

"– והוא אמר שאנשים ממשפחות של מוגלגים בכלל לא צריך לקבל –"

"אתה לא ממשפחה של מוגלגים. אם הוא רק היה יודע בכלל מי אתה – הוא גדל על השם שלך. אם ההורים שלו הם קוסמים – בטח ראית אותם שמה בקלחת הרוחת. בכל פנים, מה הוא יודע בכלל. חלק מהקוסמים הכי טובים שהפכתי הם היו היחידים

שהיתה בהם טיפה של קסם בשושלת ארוכה של מוגלגים – אתה תיקח לדוגמה את האמא שלך! תראה מה היא היה לה בתור אחות!"

"נו, אז מה זה קווידיץ'?"

"זה הספורט שלנו. זה ספורט של קוסמים. זה כמו – כמו כדורגל שמה אצל המוגלגים – כולם הם עוקבים אחרי מה שקורה בקווידיץ' – והם משחקים את זה באוויר על מטאטאים, ויש ארבעה כדורים – זה די קשה להסביר את הכללים."

"ומה זה סלית'רין והפּלֶפּאף?"

"בתי תלמידים. יש שמה ארבעה כאלה. כולם שמה הם אומרים שהתלמידים בהפּלֶפּאף הם חבורה של איטיים, אבל – "בטח אני אהיה בהפּלֶפּאף", אמר הארי בעצב.

"זה עדיף הפּלֶפּאף מסלית'רין", אמר האגריד בכובד-ראש. "אין אף מכשפה או קוסם שהם התקלקלו, שהם לא למדו בסלית'רין. אתה-יודע-מי הוא היה שם."

"וול – סליחה – אתה-יודע-מי למד בהוגוורטס?"

"זה לפני המון שנים", אמר האגריד.

הם קנו את ספרי הלימוד של הארי בחנות שקראו לה כך ודף בע"מ, שהמדפים בה היו עמוסים עד לתיקרה בספרים בגודל של מרצפות רחוב, כרוכים בעור; ספרים בגודל של בולים כרוכים במשי; ספרים מלאים סימנים מוזרים, ומעט ספרים שלא היה בהם דבר. אפילו דאדלי, שאף פעם לא אהב לקרוא, היה משתולל כדי לקבל אחד מאלה. האגריד כמעט נאלץ לגרור את הארי מהספר קללות וקללות-נגד ("פֶשפו את חבריכם וכלבלו את אויביכם בנקמות האחרונות: אובדן שיער, רגלי ג'לי, קשירת לשון ועוד רבים אחרים"), מאת הפרופסור וינדיקטוס וינדיאן.

"ניסיתי לברר איך להטיל קללה על דאדלי."

"לא שאני אומר שזה לא רעיון טוב, אבל אתה אסור לך להשתמש בקסמים בעולם המוגלגים אלא בנסיבות שהן מאוד מאוד מיוחדות," אמר האגריד. "וגם ממילא אתה לא היית עוד מצליח להפעיל את אחת הקללות האלה; אתה יש לך עוד הרבה מה ללמוד לפני שאתה תגיע לרמה הזאתי."

האגריד גם לא הרשה להארי לקנות קדרה מזהב טהור ("כי ברשימה שלך כתוב ברזל."), אבל הם השיגו זוג מאזניים מוצלח למדידת חומרים לשיקויים, וטלסקופ פליז מתקפל. אחר־כך הם ביקרו אצל הרוקח, חוויה שהיתה מספיק מרתקת כדי לפצות על הריח הנורא, תערובת של ביצים מקולקלות וכרוב רקוב. חביות של חומרים ריריים עמדו על הריצפה, צנצנות של עשבים, שורשים מיובשים ואבקות עזות־צבע עמדו לאורך הקירות; זרים של נוצות וצרורות של ניבים וטלפיים מאיימים היו תלויים מהתיקרה. בזמן שהאגריד ביקש מהאיש מאחורי הדלפק אספקה של כמה מרכיבים בסיסיים בשביל הארי, הארי עצמו בחן קרני חד־קרן כסופות במחיר של עשרים ואחת אוניות כל אחת, ועיני חיפושיות שחורות זעירות ונוצצות (חמישה גוזים לכוס).

מחוץ לחנות של הרוקח האגריד בחן שוב את הרשימה של הארי.

"נשאר עכשיו רק השרביט – אה, כן, ואני עוד לא מצאתי בשבילך מתנת יומולדת."

הארי הרגיש שהוא מסמיק. "אתה בכלל לא חייב –"
"אני יודע שאני לא חייב. אני אגיד לך מה, אני אקנה לך חיית־מחמד. לא קרפדה, קרפדות הן יצאו מהאופנה לפני שנים, יצחקו עליך – ואני לא אוהב חתולים, הם עושים לי להתעטש. אני אשיג לך ינשוף. כל הילדים הם רוצים ינשופים. הם שימושיים מאוד, הם יביאו לך דואר וכל זה."

כעבור עשרים דקות הם יצאו מתוך כלבו דורסי הלילה אֵילֹפֶס, שהיה חשוך ומלא רחשי כנפיים ועיניים גדולות שברקו כמו תכשיטים. הארי החזיק בידיו כלוב גדול ובתוכו תנשמת יפה וצחורה כשלג, שקועה בתרדמה כבדה כשראשה מתחת לכנפה. הוא לא היה יכול לחדול מלגמגם תודה, ונשמע ממש כמו פרופסור קוויֶרל.

"על לא דבר," אמר האגריד בענייניות. "אני מניח שאתה לא קיבלת הרבה מאוד מתנות מהדֶרסֶלים האלה. עכשיו נשאר לנו רק אוליבֶנְדֶרס – שמה זה המקום בשבילנו לקנות בו שרביטים, אוליבֶנְדֶרס, ואתה צריך את השרביט הכי טוב שיש בכלל." שרביט קסמים... זה הדבר שהארי הכי השתוקק לו.

החנות האחרונה היתה צרה ועלובה. אותיות זהב מתקלפות מעל לדלת הודיעו: אוליבֶנְדֶרס: יצרני שרביטים מובחרים מאז 382 לפנה"ס. שרביט בודד שכב על כרית ארגמן דהויה בחלון־הראווה המאובק.

פעמון קטן צילצל אי־שם במעמקי החנות כשהשניים נכנסו בדלת. זה היה מקום קטנטן וריק, מלבד כיסא בודד ועדין למראה שעליו האגריד התיישב להמתין. הארי הרגיש תחושה מוזרה כאילו נכנס לספרייה עם חוקים נוקשים במיוחד; הוא התאפק מלשאול המון שאלות חדשות שצצו במוחו בזה הרגע, ובמקום זאת הביט על אלפי הקופסאות הצרות הערומות בטורים סדורים ממש עד לתיקרה. משום־מה הוא חש עֶקְצוּצִים בעורפו. עצם האבק והדממה כאן כאילו רטטו מרוב קסם סודי.

"אחר־צהריים טובים," אמר קול עדין. הארי קפץ. כנראה שגם האגריד קפץ, כי נשמע צליל פֶּצְפוּץ קולני כשהוא קם במהירות מתוך הכיסא הדקיק.

מולם עמד אדם קשיש. עיניו הגדולות, הבהירות, בהקו כמו

ירחים באפלולית החנות.

"שלום," אמר הארי בעצבנות.

"אה כן," אמר הקשיש. "כן, כן, חשבתי שאראה אותך בקרוב. הארי פוטר." זו לא היתה שאלה. "יש לך עיניים כמו של אמא שלך. נדמה כאילו רק אתמול היא נכנסה לכאן בעצמה כדי לקנות את השרביט הראשון שלה. עשרים ושישה סנטימטר אורך, גמיש, עשוי מעץ של ערבה בוכייה. שרביט נחמד לכישופים."

אדון אוליברנדֵר התקרב אל הארי. הארי רצה שהאיש ימצמץ. עיניו הכסופות היו מעט מטרידות.

"אביך, מצד שני, העדיף שרביט מעץ מהגוני. עשרים ושמונה סנטימטר, בר־כיפוף. מעט יותר עוצמה, ומצוין לשינויי־צורה. בכל מקרה, אביך העדיף אותו – אם כי, כמובן, זה השרביט שבחר את הקוסם."

אדון אוליברנדֵר התקרב כל־כך עד שהוא והארי עמדו כמעט אף אל אף. הארי יכול לראות את עצמו משתקף בעיניים החיוורות.

"וזה המקום שבו..."

אדון אוליברנדֵר נגע בַּצלֶקֶת הברק על מצחו של הארי באצבע ארוכה ולבנה.

"צר לי לומר שמכרתי גם את השרביט שעשה את זה," הוא אמר בשקט. "שלושים וארבעה סנטימטר. עץ טַקְסוּס. שרביט רב־עוצמה, רב־עוצמה מאוד, ובידיים הלא נכונות... טוב, לו ידעתי אז מה השרביט הזה יוצא לעשות בעולם..."

הוא ניענע בראשו, ואז, למרבה הקלתו של הארי, הוא שם לב להאגריד.

"רוֹבֶאֵוס! רוֹבֶאֵוס האגריד! כמה נעים לראות אותך שוב... אלון, ארבעים סנטימטר, די כפוף, אם אני זוכר נכון?"

"אכן נכון אדוני, כן," אמר האגריד.

"שרביט טוב זה היה, אבל אני משער שהם שכרו אותו לשניים כשסולקת מבית-הספר," אמר אדון אוליבנדר, מרצין פתאום.

"אה - כן, נכון, אכן כן," אמר האגריד, מתנדנד על רגליו.

"אבל אני עוד יש לי את החתיכות," הוא אמר באופטימיות.

"אבל אינך משתמש בהן?" אמר אדון אוליבנדר בתקיפות.

"הו, לא, אכן אדוני," השיב האגריד מייד. הארי שם לב שהוא תפס את המטרייה הוורודה שלו חזק מאוד בזמן שדיבר.

"הממ," אמר אדון אוליבנדר, נועץ בהאגריד מבט נוקב. "טוב, ועכשיו - מר פוטר, תן לי לראות." הוא הוציא סרט מדידה ארוך עם סימנים כסופים מתוך כיסו. "איזו היא זרוע השרביט שלך?"

"אה - אני ימני," אמר הארי.

"הושט את הזרוע שלך. זהו זה." הוא מדד את הארי מכתף עד לקצה אצבע, ואז מפרק יד עד למרפק, כתף עד לריצפה, ברך עד לבית-השחי, וסביב הראש. בזמן שמדד סיפר: "לכל שרביט של אוליבנדר יש גרעין של חומר קסם רב-עוצמה, מר פוטר. אנחנו משתמשים בפרוות חד-קרן, נוצות זנב של עופות-חול ונימי לב של דרקונים. אין שני שרביטי אוליבנדר זהים, בדיוק כשם שאין שני סוסי חד-קרן, דרקונים או עופות-חול זהים. וכמובן, אף פעם לא תגיע לתוצאות הכי טובות עם שרביט של קוסם אחר."

פתאום הארי שם לב לכך שסרט המדידה, שמדד כעת את המרחק בין שני נחיריו, עשה זאת בכוחות עצמו. בינתיים אדון אוליבנדר הסתובב בין כל המדפים והוריד מהם קופסאות.

"זה מספיק," הוא אמר, וסרט המדידה קרס בערימה על הריצפה. "אם כן, מר פוטר. נסה את זה. עץ בוק ונימי לב של דרקון. עשרים ושלושה סנטימטר. נעים וגמיש. פשוט קח אותו ותן לו הנפה."

הארי לקח את השרביט (למרות שהרגיש קצת טיפשי) והניף

אותו קצת באוויר, אבל אדון אוליבנדר חטף אותו מידו כמעט מיד.
"מייפל ונוצת עוף-חול. שמונה-עשר סנטימטר. מצליף כמו
שוט. נסה -"

הארי ניסה - אבל בקושי הספיק להרים את השרביט לפני שגם
זה נחטף חזרה על-ידי אדון אוליבנדר.

"לא, לא - הנה, אֶבּוֹנִי ופרוות חד-קרן, עשרים ושניים
סנטימטר. קפיצי. קדימה, קדימה, נסה אותו."

הארי ניסה. וניסה. לא היה לו מושג למה אדון אוליבנדר מחכה.
ערימת השרביטים הדחויים הלכה וצברה גובה על הכיסא הדקיק,
אבל ככל שאדון אוליבנדר משך שרביטים מהמדפים, כך נראה היה
שמצב-רוחו הולך ומשתפר.

"לקוח בעייתי, מה? אין דבר, אנחנו עוד נמצא את ההתאמה
המושלמת באיזושהו מקום כאן. מעניין מאוד - כן, למה לא -
תערובת יוצאת-דופן - צינית ונוצת עוף-חול, עשרים ושמונה
סנטימטר, גמיש."

הארי לקח את השרביט. הוא הרגיש חום פתאומי באצבעותיו.
הוא הרים את השרביט מעל לראשו, הוריד אותו בבת-אחת באוויר
המאובק, וזרם של גיצים אדומים וזהובים פרץ מתוך הקצה כמו
זיקוקי די-נור, מטיל כתמי אור שריצדו על הקירות. האגריד צהל
מרוב שמחה ומחא כפיים, ואדון אוליבנדר קרא, "בראבו! כן, כן,
זה מצוין. נו נו נו... כמה מעניין... מעניין ביותר..."

הוא החזיר את השרביט של הארי לתוך הקופסה שלו ועטף
אותו בנייר חום, עדיין ממשיך למלמל, "מעניין... מעניין..."
"סלח לי," אמר הארי, "אבל מה כל-כך מעניין?"

אדון אוליבנדר נעץ בהארי את מבטו החיזור.
"אני זוכר כל שרביט שאי-פעם מכרתי, מר פוטר. כל שרביט
ושרביט. ולכן אני זוכר, שעוף-החול שנתן את הנוצה שבשרביט

שלך נתן נוצה נוספת – רק עוד נוצה אחת. מעניין מאוד שאתה מיועד לשרביט הזה, כשאחיו – הרי אחיו העניק לך את הצלקת הזאת.”

הארי בלע את רוקו.

”כן, שלושים וארבעה סנטימטר. טקסוס. מעניין מאוד איך הדברים האלה קורים. להזכירך, השרביט הוא זה שבחר את הקוסם... אני חושב שאפשר לצפות ממך לדברים גדולים, מר פוטר... אחרי הכול, גם זה־שאינ־לנקוב־בשמו עשה דברים גדולים – נוראיים, כן, אבל גדולים.”

צמרמורת עברה בהארי. הוא לא היה בטוח שהוא אוהב את האדון אוליברנד־הזה. הוא שילם שבע אוניות זהב תמורת השרביט שלו, ואדון אוליברנד־קד להם קידת פרידה.

שמש של שעת אחר־צהריים מאוחרת היתה תלויה קרוב לקו האופק כשהארי והאגריד עשו את דרכם חזרה לאורך סמטת דיאגון, חזרה דרך הקיר וחזרה דרך הקלחת הרוחת שהיתה ריקה עכשיו. הארי לא דיבר כלל בזמן שהשניים צעדו ברחוב; הוא אפילו לא שם לב לזה שאנשים בהם ברכבת התחתית, עמוסים כפי שהיו בכל החבילות עם הצורות המשוונות והתנשמת המנממת על ברכיו של הארי. שוב הם עלו במדרגות הנעות ויצאו בתחנת פֶּדינגטון; הארי הבין איפה הם נמצאים רק כשהאגריד טפח על כתפו.

”יש לנו עוד זמן בשביל לחטוף משהו לאכול לפני שהרכבת שלך היא יוצאת,” אמר.

הוא קנה להארי המבורגר והם התיישבו על מושבי הפלסטיק לאכול. הארי כל הזמן הביט סביבו. הכול נראה כל־כך מוזר פתאום.

"אתה בסדר, הארי? אתה לגמרי שקט", אמר האגריד.

הארי לא היה בטוח שהוא יכול להסביר את עצמו. היום הזה היה יום־ההולדת הטוב ביותר בחייו – ועדיין – הוא לעס את ההמבורגר וניסה למצוא את המילים להסבר.

"כולם חושבים שאני מיוחד", אמר לבסוף. "כל האנשים האלה בקלחת הרוחת, פרופסור קוויירל, אדון אוליבנדר... אבל אני לא יודע כלום על קסמים. איך הם יכולים לצפות ממני לדברים גדולים? אני מפורסם, אבל אני אפילו לא זוכר את הדבר שבגללו אני מפורסם. אני לא יודע מה קרה כשׁוֹל – סליחה – זאת אומרת, בלילה שבו מתו ההורים שלי."

האגריד רכן לעברו מעל לשולחן. מאחורי הזקן והגבות הפרועים הוא עטה חיוך מחמם מאוד.

"אתה אל תדאג, הארי. אתה תלמד מהר מאוד. כולם הם מתחילים מההתחלה שמה בהוגוורטס, גם אתה תהיה בסדר. אתה פשוט תהיה עצמך. אני יודע שזה לגמרי קשה. אתה נבחרת, וזה תמיד דבר קשה. אבל אתה יהיה לך נורא פִּיף שמה בהוגוורטס – גם אני היה לי – וזה עוד ככה, למען האמת."

האגריד עזר להארי לעלות על הרכבת שתחזיר אותו אל הדרסלים, ואז הושיט לו מעטפה.

"זה כרטיס הנסיעה שלך שמה להוגוורטס", הוא אמר. "בראשון בספטמבר – תחנת קינגס קרוס – זה הכול רשום על הכרטיס. ואם אתה יהיו לך בעיות שמה עם הדרסלים, אתה תשלח לי מכתב עם התנשמת שלך, היא תדע איפה למצוא אותי... להתראות איתך בקרוב, הארי."

הרכבת יצאה מהרציף. הארי רצה להסתכל על האגריד עד שלא יוכל לראות אותו עוד; הוא נעמד והצמיד את אפו לזגוגית החלון, אבל הוא מיצמץ והאגריד נעלם.

הנסיעה מרציף מספר תשע ושלושה רבעים

החודש האחרון של הארי אצל משפחת דֶרְסְלִי לא היה נעים. אמת, דאָדְלִי כל-כך פחד עכשיו מהארי, שהוא לא הסכים להיות איתו באותו החדר, וב-בזמן הדודה פֶּטוֹנִיָה והדוד וֶרְנֹן לא נעלו את הארי בארון שלו, ולא הכריחו אותו לעשות שום דבר ולא צעקו עליו. למעשה, הם לא דיברו איתו בכלל. מפחדים, זועמים, הם התנהגו כאילו כל כיסא שבו הארי ישב היה ריק. למרות שבמובנים מסוימים זה היה שיפור, אחרי זמן-מה זה התחיל להיות מדכא.

הארי נשאר בחדר שלו, בחברת התנשמת החדשה שלו. הוא החליט לקרוא לה הֶדְוִיג, שם שהוציא מתוך הספר תולדות הכישוף. ספרי הלימוד שלו היו מעניינים מאוד. הוא שכב על מיטתו וקרא עד השעות המאוחרות של הלילה, והֶדְוִיג יצאה ונכנסה בחלון הפתוח כרצונה. מזל שהדודה פֶּטוֹנִיָה כבר לא נכנסה לשם לשאוב אבק, מפני שהֶדְוִיג כל הזמן היתה מביאה עכברים מתים. כל לילה לפני שהלך לישון הארי סימן יום נוסף על דף הנייר שתלה על הקיר, עליו ספר את כל הימים עד לאחד בספטמבר.

ביום האחרון של אוגוסט הוא החליט שכדאי לדבר עם דודו ודודתו על איך הוא יגיע למחרת לתחנת הרכבת בקִינְגְס קְרוֹס. הוא נכנס לסלון, שם הם ישבו וצפו בשעשועון בטלוויזיה. הוא כיחכח בגרונו כדי ליידע אותם שהוא שם, ודאָדְלִי צרח וברח מהחדר.

”אממ – דוד וֶרְנֹן?”

הדוד וֶרְנֹן נהם כדי להראות שהוא מקשיב.

"אממ - אני צריך להיות מחר בקינגס קרוס כדי - כדי ללכת להוגוֹרְטס."

הדוד וֶרְנוֹן נהם שוב.

"יהיה בסדר אם אני אבקש ממך טרמפ?"

נהמה. הארי הניח שפירושה כן.

"תודה."

הוא עמד לעלות חזרה במדרגות, כשהדוד וֶרְנוֹן ממש דיבר.

"דרך מצחיקה להגיע לבית-ספר לקוסמים, ברכבת. לכל

השטיחים המעופפים יש פנצ'ר, מה?"

הארי לא אמר דבר.

"איפה בכלל נמצא בית-הספר הזה?"

"אני לא יודע," אמר הארי, שם לב לראשונה שזה נכון. הוא

שלף מתוך כיסו את הכרטיס שהאגריד נתן לו.

"אני פשוט לוקח את הרכבת מרציף תשע ושלושה רבעים

בשעה אחת-עשרה."

דודתו ודודו הסתכלו עליו.

"רציף מה?"

"תשע ושלושה רבעים."

"אל תדבר שטויות," אמר הדוד וֶרְנוֹן, "אין רציף כזה, תשע

ושלושה רבעים."

"זה רשום על הכרטיס שלי."

"קוקו," אמר הדוד וֶרְנוֹן, "פשוט משוגעים, כולם. עוד תראה.

חֶפֶה חֶפֶה. בסדר, ניקח אותך לקינגס קרוס. אנחנו ממילא נוסעים

מחר ללונדון, אחרת לא הייתי טורח."

"למה אתם נוסעים ללונדון?" שאל הארי, מנסה לשמור על רוח

ידידותית.

"לוקחים את דאדלי לבית-חולים," נהם הדוד וֶרְנוֹן. "חייבים

להסיר לו את הזנב המקולל הזה לפני שיילך לסמלטינגס."

למחרת בבוקר הארי התעורר בחמש, והיה נרגש ועצבני מכדי לחזור לישון. הוא קם ולבש את הג'ינס שלו, כי לא רצה ללכת לתחנה בגלימת הקוסם שלו – הוא כבר יחליף ברכבת. הוא בדק שוב את הרשימה מהג'ורטס כדי לוודא שיש לו כל מה שהוא צריך, בדק שהדוויג סגורה היטב בתוך הכלוב שלה, ואז פסע הלוך וחזור בחדר שלו, ממתין שהדרסלים יתעוררו. כעבור שעותיים הועמסה המזוודה הענקית המלאה של הארי על המכונית. הדודה פטונייה הצליחה לשכנע את דאדלי לשבת ליד הארי, והם יצאו לדרכם.

הם הגיעו לקינגס קרוס בשעה עשר וחצי. הדוד ורנון העמיס את המזוודה של הארי על עגלה, וגילגל אותה בשבילו אל תוך התחנה. הארי חשב שזו הבעיה של טוב-לב יוצא-דופן, עד שהדוד ורנון נעמד במקום כשפניו אל הרציפים וחיוך מרושע נסוך עליהן.

"הנה לך, ילד. רציף תשע – רציף עשר. הרציף שלך צריך להיות איפשהו באמצע, אבל לא נראה שאפילו בנו רציף כזה, נכון?"

כמובן שהוא צדק. מעל לאחד הרציפים היה תלוי מספר תשע גדול מפלסטיק, ומעל לרציף הסמוך – מספר עשר גדול מפלסטיק, וביניהם לא היה דבר.

"שיהיה לך סמסטר נעים," אמר הדוד ורנון בחיוך מרושע עוד יותר. אמר והלך. הארי הסתובב וראה שהדרסלים נוסעים משם. שלושתם צחקו. הוא הרגיש יובש בפה. מה הוא יעשה? וכבר התחילו להישלח לכיוונו מבטים חשדניים, בגלל הדוויג. הוא יצטרך לשאול משהו.

הוא עצר שומר שחלף לידו, אבל לא העז לשאול על רציף תשע ושלושה רבעים. השומר לא שמע מימיו על הג'ורטס, וכשהארי

לא ידע אפילו להגיד לו באיזה חלק של הארץ זה נמצא, הוא התחיל להתעצבן כאילו שהארי מטריד אותו בכוונה. על סף יאוש הארי שאל על הרכבת שיוצאת בשעה אחת־עשרה, אבל השומר אמר שאין כזאת. לבסוף השומר הלך משם, ממלמל משהו על אנשים שמבזבזים לו את הזמן. בשלב הזה הארי כבר היה צריך להתאמץ שלא להיכנס לפאניקה. לפי השעון הגדול שמעל ללוח הזמנים, נותרו לו עוד עשר דקות לעלות על הרכבת להוגוֹרְטָס, ולא היה לו מושג איך לעשות את זה; הוא עמד לגמרי לבד באמצע התחנה עם מזוודה שבקושי היה יכול להרים אותה לבדו, כיס מלא כסף של קוסמים ותנשמת גדולה.

נראה שהאגריד שכח להגיד לו משהו שצריך לעשות, כמו לנקוש על הלִבָּנה השלישית משמאל כדי לעבור לסמטת דיאגון. הוא תהה אם כדאי לו להוציא את השרביט שלו ולהתחיל להקיש על מכונת הכרטיסים בין רציפים תשע לעשר. באותו הרגע עברה מאחוריו קבוצה של אנשים, והוא הצליח לקלוט כמה מילים ממה שהם אמרו.

“– הכול מלא מוֹגְלָגִים, כמובן –”

הארי הסתובב בבת־אחת. הדוכרת היתה אשה שמנמנה שדיברה אל ארבעה ילדים, כולם עם שיער ג'ינג'י בוער. כל אחד מהם גילגל לפניו מזוודה כמו זו של הארי – והיה להם ינשוף.

בלב הולם הארי גילגל את העגלה שלו בעקבותיהם. הם נעצרו וגם הוא נעצר, קרוב מספיק כדי לשמוע על מה הם מדברים.

“מה אמרנו מספר הרציף?”

“תשע ושלושה רבעים!” צייצה ילדה קטנה, גם כן ג'ינג'ית,

שהחזיקה את היד של האשה. “אמא, גם אני רוצה ללכת...”

“את עוד לא מספיק גדולה, ג'יני. שקט בבקשה. טוב, פֶּרְסִי, לֵךְ

אתה ראשון.”

מי שנראה כמו הגדול בילדים צעד לעבר רציפים תשע ועשר. הארי צפה בו, נזהר לא למצמץ כדי לא לפספס את רגע המעבר – אבל בדיוק כשהילד הגיע לחוצץ בין שני הרציפים, קבוצה גדולה של תיירים הגיעה בבת־אחת והם הסתירו אותו, ועד שפינו משם את התרמיל האחרון, הילד כבר נעלם.

"פֶּרֶד, עכשיו אתה," אמרה האשה השמנמנה.

"אני לא פֶּרֶד, אני ג'ורג', " אמר הילד. "באמת, אשה, את קוראת לעצמך אמא שלנו? את לא רואה שאני ג'ורג'?"

"סליחה, ג'ורג', מתוק."

"סתם עבדתי עלייך, אני פֶּרֶד," אמר הילד ויצא לדרך. אחיו התאום קרא אחריו שיזדרז, וכנראה שכך עשה, כי תוך שנייה הוא נעלם – אבל איך הוא עשה את זה?

ועכשיו האח השלישי התקדם בזריזות לעבר מחסום הכרטיסים – הוא כמעט הגיע לשם – ואז, לפתע פתאום, הוא פשוט לא היה שם.

לא נותרה להארי ברירה.

"סלחי לי," אמר הארי לאשה השמנמנה.

"שלום, חמוד," היא ענתה. "פעם ראשונה שלך בהוג'ורטס? גם רון חדש שם."

היא הצביעה על האחרון והצעיר שבבניה. הוא היה גבוה, רזה וגמלוני, עם נמשים, כפות־ידיים וכפות־רגליים גדולות ואף ארוך. "כן," אמר הארי. "העניין הוא – העניין הוא, שאני לא יודע איך ל..."

"איך לעלות אל הרציף?" היא שאלה בנועם, והארי הינהן בראשו.

"אל דאגה," היא אמרה. "כל מה שצריך לעשות זה ללכת ישר לתוך המחסום שבין הרציפים תשע ועשר. אל תהסס ואל תפחד, כי

אחרת תתנגש בו. זה מאוד חשוב. עדיף לעשות את זה בריצה קלה
אם אתה קצת מתרגש. לך, לך עכשיו, לפני רון.”
”אממ – בסדר,” אמר הארי.

הוא סובב את העגלה שלו והביט במחסום. המחסום נראה
מוצק מאוד.

הוא התחיל ללכת לקראתו. אנשים נתקלו בו בדרכו לרציפים
תשע ועשר. הארי הלך מהר יותר. הוא עומד פשוט להתנגש בדוכן
הכרטיסים ששם, ואז הוא יהיה בבעיה. נשען על העגלה, הוא פתח
בריצה – המחסום הלך והתקרב – הוא לא יוכל לעצור – העגלה
יצאה משליטה – הוא היה שלושים סנטימטר מהמחסום – הוא
עצם את עיניו והתכוון להתנגשות –

היא לא הגיעה... הוא המשיך לרוץ... ופקח את עיניו.
קטר בצבע ארגמן עמד סמוך לרציף הומה אדם. שלט מעל אמר
אקספרס להוגוורטס, יוצא בשעה 11.00. הארי הביט אחורה וראה שער
ברזל במקום שבו עמדה מכונית הכרטיסים. השער נשא את המילים
רציף תשע ושלושה רבעים. הוא עשה את זה.

עשן הקטר נישא מעל לראשיהם של האנשים בקהל המפטפט,
וחתולים מכל צבע הסתובבו אנה ואנה בין רגליהם. ינשופים קראו
זה לזה קריאות עגומות מעל להמולה ולרעש הגרירה של ארגזים
כבדים.

הקרונות הראשונים כבר היו מלאים תלמידים. חלקם שירכבו
ראש וגפיים מתוך החלונות כדי לדבר עם הוריהם, וחלקם רבו על
מושבים. הארי גילגל את העגלה שלו לאורך הרציף וחיפש מושב
ריק. הוא חלף על פני ילד עם פנים עגולים שאמר, ”סבתא, שוב
איבדתי את הקרפד שלי.”

”אוי, נְוִיל,” נאנחה הזקנה.

ילד עם ראסטות עמד באמצע התקהלות קטנה.

"תן לראות, לִי, נו כבר."

הילד הרים את המכסה מקופסה שהחזיק בחיקו, והאנשים סביבו צווחו וצעקו כשמשוהו מבפנים הושיט החוצה רגל ארוכה, שעירה.

הארי המשיך להתקדם בתוך ההמון עד שגילה תא ריק לקראת סוף הרכבת. קודם הוא הכניס את הָדוּוּיג, ואז ניסה לדחוף ולמשוך את המזוודה שלו לעבר דלת הרכבת. הוא ניסה להרים אותה במדרגות, אבל בקושי הצליח להרים קצה אחד, ופעמיים הפיל אותה על הרגל באופן מכאיב.

"רוצה עזרה?" זה היה אחד מהתאומים הג'ינג'ים שבעקבותיהם הלך אל תוך מכונת הכרטיסים.

"כן, תודה," התנשף הארי.

"הי, פֶּרְדֵּ! בוא תן יד!"

בעזרת התאומים מזוודתו של הארי הוצבה לבסוף בפינת התא. "תודה," אמר הארי והסיט את בלוריתו המיוזעת מתוך עיניו. "מה זה?" שאל אחד התאומים פתאום, מצביע על צלקת הברק של הארי.

"יו," אמר התאום השני. "אתה - ?"

"ברור שכן," אמר התאום הראשון. "נכון?" הוא הוסיף לעברו של הארי.

"מה?" שאל הארי.

"הארי פּוֹטֶר," אמרו התאומים במקהלה.

"אה, הוא," אמר הארי. "כלומר, כן, זה אני."

שני הבנים בהו בו בהשתאות, והארי הרגיש את עצמו מסמיק. ואז, למזלו, הגיע אליהם קול מבעד לדלת הפתוחה של הרכבת.

"פֶּרְדֵּ? ג'ורג'? אתם שם?"

"תיכף באים, אמא."

עם מבט אחרון על הארי, התאומים ירדו מהרכבת.
הארי התיישב ליד החלון. משם, חבוי למחצה, הוא היה יכול
לצפות במשפחת הג'ינג'ים על הרציף ולשמוע על מה הם מדברים.
האמא הוציאה מטפחת. "רון, יש לך משהו על האף."
הצעיר בילדים ניסה להתרחק ממנה, אבל היא תפסה אותו
והחלה לשפשף את קצה אפו.

"אמא – עזבי אותי." הוא נאבק והשתחרר.
"אוי, לרוני פֶּצפּוֹנִי יש לכלוך על האֶפּוֹנִי?" שאל אחד התאומים
בלגלוג.

"סתום," אמר רון.
"איפה פֶּרְסִי?" שאלה אמא שלהם.
"הנה הוא בא."
הגדול שבאחים התקרב בצעדים גדולים. הוא כבר הספיק
להחליף את בגדיו לחלוק המתנוסס של הוֹגְוֹרְטֵס, והארי שם לב
לסיכה כסופה על חזהו בצורת המלה "מדריך".
"לא יכול להישאר כאן הרבה זמן, אמא," אמר. "אני מְקַדִּימָה,
למדריכים יש שני תאים לעצמם –"

"מה – אתה מדריך, פֶּרְסִי?" שאל אחד התאומים בארשת של
הפתעה גדולה. "היית צריך להגיד משהו, לא היה לנו מושג."
"רגע, נדמה לי ששמעתי אותו אומר על זה משהו," אמר
התאום האחר, "פעם –"

"או פעמיים –"
"לדקה –"
"כל הקיץ –"
"אוי, תסתמו," אמר פֶּרְסִי המדריך.

"למה לִפְרִסִי מגיע לקבל חלוק חדש?" אמר אחד התאומים.
"כי הוא מדריך השנה," אמרה אֵמָם בגאווה. "בסדר, מתוק,

שיהיה לך סמסטר מוצלח – שלח לי ינשוף כשתגיע לשם.
 היא נשקה לפֶרסי על הלחי והוא עזב. ואז היא פנתה לתאומים.
 "ועכשיו, שניכם – השנה תתנהגו יפה. אם יגיע אלי עוד ינשוף
 אחד שמספר לי שאתם – אתם פוצצתם אסלה, או –
 "פוצצנו אסלה? אף פעם לא פוצצנו אסלה."
 "אבל זה יופי של רעיון, תודה, אמא."
 "זה לא מצחיק. ותשגִיחו על רון."
 "אל תדאגי, רוני פצפוני יכול לסמוך עלינו."
 "סתמו," אמר רון שוב. הוא כבר היה גבוה כמעט כמו
 התאומים, וקצה אפו היה עדיין ורוד מהשפשופים של אמו.
 "הי, אמא, יודעת מה? יודעת אֶת מי פגשנו הרגע על הרכבת?"
 הארי נשען אחורה בזריזות, כדי שהם לא ישימו לב שהוא
 מסתכל עליהם.
 "זוכרת את הילד עם השיער השחור שעמד לידנו בתחנה?
 יודעת מי זה?"
 "מי?"
 "הארי פוטר!"
 הארי שמע את קולה של הילדה הקטנה.
 "אוי, אמא, מותר לי לעלות על הרכבת כדי לראות אותו, אמא,
 'בקשה..."
 "את כבר ראית אותו, ג'יני, והילד המסכן הוא לא חיה בגן-
 חיות. זה באמת הוא, פֶרד? איך אתה יודע?"
 "שאלתי אותו. ראיתי את הצלקת. היא באמת שם – כמו ברק."
 "מִסְכָּנצ'יק – לא פלא שהוא היה שם לבד, תהיתי למה זה. הוא
 היה כל-כך מנומס כששאל איך עולים לרציף."
 "עוזבי את זה. את חושבת שהוא זוכר איך את-יודעת-מי
 נראה?"

פתאום אָמם הרצינה מאוד.

"אני אוסרת עליך לשאול אותו את זה, פָּרַד. לא, אל תעזו.
כאילו שהוא צריך תזכורת כזאת ביום הראשון שלו בפנימייה."
"טוב, טוב, אל תתמוטטי לי פה."
נשמעה משרוקית.

"הזדרזו!" קראה אמא שלהם, ושלושת האחים טיפסו על
הרכבת. הם הוציאו ראש מהחלון כדי שתנשק אותם לפרידה,
ואחותם הצעירה התחילה לבכות.

"אל תבכי, ג'יני, נשלח לך המון ינשופים."
"נשלח לך מושב של אסלה מהוֹגוֹרְטֵס."
"ג'ורג'!"

"סתם בדיחה, אמא."

הרכבת התחילה לנוע. הארי ראה את אמא של הבנים מנופפת
לשלום, ואת אחותם, חצי צוחקת חצי בוכה, רצה בעקבות הרכבת
עד שזו החלה לצבור יותר מדי מהירות, ואז מוותרת ונעצרת לנופף.
הארי ראה את הילדה והאם נעלמות כשהרכבת פנתה בסיבוב.
בתים חלפו על פני החלון. הארי הרגיש שגל של התרגשות שוטף
אותו. הוא לא ידע לאן הוא הולך – אבל זה בטוח יהיה יותר טוב
ממה שהוא משאיר מאחוריו.

דלת התא נפתחה, והצעיר שבילדים הג'ינג'ים נכנס פנימה.
"מישהו יושב פה?" שאל, מצביע על המושב מול הארי. "כל
שאר המקומות תפוסים."

הארי הניד בראשו והילד התיישב. הוא הסתכל על הארי, ואז
הביט שוב בחלון, מעמיד פנים שהוא לא מסתכל. הארי ראה
שעדיין היה לו סימן שחור על האף.

"הי, רון."

שוב התאומים.

"שמע, אנחנו הולכים לאמצע הרכבת - ללי ג'ורדן יש שם
עכביש טרנטולה ענק."
"בסדר, מילמל רון."

"הארי, אמר התאום השני, 'הצגנו את עצמנו? פרד וג'ורג'
וויזלי. וזה רון, אחינו. טוב, אז להתראות."
"ביי, אמרו הארי ורון יחד. התאומים סגרו את דלת התא
מאחוריהם.

"אתה באמת הארי פוטר?" פלט רון.
הארי הינהן בראשו.
"אה - טוב. חשבתי שאולי זאת אחת הבדיחות של פרד
וג'ורג', אמר רון. "ובאמת יש לך - אתה יודע..."
הוא הצביע על המצח של הארי.
הארי הסית את הפוני שלו וחשף את צלקת הברק. רון נעץ בה
עיניים.

"זה המקום שבו אתה יודע-מי - ?"
"כן, אמר הארי, "אבל אני לא זוכר את זה."
"אתה לא זוכר כלום?" אמר רון בהתרגשות.
"אני זוכר המון אור ירוק, אבל חוץ מזה כלום."
"וואו, אמר רון. הוא ישב ובהה בהארי כמה דקות, ואז -
כאילו פתאום תפשו מה הוא עושה - שוב מיהר להסב את מבטו
אל החלון.

"כל המשפחה שלך קוסמים?" שאל הארי, שמצא את רון לא
פחות מעניין ממה שרון מצא אותו.

"אה - כן, נדמה לי שכן, אמר רון. "אני חושב שלאמא יש בן-
דוד רחוק שהוא רואה-חשבון, אבל אף פעם לא מדברים עליו
אצלנו."

"אז בטח אתה כבר יודע טונות של קסמים."

כנראה שמשפחת וויזלי היתה אחת מאותן משפחות קוסמים ותיקות שעליהן דיבר הילד החיזור בסמטת דיאגון.

"שמעתי שעברת לגור עם מוגלגים," אמר רון. "איך הם?"
"זוועתיים – טוב, לא כולם. רק הדודה והדוד והבן-דוד שלי.
הלוואי שלי היו שלושה אחים קוסמים."

"חמישה," אמר רון. משום-מה הוא נראה עגום. "אני השישי
במשפחה שהולך ללמוד בהוגוורטס. אפשר לומר ששמו לי רף
גבוה. ביל וצ'ארלי כבר גמרו – ביל היה התלמיד המצטיין,
וצ'ארלי היה קפטן של נבחרת הקווידיץ'. ועכשיו גם פרסי מדריך.
פֶּרְד וג'ורג' משתוללים המון, אבל בכל זאת הם מקבלים ציונים
מצוינים וכולם חושבים שהם נורא מצחיקים. כולם מצפים שאני
אצליח לא פחות מהאחרים, אבל גם אם אני אצליח זה לא עניין
גדול, כי הם כבר עשו את זה לפני. וגם אף פעם אתה לא מקבל
דברים חדשים אם יש לך חמישה אחים גדולים. קיבלתי את החלוק
הישן של ביל, את השרביט הישן של צ'ארלי ואת העכברוש הזקן
של פרסי."

רון הכניס יד לתוך הז'אקט שלו ושלף עכברוש אפור שמן,
מנמנם.

"שמו סְקאָפּרס, והוא לגמרי חסר-תועלת. הוא כמעט אף פעם
לא מתעורר. פרסי קיבל מאבא שלי ינשוף בגלל שעשו אותו
מדריך, אבל לא היה להם מספיק – כלומר, אני קיבלתי במקום זה
את סקאפּרס."

אוזניו של רון הפכו ורודות. הוא כנראה חשב שאמר יותר מדי,
כי הוא חזר להביט דרך החלון.

הארי לא חשב שמשוהו לא בסדר בזה שלאנשים אין מספיק כסף
לקנות עוד ינשוף. בסך הכול, עד לפני חודש גם לו אף פעם לא היה
כסף. והוא סיפר על זה לרון, על איך שנאלץ ללבוש את בגדיו

הישנים של דאָלי, ואף פעם לא קיבל מתנות יומולדת שוות. נראה שהסיפורים עודדו את רון.

"... ועד שהאגריד סיפר לי, אני לא ידעתי שום דבר על זה שאני קוסם, או על הורי, או על וולדמורט –"

רון פלט קריאת בהלה.

"מה קרה?" שאל הארי.

"אמרת את השם של אתה-יודע-מי!" אמר רון, נשמע המום אבל גם מתרשם עמוקות. "הייתי בטוח שדווקא אתה, מכל האנשים בעולם –"

"זה לא שאני מנסה להיות גיבור או משהו כזה שאני אומר את השם," אמר הארי, "אלא שאף פעם לא ידעתי שלא אמורים להגיד אותו. אתה מבין על מה אני מדבר? יש לי עוד טונות ללמוד... בוא נתערב," הוסיף, משמיע לראשונה דאגה שהטרידה אותו לאחרונה, "בוא נתערב שאני אהיה התלמיד הכי גרוע בכיתה."

"אתה טועה. יהיו המון אנשים שבאים ממשפחות של מוגלגים, והם תמיד לומדים מהר."

בזמן שהם דיברו הרכבת הוציאה אותם מלונדון. כעת הם נסעו בין שדות מלאים פרות וצאן. הם שתקו זמן-מה, מביטים על השדות והכבישים שחלפו על פניהם.

בסביבות שתיים-עשרה וחצי נשמע רשרוש קולני מהפרוזדור שבחוץ, ואשה חייכנית עם גומות פתחה את דלת התא ושאלה: "רוצים משהו מהעגלה, חמודים?"

הארי, שלא אכל ארוחת בוקר, זינק מייד, אבל האוזניים של רון הפכו שוב ורודות, והוא מילמל שהביא איתו כריכים. הארי יצא למסדרון.

אצל הֶרסְלִים אף פעם לא היה לו כסף בשביל לקנות ממתקים, ועכשיו, שהכיסים שלו צילצלו מרוב כסף וזהב, הוא היה מוכן

ומזומן לקנות ערימות שלמות של ואפלים – אלא שהאשה בכלל לא מכרה ואפלים. במקום זה היו לה 'סוכריות בֶּרְטִי בּוֹטֶס בכל הטעמים', 'המסטיק הכי מתנפח של דְּרֹפֶל', 'צפרדעי שוקולד', עוגיות דלעת, עוגות קֶדְרָה, שרביטי בִּמְבָּלִיק וכמה דברים מוזרים נוספים שהארי לא ראה מימיו. מתוך רצון לא להחמיץ שום דבר, הוא רכש קצת מהכול ושילם לאשה אחת-עשרה חרמשי כסף ושבעה גוֹזֵי נחושת.

רון היה המום כשהארי הכניס את הכול לתא ושפך את השלל על מושב ריק.

"אתה רעב, מה?"

"מת מרעב," אמר הארי ולקח נגיסה גדולה מעוגיית דלעת.

רון הוציא בינתיים חבילה גבשושית ופתח אותה. בפנים היו ארבעה כריכים. הוא פתח אותם ואמר: "היא תמיד שוכחת שאני לא אוהב בשר משומר."

"אני אחליף איתך תמורת אחד מאלה," אמר הארי והושיט את אחת העוגיות. "קח –"

"אתה לא רוצה את זה, זה יבש לגמרי," אמר רון. "אין לה הרבה זמן," הוא מיהר להוסיף, "אתה יודע, שישה ילדים וכל זה." "הנה, קח עוגייה," אמר הארי, שאף פעם בעבר לא היה לו מה לחלוק עם אחרים, ובעצם גם לא היה לו עם מי לחלוק. זאת היתה הרגשה נעימה, לשבת שם עם רון ולאכול את כל העוגות והעוגיות שלו (את הכריכים הם שכחו).

"מה אלה?" הארי שאל את רון, מרים חבילה של צפרדעי שוקולד. "זה לא באמת צפרדעים, נכון?" הוא התחיל להרגיש כאילו שום דבר כבר לא יפתיע אותו.

"לא," אמר רון. "אבל תבדוק איזה קלף שמו לך, חסר לי

אֶגְרִיפֶס."

"מה?"

"אה, נכון, אתה לא יודע – בחבילות של צפרדעי שוקולד יש קלפים, אתה יודע, בשביל לאסוף – מכשפות וקוסמים מפורסמים. יש לי בערך חמש-מאות, אבל אין לי את אַגריפּס או את תלמי".
הארי פתח את החבילה והוציא את הקלף. היתה עליו תמונת פנים של גבר. הגבר הרכיב משקפיים בצורת חרמשים, היה לו אף ארוך ועקום, ושיער, זקן ושפם כסופים גולשים. תחת התמונה היה השם אַלְבוּס דֶּמְבֶּלְדוֹר.

"אז זה דֶּמְבֶּלְדוֹר!" אמר הארי.

"אל תגיד לי שאף פעם לא שמעת על דֶּמְבֶּלְדוֹר!" אמר רון.
"אני יכול גם לקבל צפרדע? אולי ייצא לי אַגריפּס – תודה –"
הארי הפך את הקלף אל גבו וקרא:

אַלְבוּס דֶּמְבֶּלְדוֹר, כיום מנהל בית-הספר הוֹגְוֹרְטְס.
רבים מחשיבים אותו לְקוּסֵם החשוב ביותר בתקופה המודרנית.
דֶּמְבֶּלְדוֹר מפורסם במיוחד בזכות הבסת הקוּסֵם הרשע גְּרִינְדֶּלוֹלְד
ב-1945, גילוי שניים-עשר השימושים של דם דרקון, ועבודתו
בתחום האלכימיה עם בן-זוגו לעבודה, ניקוּלַס פְּלֶאמֶל.
פרופסור דֶּמְבֶּלְדוֹר אוהב להאזין למוזיקה קאמרית ולשחק בְּדוֹרְת.

הארי הפך את הקלף חזרה על פניו וראה, לתדהמתו, שפרצופו של דֶּמְבֶּלְדוֹר נעלם.

"הוא לא שם!"

"טוב נו, אתה לא מצפה שהוא יחכה שם כל היום," אמר רון.
"הוא עוד יחזור. לא, לי יצא שוב מוֹרְגְנָה, ויש לי כבר לפחות שש מוֹרְגְנֹת... רוצה את זה? גם אתה יכול להתחיל לאסוף."

עיניו של רון נדדו אל ערימת צפרדעי השוקולד העטופים עדיין.
"תרגיש חופשי לקחת עוד," אמר הארי. "אבל, אתה יודע,
בְּעוֹלָם המוֹגְלֵגִים אנשים בתמונות נשארים במקום אחד."

"באמת? מה, הם לא זזים בכלל?" רון נשמע המום. "איזה

מוזר!"

הארי הסתכל מרותק כשדמפלדור החליק חזרה פנימה לתוך התמונה שעל הקלף, וחיך אליו חיוך קטן. את רון עניין יותר לאכול את הצפרדעים מאשר להסתכל על קלפי המכשפות והקוסמים המפורסמים, אבל הארי לא היה יכול להתיק מהם את עיניו. עד מהרה היו לו לא רק דמפלדור ומורגנה, אלא גם הנגיסט איש וודקרפט, אלפריק גרניון, קירקה, פראסלסוס ומרלין. לבסוף ניתק את עיניו מתמונת הכוהנת קליודנה, שהיתה עסוקה בלגרד את אפה, והתפנה לפתוח חבילה של 'סוכריות פֶרְטִי פוֹטס בכל הטעמים'.

"עם אלה כדאי להיזהר," התריע רון. "כשכתוב כל הטעמים, הכוונה היא כל הטעמים, זאת אומרת – כל מיני טעמים רגילים כמו שוקולד ומנטה ומרמלדה, אבל אפשר לקבל גם טעמים כמו תרד וכבד ודג מלוח. ג'ורג' חושב שפעם הוא קיבל אחת בטעם נזלת."

רון בחר סוכרייה ירוקה, הביט בה בחשדנות ונגס בזהירות בקצה שלה.

"איכס – רואה? כרוב ניצנים."

בסוף השניים אכלו יחד את הסוכריות בכל הטעמים, ודי נהנו. הארי קיבל סוכריות בטעם טוסט, קוקוס, שעועית, תות, קארי, דשא, קפה, סרדינים, ואפילו היה לו מספיק אומץ בשביל לטעום סוכרייה אפורה אחת, שרון סירב לגעת בה. התברר שהיה לה טעם של פלפל חריף.

הנופים שחלפו בחלון הלכו ונעשו פראיים יותר ויותר. השדות המטופחים כבר לא נראו. במקומם היו יערות, נחלים מתעקלים והרים בגוני ירוק כהה.

נשמעה דפיקה על דלת התא, והילד בעל הפנים העגולים, שלידו חלף הארי ברציף מספר תשע ושלושה רבעים, נכנס. הוא נראה כאילו דמעות עומדות בעיניו.

"סליחה," אמר, "אבל אולי ראיתם כאן קרפד?"

כשהשניים ענו בשלילה, הוא ייבב, "איבדתי אותו! הוא כל הזמן בורח ממני!"

"הוא עוד יצוץ," אמר הארי.

"כן," אמר הילד בעצב. "טוב, אם תראו אותו..."
הוא יצא.

"לא יודע למה הוא כל-כך עצוב," אמר רון. "אם אני הייתי מביא קרפדה, הייתי מנסה לאבד אותה בהקדם האפשרי. אם כי אני הבאתי את סְקֶאפֶרס, אז אין לי זכות לדבר."
העכברוש עדיין ישן על ברכיו של רון.

"הוא יכול להיות מת ובכלל לא היינו יודעים את ההבדל," אמר רון באכזבה. "ניסיתי אתמול להפוך אותו לצהוב, כדי שיהיה יותר מעניין, אבל הקסם לא עבד. אני אראה לך, תראה..."

הוא חיטט בתרמיל שלו ושלף שרביט חבוט ומרוט למראה. היו בו כמה סדקים, ומשהו לבן ביצבץ מתוך אחד הקצוות.
"פרוות חד-קרן שכמעט יוצאת. בכל אופן –"

הוא בדיוק הספיק להניף את השרביט כשדלת התא נפתחה. הילד בלי הקרפד עמד שם שוב, אבל הפעם עמדה לצידו עוד ילדה. היא כבר היתה לבושה בחלוק הוגוורטס החדש שלה.

"מישהו כאן ראה קרפדה? נוויל איבד אחת," היא אמרה. היה לה קול קצת מנדנד, המון שיער חום מתולתל ושיניים קדמיות קצת בולטות.

"כבר אמרנו לו שלא ראינו קרפדה," אמר רון, אבל הילדה לא הקשיבה, אלא הסתכלה על השרביט שבידו.

"מה, אתה עושה קסם? תראה לי גם."
היא התיישבה. רון נראה מעט מופתע.
"אממ, טוב."

הוא כיחכח בגרונו.

"לימון וחמנית זה טוב,

העכברוש הזה צהוב."

הוא הניף את השרביט, אבל שום דבר לא קרה. סקאָרס נשאר
אפור וישן.

"אתה בטוח שזה הקסם?" אמרה הילדה. "הוא לא במיוחד
יעיל, מה? אני ניסיתי להתאמן עם כמה קסמים פשוטים, והם כולם
הצליחו לי. אף אחד במשפחה שלי לא היה קוסם, זאת היתה ממש
הפתעה בשבילי לקבל את המכתב, אבל כל־כך שמחתי, כמובן,
כלומר, זה בית־הספר הכי טוב לקוסמות שיש, ככה אומרים –
כמובן שלמדתי בעל־פה את כל ספרי הלימוד שלנו, אני רק מקווה
שזה מספיק – אגב, אני הֶרְמִיּוֹנִי גֶרִינְגֶ'ר, מי אתם?"
את כל זה היא אמרה מהר מאוד.

הארי הסתכל על רון, ושמח לראות לפי הבעתו ההמומה שגם
הוא לא למד בעל־פה את כל ספרי הלימוד.
"אני רון וויזלי," מילמל רון.
"הארי פוטר," אמר הארי.

"מה, באמת?" אמרה הֶרְמִיּוֹנִי. "אני יודעת הכול עליך, כמובן –
לקחתי עוד כמה ספרים לקרוא בתור חומר רקע, ואתה מופיע
בִּהִיסטוריה מודרנית של הקסם וּבְעֵלִייתם וּנְפִילתם של כוחות האופל
וּבְאִירועים חשובים בקוסמות המאה העשרים."
"באמת?" שאל הארי, חש סחרחורת קלה.

"בחיי! מה, לא ידעת? אני במקומך הייתי מבררת הכול," אמרה
הֶרְמִיּוֹנִי. "אתם יודעים באיזה בית תהיו? אני ניסיתי לברר ואני

מקווה שאני אהיה בג'יפִינְדֹּר, זה נשמע הכי טוב בהרבה, ואומרים שדַּמְּבֶּלְדֹּר עצמו למד שם, אבל אני מניחה שרִיבְּנֶקְלוֹ זה גם לא נורא... בכל אופן, כדאי שנלך לחפש את הקרפדה של נְוִיל. ואתם שניכם צריכים להחליף את הבגדים שלכם, אתם יודעים, כי אני חושבת שתיכף נגיע לשם."

והיא יצאה, לוקחת איתה את הילד חסר־הקרפד.
"לא איכפת לי באיזה בית ישימו אותי, העיקר לא איתה," אמר רון. הוא השליך את השרביט חזרה אל תוך התרמיל שלו. "איזה קסם דְּבִילִי – ג'ורג' נתן לי אותו, הוא בטח ידע שזה לא שווה כלום."

"באיזה בית האחים שלך?" שאל הארי.
"ג'יפִינְדֹּר," אמר רון. נראה היה שהוא מתחיל שוב לשקוע במרה שחורה. "גם אמא ואבא היו שם. אני לא יודע מה הם יגידו אם ישימו אותי בבית אחר. אני מניח שזה לא יהיה כל־כך נורא אם ישימו אותי בִּרִיבְּנֶקְלוֹ, אבל תאר לעצמך שישימו אותי בסלי־רִין?"

"זה הבית שבו היה ווֹל – כלומר, אתה־יודע־מי?"
"כן," אמר רון. הוא התיישב חזרה במושב שלו, מדוכא.
"אתה יודע מה, נראה לי שהקצוות של השפם של סקאָפֶרס התבהרו קצת," אמר הארי, מנסה להסיח את דעתו של רון מֶעֱנִיין הבתים. "אז מה עושים האחים הגדולים שלך מאז שהם גמרו ללמוד?"

הארי ניסה לחשוב מה עושים קוסמים אחרי שהם מסיימים את בית־הספר.

"צ'ארלי עכשיו ברומניה, חוקר דרקונים, וביל באפריקה, עושה איזה משהו בשביל גרינגוֹטְס," אמר רון. "שמעת מה קרה בגרינגוֹטְס? הנביא היומי מלא בזה, אבל בטח אצל המוגלגים לא

קוראים את זה – מישוהו ניסה לשדוד את אחת הכספות המוגנות.”
הארי פתח את עיניו לרווחה.

“באמת? ומה עשו לו?”

“כלום, לכן זה הגיע לחדשות. לא תפסו אותו. אבא שלי אומר שרק קוסם מאוד חזק מצד כוחות האופל היה מצליח לעקוף את האבטחה של גרינגוֹטְס, אבל הם חושבים שלא נלקח שום דבר, זה מה שמוזר בכל הסיפור. כמובן, כולם נבהלים כשמשוהו כזה קורה, כי חס וחלילה אולי אתה-יודע-מי מעורב בזה.”

הארי הפך את החדשות האלה בתוך ראשו. הוא התחיל לחוש רעד של חשש בכל פעם שהזכירו את אתם-יודעים-מי. הוא שיער שזה בוודאי תוצאה של זה שהוא הצטרף אל עולם הקסם, אבל היה הרבה יותר נעים להגיד “וּוֹלְדִּמּוֹרְט” בלי לדאוג.

“איזה קבוצת קווידיץ' אתה אוהד?” שאל רון.

“אממ – אני לא מכיר אף אחת,” התוודה הארי.

“מה?” רון נראה כמי שאינו מאמין. “אתה עוד תראה – זה המשחק הכי שווה בעולם –” ומיד הוא פתח בהסבר על ארבעת הכדורים ועל התפקידים של שבעת השחקנים, ותיאר משחקים מפורסמים שראה עם האחים שלו, ואת המטאטא שהוא היה רוצה לקנות לו היה לו הכסף. הוא בדיוק עמד להסביר להארי את דקויות המשחק, כשדלת התא נפתחה שוב – אבל הפעם לא עמד שם נוויל חסר-הקרפד וגם לא הֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֶ'ר.

שלושה בנים נכנסו, והארי זיהה מייד את האמצעי: זה היה הילד החיוור מחנות החלוקים של מֶדֶאם מַלְקִין. הפעם הוא הביט בהארי בעניין גדול מזה שהפגין במפגשם הקודם בסמטת דיאגון. “זה נכון?” הוא אמר. “בכל הרכבת מדברים על זה שהארי

פּוֹטֵר יושב בתא הזה. אז זה אתה?”

“כן,” אמר הארי. הוא הסתכל על שני הבנים הנוספים. שניהם

היו גדולי ממדים ונראו מאוד לא נחמדים. כשעמדו אחד מכל צד של הילד החיוור, הם נראו כמו שומרי־ראש.

"אה, זה קֶרֶאב וזה גוֹיל," אמר הילד החיוור בהיסח־הדעת כששם לב לאן הולך מבטו של הארי. "ולי קוראים מַאֲלָפוֹי, דְּרָאקוֹ מַאֲלָפוֹי."

רון השמיע שיעול קטן, ואולי זה היה כדי להסתיר צחוק. דְּרָאקוֹ מַאֲלָפוֹי הסתכל עליו.

"השם שלי נשמע לך מצחיק, מה? אני לא צריך לשאול מי אתה. אבא שלי אמר לי שלכל בני משפחת וויזלי יש שיער ג'ינג'י, נמשים, ויותר ילדים מאשר כסף להחזיק אותם." הוא פנה חזרה להארי.

"אתה תגלה מהר מאוד שיש משפחות קוסמים שהן טובות יותר מהאחרות, פוטר. לא כדאי לך להתיידד עם הסוג הלא נכון. אני מוכן לעזור לך עם זה."

הוא הושיט את ידו כדי ללחוץ את ידו של הארי, אבל הארי לא לקח אותה.

"אני חושב שאני מסוגל להבחין בסוג הלא נכון בכוחות עצמי, תודה," הוא אמר בקור־רוח.

דְּרָאקוֹ מַאֲלָפוֹי לא ממש האדים, אבל הילה ורדרדה הופיעה על לחייו החיוורות.

"במקומך הייתי נזהר, פוטר," אמר באיטיות. "אם לא תהיה קצת יותר מנומס, תגמור בסוף כמו ההורים שלך. גם הם לא ידעו מה טוב בשבילם. אם תמשיך להסתובב עם אֶרְחִי־פֶרְחִי כמו הוויזלים והאגְרִיד, זה ידבק גם בך."

גם הארי וגם רון נעמדו. פניו של רון היו אדומים כמעט כמו השערות שלו.

"אתה מוכן להגיד את זה שוב?" אמר.

"למה, אתה מתכוון לריב איתנו?" שאל מאלפוי בלגלוג.

"אלא אם כן תצאו מכאן מייד," אמר הארי, נשמע אמיץ יותר משהרגיש, כי קראב וגויל היו גדולים בהרבה ממנו או מרון. "אבל לא בא לנו לעזוב, נכון, בחורים? אכלנו את כל האוכל שלנו, ונראה לנו שלכם עוד נשאר קצת."

גויל הושיט יד לעבר צפרדעי השוקולד שהיו מונחים ליד רון. רון זינק קדימה – אבל לפני שהספיק אפילו לגעת בגויל, גויל השמיע צווחה נוראית.

סקאפֶרס העכברוש היה תלוי מאצבעו של גויל, שיניו החדות שקועות עמוק אל תוך פרקי האצבעות שלו. קראב ומאלפוי פסעו אחורה בזמן שגויל ניער את סקאפֶרס במעגלים רחבים, צורח, וכשסוף-סוף סקאפֶרס התנתק ועף לכיוון החלון – שלושתם נעלמו חיש מהר. אולי חשבו שיש עוד עכברושים שמתחבאים בין הממתקים, או שאולי שמעו צעדים, כי שנייה אחר-כך הֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֶר נכנסה לתא.

"מה בדיוק קרה כאן?" היא אמרה, בוחנת את הממתקים המפוזרים על הריצפה ומרימה את סקאפֶרס בזנבו. "אני חושב שהוא איבד את ההכרה," אמר רון להארי. הוא בחן את סקאפֶרס מקרוב. "לא – אני לא מאמין – הוא חזר לישון." ואכן כך היה.

"פגשת את מאלפוי מקודם?"

הארי סיפר על פגישתם בסמטת דיאגון.

"שמעתי על המשפחה שלו," אמר רון בקול מבשר רעות. "הם היו בין הראשונים שחזרו לצד שלנו אחרי שאתה-יודע-מי נעלם. הם טענו שהיו תחת כישוף. אבא שלי לא מאמין לזה. הוא אומר שאבא של מאלפוי לא היה זקוק לתירוץ כדי לעבור לצד האפל." הוא פנה אל הֶרְמִיוֹנִי. "אפשר לעזור לך במשהו?"

"כדאי שתמהרו ותלבשו את החלוקים שלכם, הרגע הייתי
מְקַדִּימָה ושאלתי את הנהג, והוא אומר שתיכף נגיע. מה, הלכתם
מכות? אתם מסתבכים בצרות עוד לפני שהגענו לשם!"

"סקאָפּרס הלך מכות, לא אנחנו," אמר רון בפרצוף כעוס.
"איכפת לך לצאת בזמן שאנחנו מחליפים בגדים?"

"נו, בסדר – רק נכנסתי בגלל שאנשים בחוץ מתנהגים בצורה
מאוד ילדותית, רצים הלוך ושוב במעברים," אמרה הֶרְמִיּוֹנִי בקול
נעלב. "אגב, יש לך לכלוך על האף, ידעת?"

רון הסתכל אחריה בכעס כשהיא יצאה. הארי הציץ מהחלון.
התחיל להחשיך. הוא היה יכול להבחין בהרים וביערות מתחת
לשמים בצבע סגול כהה. לא היתה הרגשה שהרכבת מאיטה.

הוא ורון הורידו את המעילים שלהם ולבשו את החלוקים
השחורים הארוכים. החלוק של רון היה קצת קצר מדי; מתחת
למכפלת הציצו מכנסי הטריינינג שלו.

קול הידהד ברחבי הרכבת: "עוד חמש דקות נגיע להוֹגְוֹרְטֶס.
אנא הֶשְׁאִירוּ את המזוודות שלכם על הרכבת, הן יועברו לבית-
הספר בנפרד."

הבטן של הארי התהפכה בעצבנות, והוא שם לב שגם רון
החוויר מתחת לנמשים שלו. הם מילאו את כיסיהם באחרוני
הממתקים והצטרפו להתקהלות שהצטופפה במעבר.

הרכבת האטה מייד ולבסוף נעצרה. אנשים נדחפו בדרך לדלת
ויצאו אל רציף קטן, חשוך. הארי רעד באוויר-הלילה הצונן. ואז
נראה פנס גדול שניצנץ מעל לראשיהם של התלמידים, והארי שמע
קול מופר: "תלמידים חדשים! תלמידים חדשים הֵנָּה לכאן! אתה
בסדר, הארי?"

פניו הגדולים והשעירים של האגריד זרחו מעל ים הראשים.
"כולם, אתם בואו אחרי – יש עוד תלמידים חדשים? אתם

תִּזְהָרוּ כֵּאֵן – תִּלְמִידִים חֲדָשִׁים הֵנָּה אַחֲרַי!”

תוֹךְ שֶׁהֵם מַחְלִיקִים וּמוֹעֲדִים, הֵם עִקְבוּ אַחֲרֵי הָאֶגְרִיד לְאוּרֵךְ מֵהַ שֶׁנִּרְאָה כִּמוֹ שֶׁבִּיל צָר וְתִלּוּל. הִיָּה חֲשׂוֹךְ מְאֹד מִשְׁנֵי צִדֵּי הַשְּׁבִיל, וְהָאֵרִי חָשֵׁב שׁוּדָאֵי עוֹמְדִים שֶׁם הִרְבָּה עֲצִים צְפוּפִים. אֵף אֶחָד לֹא דִּיבֵר יוֹתֵר מִדִּי. נוֹוִיל, הַיֵּלֵד שֶׁכֵּל הַזְּמַן אֵיבַד אֶת הַקֶּרְפֵּד שְׁלוֹ, מִשָּׁךְ בִּאֲפּוֹ פֶּעַם אוֹ פַּעֲמִיִּים.

”תִּיכֶף אַתֶּם תִּרְאוּ אֶת הוֹגְוֹרְטָס, עוֹד שְׁנִיָּה,” קָרָא הָאֶגְרִיד מֵעַל לַכֶּתֶף, ”סִבִּיב הָעֵיקוֹל כֵּאֵן.”
כֹּלֶם הִשְׁמִיעוּ ”אוֹוֹוֹוֹ!”

הַשְּׁבִיל הִצִּיר נִפְתַּח פִּתְאוֹם עַל שִׁפְתּוֹ שֶׁל אֶגֶם שְׁחֹר וְגִדּוּל. עַל רֹאשׁ הָרִ גְּבוּהָ בְּצִידוֹ הַשְּׁנִי שֶׁל הָאֶגֶם, עִם חֲלוֹנוֹת שְׁנִיצָנְצוֹ בְּאוֹר כּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, עֲמָדָה טִירָה עֲנֻקִית עֲטוּרָה מִגְדָּלִים וּמִרְפָּסוֹת רַבּוֹת. ”לֹא יוֹתֵר מֵאַרְבַּעַה יָחַד בְּסִירָה אַחַת!” קָרָא הָאֶגְרִיד, מִצְבִּיעַ עַל צִי שֶׁל סִירוֹת קִטְנוֹת שִׁישְׁבוּ בְּמִים לִיד הַחוֹף. אֵל הָאֵרִי וְרוֹן הַצֵּטְרָפוֹ בְּסִירָה נוֹוִיל וְהֶרְמִיוֹנִי.

”כֹּלֶם אַתֶּם בִּפְנִים?” צִעַק הָאֶגְרִיד, שֶׁהִיתָה לוֹ סִירָה פִּרְטִית, ”אִזּוֹ הֵיכּוֹן, הֵכָן, שׁוּט!”

וְצִי הַסִּירוֹת הַקִּטְנוֹת יֵצֵא לְדֶרֶךְ בְּבִתְ-אַחַת, צֵף עַל פְּנֵי הָאֶגֶם שֶׁהִיָּה חֲלָק כִּמוֹ זִכּוּכִית. כֹּלֶם שִׁתְּקוּ וְהִבִּיטוּ בְּטִירָה הָעֲנֻקִית. הִיא הִתְנַשְּׂאָה גְּבוּהָ מֵעֲלִיהֶם כִּכֵּל שֶׁהֵם שָׁטוּ קֶרֶב יוֹתֵר אֶל הַצּוֹק שֶׁעָלִיו עֲמָדָה.

”לְהִיזָהָר אַתֶּם עַל הָרָאשִׁים!” צִעַק הָאֶגְרִיד כִּשֶׁהִסִּירוֹת הָרָאשׁוֹנוֹת הִגִּיעוּ אֶל הַצּוֹק; כֹּלֶם הוֹרִידוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם, וְהַסִּירוֹת נִשְׂאוּ אוֹתָם דֶּרֶךְ מִסָּךְ שֶׁל קִיסוֹס אֲשֶׁר הִסְתִּיר פֶּתַח רָחֵב בְּפְנֵי הַצּוֹק. הֵם נִישְׂאוּ לְאוּרֵךְ מִנְהִרָה חֲשׂוּכָה, שֶׁהִבִּיָּאָה אוֹתָם כִּנְרָאָה אֶל מִתַּחַת לְטִירָה מִמַּשׁ, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לַמַּעִין מִעֵגֶן תִּתְ-קִרְקַעִי, שֶׁם הֵם טִיפְסוּ הַחוּצָה אֶל הַחֲצֵץ וְחִלּוּקֵי הַנַּחֲל.

"הי, אתה שם! הקרפדה הזאתי היא שייכת לך?" אמר האגריד,
שבדק את הסירות אחרי שכולם יצאו מתוכן.
"טֶרְבוּר!" קרא נְוִיִּל באושר, מושיט את ידיו. הם טיפסו
בעקבות הפנס של האגריד במעלה מעבר צר, ויצאו לבסוף אל
חלקת דשא חלקה, לחה, ממש בצל הטירה.
הם עלו בגרם מדרגות מאבן והצטופפו סביב הדלת הקדמית
הגדולה העשויה עץ אלון.
"כולם אתם כאן? אתה שם, הקרפדה היא עוד אצלך?"
האגריד הרים את אגרופו הענק והיכה שלוש פעמים על דלת
הטירה.

פרק 7

מצנפת המיון

הדלת נפתחה בבת־אחת. מכשפה גבוהה, עם שיער שחור וחלוק בצבע ירוק־איזמרגד, עמדה בפתח. סבר פניה היה חמור ביותר, ומחשבתו הראשונה של הארי היתה שזו אשה שלא כדאי להסתבך איתה.

"הנה הם התלמידים החדשים, גברתי פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל", אמר האגריד.

"תודה, האגריד. אני אקח אותם מכאן."

היא פתחה את הדלת לרווחה. אולם־הכניסה היה כה גדול עד שהיה אפשר להכניס לתוכו את כל הבית של הדרסֶלים. לפידים בוערים, כמו אלה שהיו בגרינגוֹטס, הטילו את אורם על הקירות; התיקרה היתה גבוהה מכדי לראות, ומולם עמד גֶרם מדרגות מפואר משיש, שהוביל אל הקומות העליונות.

הם הלכו בעקבות הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל וחצו את ריצפת האבן. הארי שמע זמזום של מאות קולות מדברים מאחורי הדלת לימינם – כנראה ששאר התלמידים כבר היו שם – אבל פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל הובילה את התלמידים החדשים לאורך מסדרון שהוביל אל חדר קטן וריק. הם הצטופפו פנימה, עומדים מעט יותר צמודים מאשר בנסיבות רגילות, והביטו סביבם בחשש.

"ברוכים הבאים להוֹגוֹרְטֶס", אמרה הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל. "סעודת תחילת השנה תתחיל בקרוב, אבל לפני שתתיישבו באולם הגדול, אנחנו נצטרך למיין אתכם לִפְתִּים השונים. המיון

הוא טקס חשוב ביותר, מפני שבתקופת שהותכם כאן הבית שאליו תשתייכו יהיה עבורכם משהו כמו משפחה בתוך הוֹגְוֹרְטִס. תלמדו בשיעורים עם תלמידי הבית שלכם, תישנו במעונות־הלינה של הבית שלכם, ותבלו את זמנכם החופשי במועדון המשותף של הבית שלכם.

"ארבעת הבתים נקראים גְרִיפִינְדוֹר, הַפְּלֶאָף, רִייבֶּנקְלוֹ וסְלִיֶת־רִין. לכל אחד מהבתים יש היסטוריה מפוארת, וכל אחד מהם גידל מכשפות וקוסמים מן הרמים במעלה. במהלך הזמן שתהיו בהוֹגְוֹרְטִס, ההצלחות שלכם יזכו את הבית שלכם בנקודות, בשעה שכל הפְּרָה של חוקים תגרום לאובדן נקודות מהבית. פְּסוֹף השנה, הבית עם מספר הנקודות הגדול ביותר יזכה בגביע הבתים, שזה כבוד גדול. אני מקווה שכל אחד ואחד מכם יביא תהילה לבית שאליו ישתייך. טקס המיון יתרחש בעוד דקות אחדות אל מול כל בית־הספר. אני מציעה שתקחו את הזמן הזה כדי להתארגן לקראת הטקס."

עיניה נחו לרגע על חלוקו של נוֹוִיל, שהיה רכוס מתחת לאוזנו השמאלית, ועל אפו המלוכלך של רוֹן. הארי ניסה בעצבנות להחליק את שערו.

"אשוב לכאן כשנהיה מוכנים לקבל אתכם," אמרה הפרופסור מְקֶגוֹנְגֶל. "אנא הִמְתִּינו בדומייה."

היא יצאה מהאולם. הארי בלע את רוקו.

"איך בדיוק ממיינים אותנו לבתים השונים?" הוא שאל את רוֹן. "יש איזה מבחן, נדמה לי. פְּרֶד אמר שזה נורא כואב, אבל נדמה לי שזאת סתם היתה בדיחה."

הארי נלחץ. מבחן? מול כל בית־הספר? אבל הוא עדיין בכלל לא יודע קסמים – מה לעזאזל יבקשו ממנו לעשות? הוא לא ציפה שמשוהו כזה יקרה כבר ברגע הראשון. הוא הביט סביבו בדאגה,

וראה שכל השאר נראים מפוחדים בדיוק כמוהו. כמעט אף אחד לא דיבר, חוץ מהרמיוני, שלחשה מאוד במהירות משהו על כל הקסמים שהספיקה ללמוד, ותהתה באיזה מהם היא תצטרך להשתמש. הארי השתדל מאוד לא להקשיב לה. אף פעם בחיים שלו הוא לא היה יותר לחוץ מזה, אף פעם, אפילו כשהיה צריך להראות לדרסלים את התעודה שהביא הביתה, שבה היה כתוב שאיכשהו הוא הצליח להפוך את צבע הפיאה של המורה שלו לכחול. הוא התמקד בדלת. בכל רגע הפרופסור מקגונגל עשויה לחזור ולהוביל אותו אל הנורא מכול.

ואז קרה משהו שגרם לו לקפוץ כמה סנטימטרים באוויר – כמה אנשים מאחוריו צרחו.

“מה זה ? !”

נשימתו נעתקה. גם נשימתם של התלמידים האחרים. כעשרים רוחות־רפאים זרמו זה עתה דרך הקיר האחורי. לבנים כפנינים ומעט שקופים הם ריחפו לאורך החדר, משוחחים זה עם זה, ובקושי הסתכלו אפילו על התלמידים החדשים. נראה היה שהם מתווכחים. אחד שנראה כמו כומר נמוך ושמן אמר: “לשכוח ולסלוח. אני אומר, צריך לתת לו הזדמנות נוספת –”

“אדוני הכומר, האם לא נראה לך שכבר נתנו לפיכס את כל ההזדמנויות שהגיעו לו? הוא מוציא לכולנו שם רע, אתה יודע, אפילו שלמעשה הוא אינו רוח־רפאים רגיל – רגע, רגע, מי זה כל האנשים האלה פה?”

רוח־רפאים לבוש בצווארון דמוי אקורדיון ומכנסי טייטס שם לב לנוכחותם של התלמידים החדשים.
איש לא ענה.

“תלמידים חדשים !” אמר הכומר השמן, מחייך אליהם. “רגע לפני המיון, אני מניח?”

מספר קטן של תלמידים הינהנו ללא מילים.

"מקווה לראותכם בהפֿלֿפֿאָף!" אמר הכומר. "פעם זה היה הבית שלי, אתם יודעים."

"הזדרזו ובואו," אמר קול חד. "טקס המיון עומד להתחיל." זאת היתה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל, שחזרה. אחד-אחד רוחות-הרפאים עזבו דרך הקיר הנגדי.

"ועכשיו הסתדרו בשורה," אמרה הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל לתלמידים החדשים, "ובואו אחרי."

בתחושה מוזרה, כאילו רגליו הפכו לעופרת, הארי הסתדר בשורה מאחורי ילד עם שיער בהיר, כשרון עומד מאחוריו. הם יצאו מתוך החדר חזרה לאורך המסדרון ודרך זוג דלתות כבדות אל תוך אולם גדול.

הארי מעולם לא דימיין מקום כה מוזר ומפואר. החלל הואר על-ידי אלפי נרות שריחפו באוויר מעל ארבעה שולחנות ארוכים, שבהם ישבו שאר התלמידים. על השולחנות נחו צלחות וגביעים מזהב מבריק. בראש האולם היה שולחן ארוך נוסף, שלצידו ישבו המורים. לכאן הובילה הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל את התלמידים החדשים, כך שהם נעצרו בשורה כשפניהם אל התלמידים האחרים וגם אל המורים. מאות הפרצופים שהביטו בהם נראו כמו פנסים עמומים באור הנרות המרצד. מפוזרים פה ושם בין התלמידים, רוחות-הרפאים זהרו כמו ערפילים כסופים. בעיקר על-מנת להימנע מכל המבטים הנעוצים, הארי הפנה את עיניו מעלה וראה תיקרה שחורה וקטיפתית, משובצת כוכבים. הוא שמע את הֶרְמִיּוֹנִי לוחשת, "עשו קסם כדי שזה ייראה כמו השמים בחוץ, קראתי על זה בתולדות הוֹגְוֹרְטְס."

היה קשה להאמין שבכלל יש שם תיקרה, ושהאולם הגדול לא היה פשוט פתוח לשמים.

הארי הזדרז להשפיל שוב את מבטו, בשעה שהפרופסור
מִקְגוֹנֶגֶל הניחה בדממה שרפרף בעל ארבע רגליים מול התלמידים
החדשים. על גבי השרפרף היא הניחה מצנפת קוסמים מחודדת.
המצנפת היתה קרועה ופרומה ומלוכלכת מאוד. הדודה פֶּטוּיִיָּה לא
היתה מסכימה להכניס דבר כזה לבית.

אולי יבקשו מהם לנסות להוציא מתוכה ארנב, חשב הארי
פתאום. זה מסוג הדברים – הוא שם לב שכל האנשים באולם
מסתכלים על המצנפת, ועל כן גם הוא הפנה את מבטו אליה.
למשך שניות אחדות שִׁרְרָה דממה מוחלטת. ואז המצנפת זעה
מעט. קָרַע ליד השוליים נפתח לרוחב כמו פֶּה – והמצנפת החלה
לשיר:

אני נראית קצת עלובה
אך אל תזלזלו בי,
כי כל הכובעים כולם
בזאת לא יתחרו בי:

לי אין נוצה או מצחייה
ולא פינות שלוש,
אך בעניין של לִמּוּן
תמיד אני בראש.

כי כל אדם אשר יחבוש
אותי על הקרקפת –
כל מחשבה אצלו בראש
מייד אלי נשקפת.

אם אומץ-לב ותושייה
אמצא אצלו במוח,
אודיע חיש: את זה האיש
לגְרִיפִינְדוֹר לשלוח.

אך אם בגולגולתו אמצא
טוב־לב ואורך־רוח,
אודיע כי להפְלִפֵּאף
הוא מועמד בטוח.

לְרִיבֶנְקֶלוֹ אשלח את זה
שבראשו חרוט,
כי תכונותיו המובילות:
תבונה ולמדנות.

אך באשר אמצא עורמה
ושאיפה לכוח,
אֹרֶה מייד את התלמיד
לסְלִית־דִּין לשלוח.

על כן חִבְשׁוּ! אל תחששו!
אין חכמה כמותי.
ואם חס ושלום אטעה,
אני אכלע אותי.

האולם כולו פרץ במחיאות כפיים כשהמצנפת סיימה את שירה.
היא קדה לכל אחד מארבעת השולחנות, ואז חזרה לנוח בדממה
מוחלטת.

"אז בסך הכול אנחנו צריכים לחבוש את המצנפת!" לחש רון
להארי. "אני אהרוג את פֶּרֶד, הוא אמר לי משהו על מבחן היאבקות
עם טְרֹל."

הארי חייך חיוך חלוש. כן, אין ספק שלחבוש את המצנפת זו
משימה קלה בהרבה מאשר לעשות קסם, אבל הלוואי שהיה אפשר
למדוד אותה בלי שכולם יסתכלו. למצנפת הזו היו לא־מעט
דרישות; הארי לא הרגיש אמיץ או בעל תבונה או כל תכונה אחרת
ברגעים אלה. לו רק הזכירה המצנפת בית בשביל אנשים עם

פרפרים בבטן, זה היה המקום בשבילו.

הפרופסור מקגונגל צעדה כעת קדימה ובידה מגילת קלף ארוכה.

"כשאקרא בשם שלכם, אני רוצה שתחבשו את המצנפת ותשבו על השרפרף לצורך מיון," אמרה. "אֲבוֹט, חנה!"
ילדה ורודת פנים עם קוקיות בלונדיניות יצאה מהשורה בצעד לא בטוח, חבשה את המצנפת – שתיכף ומייד נפלה וכיסתה את עיניה – והתיישרה. רגע של דומייה, ואז –
"הַפִּלְפֶּאף!" צעקה המצנפת.

השולחן הימני פרץ בקריאות הידר ומחיאות כפיים, וחנה הלכה לשבת עם חבריה לבית הַפִּלְפֶּאף. הארי ראה את רוח הכומר השמן מנופף לה בשמחה.

"בוֹנֹז, סוּזן!"

"הַפִּלְפֶּאף!" צעקה שוב המצנפת, וסוּזן אצה רצה לשבת לצידה של חנה.

"בוֹט, טְרִי!"

"רִיִּיבֶנְקֶלוּ!"

השולחן השני משמאל מחא כפיים הפעם; אחדים מתלמידי רִיִּיבֶנְקֶלוּ נעמדו ללחוץ את ידו של טרי כשהוא הצטרף אליהם.
גם "בְּרוֹקֶלְהֶרְסֶט, מְנֵדִי" הלכה לִרִיִּיבֶנְקֶלוּ, אבל "בראון, לוֹנְדֶר" נהיתה לתלמידה החדשה הראשונה של גְּרִיפִּינְדוֹר, והשולחן השמאלי ביותר פרץ בקריאות רמות; הארי ראה את אחיו התאומים של רון משתוללים בקריאות הידר.

ואז נשלחה "בֶּלְסֶטְרוֹד, מִילִסְנֶט" לסִלִּיתֶרִין. אולי זה היה רק דמיונו של הארי, אחרי כל מה ששמע על סִלִּיתֶרִין, אבל הם נראו בעיניו קבוצה לא סימפטית.

עכשיו הוא התחיל להרגיש בחילה של ממש. הוא נזכר בחלוקה

לקבוצות-משחק בשיעורי הספורט שנערכו בבית-הספר הישן שלו. תמיד הוא היה האחרון שנבחר – לא בגלל שהוא לא ידע לשחק, אלא בגלל שאנשים לא רצו שדאדלי יחשוב שהם אוהבים אותו.

“פִּינִץ-פֶּלְצֶ'לי, גִּסְטִין!”

“הֶפֶלְפֶּאף!”

הארי שם לב שלפעמים המצנפת צעקה את שם הבית מייד, אבל לפעמים נדרש לה קצת זמן להחליט. “פִּינִץ, שְׁיִמוּס,” הילד עם השיער הבהיר, שעמד ליד הארי בשורה, ישב על השרפרף כמעט דקה שלמה לפני שהמצנפת שלחה אותו לגריִפִּינְדֹּר.

“גִּרְיִינְגֶּר, הֶרְמִיוֹני!”

הֶרְמִיוֹני כמעט רצה אל השרפרף, ומשכה את המצנפת על ראשה בהתלהבות.

“גִּרְיִפִּינְדֹּר!” צעקה המצנפת. רון נאנח עמוקות.

מחשבה איומה עלתה בראשו של הארי, כפי שמחשבות איומות נוטות לעשות כשאנשים נתונים במצב מלחיץ. מה אם לא ייבחר כלל? מה אם פשוט יישב שם עם המצנפת על ראשו, ויישב, ויישב, עד שהפרופסור מְקֶגְנוֹגֶל תוריד אותה מראשו בכוח ותגיד שכנראה חלה איזו טעות וכדאי שהוא יחזור אל הרכבת?

כשנְוִיל לוֹנְגְבוֹטוֹם, הילד שכל הזמן איבד את הקרפד שלו, נקרא לעלות, הוא מעד ונפל בדרכו אל השרפרף. המצנפת התלבטה זמן רב לגבי נְוִיל. כשלבסוף היא צעקה “גִּרְיִפִּינְדֹּר,” נְוִיל רץ משם כשהמצנפת עדיין על ראשו, ונאלץ לרוץ חזרה, מוקף גלים של צחוק, כדי להושיט אותה ל־מְקֶדוֹגֶל, מורג.

מאֶלְפּוֹי צעד קדימה ביהירות כששמו נקרא, וקיבל את מבוקשו מייד: המצנפת בקושי נגעה בראשו לפני שצרחה “סִלִּיתִּי רִין!” מאֶלְפּוֹי הלך להצטרף לחבריו, קראפ וגוֹיל, ונראה מאוד מרוצה מעצמו.

כעת כבר לא נותרו אנשים רבים.

"מין"..., "נוט"..., "פֶּרְקִינְסוֹן"..., ואז זוג תאומות, "פֶּאטִיל"
ו"פֶּאטִיל"..., ואז "פֶּרְקִס, סְאֵל־אֵן"..., ואז, סוף-סוף - "פּוֹטֶר,
הָאֵרִי!"

הארי צעד קדימה. המוֹנִי לחשופים פרצו פתאום כמו להבות
רוחשות בכל האולם.

"היא אמרה פּוֹטֶר?"

"זה הארי פּוֹטֶר בכבודו ובעצמו?"

הדבר האחרון שהארי ראה לפני שהמצנפת נשרה על עיניו היה
אולם מלא אנשים שרכנו קדימה בניסיון להסתכל עליו. ורגע אחר-
כך הוא מצא את עצמו מסתכל על השחור שבתוך המצנפת. הוא
המתין.

"המממ", אמר קול קטן בתוך אוזנו. "זה לא קל. כלל לא קל.
לא-מעט אומץ, אני רואה. גם שכל די טוב. יש פה כישרון - הו כן,
ללא ספק - וגם איזה צימאון להוכיח את עצמך, זה מאוד מעניין...
אז איפה לשים אותך?"

הארי תפס חזק בשולי השרפרף וחשב, "רק לא סליִת־רִין, רק
לא סליִת־רִין."

"לא לסליִת־רִין, מה?" אמר הקול הקטן. "אתה בטוח? אתה
יכול להיות אדם דגול, אתה יודע, הכול נמצא כאן בתוך הראש
שלך, וסליִת־רִין תקדם אותך בדרך לגדולה, בזה אין ספק - לא?
טוב, אז אם אתה בטוח - עדיף שתלך לגִּרְיִפִּינְדוֹר!"

הארי שמע את המצנפת צועקת את המלה האחרונה הזאת לכל
האולם. הוא הוריד את המצנפת והלך בצעדים כושלים לכיוון
השולחן של גִּרְיִפִּינְדוֹר. כל-כך רווח לו שנבחר ולא הושם
בסליִת־רִין, עד שהוא בקושי שם לב שהוא זכה לקריאות הקולניות
ביותר מכולם. פֶּרְסִי המדריך נעמד ולחץ את ידו בהתלהבות,

והתאומים לבית וויזלי צעקו: "פּוֹטֵר הוא שלנו! פּוֹטֵר הוא שלנו!" הארי התיישב לשולחן מול רוח־הרפאים עם הצווארון הגדול שאותו ראה מוקדם יותר. הרוח טפח על זרועו, והארי הרגיש פתאום תחושה לא נעימה, כאילו הכניס את ידו לדלי מלא מִי־קרח. מכאן הוא יכול לראות את שולחן המורים בבירור. בקצה הקרוב אליו ישב האגריד, שלכד את עינו והרים אליו אגודליים בסימן ידידותי. הארי חייך אליו בחזרה. ושם, במרכז שולחן המורים, בכיסא זהב גדול, ישב אַלְבּוּס דֶּמְפֶּלְדֹר. הארי זיהה אותו מייד מהקלף שקיבל עם צפרדע השקולד ברכבת. שֶׁעָרָו הכסוף של דֶּמְפֶּלְדֹר היה הדבר היחיד באולם כולו שזהר לא פחות מרוחות־הרפאים. הארי ראה גם את הפרופסור קוֹוִיֶּרְל, האיש הלחוצן מהקלחת הרותחת. הוא נראה מוזר למדי, כי על ראשו חבש טורפן סגול גדול.

ועכשיו נותרו רק שלושה אנשים למיין. "טֶרַפִּין, לִיסָה" הצטרפה לבית יֵייִבְנֶקְלוֹ, ואז היה תורו של רון. בינתיים הספיקו פניו לקבל גוון ירקרק מרוב לחץ. הארי החזיק לו אצבעות מתחת לשולחן, ושנייה אחר־כך המצנפת צעקה: "גֶרִיפִּינְדֹר!" הארי מחא כפיים בקול עם כל האחרים, ורון התמוטט לתוך הכיסא שלידו.

"כל הכבוד, רון, חן־חן," אמר פֶּרְסִי וויזלי ביהירות מעל לראשו של הארי, כשברקע הפכה "זאפִּינִי, בֶּלִיִּיז" לתלמידה בבית סלִיִּתְרִין. הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל גילגלה את המגילה שלה ופינתה משם את מצנפת המיון.

הארי הביט על צלחת האוכל המוזהבת הריקה שלו. רק עכשיו נזכר שהוא רעב. עוגיות הדלעת כבר נדמו לזיכרון עתיק. אַלְבּוּס דֶּמְפֶּלְדֹר נעמד על רגליו. הוא חייך אל התלמידים, זרועותיו פתוחות לרווחה, כאילו מעולם לא שמח כל־כך לפני

שראה את כולם שם.

"ברוכים הבאים!" אמר. "ברוכים הבאים לשנה חדשה בהוג'ורטס! לפני שנפתח בסעודה, הייתי רוצה להגיד כמה מילים, ואלו הן: פֶּטפּוּטִים! בִּלאַבוּשׁ! קוֹקוֹ! שְׁפִיץ!
"תודה!"

הוא שב והתיישב במקומו. כולם מחאו כפיים והריעו. הארי לא ידע אם מתאים לצחוק או לא.

"יכול להיות שהוא קצת – משוגע?" הארי שאל את פֶּרְסִי בזהירות.

"משוגע?" אמר פֶּרְסִי. "הוא גאון! הקוסם הכי טוב בעולם! אבל כן, הוא קצת משוגע. תפוחי־אדמה, הארי?"

פיו של הארי נפער לרווחה. הצלחות המונחות על השולחן היו לפתע עמוסות אוכל. מעולם לא יצא לו לראות כל־כך הרבה דברים שהוא אוהב לאכול על שולחן אחד: רוֹסֶט בִּיף, עוֹף בגריל, צלעות חזיר וצלעות כבש, נקניקים, קותלי חזיר, סטייק, תפוחי־אדמה מאוּדִים, תפוחי־אדמה אפויים, צ'יפס, פוּדִינג יוֹרְקֶשִׁיר, אפונה, גזר, חמאה, רוטב, קטשופ, ומְסִיבָה לא ברורה – סוכריות מנטה. הֶדְרֶסְלִים אומנם לא בדיוק הרעיבו את הארי, אבל מעולם לא נתנו לו הזדמנות לאכול בכמויות שהיה רוצה. דאָדְלִי תמיד היה אוכל את הדברים שהארי רצה באמת, גם כשזה גרם לו להקיא. הארי מילא את צלחתו במעט מכל דבר, מלבד סוכריות המנטה, והתחיל לאכול. זאת היתה תאוּוה לַיֶּחֶךְ.

"זה באמת נראה טעים," אמר בעצב רוח־הרפאים עם הצווארון, מסתכל בהארי החותך את הסטייק לחתיכות.

"אתה לא יכול –?"

"לא אכלתי כבר כמעט ארבע־מאות שנה," אמר רוח־הרפאים. "כמובן שאני לא זקוק לזה, במצבי, אבל זה אחד הדברים שאליהם

מתגעגעים. נדמה לי שלא הצגתי את עצמי? – סר ניקולס דה
מִימְזִי-פּוֹרְפִינְגְטוֹן לשירותך. רוח-הרפאים של מגדל גְרִיפִינְדוֹר.
"אני יודע מי אתה!" אמר רון לפתע. "האחים שלי סיפרו לי
עליך – אתה ניק כמעט-בלי-ראש!"

"אני מעדיף שיקראו לי סר ניקולס דה מִימְזִי –" החל רוח-
הרפאים להגיד בקול נעלב, אבל שיימוס פִינִיגֶן זהוב-השיער קטע
אותו.

"כמעט בלי ראש? איך אפשר להיות כמעט בלי ראש?"
סר ניקולס נראה מאוד לא מרוצה, וניכר עליו שהשיחה הזאת
החלה לסטות מן הפסים שהוא ייעד לה.

"ככה," הוא אמר ברוגז. הוא תפס באוזנו השמאלית ומשך.
ראשו התגלגל מעל צווארו ונפל אל כתפו כאילו היה מחובר אליו
בציר. היה ברור שמישהו ניסה פעם לגדוע את ראשו, אבל לא עשה
עבודה יסודית. מרוצה ממבטי ההלם על פניהם של הסובבים, ניק
כמעט-בלי-ראש הסב את ראשו חזרה אל צווארו, השתעל ואמר:
"אם כך, תלמידי גְרִיפִינְדוֹר החדשים! אני מקווה שאתם תעזרו לנו
לזכות באליפות השנה. אף פעם לא עבר זמן רב כל-כך בלי
שגְרִיפִינְדוֹר תזכה. הגביע נשאר אצל סלִיתֶ'רִין שש שנים ברציפות!
הברון המגועל כבר נעשה בלתי נסבל כמעט – הברון הוא רוח-
הרפאים של סלִיתֶ'רִין."

הארי הסב את מבטו לעבר השולחן של סלִיתֶ'רִין וראה שם
רוח-רפאים מפחידה נורא, עם עיניים בוהות וחסרות-הבעה, פנים
דקים, וחלוק מוכתם בכתמי דם כסופים. הוא ישב ממש ליד
מאֶלְפוֹי, שלשמחתו של הארי לא נראה מבסוט במיוחד מסידור
הישיבה.

"איך הוא התמלא דם?" שאל שיימוס בעניין גדול.
"מעולם לא שאלתי," אמר ניק כמעט-בלי-ראש בעדינות.

אחרי שכולם אכלו לשובע, שאריות האוכל נמוגו מהצלחות והן נותרו נקיות ומבריקות כבתחילה. אחרי רגע הופיעו המנות האחרונות. כדורים של גלידה בכל הטעמים המוכרים, עוגות תפוחים ודבש, פחזניות שוקולד וסופגניות עם ריבה, פודינג, תותים, ג'לי, קרם...

הארי נגס בעוגייה, והשיחה עברה למשפחות התלמידים. "אני חצי-חצי", אמר שיימוס. "אבא שלי מוג'ל. אמא לא סיפרה לו שהיא מכשפה עד אחרי החתונה. הפתעה לא נעימה זאת היתה בשבילו."

האחרים צחקו.

"מה איתך, נוויל?" שאל רון.

"אותי גידלה סבתא שלי, והיא מכשפה", אמר נוויל, "אבל המשפחה שלי היתה משוכנעת שאני רק מוג'ל. דוד של אמא, אַלְגִ'י, כל הזמן ניסה לתפוס אותי במצבים מפתיעים ולהוציא ממני את הקסם בכוח – פעם הוא הפיל אותי לים מרציף בֶּלְקְפּוּל, כמעט טבעתי – אבל לא קרה כלום עד שהייתי בן שמונה. הדוד אַלגִ'י בא לביקור, והוא בדיוק תלה אותי מהחלון בקרסוליים כשהדודה־רַבֶּה אָנִיד הציעה לו פרוסת עוגה, ובטעות הוא הרפה את האחיזה. אבל אני קפצתי חזרה כמו כדור גומי – לכל אורך החצר ועד לכביש. כולם שמחו נורא, סבתא ממש בכתה מרוב אושר. והייתם צריכים לראות את ההבעה על הפנים שלהם כשהתקבלתי לכאן – הם חשבו שאולי אין לי מספיק קסם כדי להתקבל. הדוד אַלגִ'י היה כל־כך מבסוט, שהוא קנה לי את הקרפד שלי."

מצידו השני של הארי, פָּרְסִי ווִיזְלִי והֶרְמִיּוֹנִי ניהלו שיחה על השיעורים ("אני מקווה שהם יתחילו מייד, יש כל־כך הרבה ללמוד, ואני מתעניינת במיוחד בשינויי־צורה, אתה יודע, להפוך דבר אחד לדבר אחר. כמובן, אומרים שזה מאוד קשה –"; "יתחילו איתכם

בקטן, להפוך גפרורים למחטים וכך הלאה...").

הארי, שהתחיל להרגיש עייפות חמימה, הביט שוב לעבר שולחן המורים. האגריד לגם משהו מתוך כוס הזהב שלו. הפרופסור מקגונגל שוחחה עם הפרופסור דמבלדור. הפרופסור קוירל, בטורפן המגוחך שלו, שוחח עם מורה שהיו לו שערות שחורות שמנוניות, אף מעוקל ועור צהבהב.

זה קרה בבת־אחת. המורה עם האף המעוקל הביט מעבר לטורפן של קוירל הישר לתוך עיניו של הארי – וכאב חד, צורב, תקף את הצלקת שעל מצחו.

"אֵיה!" קרא הארי והרים את ידו אל הצלקת.

"מה קרה?" שאל פרסי.

"לא, זה – זה כלום."

הכאב חלף בפתאומיות כמו שהופיע. אבל היה קשה יותר להתנער מהתחושה שהארי קיבל בעקבות מבטו של המורה – תחושה שהארי כלל לא אהב.

"מי זה המורה שם שמשוחח עם פרופסור קוירל?" הוא שאל את פרסי.

"אה, אתה כבר מכיר את פרופסור קוירל? לא פלא שהוא נראה כל־כך עצבני, זה פרופסור סנייפ. הוא מלמד שיקויים, אבל זה לא מה שהוא רוצה ללמד – כולם יודעים שהוא רוצה את המשרה של קוירל. סנייפ הוא מבין גדול בכוחות האופל."

הארי המשיך להביט בסנייפ מספר דקות, אבל סנייפ לא חזר להסתכל עליו.

לבסוף נעלמו גם המנות האחרונות, ופרופסור דמבלדור נעמד שוב על רגליו. האולם השתתק.

"אהמ – עוד כמה מילים כעת, כשכולכם אכולים ושתויים. יש לי מעט הודעות למסור לכם על תחילת השנה.

"התלמידים החדשים צריכים לדעת שהכניסה ליער הסמוך
אסורה לכל התלמידים. זו גם תזכורות לכמה מהתלמידים הוותיקים
יותר."

עיניו המנצנצות של דִּמְפֶּלְדֹּר ריצדו לכיוון התאומים וויזלי.
"כמֹרֶכֶן התבקשתי בשם אדון פִּילֶץ', הַשָּׁרֵת, להזכיר לכם שאין
לעשות קסמים במסדרונות בין השיעורים."

"מבחנים לְקוֹוִיֶּיץ' ייערכו בשבוע השני ללימודים. כל
המעוניינים לשחק בַּנְבַּחֶרֶת הבית שלהם מתבקשים ליצור קשר
עם גברת הוֹץ'."

"ולבסוף, עלי להודיע לכם שהשנה, המסדרון הימני בקומה
השלישית הוא שטח אסור לכל מי שאינו רוצה למות מוות מלא
ייסורים."

הארי צחק, אבל הוא היה בין הבודדים שצחקו.
"הוא מדבר ברצינות?" הוא מילמל לכיוונו של פֶּרְסִי.
"כנראה שכן," אמר פֶּרְסִי בפנים רציניים. "זה מוזר, כי בדרך-
כלל הוא נותן לנו סיבה למה אסור לנו ללכת לאנשהו – לדוגמה,
היער מלא חיות פרא מסוכנות, כולם יודעים את זה. אני חושב
שלפחות למדריכים הוא היה יכול להגיד את הסיבה."
"ועכשיו, לפני שנלך לישון, הבה נשיר את הימנון בית־הספר!"
קרא דִּמְפֶּלְדֹּר. הארי שם לב שחיוכיהם של שאר המורים הפכו
מעט מאולצים.

דִּמְפֶּלְדֹּר עשה תנועה קלה בשרביטו, כאילו הוא מנסה לגרש
זבוב מהקצה, וסרט זהב ארוך עף מתוכו, ריחף מעל לשולחנות
והתפתל כמו נחש כדי ליצור מילים.
"שכל אחד יבחר במנגינה האהובה עליו," אמר דִּמְפֶּלְדֹּר,
"ונתחיל!"

ובית־הספר צרח:

"הוֹגְוֹרְטָס, הוֹגְוֹרְטָס, הוֹגִי הוֹגִי הוֹגְוֹרְטָס,
כולנו רוצים ללמוד,
מזְקֵן ועד טף; מקריח כמו דף,
עד תינוק עם אפֹנְצִיק ורוד.
הראש שלנו כאן זועק
לתוֹכֵן של ממש,
בינתיים הוא חלול וריק,
מלבד אבק וקש.
על כן למַדְנו עוד ועוד
בתקופתנו כאן,
ועל הלימודים נשקוד
עד שייצא עשן."

כל אחד סיים לשיר בזמן אחר. בסוף רק התאומים לבית וויזלי
המשיכו לשיר, לבדם, בקצב איטי של מארש-לוויות. דִמְבִלְדוֹר
ניצח על צליליהם האחרונים בעזרת שרביטו, וכשסיימו לבסוף הוא
היה אחד ממוחאי הכפיים הנלהבים ביותר.

"אח, מוזיקה," אמר, מוחה דמעה. "קסם גדול יותר מכל מה
שאנחנו עושים כאן! ועכשיו לישון. כולם לחדרי-השינה!"

התלמידים החדשים של גְרִיפִינְדוֹר השתחלו בעקבות פֶרְסִי בין
ההמונים המפֹטֶפֶטִים אל מִחוּץ לאולם הגדול ובמעלה מדרגות
השֵׁשׁ. רגליו של הארי היו שוב כבדות כמו עופרת, אבל הפעם רק
בגלל שהוא היה עייף וְשָׁבַע כל־כך. הוא היה ישנוני מדי אפילו
להתרגש מזה שהאנשים בתמונות לאורך המסדרונות ליחששו
והצביעו עליהם כשהם עברו, או שפעמיים פֶרְסִי הוביל אותם דרך
דלתות שהיו מוסתרות מאחורי פאנלים זזים או שטיחי־קיר תלויים.
הם המשיכו לטפס ולטפס במדרגות, מפהקים וגוררים את רגליהם,
ובדיוק כשהארי התחיל לתהות כמה עוד נשאר להם ללכת, הם
נעצרו בבת־אחת.

חבילה של מקלות־סבא ריחפה באוויר מולם, וכשפֶרְסִי צעד

לקראתם הם החלו לזרוק את עצמם עליו.

"פִּיבֶס", לחש פֶּרְסִי, לטובתם של התלמידים החדשים.
"מפחידן", הוא הרים את קולו, "פִּיבֶס – תראה את עצמך!"
התשובה היתה רעש קולני, דוחה, כמו אוויר שמשחרר מתוך בלון.

"אתה רוצה שאדווה עליך לַפְּרוֹן המגועל?"

נשמע קול פֶּצְפוֹץ קולני, ואיש קטן עם עיניים כהות מרושעות ופה רחב הופיע, מרחף באוויר ברגליים שלובות ואוחז במקלות-הסבא.

"אאאוּוּ!" אמר בצחוק מרושע. "טירונים פִּיזוֹנִים! איזה פִּיף!"
לפתע שעט לעברם. כולם התכופפו.
"לך מכאן, פִּיבֶס, או שאני אומר לברון! ברצינות!" נבח פֶּרְסִי.
פִּיבֶס הוציא לשון ונעלם, תוך שהוא מפיל את מקלות-הסבא על ראשו של נְוִוִּיל. הם שמעו אותו מתרחק במהירות, מרעיד בדרכו חליפות שריון.

"כדאי להיזהר מפִּיבֶס", אמר פֶּרְסִי כשהקבוצה המשיכה בדרכה. "הברון המגועל הוא היחיד שמסוגל להשתלט עליו. הוא אפילו לא מוכן לציית לנו, המדריכים. הנה, הגענו."
בקצה המסדרון היתה תלויה תמונה של אשה שמנה מאוד בשמלת משי ורודה.

"סיסמה?" היא ביקשה.

"קאפוט דִּרְקוֹנִיס", אמר פֶּרְסִי, והתמונה זזה הצידה וגילתה חור עגול בקיר. כולם זחלו דרכו – נְוִוִּיל נזקק לעזרה – ומצאו את עצמם במועדון של גְרִיפִּינְדוֹר. חדר עגול, חמים, מלא כורסאות רכות.

פֶּרְסִי הראה לַפְּנוֹת את הדלת אל חדר-השינה שלהן, וּלְפָנִים – את הדלת שלהם. בראש גרם מדרגות לולייני – היה ברור שהם

נמצאים בתוך אחד המגדלים – הם גילו לבסוף את מיטותיהם:
חמש מיטות עם כילות־קטיפה אדומות. המזוודות שלהם כבר עמדו
שם. עייפים מכדי לדבר הם לבשו פיג'מות ונכנסו למיטות.

”האוכל נפלא, לא?” מילמל רון להארי דרך הכילות. ”עזוב,
סְקאָפּרֶס! הוא לועס לי את הסדינים.”

הארי התכוון לשאול את רון אם הוא אכל מעוגת התפוחים,
אבל הוא נרדם לפני שהספיק.

אולי הארי אכל מעט יותר מדי אותו ערב, כי היה לו חלום מוזר
ביותר. בחלום הוא חבש לראשו את הטורפן של פרופסור קוֹוִירל,
שדיבר אליו ואמר לו שהוא חייב לעבור לסְלִיתְרִין תיכף ומייד, כי
זה הגורל שלו. הארי אמר לטורפן שהוא לא רוצה להיות
בסלִיתְרִין; הטורפן נעשה יותר ויותר כבד; הוא ניסה להוריד אותו,
אבל הוא הלך והתהדק סביב ראשו עד שזה התחיל לכאוב – וגם
מאלִפּוֹי היה שם, וצחק על המאמצים שלו – ואז מאלִפּוֹי הפך
למורה עם האף המעוקל, סְגִיפּ, והצחוק שלו נעשה גבוה וקר –
היה הֶבזק של אור ירוק, והארי התעורר, מזיע ורועד.

הוא התהפך לצד השני ונרדם שנית, וכשהתעורר למחרת בבוקר
לא זכר דבר מחלומו.

המורה לשיקויים

"שם, 'סתכל'!"

"איפה?"

"ליד הילד הגבוה עם השיער הג'ינג'י."

"זה עם המשקפיים?"

"ראית את הפנים שלו?"

"ראית את הצלקת שלו?"

הלחששים ליוו את הארי מהרגע שיצא מחדר-השינה באותו בוקר. אנשים שעמדו בתור להיכנס לכיתות נעמדו על קצות האצבעות כדי להביט בו, או שחזרו על צעדיהם כדי לעבור לידו שוב במסדרון, לוטשים בו עיניים. הארי לא אהב את זה, כי זה הקשה עליו להתרכז בלמצוא את דרכו לשיעורים השונים. היו מאה ארבעים ושניים גרמי מדרגות בהוגוורטס: מדרגות רחבות, גולשות; מדרגות צרות, מתנדנדות; מדרגות שהובילו למקום אחר בימי שישי; וכאלה עם מדרגה באמצע שנעלמת, וצריך לזכור לדלג מעליה. חוץ מזה היו גם דלתות שנפתחות רק אם מבקשים בנימוס או מדגדגים אותן בדיוק בנקודה הנכונה, ודלתות שבכלל לא היו דלתות, אלא קירות שהעמידו פנים. והיה קשה מאוד לזכור איפה הכול נמצא, כי היה נדמה שדברים זזים כל הזמן. האנשים בתמונות היו הולכים לבקר זה את זה, והארי היה משוכנע שגם חליפות השריון התהלכו חופשי.

גם רוחות-הרפאים לא הקלו. תמיד זה היה מפתיע כשאחד מהם

הגיח לפתע דרך הדלת שבדיוק ניסיתם לפתוח. נִיק כמעט-בלי-ראש תמיד שמח להראות לתלמידים החדשים של גְרִיפִּינְדוֹר את הדרך הנכונה, אבל פִּיכָס המפחידן היה שווה שתי דלתות נעולות ומדרגה נעלמת אם נתקלתם בו בדרך לשיעור. הוא היה מפיל על ראשכם פחִי-אשפה, מושך את השטיח מתחת לרגליכם, מִיִּידה עליכם חתיכות של גיר או מתגנב מאחוריכם, תופס לכם באף וצועק: "הֶשְׁנוֹז בִּידִינוּ!"

עוד גרוע מִפִּיכָס, אם דבר כזה ייתכן, היה הֶשְׁרָת, אָרְגוֹס פִּילֶץ'. הארי ורון הצליחו להרגיז אותו כבר בבוקר הראשון. פִּילֶץ' גילה אותם מנסים לעבור בכוח בדלת, שלרוע מזלם התברר שהיא הֶפְנִיסָה למסדרון האסור בקומה השלישית. הוא לא האמין שהם הלכו לאיבוד והיה משוכנע שהם מנסים לפרוץ פנימה בכוונה. הוא איים לנעול אותם במרתפים – עד שפרופסור קוּוִּיֶּרְל, שבדיוק עבר שם, הציל אותם.

לפִּילֶץ' היתה חתולה שקראו לה גברת נוריס – יצור רזה בצבע אבק עם עיניים גדולות ובולטות כמו פנסים, בדיוק כמו עיניו של פִּילֶץ'. היא היתה מסיירת במסדרונות לבדה. ברגע שמישהו הפך את אחד הכללים לעיניה – אפילו בוהן רגלו חצתה את הקו – היא היתה חשה להביא את פִּילֶץ', שהיה מגיח, מתנשף, תוך שתי שניות. פִּילֶץ' הכיר את המסדרונות הסודיים של בית-הספר יותר טוב מכל אדם אחר (מלבד אולי מהתאומים), והיה מסוגל להופיע פתאום בהפתעה כאילו היה אחד מרוחות-הרפאים. כל התלמידים שנאו אותו, וחלקם טיפחו בסוד רצון עז להכניס לגברת נוריס בעיטה.

ואם בסוף, אחרי כל זה, הצלחתם להגיע לשיעור הנכון, הקשיים רק התחילו. כפי שהארי גילה עד מהרה, היו דרושים הרבה יותר מאשר נֶפְנוֹף שרביט ואמירת כמה מילים מצחיקות

כדי לעשות קסמים.

הם בחנו את שמי הלילה דרך הטלסקופים שלהם כל יום רביעי בחצות, ולמדו את שמותיהם של הכוכבים השונים ואת מסלוליהם של כוכבי הלכת. שלוש פעמים בשבוע הם יצאו אל החממות שמאחורי הטירה, כדי ללמוד את תורת הצמחים עם מכשפה שמנמנה וקטנה שקראו לה פרופסור סֶפֶּראוט, ושם הם למדו איך לטפל בכל הצמחים והפטטריות המשוונות, ולמדו איך להשתמש בהם ולמה.

השיעור המשעמם ביותר היה השיעור בתולדות הקסם, שהיה השיעור היחידי שהועבר על-ידי רוח־רפאים. פרופסור בינס היה כבר איש קשיש ביותר, כשיום אחד הוא נרדם אל מול האח בחדר-המורים, וכשהתעורר למחרת בבוקר לא היה לו גוף. בינס דיבר ודיבר, והם התאמצו לרשום מהר את כל השמות והתאריכים, תוך שהם מבלבלים בין אֶמְרִיק הגדול ליוֹרִיק המוזר.

פרופסור פְּלִיטִיק, המורה ללחשי קסם, היה קוסם זעורני שנאלץ לעמוד על ערימת ספרים כדי שראשו יגיע מעל לשולחן שלו. בתחילת השיעור הראשון שלהם הוא נטל את מחברת הנוכחות, וכשהגיע לשמו של הארי פלט צפצוף נרגש, נפל ונעלם.

הפרופסור מְקֶגֶנוֹגֶל היתה סיפור אחר לגמרי. הארי צדק בהחלט כשהחליט שלא כדאי לעצבן אותה. היא היתה קשוחה וחכמה, והטיפה להם מוסר מהרגע שבו התיישבו בשיעור הראשון שלה. "שינויי־הצורה הם הקסמים המורכבים והמסוכנים ביותר שתלמדו בהוגוֹרְטֶס," אמרה. "מי שלא ינהג כשורה בשיעורים שלי, יוצא החוצה ולא יחזור. ראו הוזהרתם."

ואז היא הפכה את השולחן שלה לחזיר ובחזרה לשולחן. זה השאיר רושם עמוק על כולם, והם היו להוטים להתחיל, אבל מהר מאוד הבינו שיעבור עוד זמן רב לפני שהם יוכלו להפוך רהיטים

לחיות. אחרי שמילאו את המחברת שלהם בכל מיני נוסחאות מורכבות, כל אחד מהם קיבל גפרור והתחיל לנסות להפוך אותו למחט. לקראת סוף השיעור רק הרמיזי גריינג'ר הצליחה לשנות משהו בגפרור שלה; הפרופסור מקגונגל הראתה לכיתה איך הוא הפך כסוף ומחודד, והעניקה להרמיזי חיוך נדיר.

השיעור שכולם חיכו לו היה שיעור ההתגוננות מפני כוחות הרשע, אבל התברר שהשיעור של מר קוורל היה בדיחה ולא הרבה יותר מזה. לחדר-הכיתה שלו היה ריח חריף של שום. כולם אמרו שזה נועד להגן עליו מפני ערפד שפגש ברומניה, ושעד היום קוורל פוחד שהוא עלול לחזור כדי לחסל אותו. את הטורפן שלו, סיפר להם, קיבל במתנה מנסיך אפריקאי כאות תודה על כך שהצליח לגרש מממלכתו זומבי בעייתי, אבל הם לא לגמרי האמינו לסיפור הזה. ראשית, כי כששיימוס פיניגן ביקש בהתלהבות לשמוע איך קוורל נאבק בזומבי, פניו של קוורל נעשו ורודים והוא התחיל לדבר על מזג-האוויר; וחץ מזה, הם שמו לב שהטורפן הדיף ריח משונה, והתאומים טענו בתוקף שגם הטורפן מלא בשום, כדי שקוורל יהיה מוגן בכל מקום.

הארי נרגע כשגילה שהוא לא מפגר בשנים מאחורי כל האחרים. רבים מהתלמידים הגיעו ממשפחות של מוג'לגים, וכמוהו הם לא ממש ידעו קודם לכן שהם קוסמים ומכשפות. היה כל-כך הרבה חומר ללמוד, שאפילו לרון לא היה יתרון בולט.

יום שישי היה יום גדול בשביל הארי ורון. זאת היתה הפעם הראשונה שהם הצליחו לרדת לארוחת הבוקר באולם הגדול בלי ללכת לאיבוד בדרך אפילו פעם אחת.

"מה יש לנו היום?" הארי שאל את רון בזמן שהוסיף סוכר לדייסה שלו.

"שעתיים של שיקויים עם התלמידים של סלית'רין," אמר רון.

"סנייפ עומד בראש בית סליִת־רין. אומרים שהוא תמיד מעדיף אותם בשיעורים – תיכף נראה בעצמנו אם זה נכון."

"חבל שִׁמְקִיגֶנְגֶל לא נותנת לנו עדיפות," אמר הארי. הפרופסור מְקִיגֶנְגֶל עמדה בראש בית גְרִיפִינְדֹור, אבל זה לא מנע ממנה לתת להם ערימה גדולה של שיעורי־בית יום קודם לכן.

בדיוק אז הדואר הגיע. הארי כבר התחיל להתרגל לזה, אבל בבוקר הראשון זה היה הֶלֶם בשבילו, כשכמעט מאה ינשופים זרמו לפתע אל תוך האולם הגדול בזמן ארוחת הבוקר, הקיפו את השולחנות עד שמצאו את בעליהם, והפילו לחיקם את המכתבים והחבילות.

עד כה, הֶדְוִיג לא הביאה להארי כלום. לפעמים היא היתה נכנסת כדי לאכול פרוסה של טוסט ולנִשְׁנֵשׁ לו את האוזן, לפני שחזרה לבית־הינשופים עם שאר ינשופי בית־הספר. אבל הבוקר היא נחתה בין המרמלדה לקערת הסוכר, והפילה פתק לתוך צלחתו של הארי. הארי פתח אותו מייד.

הארי היקר, היה כתוב בו בכתב־יד מקושקש, אני יודע שבימי ישיי אתה פנוי אחר־הצהריים, האם תרצה לבוא לשתות איתי תה בסביבות שלוש היום? אני רוצה לשמוע על השבוע הראשון שלך. שלח תשובה עם הֶדְוִיג.

האגְרִיד

הארי שאל את עט הנוצה של רון, שירבט, "כן, תודה, נתראה יותר מאוחר" על גב הפתק, ושלח את הֶדְוִיג לדרכה.

מזל שהארי ידע שמצפה לו ביקור אצל האגְרִיד באותו יום, כי התברר ששיעור השיקויים הוא השיעור הגרוע ביותר שעבר על הארי עד כה.

בתחילת סעודת הסמסטר נולד בליבו של הארי הרעיון

שהפרופסור סנייף אינו מחבב אותו. עד סוף השיעור הראשון הארי הבין שהוא טעה. סנייף לא סתם לא חיבב את הארי – הוא שנא אותו.

שיעור השיקויים התרחש אי-שם למטה באחד המרתפים. היה הרבה יותר קר שם מאשר למעלה בטירה, במקום שלא היה נעים במיוחד אפילו בלי החיות המשומרות, שצפו בתוך צנצנות זכוכית לאורך הקירות.

סנייף, כמו פליטיק, התחיל את השיעור בקריאת שמות ממחברת הנוכחות, וכמו פליטיק הוא התעכב על שמו של הארי. "אה, כן," אמר בשקט, "הארי פוטר. הידוען החדש שלנו." דראקו מאלפוי וידידיו קראב וגויל גיחכו. סנייף גמר לקרוא שמות והביט על הכיתה. עיניו היו שחורות כמו של האגריד, אבל חסרה בהן החמימות של האגריד. הן היו קרות וריקות, והזכירו מנהרות אפלות.

"אתם כאן כדי ללמוד את המדע העדין ואת האמנות המדויקת של הכנת שיקויים," פתח ואמר. הוא דיבר בקול שבקושי עלה מעל ללחישה, אבל הם שמעו כל מלה – בדומה לפרופסור מקגונגל, סנייף התברך ביכולת להשליט דממה בכיתה ללא מאמץ. "כיוון שכמעט ואין כאן הנפת שרביטים מטופשת, רבים מכם יתקשו להאמין שזהו קסם. אני לא מצפה שבאמת תבינו את היופי של הקדרה המבעבעת עם האדים המפעפעים בה; את הכוח העדין של הנוזלים שמתפשטים בתוך עורקיו של האדם, מכשפים את בינתו, מכשילים את חושיו... אני יכול ללמד אתכם איך לשמר תהילה בבקבוק, לבשל ניצחון, אפילו לפקוק את המוות – בתנאי שאינכם קבוצה של אידיוטים מוחלטים כמו אלה שאני זוכה ללמד בדרך-כלל."

שתיקה נוספת השתררה אחרי הנאום הזה. הארי ורון החליפו

מבטים בגבות מורמות. הֶרְמִיּוֹנִי גִרְיִינְגֶ'ר יִשְׁבָּה עַל קִצֵּה הַמוֹשָׁב
שֶׁלָּה וְנִרְאָתָה לַהוּטָה לַהוֹכִיחַ שֶׁהִיא לֹא אִידִיוֹטִית.

"פּוֹטֵר!" אָמַר סִנְיִיף פֶּתְאוּם. "מָה אִקְבֵּל אִם אוֹסִיף אֲבִקֶּת שׁוֹרֶשׁ
אַסְפּוֹדֵל לַמִּרְקָחַת שֶׁל לַעֲנָה?"

אֲבִקֶּת שׁוֹרֶשׁ מָה לַמִּרְקָחַת שֶׁל מָה? הָאֵרִי שֶׁלַח מִבֵּט לָרוֹן,
שֶׁנִּרְאָה לֹא פָחוֹת מִבּוֹלְבֵל מִמֶּנּוּ; יָדָה שֶׁל הֶרְמִיּוֹנִי קִפְצָה לַאוֹוִיר.
"אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ, אֲדוֹנִי," אָמַר הָאֵרִי.

שִׁפְתּוֹ שֶׁל סִנְיִיף הִתְעוּוֹתָה בִּבּוֹז.

"צֶק, צֶק – נִרְאָה שֶׁהִתְהִילָה אִינָה הַפֶּתְרוֹן לְכוֹל."

הוּא הִתְעַלֵּם מִיָּדָה הַמּוֹרֶמֶת שֶׁל הֶרְמִיּוֹנִי.

"בּוֹא נִנְסֶה שְׁנִית. פּוֹטֵר, אִם הֵייתִי מִבְקֵשׁ מִמֶּךָ לְמַצּוֹא לִי בְּזוֹאֵר

אִיפֹה הֵייתִי מִחִפְשׁ?"

הֶרְמִיּוֹנִי מִתְחַה אֶת יָדָה עַד לֹאן שִׁיכְלָה בְּלִי לִיפּוֹל מִהַכִּיסָא
שֶׁלָּה, אֲבֵל לַהָאֵרִי לֹא הִיָּה מוֹשֵׁג קְלוֹשׁ מָה זֶה בְּכֻלּוֹ בְּזוֹאֵר. הוּא
הִשְׁתַּדֵּל לֹא לַהֲסַתְכֵּל עַל מֵאֶלְפוֹי, קְרֹאב וְגוֹיֵל, שֶׁרַעְדוּ מְרֹב צַחוּק.

"אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ, אֲדוֹנִי."

"חֲשַׁבְתָּ שֶׁלֹא תִפְתַּח סֶפֶר לִפְנֵי שְׁתַּגִּיעַ לְכֹאֵן, מָה, פּוֹטֵר?"

הָאֵרִי הִכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לַהֲמַשִּׁיךְ לַהִשְׁיִיר מִבֵּט לַתּוֹךְ הָעֵינִיִּים
הַקְרוֹת הָהֵן. הוּא כֵּן סָרַק אֶת הַסְּפָרִים שֶׁלּוֹ עוֹד בְּבֵית הַדְּרִסְלִים,
אֲבֵל הָאֵם סִנְיִיף צִיפָה מִמֶּנּוּ שִׁיזְכוּר בַּעֲלִיפָה אֶת כָּל מָה שֶׁכְּתוּב
בְּאַלֶּף עֶשְׂבִּים וּפִטְרִיּוֹת קְסוּמִים?

סִנְיִיף הִמְשִׁיךְ לַהֲתַעַלֵּם מִיָּדָה הַמִּתְנַפֶּפֶת שֶׁל הֶרְמִיּוֹנִי.

"מָה הַהִבְדֵּל, פּוֹטֵר, בֵּין 'חֹנוֹק הַזֶּאֱב' לִ'בְּרִדָּס הַנְּזִיר'?"

בְּזֹאת הֶרְמִיּוֹנִי נַעֲמָדָה, יָדָה מּוֹרֶמֶת לְכִיוּן תִּיקְרַת הַמִּרְתֵּף.

"אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ," אָמַר הָאֵרִי בְּשִׁלוּוָה, "אֲבֵל אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהֶרְמִיּוֹנִי

יֹדַעַת, לְמָה שֶׁלֹא תִשְׁאַל אוֹתָה?"

מִעַט אֲנָשִׁים צַחֲקוּ; עֵינָיו שֶׁל הָאֵרִי נָחוּ עַל שְׁיִימוּס, וְשְׁיִימוּס

קרץ אליו. אולם סנייפ לא היה מרוצה.

"שבי במקום," הוא נזף בהרמיוני. "לידיעתך, פוטר, אספודל ולענה יוצרים יחדיו שיקוי שינה כל-כך חזק, עד שהוא מוכר בשם 'שיקוי המוות החי'. בְּזוֹאֵר זו אבן שנלקחה מתוך קיבה של עז, והיא תציל מפני מרבית הרעלים. ובאשר ל'חונק הזאב' ו'ברדס הנזיר', שניהם מתייחסים לאותו הצמח, המופר גם בשם אַקוֹנִיטוֹן. נו? מדוע אתה לא רושם את כל זה?"

פתאום היה רחש של חיפוש אחר עטים וגלילי נייר. על רקע ההמולה סנייפ אמר, "ונקודה אחת יורדת מבית גריפינדור בגלל החוצפה שלך, פוטר."

המצב לא השתפר בשביל תלמידי בית גריפינדור בהמשך שיעור השיקויים. סנייפ חילק את כולם לזוגות והתחיל לאמן אותם בהכנה של שיקוי פשוט לריפוי אבעבועות. הוא הסתובב ביניהם בחלוקו השחור הארוך, צפה איך הם שוקלים סרפדים מיופְּשים וגורסים ניבי נחשים, מותח ביקורת כמעט על כולם מלבד מאלְפּוי, שכנראה מצא חן בעיניו. הוא בדיוק עמד להגיד לכולם להסתכל על האופן המושלם שבו מאלְפּוי בישל את החשופיות המקורננות שלו, כשעננות של עשן ירוק חומצי ורחש חזק של בריחת אוויר מילאו את החדר. נוויל הצליח איכשהו להמס את הקֶדְרָה של שְׁיִימוּס ולהפוך אותה לגוש מעוות, והשיקוי שלהם דלף אל הריצפה והחל להמס את נעלי התלמידים. תוך שניות נעמדו כל התלמידים על השרפרפים שלהם, בשעה שְנוויל, שספג כמות גדולה של השיקוי כשהקֶדְרָה קרסה, גנח בכאב ואבעבועות אדומות עזות פרחו על זרועותיו ורגליו.

"ילד טיפש!" גער בו סנייפ, מעלים את השיקוי שנשפך בהנפת שרביט אחת. "אני מניח שהוספֶת את הקוצים לפני שהוצאת את הקֶדְרָה מן האש?"

נְוִיל יִיכָב, ואִבְעָבוּעוֹת קִטְנוֹת הַחֲלוּ לִפְרוֹץ עַל אָפוּ.

"קַח אוֹתוֹ לֶאֱגֵף הַמִּרְפָּאָה," סִנְיִיפּ סִינֵן אֶל שְׁיִימוּס. ואִז הוּא הַתִּנְפֵּל עַל הָאֵרִי וְרוֹן, שֶׁעֲבָדוּ בַעֲמָדָה הַסְמוּכָה לְנְוִיל.

"אַתָּה – פּוֹטֵר – לָמָּה לֹא אָמַרְתָּ לוֹ לֹא לְהוֹסִיף אֶת הַקּוֹצִים?
חֲשַׁבְתָּ שֶׁאִם הוּא יִטְעָה אַתָּה תִּירָאָה יוֹתֵר טוֹב בַּהֲשׁוּאָה אֵלָיו, מָה?
הִנֵּה, בְּגַלְלֵךְ יוֹרֶדְתָּ עוֹד נִקּוּדָה לְגִרְפִּינְדוֹר."

זֶה הָיָה כֹּל-כֵּךְ לֹא הוֹגֵן, שֶׁהָאֵרִי פִתַּח אֶת פִּיו כְּדֵי לְהַתּוֹכַח, אֲבָל רוֹן בִּעֵט בּוֹ מֵאַחֲוָרֵי הַקֶּדֶרָה.

"אֶל תִּתְּגַרֵּה בְּגוֹרֵל," הוּא מִלְמֵל, "שֶׁמַּעֲתִי שֶׁסִּנְיִיפּ יִכּוֹל לְהִיּוֹת מֵאוֹד שְׁפֵל."

שַׁעָה אַחֲר־כֵּךְ, כְּשֶׁהֵם טִיפְסוּ בַּמַּעֲלָה מִדְּרָגוֹת הַמִּרְתֵּף, מוֹחוֹ שֶׁל הָאֵרִי קָדַח וּמִצֵּב-רוּחוֹ הָיָה בְּכִי רַע. הוּא הִצְלִיחַ לֵאבֹד שְׁתֵּי נִקּוּדוֹת לְגִרְפִּינְדוֹר בַּשְּׁבוּעָה הָרִאשׁוֹן – אֲבָל לָמָּה סִנְיִיפּ שָׁנָא אוֹתוֹ כֹּל-כֵּךְ?
"תִּתְּעוֹדֵד," אָמַר רוֹן, "סִנְיִיפּ תִּמִּיד מוֹרִיד נִקּוּדוֹת לְפָרֵד וּגְיוֹרֵג'.
אֲנִי יִכּוֹל לְהִצְטָרֵף אֵלַיִךְ לִפְגִּישָׁה עִם הָאֲגָרִיד?"

בַּחֲמִישָׁה לְשָׁלוֹשׁ הֵם יִצְאוּ מֵהַטִּירָה וְעָשׂוּ אֶת דְּרָכָם לְאוֹרֶךְ הַמִּדְשָׁאוֹת. הָאֲגָרִיד הַתְּגוֹרֵר בַּתּוֹךְ בֵּית עֵץ קֶטָן בְּשׁוּלֵי הַיַּעַר הָאֲסוּר.
קִשְׁתָּ מִצּוֹלְבַת וְזוּג עֵרְדִּלִּים עֲמָדוֹ מִחוּץ לְדֹלֶת הַכְּנִיסָה.

כְּשֶׁהָאֵרִי דִּפֵּק הֵם שָׁמְעוּ מִבְּפָנִים קוֹל קִשְׁקוֹשׁ מְרוּגֵשׁ וְכִמְה נִבְיחָת רְמוֹת. ואִז נִשְׁמַע קוֹלוֹ הַחֹזֵק שֶׁל הָאֲגָרִיד, שֶׁאָמַר, "אַתָּה אֶרְצָה, פִּנֵּג – אַתָּה אֶרְצָה."

פִּרְצוֹפוֹ הַשְּׁעִיר-הַגְּדוֹל שֶׁל הָאֲגָרִיד הוֹפִיעַ בַּחֲרִיץ הַדֹּלֶת כְּשֶׁהָיָה נִפְתַּחָה.

"אַתֶּם רַק רִגַע," הוּא אָמַר. "אַתָּה אֶרְצָה, פִּנֵּג."

הוּא נָתַן לָהֶם לְהִיכַנֵּס, נֶאֱבַק לְשִׁמּוֹר עַל אַחֲזִיתוֹ בְּקוֹלֵר שֶׁל כֹּלֶב צִיד שַׁחֲוֹר אֲדִיר-מִמֵּדִים.

בְּפָנִים הָיָה רַק חֹדֶר אֶחָד. גּוֹשֵׁי בָשָׂר וְעוֹפּוֹת צִיד הָיוּ תְּלוּיִים

מקורות הגג, קומקום נחושת עמד על האש הפתוחה ובפינה עמדה מיטה ענקית מכוסה בשמיכת טלאים.

"אתם תרגישו כמו בבית," אמר האגריד, משחרר את פנג, שזינק הישר אל רון והחל מלקק את אוזניו. כמו האגריד עצמו, גם פנג היה במציאות פחות תוקפני מחזותו האימתנית.

"זה רון," אמר הארי להאגריד, שהיה עסוק בלמזוג מים רותחים לתוך קנקן תה גדול ולסדר עוגיות סוכר על צלחת.

"עוד אחד ממשפחת וויזלי, מה?" אמר האגריד, מביט על נמשיו של רון. "חצי הזמן שלי הולך בלרדוף אחרי האחים שלך, שהם לא ייכנסו ליער."

העוגיות כמעט שברו להם את השיניים, אבל הארי ורון העמידו פנים שהם נהנים, בזמן שסיפרו להאגריד על השיעורים הראשונים שלהם. פנג הניח את ראשו על הברך של הארי והזיל כמויות אדירות של ריר על חלוקו.

הארי ורון צחקו כשהאגריד כינה את פילץ' "הזקן הקרציה". "והחתולה הזאת, גברת נוריס, אני הייתי רוצה בהזדמנות להכיר לה את פנג. אתם ידעתם שכל פעם שאני נכנס לבית-הספר שמה היא עוקבת אחרי לכל מקום? אני לא מצליח להיפטר ממנה - פילץ' הוא מעודד אותה לעשות את זה."

הארי סיפר להאגריד על השיעור של סנייפ. האגריד, כמו רון, אמר להארי לא לדאוג, כי סנייפ לא אוהב כמעט את כל התלמידים. "אבל אותי הוא ממש שונא."

"זה שטויות!" אמר האגריד. "למה לו?"

אבל להארי היתה הרגשה שהאגריד לא ממש מסתכל לו בעיניים כשהוא אומר את זה.

"מה שלומו של אחיך הזה צ'ארלי?" האגריד שאל את רון. "אני

אהבתי אותו מאוד - הוא הסתדר מצוין עם בעלי-חיים."

הארי תהה אם האגריד החליף את הנושא בכוונה. בזמן שרון סיפר להאגריד על עבודתו של צ'ארלי עם הדוקונים, הארי הרים פיסת נייר שהיתה מונחת על השולחן מתחת למחמם התה. זה היה גזיר מתוך הנביא היומי:

עדכונים בפרשת גרינגוטס

החקירה נמשכת בפרשת הפריצה לגרינגוטס ב־31 ביולי. הסברה הרווחת היא שמדובר בקוסמים או מכשפות רשעים בלתי מוכרים.

הגופלינים של גרינגוטס טענו היום בתוקף שדבר לא נלקח. הכספת שנפרצה כבר רוקנה, למעשה, מוקדם יותר באותו היום. "אבל לא נספר לכם מה היה שם בפנים, אז תוציאו את האף שלכם מעסקים של אנשים אחרים אם אתם יודעים מה טוב," מסר דובר של גרינגוטס, היום בשעות הצהריים.

הארי נזכר שרון סיפר לו ברכבת שהיה נסיון שוד בגרינגוטס, אבל רון לא הזכיר תאריך.

"האגריד!" אמר הארי, "הפריצה לגרינגוטס קרתה בתאריך של יום-ההולדת שלי! יכול להיות שזה קרה בזמן שהיינו שם!" ללא ספק, הפעם האגריד בהחלט לא הסתכל להארי בעיניים. הוא הינהן והציע להארי עוד עוגייה. הארי חזר וקרא שוב את הכתבה. הכספת שנפרצה למעשה כבר רוקנה, מוקדם יותר באותו היום. האגריד רוקן את כספת מספר שבע-מאות ושלוש-עשרה, אם אפשר לקרוא לזה לרוקן, כשהוציא את החבילה המצ'וקמקת ההיא משם. האם זה היה מה שהשודדים חיפשו?

כשהארי ורון חזרו לטירה לארוחת הערב, כיסיהם כבדים מרוב עוגיות שמרוב נימוס לא הצליחו לסרב לקחת, עלה על דעתו של הארי שאף אחד מהשיעורים שלו לא סיפק לו כל-כך הרבה חומר

למחשבה כמו ארוחת הארבע עם האגריד. האם האגריד לקח את
החבילה ממש ברגע האחרון? ואיפה היא עכשיו? והאם האגריד
יודע משהו על סנייפ, שהוא לא רוצה לספר להארי?

דוֹקֵרֵב בַּחצוֹת

פעם הארי לא היה מאמין שיום אחד הוא עתיד לפגוש ילד שאותו ישנא יותר מאשר את דָאדְלִי, אבל זה היה לפני שהוא הכיר את דְרָאקוֹ מַאֲלָפּוּי. למזלו, תלמידי השנה הראשונה בגְרִיפִינְדוֹר למדו רק שיעור אחד משותף עם תלמידי סלִית'רִין, שיעור השיקויים, ועל כן הוא לא נאלץ להתמודד עם מאֲלָפּוּי לעיתים קרובות. כך, לפחות, היה עד שתלו מודעה במועדון בגְרִיפִינְדוֹר, שגרמה לכולם להיאנח. שיעורי התעופה יתחילו ביום חמישי – וגְרִיפִינְדוֹר וסלִית'רִין ילמדו יחד.

"כמה מתאים," אמר הארי בציניות. "מה שתמיד רציתי. להיראות כמו אידיוט על מטאטא מעופף לעיניו של מאֲלָפּוּי." עד לאותו הרגע הוא השתוקק ללמוד לעוף יותר מכל דבר אחר. "אתה לא יודע בוודאות שתיראה כמו אידיוט," אמר רון בצדק. "חוץ מזה, אני יודע שמאֲלָפּוּי תמיד משוויץ כמה הוא טוב בקווידיץ', אבל בטח זה סתם דיבורים."

מאֲלָפּוּי אכן הרבה לדבר על תעופה. הוא התלונן בקול על זה שתלמידי השנה הראשונה אף פעם לא התקבלו לנבחרות הבית של הקווידיץ', וסיפר סיפורים ארוכים, מוגזמים, שתמיד איכשהו הסתיימו בזה שהוא מצליח ברגע האחרון להתחמק מקבוצה של מוגֶלְגִים במסוקים. ואולם הוא לא היה היחידי שדיבר כך: שְׁיִימוּס פִּינִיגֶן הרבה להעיד על עצמו, שאת מרבית ילדותו בילה בתעופה מהירה מעל לשדות על המטאטא שלו. אפילו רון סיפר לכל מי

שרק הקשיב על הפעם שבה הוא כמעט פגע במזל"ט עם המטאטא הישן של צ'ארלי. כל הילדים ממשפחות קוסמים דיברו על קווידיץ' ללא הרף. רון כבר הספיק להיכנס לוויכוח גדול עם דין תומאס, שישן איתם בחדר, על כדורגל. רון אמר שמשחק שיש בו רק כדור אחד, ובכלל אסור לעוף, לא יכול להיות מעניין. הארי ראה פעם את רון דוחף אצבע לפוסטר של דין – קבוצת הכדורגל ווסטהאם – ומנסה לגרום לשחקנים לנוע.

נוויל לא עלה על מטאטא אף פעם בחייו, בגלל שסבתא שלו לא הרשתה לו להתקרב למטאטאים. בליבו הארי הסכים איתה. נוויל הצליח להיות מעורב במספר גדול של תאונות אפילו עם שתי רגליו על הקרקע. הרמיוני גריינג'ר פחדה מהתעופה כמעט לא פחות מנוויל. הנה דבר אחד שאי אפשר ללמוד בעל־פה מתוך ספר – לא שהיא לא ניסתה גם את זה. בארוחת הבוקר ביום חמישי היא שיעממה את כולם עד דמעות עם טיפים לתעופה שאותם למדה מתוך ספר ספרייה בשם קווידיץ' בכל הזמנים. נוויל נתלה על כל מלה שלה, נואש לכל דבר שעשוי לעזור לו להישאר על המטאטא שלו בזמן השיעור, אבל כל האחרים שמחו מאוד כשהרצאה של הרמיוני נקטעה בגלל הופעת הדואר.

הארי לא קיבל אף מכתב מאז הפתק של האגריד, דבר שמאלפוי עלה עליו מייד, כמובן. הינשוף הגדול של מאלפוי תמיד הביא לו חבילות של ממתקים מהבית, אותן הוא היה פותח בגאווה על השולחן של סלית'רין.

אותו חום הביא לנוויל חבילה קטנה מסבתא שלו. הוא פתח אותה בהתרגשות, והראה להם כדור זכוכית בגודל של גולה גדולה, שנראה כאילו הוא מלא עשן לבן.

"זה כדור זיכרון!" הוא הסביר. "סבתא יודעת שיש לי נטייה לשכוח דברים – וזה מזכיר לי אם יש משהו ששכחתי לעשות."

תראו, מחזיקים את זה חזק ככה, ואם זה הופך אדום – אוי... פניו נפלו, כי כדור הזיכרון הבהיק פתאום בצבע שְׁנִי עמוק, "זה סימן ששכחתם משהו..."

בזמן שְׁנוּוֹל ניסה לזכור מה הוא שכח, דָּרַאקוּ מַאֲלָפוֹי, שעבר ליד השולחן של גְּרִיפִינְדוֹר, חטף פתאום את כדור הזיכרון מתוך ידו.

הארי ורון נעמדו מייד. הם כמעט קיוו להזדמנות להילחם במַאֲלָפוֹי, אבל הפרופסור מְקוּגוֹנְגֵל, שיותר מכל שאר המורים בבית־הספר היה לה חוש מפותח לצרות, הגיעה למקום חיש מהר. "מה קורה כאן?"

"מַאֲלָפוֹי לקח את כדור הזיכרון שלי, פרופסור." בפרצוף כועס זרק מַאֲלָפוֹי את הכדור חזרה לשולחן. "סתם הסתכלתי," הוא אמר והתרחק מהמקום כשקראב וגוֹוִיל מלווים אותו.

בשעה שלוש ושלושים אחר־הצהריים הארי, רון, ושאר התלמידים בגְּרִיפִינְדוֹר מיהרו לרדת במדרגות המובילות אל המדשאות לשיעור התעופה הראשון שלהם. היה זה יום בהיר, רוח קלה נשבה והדשא נע בגלים מתחת לרגליהם בזמן שהם צעדו במורד הגבעה. הם התקדמו לעבר מדשאה שטוחה בקצה הקרקעות המרוחק מהיער האסור, שהעצים השחורים שלו נעו ברוח במרחק.

תלמידי סְלִיתֶ'רִין כבר היו שם, ולידם כעשרים מטאטאים ששכבו בשורות סדורות על הקרקע. הארי כבר הספיק לשמוע איך פֶּרְדֵּי וגוֹרְג' וויזְלִי מתלוננים על המטאטאים של בית־הספר. הם טענו שחלקם מתחילים לרעוד אם עפים איתם גבוה מדי, או שהם תמיד נוטים לעוף שמאלה.

המוֹרָה שלהם, מדאם הוֹיֶ'ק, הגיעה למקום. היה לה שיער אפור

קצר ועיניים צהובות כמו של נץ.

"נו, למה אתם מחכים?!" היא נבחה. "כולם לעמוד ליד מטאטא. קדימה, להזדרז."

הארי הביט על המטאטא שלו. הוא היה ישן מאוד וחלק מהזיפים שלו הזדקרו בזוויות מוזרות.

"שימו את יד שמאל שלכם מעל למטאטא," קראה מדאם הוג' מקדימה, "ואמרו 'עֲלֵה!'."
"עֲלֵה!" צעקו כולם.

המטאטא של הארי קפץ מייד לתוך ידו, אבל הוא היה אחד הבודדים שעשו זאת. המטאטא של הרמיוני גריינג'ר רק התגלגל קצת על הקרקע, והמטאטא של נוויל לא זז בכלל. אולי מטאטאים, כמו סוסים, מרגישים כשמפחדים מהם, חשב הארי; היה רעד קל בקולו של נוויל, שסימן בצורה ברורה שהוא מעוניין להישאר עם שתי רגליו על הקרקע.

אחר-כך מדאם הוג' הראתה להם איך להתיישב על המטאטאים מבלי להחליק מן הקצה, ועברה בין השורות כדי לתקן את האחיזה שלהם. הארי ורון שמחו עד הגג כשהיא אמרה למאלפוי שכבר שנים הוא לא מחזיק נכון את המטאטא שלו.

"ועכשיו, כשאשמיע שריקה במשרוקית שלי, אני רוצה שכולכם תבעטו באדמה, חזק," אמרה מדאם הוג'. "תשמרו על יציבות במטאטאים, תעלו מטר או שניים באוויר, ותחזרו מייד לקרקע על-ידי הישענות קלה קדימה. להמתין לשריקה – שלוש – ארבע –" אבל נוויל, עצבני ומבוהל וחושש להישאר לבד על הקרקע, המריא חזק מדי עוד לפני שהמשרוקית נגעה בשפתיים של מדאם הוג'.

"חזור לכאן, ילד!" היא צעקה, אבל נוויל המשיך לטוס מעלה כמו פקק שיצא מבקבוק – ארבעה מטרים – שבעה מטרים. הארי

ראה את פרצופו החיוור, המפוחד, מסתכל על האדמה הנשמטת ממנו, ראה אותו עוצר את נשימתו, מחליק הצידה על המטאטא ו – טראח – קול חבטה ומכה כואבת, ונוויל היה עם הפנים על הדשא. המטאטא שלו המשיך לעלות מעלה-מעלה באוויר, והחל לסטות לאט לכיוון היער האסור.

מדאם הוץ' רכנה מעל נוויל, פניה לבנים כשלו.

"אולי יד שבורה," הארי שמע אותה ממלמלת. "קום, ילד – הכול בסדר, קום בזהירות." היא פנתה לשאר הכיתה.

"אני אוסרת עליכם לזוז בזמן שאני לוקחת את הילד הזה למרפאה! תשאירו את המטאטאים האלה שם, או שאני אדאג שיסלקו אתכם מהג'ורטס לפני שתספיקו להגיד 'קווידיץ'. בוא, חמוד."

נוויל, פניו דומעים, אוחז בידו, יצא בצליעה עם מדאם הוץ', שתמכה בו בזרוע אחת.

ברגע שהם התרחקו מחוץ לטווח שמיעה, מאלפוי פרץ בצחוק.

"ראיתם את הפנים שלו, הגולם הזה?"

שאר תלמידי סלית'רין הצטרפו.

"סתום, מאלפוי," גערה בו פארבאטי פאטיל.

"אוו, את לצידו של לונגבוטום?" אמרה פאנזי פרקינסון,

תלמידה חדת-פנים מסלית'רין. "לא הייתי מאמינה שאת נמשכת

לבכיינים שמנים, פארבאטי."

"תראו!" אמר מאלפוי, קופץ קדימה וחוטף משהו מהדשא, "זה

הדבר המטומטם שסבתא של לונגבוטום שלחה לו."

כדור הזיכרון ניצנץ בכף-ידו.

"תן לי את זה, מאלפוי," אמר הארי בשקט. כולם הפסיקו לדבר

והסתכלו.

מאלפוי חייך חיוך נבזי.

"אני חושב שאני אשאיר את זה באיזה מקום בשביל נְוִיל –
מה דעתכם – על העץ?"

"תן לי את זה!" צעק הארי, אבל מאלפוי כבר זינק על
המטאטא שלו והמריא. הוא לא שיקר, הוא באמת עף היטב –
מרחף בגובה הענפים הגבוהים של עץ האלון הוא קרא: "בוא וקח
את זה, פוטר!"

הארי אחז במטאטא שלו.

"לא!" צעקה הרמיוני גריינג'ר. "מדאם הוג' אמרה לנו לא
לזוז – אתה עוד תסבך את כולנו בצרות."

הארי התעלם ממנה. הוא הרגיש את הדם הולם באוזניים שלו.
הוא עלה על המטאטא והמריא בבעיטה חזקה. מעלה, מעלה הוא
ריחף, האוויר בחש בשערו והחלוק שלו התנופף מאחוריו – ובתוך
גל של אושר שהציף אותו הוא ידע שסוף-סוף מצא משהו שהוא
מסוגל לעשות בלי שילמדו אותו – בקלי קלות. זה היה נפלא. הוא
משך מעט במטאטא שלו כדי להמריא גבוה עוד יותר, ושמע
צרחות בהלה של ילדים על הקרקע, וקריאת עידוד של רון.
הוא עשה סיבוב חד עם המטאטא באוויר ונעמד מול מאלפוי.
מאלפוי נראה המום.

"תביא לי את זה," אמר הארי, "או שאפיל אותך מהמטאטא
הזה!"

"בטח," אמר מאלפוי, משתדל ללגלג אבל נראה מודאג.
הארי ידע, איכשהו, מה עליו לעשות. הוא נשען קדימה ותפס
את המטאטא חזק בשתי הידיים, וזה זינק לעברו של מאלפוי כמו
חץ מקשת. מאלפוי בקושי הספיק לזוז מדרכו; הארי פנה בסיבוב
חד וייצב את המטאטא שלו. כמה מהאנשים שעמדו למטה מחאו
כפיים.

"קראב וגויל לא כאן בשביל להציל אותך, מאלפוי," קרא הארי.

אותה המחשבה הפתה גם במאלפוי.

"אז תפוס, אם אתה מסוגל!" הוא צעק, וזרק את כדור הזכוכית

גבוה באוויר, ממחר לנחות שוב על הקרקע.

הארי ראה, כמו בהילוך איטי, את הכדור עולה באוויר ואז מתחיל ליפול חזרה לקרקע. הוא נשען קדימה וכיוון את ידית המטאטא כלפי מטה – תוך שנייה הוא החל לצבור תאוצה בצלילה תלולה, מתחרה בכדור – הרוח שרקה באוזניו והתערבבה עם צרחות הצופים מהקרקע – הוא הושיט את ידו – פחות ממטר מהקרקע הוא תפס אותו, בדיוק בזמן ליישר את המטאטא שלו וליפול ברפות אל הקרקע כשכדור הזיכרון צפון היטב בתוך ידו.

"הארי פוטר!"

ליבו צנח בקרבו מהר יותר מהטיסה שזה עתה סיים. הפרופסור

מקגונגל רצה לקראתו. הוא נעמד, רועד כולו.

"מעולם – בכל ימי בהוגוורטס –

פרופסור מקגונגל לא ידעה מה לומר מרוב הלם, ומשקפיה ניצנצו לכל הכיוונים. "איך אתה מעז – היית יכול לשבור את המפרקת –"

"זה לא היה באשמתו, הפרופסור –"

"שקט בבקשה, גברת פאטיל –"

"אבל מאלפוי –"

"שמעתי די והותר, אדון וויזלי. פוטר, בוא איתי, ועכשיו."

הארי ראה מזווית עינו את חיוכי הניצחון של מאלפוי, קראב וגויל בזמן שהוא התרחק, צועד לאט בעקבות הליכתה הנחושה של הפרופסור מקגונגל. יסלקו אותו מבית-הספר, זה היה ברור. הוא רצה להגיד משהו להגנתו, אבל הקול שלו כאילו נעצר בגרונו. פרופסור מקגונגל המשיכה להתקדם במהירות מבלי להפנות אליו

אפילו מבט; הוא נאלץ לרוץ כדי לעמוד בקצב שלה. זהו זה. הוא לא החזיק מעמד אפילו שבועיים. תוך עשר דקות הוא יארוז את המזוודות. ומה יגידו בני משפחת דרסלי כשהוא יופיע שוב על מפתן ביתם?

הם עלו במדרגות הכניסה, ואז טיפסו במדרגות השיש שבתוך הבניין, ועדיין הפרופסור מקגונגל לא אמרה לו מלה. היא פתחה דלתות בעוצמה וצעדה במהירות במסדרונות, כשהארי האומלל נשך אחריה. אולי היא מתכוונת לקחת אותו אל דמבלדור. הוא חשב על האגריד, שסולק מהלימודים אבל הורשה להמשיך להתגורר פשטח בית-הספר בתור שומר הקרקעות. אולי ירשו לו להיות העוזר של האגריד. הבטן שלו התכווצה למחשבה הזו, והוא דימיין את רון וכל השאר הופכים לקוסמים בשעה שהוא מסתובב במדשאות, נושא את השק של האגריד.

פרופסור מקגונגל נעצרה מחוץ לאחת הכיתות. היא פתחה את הדלת והציצה פנימה.

"סליחה, פרופסור פלייטיק, אני יכולה לקחת את ווד לכמה דקות?"

ווד? חשב הארי לעצמו, מבולבל. האם זה סוג של מכשיר שמשתמשים בו כדי להעניש תלמידים?

אבל התברר שווד זה אדם, תלמיד חמישית חסון, שיצא מהשיעור של פלייטיק כשעל פניו ארשת של תמיהה.

"אחרי, שניכם," אמרה הפרופסור מקגונגל, והם המשיכו לצעוד במסדרונות, כשווד מביט על הארי בסקרנות.
"לכאן."

הפרופסור מקגונגל הובילה אותם לכיתה לימוד שהיתה ריקה, מלבד פיבס המפחידן שהיה עסוק בקשקוש מילים גסות על הלוח. "פיבס, צא!" היא צעקה. פיבס זרק את הגיר לתוך פח-האשפה

שהשמיע רעש גדול, ויצא כשהוא מסנן קללה עסיסית. הפרופסור
מִקְגוֹנִיגֵל טרקה אחריו את הדלת ופנתה לדבר עם שני הנערים.
"פּוֹטֵר, זהו אוֹלִיבֶר ווד. ווד – מצאתי לך מחפש."
הבעתו של ווד התחלפה מתמיהה להתלהבות.
"את רצינית, פרופסור?"

"לגמרי," אמרה הפרופסור מִקְגוֹנִיגֵל בקיצור. "הילד הוא כישרון
טבעי. בחיים לא ראיתי דבר כזה. זאת היתה הפעם הראשונה שלך
על מטאטא, פּוֹטֵר?"
הארי הינהן בשקט. לא היה לו מושג מה קורה, אבל זה נראה
כאילו לא עומדים לסלק אותו, והתחושה החלה לחזור לכפות-
רגליו.

"הוא הצליח לתפוס את הדבר הזה בידו אחרי צניחה של 15
מטר," אמרה פרופסור מִקְגוֹנִיגֵל לווד. "אפילו לא נשרט. צ'ארלי
וויזלי בעצמו לא היה מצליח לעשות דבר כזה."
ווד נראה עכשיו כאילו כל חלומותיו התגשמו בבת-אחת.
"ראיתָ פעם מִשְׁחַק קוֹוִידִיץ', פּוֹטֵר?" הוא שאל בהתרגשות.
"ווד הוא הקפטן של נבחרת גְרִיפִינְדוֹר," הסבירה פרופסור
מִקְגוֹנִיגֵל.

"וגם מבנה הגוף שלו מושלם בשביל מחפש," אמר ווד, מקיף
את הארי במעגל ובוחר אותו מקרוב. "קל-משקל – זריז – נצטרך
להשיג לו מטאטא טוב, פרופסור – נימבוס 2000 או קְלִינְסוֹוִיפ 7,
הייתי אומר."

"אני אדבר עם דִּמְפִלְדוֹר, ונראה אם נצליח לעקוף איכשהו את
הכלל על תלמידי השנה הראשונה. אלוהים יודע, אנחנו חייבים
להרכיב נבחרת טובה יותר מזאת שהיתה לנו בשנה שעברה. כיסחו
אותנו במשחק האחרון עם סלִיטֶרִין. שבועות אחר-כך עוד היה לי
קשה להביט לסְוֹרוּס סְנִיפ בעיניים..."

הפרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל נעצה בהארי מבט נוקב מעל למשקפיה.
"אני רוצה לשמוע שאתה מתאמן קשה, פוטר, או שאני עלולה
להתחרט בעניין העונש שלך.

ופתאום היא חייכה.

"אבא שלך היה מתגאה," היא אמרה. "גם הוא היה שחקן
קווידיץ' מצוין."

"אתה לא רציני."

זה היה בארוחת הערב. הארי בדיוק סיים לספר לרון מה קרה
אחרי שהוא עזב את המדשאה עם הפרופסור מֶקְגוֹנְגֵּל. רון החזיק
חתיכה של פשטידת בשר באוויר, אבל שכח להכניס אותה לפה.
"מחפש?" הוא אמר. "אבל תלמידי השנה הראשונה אף פעם –
אתה בטח שחקן הבית הצעיר ביותר ב..."

"במאה שנה," השלים הארי, דוחף לפיו פשטידת בשר מלוא
המזלג. הוא היה רעב במיוחד אחרי הפעילות של אחר־הצהריים.
"ווד סיפר לי."

רון היה כל־כך המום, כל־כך נפעם, שהוא פשוט ישב ובהה
בהארי.

"אני מתחיל להתאמן בשבוע הבא," אמר הארי. "רק אל תספר
לאף אחד, ווד רוצה שזה יישמר בסוד."

פֶּרְדֵּ וּג'ורג' וויזלי נכנסו לאולם, ראו את הארי ומיהרו לקראתו.
"כל הכבוד," אמר ג'ורג' בקול נמוך, "ווד סיפר לנו. גם אנחנו
בקבוצה – חובטים."

"אני אומר לך, השנה בטוח נזכה בגביע הקווידיץ'," אמר פֶּרְדֵּ.
"לא זכינו מאז שצ'ארלי עזב, אבל השנה הקבוצה תהיה מהממת.
כנראה אתה ממש טוב, הארי, ווד ממש דילג כשהוא סיפר לנו
עליך."

"בכל אופן, אנחנו צריכים ללכת. לי ג'ורדן חושב שהוא גילה מעבר סודי חדש אל המדשאות."

"זה בטח מאחורי הפסל של ג'ורג' הלקקן שגילינו בשבוע הראשון שלנו כאן. יאללה, ביי."

פֶּרְדֵּ וג'ורג' בקושי הספיקו להסתלק לפני שהופיע מישהו הרבה פחות אהוב: מאלפוי, בליווי קראפ וגויל.

"סעודת פרידה, פוטר? מתי אתה עולה על הרכבת חזרה למוגלגים?"

"אתה הרבה יותר אמיץ על הקרקע, כששני החברים הקטנים שלך עומדים לידך," אמר הארי בשלווה. כמובן, קראפ וגויל כלל לא היו קטנים, אבל מאחר ששולחן המורים היה קרוב מאוד, הם לא יכלו להגיב מלבד לקמץ את ידיהם לאגרופים ולעשות פרצוף כועס.

"אני מוכן לקרב פנים-אל-פנים מתי שתגיד," אמר מאלפוי. "הלילה, אם תרצה. דו-קרב של קוסמים. רק שרביטים – בלי מגע. מה הבעיה? אף פעם לא שמעת על דו-קרב של קוסמים?"

"מובן שכן," אמר רון, מסתובב בבת-אחת. "אני אהיה המְשנה שלו. מי שלך?"

"קראפ," הוא אמר. "חצות, טוב? ניפגש בחדר-המדליות, שם אף פעם לא נעול."

אחרי שמאלפוי עזב, רון והארי הביטו זה על זה.

"מה זה דו-קרב של קוסמים?" שאל הארי. "ומה זאת אומרת שאתה המְשנה שלי?"

"טוב, בוחרים מְשנה כדי שיהיה מי שימשיך אם אתה מת," אמר רון בקלילות, סוף-סוף מתחיל לאכול את הפשטידה הקרה שלו. עַר למבט על פניו של הארי הוא מיהר להוסיף: "אבל אנשים מתים רק בדו-קרב אמיתי, אתה יודע, עם קוסמים אמיתיים. אתה

ומאלפוי מקסימום תצליחו להעיף גיצים זה על זה. אף אחד מכם לא יודע מספיק קסמים כדי לגרום נזק אמיתי. בטח הוא ממילא ציפה שאתה תסרב."

"ומה אם אני מנופף בשרביט שלי וכלום לא קורה?"
"זרוק אותו הצידה ותן לו בוקס באף," הציע רון.
"סלחו לי."

הם הרימו את מבטם. זאת היתה הַרְמְיוֹנִי גְרִינְגֶ'ר.
"אי־אפשר כבר לאכול בשקט?" אמר רון.
הַרְמְיוֹנִי התעלמה ממנו ופנתה להארי.
"במקרה שמעתי את השיחה שלך עם מאלפוי –"
"בטח שבמקרה," מילמל רון.

"– ואסור לך לשוטט בבית־הספר באמצע הלילה, תחשוב על כל הנקודות שיורידו לגְרִיפִינְדוֹר אם יתפסו אותך, ובטוח יתפסו אותך. זה מאוד לא מתחשב מצידך."
"וזה מאוד לא עניינך," אמר הארי.
"להתראות," אמר רון.

ובכל זאת, זה לא היה בדיוק סוף מושלם ליום הזה, הארי חשב לעצמו כששכב במיטה והקשיב איך דִין וְשֵׁימוּס מתכוננים לשינה (נְוִיל עוד לא חזר מהמרפאה). רון העביר את כל הערב בלִתֵּת לו עצות כגון "אם הוא ינסה לקלל אותך, כדאי לך להתכופף, כי אני לא זוכר איך חוסמים קללות." היה סיכוי מצוין שהם ייתפסו על־ידי פִּילְץ' או גברת נֹורִיס, והארי הרגיש שהוא מתגרה במזל בכך שהוא מפר עוד אחד מחוקי בית־הספר באותו היום. מצד שני, פרצופו המלגלג של מאלפוי הופיע בעיני רוחו – זאת היתה ההזדמנות שלו להביס את מאלפוי פנים־אל־פנים. הזדמנות שאסור להחמיץ.
"השעה אחת־עשרה וחצי," מילמל רון לבסוף, "כדאי שנלך."

הם לבשו את החלוקים שלהם, לקחו את השרביטים וחמקו מתוך החדר במגדל, במורד המדרגות המתעקלות ולתוך המועדון של ג'ריפִינְדור. כמה גחלים עדיין בערו באח, הופכים את כל הכורסאות לצלליות שחורות ומגובנות. הם כמעט הגיעו לפתח שמאחורי התמונה כשקול בקע מתוך הכורסא הסמוכה: "אני לא מאמינה שאתה באמת מתכוון לעשות את זה, הארי."

מנורת לילה נדלקה. זאת היתה הֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֵ'ר, עטויה בחלוק לילה ורוד ופרצוף נוזף.

"את!" אמר רון בכעס. "תחזרי לישון!"

"כמעט אמרתי לאחיק", גערה בו הֶרְמִיוֹנִי. "פָּרְסִי – הוא מדריך, הוא היה עוצר אותך."

הארי התקשה להאמין שמישהו מסוגל להיות כל־כך חטטן.

"בוא כבר," אמר לרון. הוא הסיט הצידה את התמונה של האשה השמנה וטיפס אל תוך החור.

הֶרְמִיוֹנִי לא התכוונה לוותר כל־כך בקלות. היא זחלה לתוך החור בתמונה בעקבותיו של רון, מסננת בכעס כמו אווזה מרוגזת:

"לא איכפת לכם בכלל מג'ריפִינְדור, איכפת לכם רק מעצמכם, אני לא רוצה שסליִתְרִין יזכו בגביע הבית, ואתם תאבדו את כל הנקודות שקיבלתי מפרופסור מְקוֹנְגֵל על זה שהפירתי לחשים של שינוי־צורה."

"לכי מפה."

"בסדר, אבל הזהרתי אתכם, ואתם תזכרו את זה מחר כשתהיו על הרכבת בדרך הביתה, אתם כל־כך –"

אבל הם לא הספיקו לשמוע מה היא התכוונה להגיד. הֶרְמִיוֹנִי הסתובבה חזרה אל התמונה של האשה השמנה, כדי לחזור פנימה, ומצאה את עצמה עומדת מול תמונה ריקה. האשה השמנה יצאה לביקור לילה, והֶרְמִיוֹנִי ננעלה מחוץ לִמְגֵדֵל גֵרִיפִינְדור.

"ומה אני אמורה לעשות עכשיו?" היא שאלה בקול צווחני.
"בעיה שלך," אמר רון. "אנחנו חייבים ללכת, אחרת נאחר."
הם לא הספיקו להגיע אפילו עד קצה המסדרון לפני שהרמיוני
הצטרפה אליהם. "אני באה איתכם," היא אמרה.
"לא, את לא."

"חשבתם שאני אעמוד כאן ואחכה שפִּילֶץ יבוא לתפוס אותי?
אם הוא ימצא כאן את שלושתנו, אני אספר לו את האמת – שאני
ניסיתי לעצור אתכם – ואתם תוכלו לאַמֵּת את זה."
"יש לך חוצפה ממש –" אמר רון בקול רם.
"סתמו, שניכם!" סינן הארי, "שמעתי משהו."
זה היה מין חֶרְחור.

"גברת נוריס?" לחש רון, מתאמץ לראות בחושך.
זו לא היתה גברת נוריס. זה היה נְוִיל. הוא שכב מכורבל על
הריצפה, ישן חזק – אבל התעורר לפתע כשהם התקרבו אליו.
"תודה לאל שמצאתם אותי! אני כאן כבר שעות, לא הצלחתי
לזכור את הסיסמה החדשה כדי לחזור למיטה."
"תדבר בשקט, נְוִיל. הסיסמה היא 'חוטם חזיר', אבל זה כבר
לא יועיל לך – האשה השמנה הלכה לאיזה מקום."
"איך היד שלך?" שאל הארי.

"בסדר," אמר נְוִיל והראה להם. "גברת פּוֹמפְּרִי ריפאה את זה
תוך דקה."

"יופי – טוב, תִּרְאָה, נְוִיל, אנחנו חייבים ללכת לאנשהו, נתראה
אחר־כך –"

"אל תעזבו אותי!" אמר נְוִיל ונעמד בחופזה. "אני לא רוצה
להישאר כאן לבד, הברון המגועל עבר כאן כבר פעמיים."
רון הסתכל על שעונו ותקע מבט זועם בְּהֶרְמִיוֹנִי ובְּנְוִיל.
"אם אחד משניכם ייתפס, אני לא אנוח בשלום לפני שאלמד את

קללת הזומֶפִים שְׁקוֹוִירל סיפר לנו עליה, ואשתמש בה נגדכם.”
הַרְמִיוֹנִי פתחה את פיה, אולי כדי להגיד לרון בדיוק איך
אומרים את קללת הזומבים, אבל הארי סימן לה שתשתוק והורה
לכולם ללכת בעקבותיו.

הם התגנבו דרך המסדרונות המוארים בפסים של אור ירח
מהחלונות הגבוהים. בכל פינה הארי ציפה להיתקל בפִילֶץ או
בגברת נוריס, אבל היה להם מזל. הם אצו במעלה המדרגות אל
הקומה השלישית, והלכו על קצות האצבעות עד לחדר־המדליות.
מאֶלְפֹי וקראב עוד לא היו שם. הזכוכיות של ארונות התצוגה
ניצנצו באור הירח. גביעים, מגינים, צלחות ופסלים מכסף וזהב
בהקו בחשכה. הם זחלו לאורך הקירות, לא מדירים את עיניהם
מהדלתות בשני הקצוות של החדר. הארי אחז בשרביט שלו למקרה
שמאֶלְפֹי יקפוץ ויתחיל מייד. הדקות עברו.
”הוא מאחר, אולי הוא מפחד,” לחש רון.

רעש פתאומי בחדר הסמוך הקפיץ אותם. הארי בקושי הספיק
להרים את השרביט, כשהם שמעו קול של מישהו מדבר – וזה לא
היה מאֶלְפֹי.

”רחרחי סביב, מתוקה שלי, אולי הם מסתתרים בפינות.”
זה היה פִילֶץ, שדיבר אל גברת נוריס. הלום־פחד הארי נופף
בפראות לשלושת האחרים שיבואו אחריו במהירות; הם רצו
בדממה לכיוון הדלת, כדי להתרחק מקולו של פִילֶץ. החלוק של
נוויל בקושי הספיק לעבור את סף הדלת כשהם שמעו את פִילֶץ
נכנס לתוך חדר־המדליות.

”הם נמצאים כאן באיזשהו מקום,” הם שמעו אותו ממלמל,
”כנראה מסתתרים.”

”לכאן!” הארי אמר לאחרים בלי קול, ומאופנים מרוב פחד הם
החלו להזדחל בתוך גלריה ארוכה, מלאה חליפות שריון עומדות.

הם שמעו את פִּילֶץ' מתקרב. פתאום נִוּוִיל השמיע ציוץ של פחד ופתח בריצה – הוא מעד, אחז במותניים של רון, והשניים נפלו הַיֵּשֶׁר אל תוך חליפת שריון.

הרעש המתכתי היה מספיק כדי להעיר את כל בית־הספר.

"רוצו!" צעק הארי, וארבעתם פתחו בריצה לאורך הגלריה, בלי להפנות מבט לראות אם פִּילֶץ' בא בעקבותיהם – הם עברו בתוך השער והמשיכו לרוץ בַּמסדרון אחד ואז באַחֵר, הארי מוביל בלי מושג איפה הם או לאן הם הולכים. הם הסיטו הצידה שטיח קיר ומצאו את עצמם במעבר נסתר, רצו לאורכו ולבסוף הגיעו אל סביבת הכיתה שבה למדו לחשי קסם, חדר שהיה רחוק מאוד מחדר־המדליות.

"אני חושב שהצלחנו להיפטר ממנו," התנשף הארי, נשען על קיר האבן הקר ומוחה זיעה ממצחו. נִוּוִיל עמד מקופל לשניים, מתקשה לנשום.

"אמרתי לך," התנשפה הֶרְמִיוֹנִי, משפשפת את המותן הכואבת שלה, "אמרתי לך."

"חייבים לחזור למגדל גְרִיפִינְדוֹר," אמר רון, "במהירות האפשרית."

"מאלְפּוֹי סידר אתכם," אמרה הֶרְמִיוֹנִי להארי. "אתה תופש את זה, נכון? הוא לא התכוון בכלל לפגוש אותך – פִּילֶץ' ידע שיהיה מישהו בחדר־המדליות. נראה שמאלְפּוֹי גילה לו."

הארי חשב בליבו שהיא ודאי צודקת, אבל הוא לא התכוון לומר את זה בפניה.

"בואו נלך."

אבל זה לא היה כל־כך פשוט. הם לא התקדמו יותר מתריסר צעדים, לפני שהידית של אחת הדלתות שיקשקה ומשהו טס מתוך הכיתה שלידם.

זה היה פִּיבס. הוא ראה אותם ופלט צווחת הנאה.

"תשתוק, פִּיבס – בבקשה – בגללך עוד יסלקו אותנו."

פִּיבס צחק בקול.

"משוטטים בחצות, חדשים טירונים? נוֹ-נוֹ. ילדים רעים, זה

יהיה לא נעים!"

"לא אם לא תגלה לכולם, פִּיבס, בבקשה!"

"אני צריך לספר לפִּילֶץ'. צריך," אמר פִּיבס בקול של קדוש,

אבל עיניו ניצנצו בְּרִשְׁעוֹת. "זה הכול לטובתכם, אתם יודעים."

"זוז מהדרך," אמר רון, וניסה להכניס לפִּיבס מכה – זו היתה

טעות גדולה.

"תלמידים משוטטים!" צעק פִּיבס. "תלמידים משוטטים

במסדרון ליד כיתת הלחשים!"

הם פרצו שוב בריצה וחלפו על פני פִּיבס, רצים עד קצה

המסדרון, שם הם נתקלו בַּדֶּלֶת – והיא היתה נעולה.

"זהו זה!" גנח רון, מושך בדלת ללא הצלחה, "זה הסוף שלנו!

שלום לעולם!"

הם שמעו צעדים מאחוריהם, פִּילֶץ' רץ בשיא המהירות לכיוון

הצעקות של פִּיבס.

"אוף, זוז כבר," גערה בו הַרְמִיּוֹנִי. היא חטפה את השרביט של

הארי, טפחה על המנעול ולחשה: "אַלוֹהִמוּרָה!"

המנעול רישרש והדלת נפתחה לרווחה – הם נכנסו פנימה,

סגרו אותה מהר והצמידו אליה את האוזניים כדי להקשיב.

"לאיזה כיוון הם הלכו, פִּיבס?" אמר פִּילֶץ'. "מהר, ספר לי."

"תגיד 'בבקשה'."

"אל תתעסק איתי, פִּיבס, רק תגיד – לאן הם הלכו?"

"לא אגיד שום דבר אם לא תגיד בבקשה," אמר פִּיבס בקול

המעצבן שלו.

"טוב, נו, בבקשה."

"שום דבר! אמרתי לך שאני לא אגיד שום דבר אם לא תגיד בבקשה! חה חה! חההההה!" והם שמעו את אוושת האוויר של פִּיבס המתרחק ואת פִּילֶץ' מסנן קללה.

"הוא חושב שהדלת נעולה," לחש הארי, "אני חושב שיהיה בסדר – עזוב אותי, נְוִיל!" כי במשך הדקה האחרונה נְוִיל כל הזמן משך בשרוולו של הארי. "מה אתה רוצה?" הארי הסתובב – וראה מייד מה הוא רוצה. לרגע הוא היה משוכנע שהוא צועד היֵשֶׁר לתוך חלום בלהות – זה כבר היה באמת מוגזם.

הם לא היו בתוך חדר כפי שחשב; הם היו בתוך מסדרון. המסדרון האסור שבקומה השלישית. ועכשיו הם ידעו גם מדוע הוא אסור.

הם הביטו ישר לתוך עיניו של כלב מפלצתי, כלב שמילא את כל החלל בין התיקרה לריצפה. היו לו שלושה ראשים. שלושה זוגות עיניים בולטות, מוטרפות; שלושה אפים, רוטטים ומרחרחים לכיוונם; שלושה פיות נוטפים שרשראות ארוכות של ריר משיניים חדות ומפחידות.

הוא עמד בדממה מוחלטת, כל שש עיניו נעוצות בהם, והארי ידע שהסיבה היחידה שהם עדיין בחיים היא שהם הפתיעו אותו כשנכנסו. אבל הוא עמד להתגבר על ההפתעה הזאת, כפי שנשמע מנהמותיו הרועמות.

הארי גישש אחרי ידית הדלת – בין פִּילֶץ' למוות, הוא העדיף את פִּילֶץ'.

הם נפלו אחורה – הארי טרק את הדלת בעוצמה, והם רצו, כמעט עפו, חזרה לאורך המסדרון. נראה שפִּילֶץ' מיהר לחפש אותם במקום אחר, כי הם לא ראו אותו בשום מקום, אבל זה

בקושי הטריד אותם – כל מה שהם רצו היה להגדיל את המרחק בינם לבין המפלצת ההיא. הם לא הפסיקו לרוץ עד שהגיעו לתמונה של האשה השמנה בקומה השביעית.

"איפה הייתם?" היא דרשה, מסתכלת על החלוקים השמוטים מכתפיהם ועל פניהם הסמוקים, המיוזעים.

"מה זה משנה – חוטם חזיר, חוטם חזיר," התנשף הארי, והתמונה זזה הצידה. הם טיפסו לתוך חדר-המועדון והתמוטטו, רועדים, אל תוך הכורסאות.

עבר זמן לפני שמישהו פצה את פיו. נְוִוִּיל בכלל נראה כאילו אין בכוונתו לדבר שוב אי-פעם.

"מה עולה על דעתם, להחזיק דבר כזה בבית-ספר?" אמר רון לבסוף. "אם יש בעולם כלב שזקוק לטיול ארוך, זה הוא."

גם הנשימה הסדירה וגם מצב-הרוח הלוחמני שבו אל הֶרְמִיוֹנִי. "אתם לא משתמשים בעיניים שלכם אף פעם, נכון?" היא גערה. "לא ראיתם על מה הוא עמד?"

"על הריצפה?" הציע הארי. "לא הסתכלתי על הרגליים שלו; הייתי עסוק מדי בלהסתכל על הראשים שלו."

"לא, לא על הריצפה. הוא עמד על דלת בריצפה. ברור שהוא שומר על משהו."

היא נעמדה, שולחת לעברם מבט זועם. "אני מקווה שאתם מרוצים. היינו יכולים ליהרג, או גרוע מזה – להיות מסולקים מבית-הספר. ועכשיו, אם לא איכפת לכם, אני הולכת לישון."

רון הסתכל עליה בפה פעור. "לא, לא איכפת לנו," הוא אמר. "אפשר לחשוב שהכרחנו אותה לבוא איתנו."

אבל הֶרְמִיוֹנִי סיפקה להארי עוד חומר למחשבה כשהוא נכנס

חזרה לתוך המיטה שלו. הכלב שמר על משהו... מה אמר לו
האגריד? גרינגוטס זה המקום הבטוח ביותר בעולם אם רוצים
להחביא משהו – מלבד אולי הוגוורטס.
נראה היה שהארי הצליח לגלות היכן מוחזקת החבילה
המרופטת מכספת מספר שבע-מאות ושלוש-עשרה.

ליל כל הקדושים

מאִלְפֹּי לא האמין למראה עיניו למחרת בבוקר, כשראה שהארי ורון עדיין נמצאים בהוֹגְוֹרְטָס ונראים עייפים אך מרוצים. ואכן, באור הבוקר הארי ורון התחילו לחשוב שהמפגש עם הכלב בעל שלושת הראשים היה הרפתקה נפלאה, והם כבר היו להוטים להרפתקה נוספת. בינתיים הארי עידכן את רון לגבי החבילה שהועברה, ככל הנראה, מגרינגוֹרְטָס להוֹגְוֹרְטָס, והם בילו הרבה זמן בניסיון לדמיין מה יכול לדרוש שמירה כבדה כל-כך.

”או שזה מאוד יקר, או שזה ממש מסוכן,” אמר רון.

”ואולי שניהם יחד,” אמר הארי.

אבל כיוון שכל מה שהם ידעו על החפץ המסתורי היה שאורכו בערך חמישה סנטימטרים, לא היה להם סיכוי גדול לנחש במה מדובר בלי רמזים נוספים.

נְוִוִּיל וְהֶרְמִיוֹנִי לא הביעו שום עניין לגלות מה מוחזק מתחת לכלב ולדלת המסתורית. הדבר היחיד שְנְוִוִּיל חשב עליו היה אף פעם לא להתקרב שוב לכלב הזה.

הֶרְמִיוֹנִי סירבה עכשיו בכלל לדַבֵּר עם הארי ועם רון, אבל כיוון שהיא היתה כזאת נודניקית מעצבנת, הם דווקא ראו בזה יתרון. כל מה שהם רצו עכשיו היה למצוא דרך לנקום במאִלְפֹּי, ולמרבה שִׁמְחָתָם משהו מושלם הופיע בדואר תוך פחות משבוע.

אותו בוקר, כשהינשופים התעופפו לתוך האולם הגדול, כהרגלם, תשומת-הלב של כולם הופנתה מייד לחבילה ארוכה

וצרה, שאותה נשאו שלושה ינשופים גדולים. הארי היה סקרן לא פחות מהאחרים לגלות מה מכילה החבילה הגדולה, ונדהם כשהינשופים עטו לעברו והפילו את החבילה על השולחן לפניו, מפילים תוך כדי כך גם את ארוחת הבוקר שלו אל הריצפה. בקושי הספיקו אלה להסתלק, וכבר ינשוף נוסף הפיל מכתב על החבילה. הארי פתח את המכתב קודם – למזלו, כי במכתב היה כתוב:

אל תפתח את החבילה ליד השולחן!

היא מכילה את הנימבוס 2000 החדש שלך, אבל אני לא רוצה שכולם ידעו שיש לך מטאטא, כי כולם ירצו גם. אוליבר ווד יפגוש אותך הערב בשבע במגרש הקווידיץ' לאימון הראשון שלך. פרופסור מ. מקגונגל

הארי התקשה להסתיר את התרגשותו כשהושיט את הפתק לרון. "נימבוס 2000!" נאנח רון בקנאה, "אף פעם אפילו לא נגעתי במטאטא כזה!"

הם מיהרו לעזוב את האולם, בתקווה לפתוח את המטאטא בפרטיות לפני השיעור הראשון, אבל פאמצע פרוזדור הכניסה הם גילו שדרכם חסומה על-ידי קראב וגויל. מאלפוי חטף את החבילה מידיו של הארי ומישש אותה.

"זה מטאטא", הוא אמר,זורק אותו חזרה אל הארי בתערוכת של קנאה והתנשאות. "הפעם אתה תחטוף, פוטר. לתלמידי השנה הראשונה אסור להחזיק מטאטא." רון לא התאפק.

"זה לא סתם מטאטא", הוא אמר, "זה נימבוס 2000. מה אמרת שיש לך בבית, מאלפוי? שביט 260?" רון חייך אל הארי. "השביט נראה יפה, אבל הוא לא בליגה של הנימבוס."

"מה אתה מבין בזה, וויזלי, לך אין כסף בשביל חצי ידית," הטיח בו מאלפוי. "אתה והאחים שלך בטח אוספים קש אל קש

בשביל לעשות מטאטא משלכם."

לפני שרון הספיק לענות, הופיע לצידו של מאלפוי הפרופסור פִּלְיִטִיק.

"אתם לא רבים, בנים, אני מקווה," הוא צייץ.

"שִׁלְחוּ לפוטר מטאטא," אמר מאלפוי חיש מהר.

"כן כן, זה נכון," אמר פרופסור פִּלְיִטִיק, מחייך אל הארי. "פרופסור מְקוֹנְגֵל דיברה איתי על הנסיבות המיוחדות, פוטר. ואיזה דגם זה?"

"נִימְבוֹס 2000, המורה," אמר הארי, מתאפק שלא לצחוק למראה המבט הנדהם על פניו של מאלפוי. "ואפשר לומר שקיבלתי אותו בזכות מאלפוי," הוא הוסיף.

הארי ורון עלו במדרגות, כובשים את צחוקם לנוכח הזעם והבלבול הברורים של מאלפוי.

"טוב, זאת האמת," צחק הארי כשהם הגיעו אל ראש מדרגות הַשִּׁישׁ, "אם הוא לא היה גונב את כדור הזיכרון של נְוִיל, לא הייתי מתקבל לקבוצה..."

"אז אני מניחה שאתה חושב שקיבלת פרס על הפרת הכללים," בקע קול כועס מאחוריהם. הֶרְמִיוֹנִי עלתה במדרגות בצעדים עצבניים והביטה בחבילה שבידיו של הארי בעין לא יפה. "חשבתי שאת לא מדברת איתנו," אמר הארי.

"כן, אל תפסיקי עם זה עכשיו," אמר רון, "זה עושה לנו כל-כך טוב."

הֶרְמִיוֹנִי התרחקה משם באף מורם.

הארי התקשה להתרכז בשיעורים באותו יום. מחשבותיו נדדו שוב ושוב אל חדר-השינה, שם שכב המטאטא החדש מתחת למיטה, או למגרש הֶקוּוִידִין, שם יִלְמדו אותו הערב את המשחק. הוא זלל את הארוחה שלו בערב בלי לשים לב בכלל לכך שהוא

אוכל, ואז רץ במעלה המדרגות עם רון כדי להוריד סוף-סוף את העטיפה מהנימפוס 2000.

"וואו," נאנח רון כשהמטאטא התגלגל על כיסוי המיטה של הארי.

אפילו הארי, שלא הבין בכלל פִּמְטאטאים השונים, חשב שהמטאטא הזה נראה נפלא. היה הוא חטוב ומבריק, עם ידית מעץ מֶהגוני וזנב ארוך של זרדים מסודרים, ישרים. על הידית היתה כתובת בצבע זהב: נִימְפּוּס 2000.

לקראת השעה שבע הארי יצא מהטירה והלך באור הדמדומים לכיוון מְגֶרֶשׁ הַקְּוִוִּידִיץ'. זאת היתה הפעם הראשונה שהוא נכנס לאיצטדיון. מאות מושבים בשורות מוגבהות הקיפו את המגרש, כדי שהצופים יהיו מספיק מוגבהים לעקוב אחרי המשחק. בשני צידי המגרש היו שלושה עמודים זהובים עם חישוקים בקצה. הם הזכירו להארי את מקלות הפלסטיק הקטנים שילדי המוגלגים טובלים במי סבון כדי לעשות בועות, אלא שגובהם היה שישה-עשר מטר.

הארי נורא רצה לעוף שוב, ולא היתה לו סבלנות לחכות לוודא. הוא עלה על המטאטא שלו והמריא לאוויר. איזו הרגשה נפלאה – הוא הקיף את עמודי השער מכל הכיוונים, ואז טס הלוך ושוב לאורך המגרש. הנימפוס 2000 הגיב למגע הקל ביותר.

"הי, פוטר, רד משם!"

אוליבר ווד הגיע. הוא סחב איתו ארגז עץ גדול. הארי נחת לצידו.

"יפה מאוד," אמר ווד, עיניו בורקות. "אני רואה לְמָה התכוונה מְקוֹגוֹנְגֵל... אתה באמת כישרון טבעי. אני רק אלמד אותך את הכללים היום, ואז תוכל להצטרף לאימונים של הקבוצה שלוש פעמים בשבוע."

הוא פתח את הארגז. בתוכו היו מונחים ארבעה כדורים בגדלים שונים.

"טוב," אמר ווד. "עכשיו, קווידיץ' זה משחק שְׂרִי פשוט להבין אותו, למרות שלא פשוט לשחק אותו. יש שבעה שחקנים בכל צד. לשלושה מהם קוראים הרודפים."

"שלושה רודפים," הארי חזר, בזמן שווד הוציא כדור אדום בערך בגודל של כדורגל.

"לכדור הזה קוראים הקוֹאֶפֶל," אמר ווד. "הרודפים זורקים את הקוֹאֶפֶל זה לזה, ומנסים להבקיע דרך אחד החישוקים האלה. עשר נקודות בכל פעם שהקוֹאֶפֶל עובר בחישוק. עד כאן ברור?"

"הרודפים זורקים את הקוֹאֶפֶל ומעבירים אותו דרך החישוקים כדי לצבור נקודות," דיקלם הארי. "כלומר – זה כמו מין משחק כדורסל על מטאטאים עם שישה סלים, נכון?"

"מה זה כדורסל?" שאל ווד בסקרנות.

"לא משנה," אמר הארי.

"עכשיו, יש שחקן נוסף בכל צד שקוראים לו השומר – אני השומר בקבוצה של גְרִיפִּינְדוֹר. אני צריך לעוף סביב החישוקים שלנו, ולמנוע מהקבוצה השנייה להבקיע חישוקים."

"שלושה רודפים, שומר אחד," אמר הארי, נחוש לזכור הכול, "והם מִשְׁחָקִים עם הקוֹאֶפֶל. עד כאן ברור. ומה עושים עם אלה?"

הוא הצביע על שלושת הכדורים שנותרו בתוך הארגז.

"אני אראה לך," אמר ווד. "קח את זה."

הוא הושיט להארי מחֶבֶט קטן, קצת דומה למחבט של כדור-בסיס.

"אני אראה לך מה עושים עם המרביצנים," אמר ווד. "שני אלה הם המרביצנים."

הוא הראה להארי שני כדורים זהים, שחורים כזפת ומעט יותר

קטנים מהקואפּל האדום. הארי ראה שהם מתאמצים להשתחרר מהרצועות שהחזיקו אותם בתוך הארגז.
"שמור מרחק," ווד הזהיר את הארי. הוא רכן ושיחרר אחד מהמריצנים.

בבת-אחת זינק הכדור השחור באוויר ומייד הטיח את עצמו בפניו של הארי. הארי חבט במריצן כדי שלא ישבור לו את האף, והכדור טס משם בזיגזגים גדולים. הוא ריקד באוויר סביב ראשם, ואז פתאום תקף את ווד, שקפץ עליו והצליח להצמיד אותו לקרקע.
"אתה רואה?" התנשף ווד, דוחף את המריצן חזרה לתוך הארגז וקושר אותו ברצועות. "המריצנים טסים לכל עבר ומנסים להפיל את השחקנים מהמטאטאים שלהם. לכן חובה שיהיו שני חובטים בכל קבוצה. התאומים הם החובטים שלנו – ותפקידם הוא להגן על הצד שלהם מפני המריצנים, ולנסות להפנות אותם נגד הקבוצה היריבה. טוב – אז אתה חושב שהבנת את כל זה?"
"שלושה רודפים מנסים לקלוע עם הקואפּל; השומר שומר על החישוקים; החובטים מרחיקים את המריצנים מהקבוצה שלהם," הארי דיקלם.

"יפה מאוד," אמר ווד.

"אממ – קרה פעם שמישהו מת ממכה של מריצנים?" הארי שאל, בתקווה שהוא לא נשמע לחוץ מדי.
"לא בהוגוורטס. פעם-פעמיים נשברה למישהו הלסת, אבל לא שום דבר יותר רציני מזה. ועכשיו, החבר האחרון בכל קבוצה הוא המחפש. זה אתה. ואתה לא צריך בכלל לשים לב אל הקואפּל או אל המריצנים –"

"– אלא אם כן הם מפצחים לי את הגולגולת."

"אל תדאג, התאומים יודעים טוב מאוד איך לטפל במריצנים.

הם בעצמם כמו זוג מריצנים אנושיים."

ווד הכניס יד לתוך הארגז ושלף את הכדור הרביעי והאחרון.
בהשוואה לקואַפֿל ולמַרביצנים, הוא היה זעיר – בערך בגודל של
אגוז-מלך גדול. צָבֵעוּ היה זהב עז והיו לו זוג כנפי כסף קטנות.
”זה,” אמר ווד, ”סֶנִיץ’ הזהב. זה הכדור החשוב ביותר מכולם.
קשה מאוד לתפוס אותו, כי הוא כל-כך זריז, וקשה לראות אותו.
התפקיד של המחפש הוא לתפוס את הסֶנִיץ’. אתה חייב לתמרן בין
הרודפים, החובטים, המרביצנים והקואַפֿל כדי לתפוס אותו לפני
המחפש של הקבוצה היריבה, כי המחפש שתופס את הסֶנִיץ’ מזכה
את הקבוצה שלו בבונוס של מאה וחמישים נקודות, כך שכמעט
תמיד הם מנצחים. לכן תמיד מנסים לפסול את המחפשים. משחק
של קווידיץ’ מסתיים רק אחרי שתופסים את הסֶנִיץ’, לכן הוא יכול
להימשך ולהימשך – אני חושב שהשיא הוא שלושה חודשים, וכל
הזמן היו צריכים להביא מחליפים לשחקנים, כדי שהם יוכלו לישון.
”טוב, אז זהו זה – יש שאלות?”

הארי הניד בראשו. הוא הבין היטב מה צריך לעשות – הבעיה
היתה איך לעשות את זה.

”בינתיים עוד לא נתאמן עם הסֶנִיץ’,” אמר ווד, מחזיר אותו
בזהירות חזרה לתוך הארגז. ”חשוך מדי, אנחנו עלולים לאבד
אותו. בתור התחלה נתאמן עם אֵלֶה.” הוא הוציא שקית של כדורי
גולף רגילים מתוך כיסו, וכמה רגעים מאוחר יותר הוא והארי
ריחפו באוויר, ווד משליך את כדורי הגולף בכל כוחו לכל העברים
והארי מנסה לתפוס אותם.

הארי תפס את כל הכדורים, וווד היה מאושר עד הגג. אחרי
כחצי שעה הלילה ירד והם לא יכלו להמשיך.

”השם שלך יהיה על גביע הקווידיץ’ השנה,” אמר ווד בשמחה
כשהשניים צעדו יחדיו חזרה לטירה. ”אני לא אתפלא אם יתברר
שאתה עוד יותר טוב מצ’ארלי וויזְלִי, והוא היה יכול לשחק

בנבחרת אנגליה אלמלא בחר לרדוף אחרי דרקונים.

אולי זה היה בגלל שהארי היה כל-כך עסוק באימוני קווידיץ' שלושה ערכים בשבוע, בנוסף לכל שיעורי-הבית שנתנו לו, אבל כשהוא גילה שהוא נמצא בהוגוֹרְטְס כבר חודשיים הוא התקשה להאמין. הוא הרגיש יותר בבית בטירה מכפי שהרגיש אי-פעם בדרך פְּרִיוֹט. גם השיעורים שלו נעשו יותר ויותר מעניינים, אחרי שהם למדו את פרקי המבוא.

בבוקר ליל כל הקדושים הם התעוררו לריח נפלא של דלעת אפויה, שנישא בכל המסדרונות. בנוסף לזה, פרופסור פְּלִיטְיִק הודיע בשיעור הלחשים שלדעתו הם מוכנים ללמוד איך לגרום לחפצים לרחף – דבר שכולם השתוקקו לנסות, מאז שראו אותו גורם לקרפד של נְוִיל לטוס סביב חדר-הכיתה. הפרופסור פְּלִיטְיִק חילק את הכיתה לזוגות, כדי שיתאמנו. בן-זוגו של הארי היה שְׁיִימוּס פִּינִיגֶן (לשמחתו, כי גם נְוִיל ניסה לתפוס את עינו). רון, לעומת זאת, היה אמור להיות בן-הזוג של הֶרְמִיוֹנִי גֵרִינְגֶ'ר. היה קשה להחליט מי מעוצבן יותר מהסידור הזה, רון או הֶרְמִיוֹנִי. היא לא דיברה עם שניהם מאז היום שבו הגיע המטאטא של הארי.

"עכשיו, אל תשכחו את תנועת היד הקלילה שהתאמנו עליה!" צִיֵּץ הפרופסור פְּלִיטְיִק, שכרגיל עמד בראש ערימת הספרים שלו. "נפנוף וטפיחה, זכרו, נפנוף וטפיחה. וכמובן שמאוד חשוב לדקלם נכון את מילות הקסם – אל תשכחו אף פעם את הקוסם בֶּארוּפִיו, שאמר 'ס' במקום 'פ', ומצא את עצמו משוטח על הריצפה עם תאו על החזה שלו."

זה היה מאוד מסובך. הארי וְשְׁיִימוּס ניפנפו וטפחו, אבל הנוצה שאותה היו אמורים להפריח באוויר סתם שכבה על השולחן. שְׁיִימוּס נעשה כל-כך קצר-רוח, עד שהוא נתן לנוצה דחיפה עם

השרביט והצית אותה בלהבות – הארי נאלץ לכבות אותה עם הכובע שלו.

גם לרון, בשולחן הסמוך, לא התמזל המזל.
"וִינְגְאָרְדִּיוִם לְבִיּוֹסָה!" הוא צעק, מניף את זרועותיו הארוכות כמו תחנת-רוח.

"אתה מבטא את זה לא נכון," הארי שמע את הֶרְמִיוֹנִי אומרת בכעס. "אומרים וִינְגְאָרְדִּיוִם לְבִיּוֹסָה, תעשה 'גָאָר' ארוך כמו שצריך."

"אם את כל-כך חכמה, תעשי את זה אֶת בעצמך," נהם רון.
הֶרְמִיוֹנִי הפשילה את שרוולי חלוקה, טפחה עם השרביט ואמרה
"וִינְגְאָרְדִּיוִם לְבִיּוֹסָה!"

הנוצה שלהם המריאה מהשולחן וריחפה כמטר מעל לראשיהם.
"אח, כל הכבוד!" קרא פרופסור פְּלִיטְיִק ומחא כף. "כולם, הביטו לכאן, העלמה גִּרְיִינְגֶ'ר עשתה את זה!"

בסוף השיעור היה מצב-רוחו של רון ירוד ביותר.
"אין פלא שאף אחד לא סובל אותה," הוא אמר להארי תוך שהם מפלסים את דרכם בפרוזדור הצפוף, "היא סיוט. באמת."
מישהו נתקל בהארי מתוך הליכה חפוזה. זאת היתה הֶרְמִיוֹנִי.
הארי ראה את פניה לשנייה – והופתע לראות שדמעות עמדו בעיניה.

"אני חושב שהיא שמעה אותך."
"אז מה?" אמר רון, אבל הוא נראה קצת לא נינוח. "נראה שהיא שמה לב שאין לה בכלל חברים."

הֶרְמִיוֹנִי לא הגיעה לשיעור הבא, ולא נראתה כלל כל אותו אחר-צהריים. בדרכם לאולם הגדול, לסעודת ליל כל הקדושים, הארי ורון שמעו את פֶּאָרְכָאטִי פֶּאָטִיל מספרת לחברתה לַאוּוֹנֶר שֶהֶרְמִיוֹנִי בוכה בשירותים של הבנות ורוצה שיעזבו אותה. רון

נראה עוד יותר מוטרד אחרי ששמע את זה, אבל רגע אחר-כך הם נכנסו לאולם הגדול, שם קישוטי ליל כל הקדושים השכיחו את הַרְמִיּוֹנִי מראשם.

אלף עטלפים אמיתיים היו תלויים על הקירות ועל התיקרה, ואלף נוספים עטו הלוך וחזור מעל לשולחנות בעננות שחורות, וגרמו לנרות בתוך פנסי הדלעת לנצנץ. הסעודה פשוט הופיעה על הצלחות הזהובות שלהם, בדיוק כפי שקרה בסעודת תחילת השנה. הארי בדיוק התחיל לאכול תפוח-אדמה אפוי, כשלפתע הפרופסור קוֹוִירל נכנס לאולם בריצה, הטורפן שלו עקום ועל פניו מבט של אימה. כולם לטשו בו מבטים כשהוא רץ אל כיסאו של פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר, נשען על השולחן ואמר בקושי: "טְרוֹל - במרתף - חשבתי שכדאי שתדע."

ואז הוא התעלף ושקע אל הריצפה. מהומה גדולה קמה. רק אחרי שפרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר פוצץ כמה זיקוקים סגולים מקצה השרביט שלו השתררה דממה. "מדריכים", הוא רעם, "הובילו את תלמידי הבתים שלכם חזרה למעונות תיכף ומייד!"

פָּרְסִי ידע בדיוק מה לעשות. "בואו אחרי! היצמדו זה לזה, תלמידי הראשונה! אין סיבה לפחד מהטְרוֹל, אם רק תצייתו להוראות! בואו אחרי, כולכם. פִּנוּ דרך, תלמידי ראשונה מנסים לעבור! סֶלְחוּ לי, אני מדריך!" "איך הטְרוֹל הצליח להיכנס לכאן?" שאל הארי בזמן שטיפסו במדרגות.

"אל תשאל אותי. הם אמורים להיות ממש מטומטמים," אמר רון. "אולי פִּיבס הכניס אותו בתור תעלול של ליל כל הקדושים." הם חלפו על פני קבוצות שונות של אנשים שמיהרו לכל מיני כיוונים. בזמן שניסו לפלס דרך בתוך קבוצה של תלמידי הַפְּלֶפֶאף

מבולבלים, הארי אחז פתאום בזרועו של רון.

"פתאום חשבתי - הֶרְמִיוֹנִי."

"מה איתה?"

"היא לא יודעת על הטרול."

רון נשך את שפתו.

"אוף, טוב, נו," הוא רטן, "אבל חסר לך שפָּרְסִי יתפוס אותנו." הם התכופפו והצטרפו כך אל תלמידי הַפְּלֶפֶאף שהלכו לכיוון ההפוך, חמקו לתוך מסדרון צדדי נטוש ומיהרו לכיוון השירותים של הבנות. רגע אחרי שהם פנו במסדרון נשמע מאחוריהם רעש של צעדים מהירים.

"פָּרְסִי!" סינן רון ומשך את הארי אל מאחורי פסל אבן גדול של גְּרִיפִין.

אבל כשהציצו אל הפרוזדור הם ראו לא את פָּרְסִי, אלא את סְנִיפּ. הוא חצה את הפרוזדור ונעלם.

"מה הוא עושה?" לחש הארי. "למה הוא לא נמצא למטה במרתף עם שאר המורים?"

"אין לי מושג."

בשקט־בשקט הם זחלו לאורך המסדרון הבא בעקבות צעדיו המתרחקים של סְנִיפּ.

"הוא פונה לכיוון הקומה השלישית," אמר הארי, אבל רון הרים את ידו.

"אתה מריח משהו?"

הארי ריחרח, וסירחון איום דיגדג את נחיריו - תערובת של גרביים מלוכלכים ושירותים ציבוריים שמזמן לא ניקו אותם.

ואז הם שמעו את זה - נחירות עמומות וצעדים נגררים של רגליים ענקיות. רון הצביע - בקצה המסדרון, משמאלם, משהו גדול מאוד התקרב לעברם. הם הסתתרו בצללים והסתכלו על

הדבר שהגיד אל שלולית של אור ירח.

זה היה מראה מזוויע. הגובה שלו היה ארבעה מטרים, היה לו עור בצבע אפור כהה, כמו גרניט. גופו הגבשושי נראה כמו סלע גדול, ועליו ישב ראשו הקטן כמו אגוז קוקוס קירח. היו לו רגליים קצרות ועבות כמו גזעים של עץ, עם כפות-רגליים שטוחות, משוריינות. הצחנה שעלתה ממנו היתה פשוט מדהימה. הוא החזיק אֶלה גדולה מעץ, שנשרכה על הקרקע בגלל שזרועותיו היו כל-כך ארוכות.

הטרול נעצר ליד אחת הדלתות והציץ פנימה. הוא קישקש באוזניו הגדולות, מגבש החלטה בתוך ראשו הזעיר, ואז, לאט-לאט, צעד לתוך החדר.

"המפתח נמצא במנעול", מילמל הארי. "נוכל לנעול אותו בפנים."

"רעיון טוב", אמר רון בעצבנות.

הם התקדמו לכיוון הדלת הפתוחה בפיות יבשים. הם התפללו שהטרול לא עומד בדיוק לצאת חזרה. בזינוק אחד גדול הארי הצליח לתפוס את המפתח, לטרוק את הדלת ולנעול אותה.

"יש!"

סמוקים מגודל הניצחון שלהם הם התחילו לרוץ חזרה לאורך הפרוזדור, אבל כשהגיעו לפינה הם שמעו משהו שגרם לליבם להפסיק לפעום – צרחת אימה בקול גבוה – והיא הגיחה בדיוק מאותו החדר שהם נעלו באותו רגע.

"אוי לא", אמר רון, חיוור כמו הברון המגועל.

"זה השירותים של הבנות!" פלט הארי.

"הֶרְמִיוֹנִי!" הם אמרו פה אחד.

זה היה הדבר האחרון שהם רצו לעשות, אבל איזו ברירה היתה להם? הם חזרו על עקבותיהם, רצו חזרה לדלת וסובבו את המפתח,

מגששים בחיפזון. הארי פתח את הדלת – והם נכנסו בריצה.

הֶרְמִיוֹנִי גִּיִּינְגֶ'ר עמדה צמודה לקיר הנגדי ונראתה כאילו היא עומדת להתעלף. הֶטְרוֹל התקרב אליה, מעיף בדרכו את הכיורים מהקיר.

"בִּלְבֵּל אותו!" אמר הארי הנואש לרון. הוא הרים ברוז והטיח אותו בכל כוחו על הקיר.

הֶטְרוֹל נעצר במרחק כמה צעדים מֶהֶרְמִיוֹנִי. הוא הסתובב בכבדות, ממצמץ בטמטום, מנסה לגלות את מקור הרעש. עיניו הקטנות והמרושעות נתקלו בהארי. הוא היסס, ואז שינה מסלול והתחיל להתקדם לעברו, מרים את הָאֵלָה שלו בדרך.

"הי, ראש נצנץ!" צעק רון מהצד השני של החדר וזרק עליו צינור מתכת. הֶטְרוֹל לא הגיב בכלל לצינור שפגע בכתפו, אבל שמע את הצעקה ונעצר שוב, הפעם מִפְנֵה את אפו המכוער אל עבר רון ומאפשר להארי הזדמנות לרוץ לצד השני.

"בואי כבר, רוצי, רוצי!" צעק הארי לֶהֶרְמִיוֹנִי וניסה למשוך אותה לכיוון הדלת – אבל היא לא יכלה לזוז, רק להיצמד אל הקיר, פיה פעור באימה.

נראה היה שהצעקות וההדהוד מוציאים את הֶטְרוֹל מדעתו. הוא שאג שוב והתקדם לעבר רון, שהיה הכי קרוב אליו ולא היה לו מסלול בריחה.

ואז הארי עשה משהו שהיה בִּרְכוּז מְאֹד אִמִּץ ומאוד מטומטם: הוא רץ וקפץ, והצליח לכרוך את זרועותיו סביב צווארו של הֶטְרוֹל מאחור. הֶטְרוֹל לא היה מסוגל להרגיש בהארי התלוי שם, אבל אפילו טָרוֹל ישים לב אם יתקעו לו מקל ארוך לתוך האף, והשרביט של הארי היה בידו כשהוא קפץ – ונכנס הַיִּשָּׁר אל תוך אחד מנחיריו של הֶטְרוֹל.

ביללת כאב הֶטְרוֹל התפתל והניף את הָאֵלָה שלו לכל הכיוונים.

הארי החזיק חזק מתוך חשש לחייו; עוד רגע והטרול עלול לקרוע אותו מעליו או להכניס לו מכה חזקה עם האלה.

הַרְמִיּוֹנִי שקעה אל הריצפה מרוב פחד; רון שלף את השרביט שלו בלי לדעת מה הוא עומד לעשות. הוא שמע את עצמו אומר את הלחש הראשון שעלה על דעתו: "וִינְגְאָרְדִּיּוֹם לְבִיּוֹסָה!"
הַאֵלָה עלתה פתאום מתוך ידו של הטרול, עלתה גבוה-גבוה באוויר, התהפכה באיטיות – וצנחה, תוך שהיא משמיעה צליל מדאיג, על ראשו של בעליה. הטרול התנדנד במקום, ואז נפל על פניו בחבטה שהרעידה את החדר כולו.

הארי נעמד, כולו משקשק וחסר-נשימה. רון עמד קפוא, השרביט שלו עדיין באוויר, בווה בתוצאות פעולתו.
הַרְמִיּוֹנִי היתה הראשונה שדיברה.

"זה – זה מת?"

"אני חושב שלא," אמר הארי, "אני חושב שזה רק איבד הכרה."

הוא התכופף ושלף את השרביט שלו מתוך הנחיר של הטרול. הוא היה מכוסה במשהו שנראה כמו דבק אפור גבשושי.
"אִיכָסָה – מוֹכָטָה של טְרֹל."

הוא ניגב את זה על המכנסיים של הטרול.

קול טריקה פתאומי וצעדים מהירים גרמו לשלושתם להרים את מבטם. הם לא חשבו על המהומה שהם מקימים, אבל כמובן שמישהו למטה היה חייב לשמוע את קולות ההתנגשות ואת שאגות הטרול. רגע אחר-כך נכנסה לחדר פרופסור מְקִגְוִינְגֵל, בעקבותיה סִנִּיפּ, ובמאסף קְוִוִּירֵל. קְוִוִּירֵל נתן מבט אחד בַּטְרֹל, פלט יבבה קלושה והתיישב מייד על אחת האסלות, ממשש את ליבו.

סִנִּיפּ רכן מעל הטרול. פרופסור מְקִגְוִינְגֵל הסתכלה על רון ועל הארי. הארי מעולם לא ראה אותה כעושה כל-כך. שפתיה היו

לבנות. התקווה שיזכה בחמישים נקודות בשביל גריפִינְדוֹר נמוגה
חיש מהר מליבו של הארי.

"מה עלה על דעתכם?" אמרה פרופסור מֶקְגוֹנְגֵל ובקולה נשמע
זעם קר. הארי הביט ברוֹן, שעדיין עמד עם השרביט שלו באוויר.
"יש לכם מזל שלא נהרגתם. למה אתם לא במעונות שלכם?"
סנייפ נעץ בהארי מבט נוקב, חטוף. הארי הסתכל על הריצפה.
הוא התפלל שרוֹן יניח את השרביט שלו.

ואז בקע קול קטן מהצללים.

"סליחה, פרופסור מֶקְגוֹנְגֵל – הם באו לחפש אותי."

"העלמה גריינג'ר!"

הֶרְמיוֹנִי הצליחה סוף-סוף לעלות למצב עמידה.

"יצאתי לחפש את הטרול בגלל ש... שחשבתי שאוכל להתמודד

איתו בכוחות עצמי – את יודעת, כי קראתי עליהם הכול."

השרביט נפל מידו של רוֹן. הֶרְמיוֹנִי גריינג'ר, בכבודה ובעצמה,

משקרת במצח נחושה לאחד המורים?

"אם הם לא היו מוצאים אותי, הייתי מתה עכשיו. הארי דחף

את השרביט שלו לתוך האף של הטרול, ורוֹן עילף אותו עם מכה

מהאלה שלו. לא היה להם זמן ללכת לקרוא למישהו. הוא כבר

עמד לחסל אותי כשהם הגיעו."

הארי ורוֹן ניסו להראות כאילו הסיפור הזה לא מחדש להם שום

דבר.

"טוב – אם כך..." אמרה הפרופסור מֶקְגוֹנְגֵל, מסתכלת על

שלושתם, "העלמה גריינג'ר, ילדה טיפשה, מה עלה על דעתך,

לטפל בכוחות עצמך בטרול הָרִים?"

הֶרְמיוֹנִי השפילה את ראשה. הארי היה המום. הֶרְמיוֹנִי היתה

האדם האחרון בעולם שיפּר חוקים, והנה היא עומדת ומעמידה

פנים שזה בדיוק מה שהיא עשתה, כדי לגונן עליהם. זה היה כאילו

סנייף התחיל פתאום לחלק סוכריות.

"גברת גריינג'ר, גרייפֿינדור תאבד חמש נקודות בגלל זה," אמרה פרופסור מקגונגל. "אני מאוכזבת ממך מאוד. אם לא נפצעת, כדאי שתמהרי לחזור למגדל גרייפֿינדור. התלמידים מסיימים את הסעודה בבתים שלהם."

הרמיוני יצאה.

פרופסור מקגונגל פנתה להארי ולרון.

"אני עדיין חושבת שהיה לכם מזל, אבל אין הרבה תלמידי שנה ראשונה שהיו מסוגלים להתמודד עם טרול הָרִים. כל אחד מכם זיכה את גרייפֿינדור בחמש נקודות. פרופסור דמפלדור ישמע על זה. אתם חופשיים ללכת."

הם מיהרו לצאת מהחדר, ולא דיברו מלה וחצי מלה עד אחרי שעלו שתי קומות. בנוסף לכל שאר הדברים, הוקל להם מאוד להיות רחוקים מֵרִיחַ הטרול.

"היינו צריכים לקבל יותר מעשר נקודות," רטן רון.

"חמש, זאת אומרת, אחרי שמורידים את הנקודות של הרמיוני." "יפה מצידה לחלץ אותנו ככה," הודה רון, "אם כי, למען האמת, באמת אנחנו הצלנו אותה."

"אולי בכלל היא לא היתה זקוקה להצלה אלמלא נעלנו אותה בפנים עם היצור הזה," הארי הזכיר לו.

הם הגיעו לתמונת הגברת השמנה.

"חוטם חזיר," הם אמרו ונכנסו.

חדר־המועדון היה מלא אנשים ורעש. כולם היו עסוקים בלאכול את האוכל שנשלח מלמטה. רק הרמיוני עמדה לבדה ליד הדלת וחיכתה להם. היתה דממה מביכה מאוד. ואז, בלי להביט זה לזה בעיניים, כולם אמרו "תודה" ומיהרו לקחת צלחות. אבל מאותו רגע ואילך הרמיוני גריינג'ר נעשתה ידידה שלהם.

יש דברים שאי-אפשר לעבור אותם יחד בלי לצאת חברים, ולהפיל
טָרֹל קָרִים שגובהו ארבעה מטרים זה אחד מהם.

קווידיץ'

עם תחילת חודש נובמבר מזג־האוויר החל להתקרר מאוד. ההרים המקיפים את בית־הספר עטו גוון אפור של קרח, והאגם נראה כמו פלדה קרה. כל בוקר האדמה כוסתה בשכבה של כפור. מהחלונות הגבוהים היה אפשר לראות את האגריד מוריד את הקרח מהמטאטאים בחוץ, מכורבל בתוך מעיל מפרוות חפרפרות, כפפות מפרוות ארנבות ומגפי ענק מעור של בונים.

עונת הקווידיץ' החלה. בשבת הארי היה אמור לשחק את משחקו הראשון אחרי שבועות של אימון: גריפינדור נגד סליט'רין. אם גריפינדור תנצח, היא תעלה למקום השני באליפות הבתים. כמעט אף אחד עוד לא ראה את הארי משחק, כי ווד החליט שבתור נשק סודי הארי צריך להישאר – נו, סוד. אבל הידיעה שהוא יהיה המחפש דלפה איכשהו, והארי לא ידע מה יותר גרוע – כשאנשים אמרו לו שהוא יהיה נפלא, או כשאנשים אמרו לו שהם מתכוננים לרוץ תחתיו עם מזרון.

מזל גדול שהרמיוני היתה עכשיו ידידה של הארי. הוא לא ידע איך היה מצליח להתגבר על כל שיעורי־הבית שלו בלי עזרתה, עם כל אימוני הקווידיץ' של הרגע האחרון שווד החליט לקבוע. היא גם השאילה לו את קווידיץ' ככל הזמנים, והתברר שזה דווקא ספר מעניין מאוד.

הארי למד שיש שבע־מאות עבירות אפשריות במשחק קווידיץ', ושכולן בוצעו במשחק על הגביע העולמי ב־1473; שהמחפשים

הם בדרך-כלל השחקנים הקטנים והזריזים ביותר, ושמרנית התאונות הרציניות בקווידיץ' קורות להם; וכי למרות שמקרי המוות במשחקי קווידיץ' הם נדירים ביותר, היו מקרים שהשופטים נעלמו והופיעו שוב רק כעבור חודשים, באמצע מדבר הסהרה.

הרמיוני נרגעה קצת לגבי השמירה על כללים מאז שהארי ורון הצילו אותה מטורול ההרים. בעקבות זה היא גם נעשתה הרבה יותר נחמדה. ביום שלפני משחק הקווידיץ' הראשון של הארי שלושתם עמדו במגרש המשחקים הקפוא בזמן ההפסקה, והיא יצרה בשבילים בקסם אש כחולה, שהיה אפשר לקחת אותה ממקום למקום בתוך צנצנת זכוכית. הם עמדו בגבם אליה, מנסים להתחמם, כשסנייפ חצה את החצר. הארי שם לב מייד שסנייפ צולע. הארי, רון והרמיוני הצטופפו זה אל זה כדי להסתיר את האש; הם היו בטוחים שזה אסור על-פי הכללים. לרוע המזל, משהו בהבעת פניהם תפס את עינו של סנייפ. הוא התקרב בצליעה. הוא לא ראה את האש, אבל נראה היה שהוא בכל זאת מחפש סיבה לנזוף בהם.

"מה יש לך שם, פוטר?"

זה היה הספר קווידיץ' בכל הזמנים.

"אסור להוציא ספרי ספרייה מבניין בית-הספר," אמר סנייפ.

"תן לי אותו. חמש נקודות יורדות לגריפינדור."

"הוא הרגע המציא את החוק הזה," מילמל הארי בכעס

כשסנייפ התרחק בצליעה. "מעניין מה קרה לרגל שלו."

"לא יודע, אבל אני מקווה שזה ממש כואב לו," אמר רון

במרירות.

חדר-המועדון בגריפינדור רעש וגעש באותו ערב. הארי, רון והרמיוני ישבו יחד ליד החלון. הרמיוני בדקה בשביל הארי ורון את

שיעורי-הבית שלהם לשיעור לחשים. היא אף פעם לא הסכימה שהם יעתיקו ("איך תלמדו מזה?"), אבל כשביקשו ממנה לעבור על העבודות שלהם הם קיבלו ממילא את התשובות הנכונות.

הארי הרגיש חסר-מנוחה. הוא רצה חזרה את קווידיץ' בכל הזמנים, כדי להרגיע קצת את העצבנות שלו לקראת מחר. למה שהוא יפחד מסנייפ? הוא נעמד ואמר לרון ולהרמיוני שהוא הולך לבקש מסנייפ להחזיר לו את הספר.

"רק אל תערב אותנו," הם אמרו פה אחד, אבל הארי חשב שסנייפ לא יוכל לסרב אם מורים נוספים יהיו עדים לבקשתו. הוא עשה את דרכו לחדר-המורים ודפק בדלת. לא היתה תשובה. הוא דפק שנית. כלום.

אולי סנייפ השאיר את הספר בפנים? זה היה שווה ניסיון. הוא דחף את הדלת קלות והציץ פנימה – ומראה מזעזע נגלה לעיניו. סנייפ ופילץ' עמדו בחדר, לבדם. סנייפ הפשיל את חלוקו עד מעל לברכיו. אחת מרגליו היתה מרוטשת וזבת דם. פילץ' הושיט לסנייפ תחבושות.

"לעזאזל איתו," אמר סנייפ, "איך אני אמור לעקוב אחרי שלושת הראשים ב-זמנית?"

הארי ניסה לסגור את הדלת בשקט, אבל –
"פּוּטֶר!"

פניו של סנייפ התכרכמו מרוב כעס, והוא שמט מייד את החלוק כדי להסתיר את רגלו. הארי שיקשק.

"רק תהיתי אם אני יכול לקבל את הספר שלי בחזרה."
"צא מכאן! צא!"

הארי יצא, לפני שסנייפ יספיק להוריד עוד נקודות לגריפִינְדוֹר. הוא רץ חזרה במעלה המדרגות.

"קיבלת אותו?" שאל רון כשהארי הצטרף אליהם. "מה קרה?"

הארי סיפר להם בלחישה על מה שראה.

"אתם יודעים מה זה אומר?" הוא סיים בהתנשפות, "הוא ניסה לעבור את הכלב הזה עם שלושת הראשים בָּעֶרֶב ליל כל הקדושים! כשראינו אותו הוא היה בדרך לשם – הוא מנסה להשיג את הדבר שהכלב שומר עליו! ואני מוכן להתערב על המטאטא שלי שהוא הכניס את הטרול בתור פעולת הסחה!"
עיניה של הֶרְמִיוֹנִי היו קרועות.

"לא – זה לא מתאים לו," היא אמרה. "אני יודעת שהוא לא מאוד נחמד, אבל הוא לא היה מנסה לגנוב משהו שִׁדְמָבֶלְדֹר מנסה להגן עליו."

"נו באמת, הֶרְמִיוֹנִי, את חושבת שכל המורים הם לפחות קדושים," התעצבן רון. "אני עם הארי. סְנִיִּיפ מסוגל לעשות כל דבר. אבל מה הוא מנסה להשיג? על מה שומר הכלב?"

הארי הלך לישון כשראשו מלא באותן השאלות. נְוִייל נחר בקול, אבל הארי לא הצליח להירדם. הוא ניסה לרוקן את ראשו – הוא היה זקוק לשינה, הוא היה חייב לישון. בעוד כמה שעות יהיה משחק הקווידיץ' הראשון שלו – אבל ההבעה על פניו של סְנִיִּיפ כשהארי ראה את רגלו היתה הבעה שקשה לשכוח.

בוקר יום המחרת הפציע מבהיק וסגרירי. האולם הגדול היה מלא בִּרְיַח נפלא של נקניקיות מטוגנות ובפטפוטיהם העליזים של כל מי ששמח לקראת משחק הקווידיץ'.

"אתה חייב לאכול ארוחת בוקר."

"אין לי חשק לאכול."

"רק חתיכת טוסט," התחננה הֶרְמִיוֹנִי.

"אני לא רעב."

הארי הרגיש נורא. תוך פחות משעה הוא ייצא אל המגרש.

"הארי, אתה זקוק לפוחות שלך," אמר שיימוס פיניגן.
"המחפשים הם אלה שתמיד חוטפים הכי הרבה מהקבוצה
היריבה."

"תודה, שיימוס," אמר הארי והסתכל איך שיימוס מעמיס
קטשופ על הנקניקיות שלו.

בשעה אחת-עשרה נראה היה כאילו כל בית-הספר כבר נמצא
במושבים שמסביב למגרש הקווידיץ'. רבים מהתלמידים החזיקו
משקפות. המושבים אומנם היו מוגבהים, אבל לפעמים בכל זאת
היה קשה לראות מה מתרחש.

רון והרמיזני הצטרפו אל נוויל, שיימוס ודין, האוהד של
ווסטהאם, בשורה העליונה. כהפתעה להארי, הם ציירו שלט גדול
על אחד הסדינים שסקאפֶרס לעס. היה כתוב עליו פוטר לשלטון,
ודין, שידע לצייר יפה, הוסיף למטה אריה גריפינדורי גדול. ואז
הרמיזני עשתה קסם מסובך שגרם לצבעים להשתנות כל הזמן.
באותה שעה, בחדרי-ההלבשה, הארי ושאר שחקני הקבוצה
לבשו את מדי המשחק האדומים שלהם (סליט'רין שיחקה במדים
ירוקים).

ווד כיחכח בגרונו כדי להשתיק את כולם.

"טוב, שחקנים,"

"ושחקניות," אמרה הרודפת אַנג'לינה ג'ונסון.

"ושחקניות," הסכים ווד. "הגיע רגע האמת."

"הרגע הגדול," אמר פֶרד וויזלי.

"הרגע שלו חיכינו כולנו," אמר ג'ורג'.

"אנחנו יודעים בעל-פה את הנאום של אוֹלִיבר," הסביר פֶרד

להארי, "היינו בקבוצה בשנה שעברה."

"סתמו, שניכם," אמר ווד. "זאת הקבוצה הטובה ביותר שהיתה

לגריפִינְדוֹר כּבֵר שְׁנִים. אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לִנְצַח. אֲנִי מֵרְגִישׁ אֶת זֶה.”
הוא הביט בכולם בנחישות, כאילו כדי להוסיף: “אחרת עוד
תשמעו ממני.”

“קדימה. הגיע הזמן. בהצלחה לכולכם.”

הארי יצא בעקבות פֶּרְדּוּ וגִ'וֹרְג' מתוך חדר־ההלבשה, מתפלל
שרגליו לא ימעדו, ועלה למגרש לקול תשואות רמות.
מדאם הוֹץ' היתה השופטת. היא עמדה באמצע המגרש
והמתינה לשתי הקבוצות עם המטאטא ביד.

“שימו לב, אני מצפה למשחק הוגן משני הצדדים,” היא אמרה
כשכולם נאספו סביבה. הארי שם לב שהיא מדברת במיוחד אל
הקפטן של קבוצת סלִיִתְרִין, מֶרְקוּס פֶּלִינֵט, תלמיד שישית. הארי
חשב שפֶּלִינֵט נראה כמו קרוב־רחוק של טְרֹל. מזווית עינו הוא
ראה את השלט המתנוסס מעל לצופים, פּוֹטֵר לשלטון. ליבו קפץ.
הוא הרגיש הרבה יותר אמיץ.

“התכבדו לעלות על המטאטאים.”

הארי טיפס על הנימְפּוּס 2000 שלו.

מדאם הוֹץ' השמיעה שריקה חדה במשקוקית הכסופה שלה.
חמישה־עשר מטאטאים עלו גבוה־גבוה באוויר, והם יצאו לדרך.
“והקוֹאֶפֶל עובר מייד לידיה של אנג'לינה ג'ונסון מגריפִינְדוֹר –
התלמידה הזאת היא רודפת מצוינת, וגם די חתיכה –”

“ג'וֹרְדֵן!”

“סליחה, פרופסור.”

חברם של התאומים, לי ג'וֹרְדֵן, סיפק את הפרשנות למשחק,
תחת פיקוחה הצמוד של פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל.

“והיא ממשיכה במלוא המרץ, מסירה נאה לאֶלִיסִיָּה סְפִינֵט,
תגלית מצוינת של אוֹלִיבֵּר ווד, שבשנה שעברה היתה רק שחקנית
ספסל – חֲזָרָה לג'ונסון, ו – לא, סלִיִתְרִין לקחו את הקוֹאֶפֶל. קפטן

סלית'רין, מרקוס פלינט, זוכה בקואַפּל, והוא ממריא – פלינט דואה שם כמו נשר – הוא עומד להִבֵּק... – לא, נחסם ברגע האחרון על־ידי השומר של גְרִיפִּינְדוֹר, ווד, וגְרִיפִּינְדוֹר לוקחת את הקואַפּל – זאת הרודפת קייטי בל מגְרִיפִּינְדוֹר שם, צלילה יפה מתחת לפלינט, מעלה מעל למגרש, ו – אַיָּה – זה בטח כאב, מכה בעורף ממרביצן – הקואַפּל עובר לסלית'רין – אדריאן פיוסי שם, ממחר לכיוון החישוקים, אבל הוא נחסם על־ידי מרביצן שני שנשלח אליו על־ידי פֶּרְד או ג'ורג' וויזלי, לא יודע מי משניהם – מהלך יפה של החובט של גְרִיפִּינְדוֹר, בכל מקרה, והקואַפּל שוב אצל ג'ונסון. השטח פנוי לפניה והיא במשחק – עכשיו היא עפה כמו שצריך – עוקפת מרביצן מהיר – החישוקים לפניה – קדימה, אנג'לינה – השומר בְּלָצ'לי קופץ – מחטיא – גוֹל לגְרִיפִּינְדוֹר! "

תשואות לגְרִיפִּינְדוֹר מילאו את האוויר הקר יחד עם קריאות בוז מצד אוהדי סלית'רין.

"אתם תצטופפו שמה, תזוזו!"

"האגריד!"

רון וְהֶרְמִיוֹנִי הצטופפו כדי לִפְנוֹת מקום להאגריד, שהצטרף אליהם.

"אני צפיתי מהבקתה שלי," אמר האגריד, טופח על משקפת גדולה שהיתה תלויה על צווארו, "אבל זה לא כמו להיות כאן בקהל. עוד אין בכלל זכר לסֶנִיץ', מה?"

"לא," אמר רון. "עוד לא היה להארי הרבה מה לעשות."

"הוא לא מסתבך בצרות. גם זה משהו," אמר האגריד, מרים את המשקפת שלו ומביט השמימה, אל הנקודה הקטנה שהיתה הארי. גבוה־גבוה מעל כולם הארי ריחף מעל לַמִּשְׁחָק, ממצמצ ומתאמצ לראות את הסֶנִיץ'. זה היה חלק מתוכנית המשחק שלו ושל ווד.

"צא מהזירה עד שתראה את הסניץ", אמר ווד. "אנחנו לא רוצים שתותקף לפני שזה ממש הכרחי."

כשאנג'לינה הבקיעה, הארי עשה שתי סלטות באוויר כדי לבטא את שמחתו. כעת הוא חזר לגשש אחרי הסניץ. פעם הוא חשב שראה נצנוץ זהב, אבל זאת היתה השתקפות משעון־היד של אחד התאומים. ופעם אחד המרביצנים החליט לדהור לכיוונו, ממש כמו כדור תותח, אבל הארי הצליח להתחמק ופָּרַד וויזלי בא בעקבות הכדור.

"אתה בסדר, הארי?" הוא הספיק לצעוק בזמן שחבט במרביצן בעוצמה לכיוון של מרקוס פלינט.

"הכדור אצל סלית'רין", אמר לי ג'ורדן, "הרודף פיוסי בורח משני מרביצנים, שני תאומים, והרודפת פֶּל, וטס לְכיוון – רק רגע – האם ראיתי את הסניץ?"

רחש עבר בקהל כשאדריאן פיוסי הפיל את הקואַפֶּל, בגלל שהפנה את ראשו כדי להסתכל על הָבֹזק הזהב שחלף ליד אוזנו השמאלית.

הארי ראה אותו. בפרץ התלהבות גדול הוא צנח מטה בעקבות האור הזהוב. גם המחפש של סלית'רין, טַרְנֶס היגֶס, ראה את הסניץ. זה לצד זה הם עטו על הסניץ – כל הרודפים שכחו להמשיך לשחק וריחפו בַּמָּקוֹם, בניסיון לעקוב אחרי המתרחש.

הארי היה מהיר יותר מהיגֶס – הוא היה יכול לראות את הכדור העגול הקטן, כנפיו מתנופפות, מרצד לפניו – הוא תפס מהירות – זבנג! שאגת זעם עלתה משורות בית גרִיפִינְדוֹר תחתם – מרקוס פלינט חסם בכוונה את דרכו של הארי, והמטאטא של הארי סטה ממסלולו בתנועה סיבובית, כשהארי מתאמץ להמשיך להחזיק בו.

"עבירה!" צעקו הגרִיפִינְדורים.

מדאם הויץ' החליפה מילים חריפות עם פלינט, ואז פקדה לתת לגריפִינדור זריקה חופשית לחישוקים. אבל בכל הבלגן הסניץ' נעלם שוב, כמובן.

למטה בקהל דין תומאס צעק: "להוריד אותו מהמגרש, השופט! כרטיס אדום!"

"כאן זה לא כדורגל, דין," רון הזכיר לו. "אי־אפשר להוריד אנשים מהמגרש בקווידיץ' – ומה זה כרטיס אדום?" אבל האגריד תמך בדין.

"הם צריכים לשנות את הכללים, פלינט הוא היה יכול להפיל את הארי מהמטאטא שלו."

לי ג'ורדן התקשה שלא לבחור צד. "אם כך – אחרי ניסיון כל־כך ברור וזדוני לרמות במשחק – "ג'ורדן!" גערה פרופסור מקגונגל.

"כלומר, אחרי העבירה הבוטה והדוחה הזאת – "ג'ורדן, אני מזהירה אותך – "

"טוב, טוב. פלינט כמעט שהורג את המחפש של גריפִינדור, דבר שהיה יכול לקרות לכל אחד, אני מניח, ולכן מסירת עונשין לגריפִינדור עוברת לספינט, שמבצע אותה ללא תקלה. ואנחנו ממשיכים לשחק, הכדור עדיין אצל גריפִינדור."

זה קרה כשהארי ניסה לברוח ממרביצן נוסף, שעמד להתנגש בראש שלו. המטאטא שלו נתן קפיצה פתאומית, מפחידה. לרגע אחד הוא חשב שהוא עומד ליפול. הוא אחז חזק במטאטא בשתי ידיו ובברכיו. אף פעם עוד לא קרה לו דבר כזה.

אבל זה קרה שנית. זה היה כאילו המטאטא מנסה להתנער ממנו. אבל מטאטאים מדגם נִימְבוּס 2000 לא מחליטים לפתע פתאום להיפטר מהרוכבים שלהם. הארי ניסה לחזור לכיוון החישוקים של קבוצת גריפִינדור; הוא שקל אפילו לבקש מווד

לבקש פסק־זמן - ואז הוא תפש שהמטאטא שלו יצא מכלל שליטה. הוא לא הצליח לסובב אותו. הוא לא הצליח לכוון אותו בכלל. המטאטא טס בזיגזגים גדולים באוויר ומדי פעם עשה תנועות חדות הצידה, שכמעט הפילו את הארי מעליו.

לי המשיך בפרשנות.

"הכדור אצל סלית'רין - פלינט עם הקואַפֶּל - עוקף את ספינט - עוקף את בל - נפגע חזק בַּפְּנים ממרביצן, הלוואי שנשבר לו האף - סתם צחקתי, פרופסור - סלית'רין קולעים - אוי לא..."

הסלית'רינים הריעו. אף אחד לא שם לב לכך שהמטאטא של הארי התנהג בצורה משונה. הוא נשא אותו לאט־לאט גבוה יותר, רחוק יותר מהמשחק, מיטלטל ומקפץ בדרכו.

"אני לא ברור לי מה זה עובר בתוך הראש של הארי," מילמל האגְרִיד. הוא הביט דרך המשקפת שלו. "אם אני לא הייתי יודע שזה לא יכול להיות, אני הייתי חושב שהוא איבד את השליטה במטאטא שלו... אבל זה לא יכול להיות..."

פתאום אנשים מכל חלקי הקהל הצביעו על הארי. המטאטא שלו החל להתהפך ולהתגלגל, ורק בקושי הוא הצליח להמשיך להיאחז בו. ואז נעתקה נשימתם של כל היושבים בקהל. המטאטא של הארי קפץ בפיתול חזק והארי איבד את אחיזתו. כעת הוא נתלה ממנו, מחזיק רק ביד אחת.

"קרה לו משהו כשפלינט חסם אותו?" לחש שְׁיִימוּס.

"זה לא יכול להיות," אמר האגְרִיד, קולו רועד. "שום דבר הוא לא יכול להפריע למטאטא לעוף, חוץ רק מקסם אפל חזק - אף ילד הוא לא יכול לעשות דבר כזה לְנִימְבוּס 2000."

כשֶׁהָרְמִיוֹנִי שמעה את זה היא חטפה את המשקפת של האגְרִיד, אבל במקום להסתכל על הארי היא החלה לסרוק את הקהל בבהילות.

"מה את עושה?" גנח רון בפנים אפורים.

"ידעתי," קראה הֶרְמִיוֹנִי, "סְנִיִּיפ – תראה."

רון תפס את המשקפת. סְנִיִּיפ ישב באמצע המושבים ממולם. עיניו היו נעוצות בהארי והשפתיים שלו נעו ללא הפסק, כאילו הוא ממלמל משהו.

"הוא עושה משהו – עין הרע למטאטא," אמרה הֶרְמִיוֹנִי.

"מה נעשה?"

"תן לי."

לפני שרון הספיק להשיב לה, הֶרְמִיוֹנִי נעלמה. רון הפנה את המשקפת חזרה אל הארי. המטאטא שלו רעד כל־כך, עד שהוא התקשה מאוד להמשיך להיתלות בו. כל הקהל היה על הרגליים, מסתכל באימה על התאומים, שעפו גבוה כדי לנסות ולמשוך את הארי אל אחד המטאטאים שלהם, אבל ללא הועיל – כל פעם שהם התקרבו אליו, המטאטא זינק ועלה עוד יותר גבוה. הם הנמיכו עוף וחרגו תחתיו במעגלים, כנראה מתכננים לתפוס אותו אם הוא יפול. מרקוס פלינט תפס את הקוֹאֶפֶל וקלע חמש פעמים בלי שאף אחד שם לב.

"קדימה, הֶרְמִיוֹנִי," מילמל רון נואשות.

הֶרְמִיוֹנִי פילסה את דרכה לעבר גדת המושבים של סְנִיִּיפ, ועתה היא רצה לאורך שורת המושבים שמאחוריו; היא אפילו לא עצרה להגיד סליחה לפרופסור קוֹוִירל, כשהיא נתקלה בו והפילה אותו אל השורה שתחתיו. כשהיא הגיעה לסְנִיִּיפ היא כרעה, שלפה את השרביט שלה ומילמלה מספר קטן של מילים נבחרות. להבות כחולות עזות פרצו מתוך השרביט שלה אל שובל חלוקו של סְנִיִּיפ. עברו אולי שלושים שניות לפני שסְנִיִּיפ שם לב שהוא בוער. יבבה פתאומית בישרה לה שפעולתה הצליחה. קוטפת ממנו את האש ומכניסה אותה לצנצנת זכוכית קטנה בתוך כיסה, היא מיהרה

לשוב ולברוח לאורך שורת המושבים – סנייפ לא יוכל לדעת מה פגע בו.

זה פעל. למעלה, באוויר, הארי הצליח פתאום לטפס חזרה על המטאטא שלו.

"נוויל, אפשר שוב להסתכל!" אמר רון. בחמש הדקות האחרונות נוויל לא עשה דבר מלבד לבכות לתוך המעיל של האגריד.

הארי מיהר לכיוון הקרקע, כשהצופים ראו אותו מרים את ידו אל פיו כאילו הוא עומד להקיא – אבל הוא נחת על המגרש על ארבע – השתעל – ומשהו מוזהב נפל אל כף-ידו. "זה הסנייפ!" הוא צעק, מניף אותו מעל לראשו, והמשחק הסתיים בבלבול מוחלט.

"הוא לא תפס אותו, הוא כמעט בלע אותו," המשיך פלינט ליייל עשרים דקות אחר-כך, אבל זה לא שינה כהוא-זה – הארי לא הפך שום כלל, ולי ג'ורדן המשיך לצעוק את התוצאה בשמחה – גריפינדור ניצחה 170/60. הארי לא שמע את כל זה. הוא ישב בבקתה של האגריד עם רון והרמיוני, וחיכה לכוס תה שחור חזק שהאגריד הכין לו.

"זה היה סנייפ," הסביר רון. "הרמיוני ואני ראינו אותו. הוא הטיל קללה על המטאטא שלך, במלמול. הוא לא הוריד ממך את העיניים."

"זה שטויות," אמר האגריד, שלא שמע מלה ממה שנאמר לידו במושבים. "למה שסנייפ הוא יעשה דבר כזה?"
הארי, רון והרמיוני הסתכלו זה על זה, חושבים מה להגיד לו. הארי החליט לספר את האמת.

"גיליתי עליו משהו," הוא אמר להאגריד. "הוא ניסה לעקוף את הכלב עם שלושת הראשים בליל כל הקדושים. הוא נשך אותו."

אנחנו חושבים שהוא ניסה לגנוב את הדבר שהכלב שומר עליו.
האגריד הפיל את קנקן התה שלו.
"איך זה אתם יודעים על פלאפי שלי?" הוא אמר.
"פלאפי?"

"כן – הוא שלי. אני קניתי אותו מיווני אחד שאני פגשתי בפאב
בשנה שעברה – אני נתתי אותו בהשאלה לדמפּלדור כבודו כדי
שהוא ישמור על ה..."
"כן?" התעניין הארי.

"אתם אל תשאלו אותי יותר," חתם האגריד. "זה סוד כמוס, זה."
"אבל סנייפ מנסה לגנוב את זה."
"זה שטויות," אמר האגריד שוב. "סנייפ הוא מורה שמה
בהוגוֹרְטס. הוא לא עושה דברים כאלה."

"אז למה כרגע הוא ניסה להרוג את הארי?" קראה הרמיוני.
אירועי אחר-הצהריים בהחלט שינו את דעתה בקשר לסנייפ.
"אני מזהה עין הרע כשאני רואה את זה, האגריד – קראתי על
זה בספרים! חייבים לשמור על קשר עין, וסנייפ אפילו לא מיצמץ,
ראיתי אותו!"

"ואני אומר לך שאת טועה!" רגז האגריד. "אני לא יודע למה
המטאטא של הארי הוא התנהג ככה, אבל סנייפ הוא לא היה מנסה
להרוג תלמיד! עכשיו אתם תקשיבו לי טוב טוב, שלושתכם –
אתם מתעסקים בעניינים שהם לא נוגעים לכם בכלל. זה מסוכן.
אתם תשכחו את הכלב הזה ותשכחו את הדבר שהוא שומר עליו,
זה עניין רק לפרופסור דמפּלדור כבודו ולניקולס פלאמל –"
"אהא!" אמר הארי, "אז מעורב בזה גם אדם שקוראים לו
ניקולס פלאמל, מה?"

האגריד רתח על עצמו. בטעות הוא פלט בדיוק את מה
שהתעקש לא לספק להם – מידע שלפיו יוכלו לחקור הלאה.

הראי של ינפתא

חג המולד התקרב. בוקר אחד באמצע דצמבר בית-הספר הוֹגְוֹרְטְס התעורר לגלות את עצמו קבור תחת שִׁכְבָּה עבה של שלג. האגם קפא, והתאומים נענשו על זה שכישפו כמה כדורי שלג כדי שיעקבו אחרי פרופסור קוֹוִיֶּרְל וינגחו בַּטוֹרְפֶּן שלו. הינשופים הבודדים שהצליחו לגבור על השלג והסופות כדי להביא את הדואר, נאלצו לחכות אצל האגֶרִיד עד שיתאוששו לפני שיכלו לעוף שוב.

לאף אחד לא היתה סבלנות לחכות לתחילת החגים. למרות שבמועדון של גְרִיפִינְדוֹר ובאולם הגדול בערו מדורות גדולות בתוך האח, הקור חגג במסדרונות הפרוצים ורוח סכינים הרעידה את החלונות בחדרי-הכיתות שלהם. גרועים מכול היו השיעורים של פרופסור סְנִיפּ למטה במרתף, והם השתדלו להישאר קרובים מאוד לקַדְרוֹת החמות שלהם.

"אני ממש מרחם," אמר דֶּרְאָקוּ מֶאֶלְפּוֹי באחד משיעורי השיקויים, "על כל האנשים שנאלצים להישאר בהוֹגְוֹרְטְס בחופשת חג המולד, בגלל שלא רוצים אותם בבית."

הוא הסתכל על הארי בזמן שדיבר. קראב וגוֹיִל ציחקקו. הארי, שניסה למדוד כמות קצובה של אבקה מְשֻׁדֶּרֶת דג סהרון, התעלם מהם. מֶאֶלְפּוֹי נעשה עוד יותר גועלי מְתַמִּיד מאז משחק הקוֹוִיֶּדִיץ' האחרון. מאוכזב מן ההפסד של סלִיֶּתֶ'רִין, הוא ניסה להפיץ בדיחה על זה שבקרוב ימצאו צפרדע רחבת-לוע שתחליף את הארי בתור

מחפש. ואז הוא גילה שאף אחד לא חשב שזה מצחיק, כי הם התרשמו יותר מדי מהאופן שבו הארי הצליח להישאר על המטאטא המרקד שלו. לכן חזר מאלפוי, קנאי ונרגן, להציק להארי על זה שאין לו משפחה כמו לכולם.

האמת היתה שהארי לא התכוון לחזור לדרך פְּרִיוֹט בחג המולד. פרופסור מְקֹגוֹנְגֵל עברה בין התלמידים בשבוע הקודם, ועשתה רשימה של כל מי שיישאר בבית-הספר בחגים, והארי נרשם מייד. הוא פָּלל לא ריחם על עצמו; הוא חשב שזה הולך להיות חג המולד המוצלח ביותר של חייו. גם רון ואֶחָיו היו אמורים להישאר בחגים, כי אדון וגברת וויזלי התכוונו לנסוע לרומניה לבקר את צ'ארלי.

כשהם יצאו מהמרתף בסוף שיעור השיקויים, הם גילו שהמעבר חסום על-ידי עץ אשוח ענק. זוג רגליים ענקיות שביצבצו מתחת לעץ, וצליל חזק של התנשפות, סימנו להם שהאגריד עומד מאחורי העץ.

"הי, האגריד, רוצה עזרה?" שאל רון, תוקע את ראשו בין הענפים.

"לא, אני בסדר, תודה, רון."

"איכפת לכם לזוז לי מהדרך?" נשמע קולו הקר והמפוהק של מאלפוי מאחוריהם. "אתה מנסה להרוויח קצת כסף, וויזלי? אני מניח שאתה שואף להיות שומר קרקעות יום אחד בעצמך, כשתעזוב את הוֹגְוֹרְטְס – הבקתה ההיא של האגריד בטח נראית כמו ארמון יחסית לבית של המשפחה שלך."

רון התנפל על מאלפוי בדיוק כשסנייפ עלה במדרגות.

"וויזלי!"

רון עזב את החלק הקדמי של החלוק של מאלפוי.

"התגרו בו, אדוני פרופסור סנייפ," אמר האגריד, מוציא את

פרצופו השעיר מאחורי העץ. "מאלְפּוּי הוא העליב את המשפחה שלו."

"בין אם זה נכון או לא, לריב זה נגד החוקים של הוֹגְוֹרְטְס, האגְרִיד," אמר סְנִיִּיפּ בחלקלקות. "חמש נקודות יורדות מגְרִיפִּינְדוֹר, ווִיזְלִי, ותגיד תודה שלא יותר. לכו לדרפכם." מאלְפּוּי, קְרַאב וגוֹיל, נדחפו סביב העץ, מפזרים לכל עבר מחטים והבעות של התנשאות.

"אני עוד אראה לו מה זה," סינן רון מאחורי גבו של מאלְפּוּי, "יום אחד אני אתפוס אותו –"

"אני שונא את שניהם," אמר הארי, "את מאלְפּוּי ואת סְנִיִּיפּ." "אתם תתעודדו שניכם, עוד רגע זה יהיה חג," אמר האגְרִיד. "אני אגיד לכם מה, אתם בואו איתי לראות את האולם הגדול, הוא נראה מצוין."

שלושתם הלכו בעקבות האגְרִיד והעץ שלו לאולם הגדול, שם היו פרופסור מְקוֹגוֹנְגֵל ופרופסור פְּלִיטְיִק עסוקים בקישוטי החג. "אה, האגְרִיד, העץ האחרון – אתה מוכן להעמיד אותו שם בפינה הרחוקה?"

האולם נראה נפלא. יָרִים של ירק חורפי היו תלויים מסביב על הקירות, ולא פחות מתריסר עצי חג מולד גבוהים עמדו בחדר, חלקם מנצנצים עם גדילי קרח קטנים, חלקם זוהרים עם מאות נרות דולקים.

"כמה ימים יש עד לחופשה שלכם?" שאל האגְרִיד. "רק עוד אחד," אמרה הָרְמִיוֹנִי. "וזה מזכיר לי – הארי, רון, יש עוד שעה לארוחת הצהריים, כדאי שניגש לספרייה."

"אה, כן, את צודקת," אמר רון, קורע את מבטו מפרופסור פְּלִיטְיִק, שגרם לבועות זהב לפרוח מתוך שרביטו בשרשראות ארוכות ועטף אותן סביב ענפי העץ החדש.

"הספרייה?" אמר האגריד, מלווה אותם למסדרון. "רגע לפני החופשה? אתם קצת מתלהבים, לא?"

"אה, זה לא ללימודים," אמר הארי בקלילות. "מאז שהזכרת את ניקולס פלאמל אנחנו מנסים לברר מי זה."

"אתם מה?" האגריד נראה המום. "אתם שימו לב – כבר אני אמרתי לכם – תעזבו את זה. אתם זה לא עניינכם על מה הכלב הזה הוא שומר שמה."

"אנחנו רק רוצים לדעת מי זה ניקולס פלאמל, זה הכול," אמרה הרמיוני.

"אלא אם כן אתה מוכן להגיד לנו ולחסוך לנו את כל העבודה," הוסיף הארי. "כבר עברנו על מאות ספרים ולא גילינו אותו בשום מקום. מספיק שתיתן לנו רמז – אני יודע שכבר נתקלתי בשמו בעבר."

"אני לא אומר כלום," אמר האגריד בתקיפות.

"אם ככה, אין לנו ברירה אלא לגלות את זה בכוחות עצמנו," אמר רון, והם הניחו להאגריד ומיהרו לספרייה, למורת־רוחו.

הם אכן חיפשו את שמו של פלאמל בספרים מאז שהאגריד פלט אותו בטעות, כי איך עוד אפשר לברר מה סנייפ מנסה לגנוב? הבעיה היתה, שבלי לדעת מה פלאמל עשה כדי שיכתבו עליו בספר, הם לא ידעו אפילו איפה להתחיל. הם לא מצאו אותו בספר קוסמים גדולים של המאה העשרים, וגם לא בספר שמות חשובים בקסמי תקופתנו; הוא נעדר גם מהספר גילויים חשובים בתחום הקסם ומהספר פיתוחים מודרניים בקוסמות. וחוץ מזה, כמובן, היתה הבעיה של הגודל העצום של הספרייה; רכבות ספרים, אלפי מדפים, מאות שורות צפופות.

הרמיוני הוציאה רשימה של נושאים וכותרים שהיא החליטה לבחון, ורון פסע לאיטו בתוך אחת משורות הספרים והחל לשלוף

אותם מהמדפים באופן אקראי. הארי הלך לכיוון האזור של הספרים המוגבלים. הוא תהה כבר זמן רב אם יכול להיות ששם ימצא את פֶּלאמֶל. לרוע המזל, היה צורך בפתק חתום מאחד המורים כדי להסתכל באחד הספרים המוגבלים, והוא ידע שלעולם לא יתנו לו פתק כזה. אלה היו הספרים שהכילו את הכישופים האפלים החזקים, שאותם לא לימדו בהוגוֹרְטֶס, ורק התלמידים הבוגרים יותר, שלמדו הגנה מתקדמת נגד כוחות האופל, הורשו לעיין בהם.

“מה אתה מחפש, ילד?”

“שום דבר,” אמר הארי.

גברת פִּינֶץ הספרנית הניפה מברשת נוצות באוויר. “אם כך, כדאי שתלך מפה. קדימה – החוצה!”

הארי עזב את הספרייה, מצטער שלא הצליח להמציא בשבילה איזה סיפור טוב. הוא, רון וְהֶרְמִיּוֹנִי כבר הסכימו שעדיף לא לשאול את גברת פִּינֶץ איפה אפשר למצוא מידע על פֶּלאמֶל. הם היו בטוחים שהיא תוכל לספר להם, אבל הם לא רצו להסתכן שאולי סֵנִיפֶּי ישמע מה הם זוממים.

הארי המתין בפרוזדור בחוץ כדי לראות אם השניים האחרים מצאו משהו, אבל לא היו לו ציפיות גבוהות. הם התחילו לחפש כבר לפני שבועיים, אבל מאחר שהיו להם רק רגע פה ורגע שם בין השיעורים, זה לא היה מפתיע במיוחד שהם עוד לא מצאו שום דבר. מה שבאמת היה עוזר להם זה חיפוש ארוך בלי שגברת פִּינֶץ עומדת לידם ונושפת להם בעורף.

כעבור חמש דקות רון וְהֶרְמִיּוֹנִי הצטרפו אליו, מניעים את ראשיהם. הם הלכו יחד לארוחת הצהריים.

“אתם תמשיכו לחפש גם כשאני לא אהיה כאן, נכון?” אמרה

הֶרְמִיּוֹנִי, “ותשלחו לי ינשוף אם תמצאו משהו.”

"ואת תוכלי לשאול את ההורים שלך אם הם יודעים מי זה פלאמל," אמר רון. "זה לא יהיה סיכון לשאול אותם?"
"בכלל לא, בהתחשב בזה ששניהם רופאי שיניים," אמרה הרמיזני.

ברגע שהחופשה התחילה, רון והארי נהנו ממנה יותר מדי ולכן לא הקדישו מחשבה יתרה לפלאמל.

המעונות היו רק שלהם והמועדון היה ריק יותר מתמיד, כך שהם יכלו לתפוס את הכורסאות הטובות ביותר קרוב לאח. הם ישבו שעות ואכלו כל מה שרק הצליחו לשפד על שיפודי צלייה – לחם, עוגיות, מרשמלו – וזממו דרכים לגרום לסילוקן של מאלפוי מבית-הספר. היה פֵיף לדבר על זה גם אם לא היה לזה סיכוי להצליח.

רון גם התחיל ללמד את הארי לשחק שח של קוסמים. זה היה בדיוק כמו שח של בני-אדם, אבל הדמויות היו חיות, מה שהפך את זה למעין תרגיל פיקוד על חיילים בצבא. המערכת של רון היתה ישנה מאוד ומשופשפת. כמו כל החפצים שלו, זה היה שייך פעם למישהו אחר במשפחתו – במקרה זה, לסבא שלו. אבל התברר שכלי משחק ישנים זה בכלל לא חיסרון. רון הכיר אותם כל-כך טוב, שאף פעם לא היתה לו בעיה לגרום להם לעשות את מה שהוא רצה.

הארי שיחק עם כלי המשחק ששיימוס פֵיניגן השאיל לו, והם לא סמכו עליו בכלל. הוא עדיין לא היה שחקן טוב במיוחד, והם כל הזמן צעקו לו עצות שונות, באופן מאוד מבלבל: "אל תשלח אותי לשם, אתה לא רואה את הרץ שלו? שלח אותו, אנחנו יכולים להרשות לעצמנו לאבד אותו."

בערב חג המולד הארי הלך לישון בהתרגשות לקראת יום של

אוכל וכלויים, אבל בלי ציפיה שיקבל מתנות כלשהן. אבל למחרת בבוקר, הדבר הראשון שראה היתה ערימה קטנה של חבילות על קצה מיטתו.

"חג מולד שמח," אמר רון בישנוניות כשהארי זינק מתוך המיטה והתעטף בחלוק שלו.

"גם לך," אמר הארי. "ראית מה קורה פה? קיבלתי מתנות!" "מה ציפית לקבל, סֶלק?" אמר רון, פונה לערימה שלו, שהיתה גדולה בהרבה מהערימה של הארי.

הארי הרים את החבילה הראשונה. היא היתה עטופה בנייר חום עבה, ולרוחבה היה מקושקש: להארי, מהאגריד. בפנים היה חליל עץ בעבודת יד. היה ברור שהאגריד עצמו גילף אותו. הארי נשף בו – הוא נשמע קצת כמו ינשוף. חבילה נוספת, קטנה מאוד, הכילה פתק.

קיבלנו את ההודעה שלך, ואנחנו מצרפים מתנה.
מהדוד וֶרְנוֹן והדודה פֶּטוֹנִיָה.

לפתק היתה מחוברת בנייר־דבק מטבע של חצי לירה שטרלינג. "נחמד מצידם," אמר הארי. רון היה מרותק מהמטבע.

"מוזר!! הוא אמר, "איזו צורה! זה כסף?"

"אתה יכול לשמור את זה," אמר הארי, צוחק לראות כמה רון שמח. "האגריד, והדוד והדודה שלי – אז מי שלח את השאר?" "אני חושב שאני יודע ממי החבילה הזאת," אמר רון, מסמיק קצת ומצביע על חבילה גבשושית במיוחד. "אמא שלי. אמרתי לה שאתה לא מצפה לקבל מתנות ו – אוי, לא," הוא נאנח, "היא סרגה לך סוודר של וויזלים."

הארי קרע את הנייר מהחבילה ומצא בפנים סוודר עבה, סרוג

ביד, בצבע ירוק איזמרגד, וקופסה גדולה של פֶּאדְג' (שוקולד ביתי).

"כל שנה היא סורגת לנו סוודרים," אמר רון, מוריד את העטיפה מהסוודר החדש שלו, "והסוודר שלי תמיד בצבע חום-סגלגל."

"זה ממש נחמד מצידה," אמר הארי, טועם את הפֶּאדְג' שהיה מאוד טעים.

גם המתנה הבאה שלו הכילה ממתקים – חבילה גדולה של צפרדעי שוקולד מהרמיוני.

נותרה רק חבילה אחת. הארי הרים אותה ומישש אותה. היא היתה קלה מאוד. הוא הוריד ממנה את העטיפה.

משהו נוזלי ואפרפר-כסוף החליק אל הריצפה ושכב שם בערימה נוצצת. רון השמיע קריאת התפעלות.

"שמעתי על אלה," הוא אמר בשקט, מפיל את חבילת הסוכריות בכל הטעמים שקיבל מהרמיוני. "אם זה מה שאני חושב שזה – הם מאוד נדירים, ומאוד-מאוד יקרים."
"מה זה?"

הארי הרים את הבד המבריק, הכסוף, מהריצפה. זה היה משונה למגע, כמו מים שארגו אותם לבד.

"זו גלימת היעלמות," אמר רון, ארשת של יראה על פניו. "אני בטוח שזה מה שזה – תמדוד אותה."

הארי עטף את הגלימה סביב כתפיו, ורון פלט זעקה.
"זה פועל! תסתכל!"

הארי הביט למטה אל רגליו, אבל הן נעלמו. הוא רץ אל הראי. ואכן, בבואתו החזירה לו מבט, רק ראש תלוי באמצע האוויר, הגוף לגמרי בלתי נראה. הוא משך את הגלימה מעל לראשו ובבואתו נעלמה לגמרי.

"יש פתק!" אמר רון לפתע. "נפל מתוך זה פתק!"
הארי הוריד את הגלימה וחטף את המכתב. בכתב צר, מסולסל,
שלא היה מוכר לו, נכתבו המילים הבאות:

אבא שלך השאיר את זה ברשותי לפני שהוא מת.
הגיע הזמן להשיב אותה אליך.
השתמש בה בחוכמה.
חג מולד שמח לך.

לא היתה חתימה. הארי בחן את הפתק. רון הסתכל בהערצה על
הגלימה.

"הייתי נותן הכול בשביל משהו כזה," הוא אמר. "הכול. מה
הבעיה?"

"כלום," אמר הארי. הוא הרגיש מוזר מאוד. מי שלח לו את
הגלימה? האם אומנם הוא היה קשור פעם לאביו?

לפני שהספיק לומר או לחשוב על משהו נוסף, דלת חדר-
השינה נפתחה לרווחה, ופֶרְד וג'ורג' וויזלי נכנסו פנימה בריצה.
הארי מיהר להחביא את הגלימה. הוא עדיין לא רצה לחלוק אותה
עם אנשים נוספים.

"חג מולד שמח!"

"הי, תראה – גם הארי קיבל סוודר של וויזלים!"
פֶרְד וג'ורג' לבשו סוודרים כחולים, שעל אחד מהם היתה
סרוגה אות פ' גדולה בצהוב, ועל השנייה – ג'.

"הסוודר של הארי יותר מוצלח משלנו," אמר פֶרְד, בוחן אותו
מקרוב. "כנראה שהיא מתאמצת יותר אם אתה לא בן משפחה."
"למה לא לבשת את שלך, רון?" דרש ג'ורג'. "בוא הנה, תלבש
אותו, הם נעימים וחמים."

"אני שונא חום-סגול", נאנח רון בחצי פה ומשך את הסוודר מעל ראשו.

"על שלך אין אות", הבחין ג'ורג'. "אני משער שהיא חושבת שאתה לא נוטה לשכוח את השם שלך. אבל אנחנו לא טיפשים. אנחנו יודעים שקוראים לנו גֶרֶד ופּוֹרְג'."

"מה כל הרעש פה?"

פֶּרְסִי וויזלי הציץ מסביב לדלת במבט נרגן. היה ברור שגם הוא היה באמצע פתיחת המתנות שלו, כי גם הוא החזיק סוודר עבה על זרועו. פֶּרֶד חטף את הסוודר מייד.

"פ' בשביל פֶּרְסִי – במקום מ' בשביל מדריך! תלבש את זה, פֶּרְסִי, נו כבר, אנחנו לובשים את שלנו. אפילו הארי קיבל אחד."

"אני – לא – רוצה –" פֶּרְסִי ניסה להגיד, אבל התאומים משכו את הסוודר מעל לראשו בכוח, מפילים את המשקפיים שלו.

"והיום גם לא תשב עם המדריכים", אמר ג'ורג', "חג המולד זה חג של משפחה."

הם הצעידו את פֶּרְסִי מהחדר, זרועותיו כבולות עדיין לצידי גופו בתוך הסוודר.

הארי מעולם לא אכל סעודת חג מולד חגיגית כל-כך. מאה תרנגולי הודו מפוטמים צלויים, הרים של צלי ותפוחי-אדמה מאודים, מגשים שלמים של נקניקיות מתובלות, גיגיות של אפונה בחמאה, סירות מלאות רוטב חום, סמך ועשיר, ורוטב דומדמניות – וערימות של נֶפְצִי הפתעה קסומים מפוזרות פה ושם על השולחן. הנֶפְצִים האלה לא היו דומים בכלל לנֶפְצִי ההפתעה שהמוגלגים נוהגים לקנות בחגים: חבילות נייר קטנות, שנפתחות עם קול נפץ חזק כשמושכים בשני קצותיהם ומשחררות הפתעות כמו צעצועי פלסטיק קטנים וכובעי נייר. נֶפְצִי הפתעה של קוסמים הם הרבה

יותר שווים. הארי ופֶרְד פתחו אחד יחד, והוא לא השמיע סתם קול נפץ, אלא רעם גדול כמו יריית תותח, שעטף את כולם בעננת עשן כחול, ומתוכו פרצו כובע של אדמירל וכמה עכברים לבנים אמיתיים. למעלה, בשולחן המורים, דַּמְּלָדוֹר החליף את כובע הקוסמים המחווד שלו במגבעת פרחונית וצחק בקול רם לבדיחה שפְּלִיטִיק סיפר לו.

"פודינג" מיוחד של חג מולד, עם ברנדי בוער, הוגש כמנה אחרונה. פֶּרְסִי כמעט שבר שן כשנגס בחרמש כסף שנאפה לתוך הפרוסה שלו. הארי הסתכל על האגֶרִיד, שפניו האדימו עוד ועוד בכל פעם שהוא ביקש עוד יין, ובסוף הוא נישק את פרופסור מְקֶגֶנְגֶל על הלחי, ולתדהמתו של הארי היא הסמיקה וציחקקה, וכובע הצילינדר על ראשה כמעט נפל הצידה.

כשהארי עזב את השולחן בְּסוֹף הערב, הוא החזיק ערימה של חפצים שיצאו מתוך הַנְּפִצִים, ביניהם חבילה של בלונים זוהרים שאינם מתפוצצים, ערכה לגידול יבלות ומערכת חדשה של כלי שחמט קסומים. העכברים הלבנים נעלמו, ולהארי היתה תחושה לא נעימה שהם עומדים להפוך לארוחת החג של גברת נוריס.

הארי והוויזְלִים בילו אחר־צהריים נפלא בקֶרֶב־שֶׁלֶג סוער על המדשאות. ואז, רטובים, קרים ומתנשפים בחוזקה, הם חזרו למדורה במועדון של גְרִיפִינְדוֹר, שם חנך הארי את מערכת השחמט החדשה שלו בהפסד מפואר לרוֹן. הוא חשד שהוא לא היה מפסיד בצורה מבישה כל־כך אלמלא הקשיב לכל העצות של פֶּרְסִי.

אחרי ארוחת ארבע של כריכי הודו, עוגיות, פודינג ועוגת חג מולד, כולם היו שבעים וישנוניים מכדי לעשות הרבה לפני השינה, מלבד לשבת ולהסתכל איך פֶּרְסִי רודף אחרי פֶּרְד וג'ורג' בכל רחבי מגדל גְרִיפִינְדוֹר, כי הם גנבו את סמל המדריך שלו.

זה היה חג מולד פשוט נפלא, אולם מחשבה טורדנית כירסמה

בתוך ראשו של הארי כל היום. רק כשנכנס למיטה הוא התפנה להקדיש לה את תשומת־ליבו המלאה: מי שלח לו את גלימת ההיעלמות?

רון, מלא תרנגול הודו ועוגה, ובלי תעלומות שיטרידו את שנתו, נרדם כמעט מייד אחרי שהסיט את הווילונות סביב מיטתו. הארי נשען מעל קצה מיטתו ושלף מתחתיה את הגלימה.

של אבא שלו... זה היה פעם של אבא שלו. הוא נתן לַבֶּד לזרום בתוך ידיו, חֶלֶק יותר ממשי, קל כמו אוויר. השתמש בה בחוכמה, היה כתוב בפתק.

הוא היה חייב למדוד אותה, עכשיו. הוא החליק מתוך המיטה ועטף את גופו בגלימה. כשהסתכל מטה אל רגליו, הוא ראה רק אור ירח וצלליות. זאת היתה תחושה מוזרה ביותר. השתמש בה בחוכמה.

פתאום הארי הרגיש עירני לגמרי. בית־הספר כולו היה פתוח לפניו עם הגלימה. ההתרגשות הציפה אותו כשעמד שם בחושך ובדממה. הוא יכול ללכת לכל מקום עם זה, לכל מקום, ופִּילֶץ' בכלל לא יידע.

רון נחר בשנתו. האם להעיר אותו? משהו מנע בעדו לעשות זאת – הגלימה של אביו – הוא הרגיש שהפעם – בפעם הראשונה – הוא רוצה להשתמש בה לבדו.

הוא יצא מתוך חדר־השינה, ירד במדרגות, חצה את המועדון וטיפס בזריזות דרך החור של התמונה.

"מי שם?" צווחה האשה השמנה. הארי לא ענה. הוא התרחק במהירות במורד המסדרון.

לאן יילך? הוא נעצר, ליבו פועם בחוזקה, וחשב. ואז הוא ידע: מדור הספרים המוגבלים בספרייה. הוא יוכל לקרוא כאוות נפשו, כל הזמן שזה ייקח עד שיגלה מי זה פֶּלאמֶל. הוא יצא לדרך, מהדק

סביבו את גלימת ההיעלמות בזמן ההליכה.

מדור הספרים המוגבלים עמד ממש בירכתי הספרייה. פוסע בזהירות מעל החבל שהפריד את הספרים הללו משאר הספרייה, הוא הרים את הפנס שלו כדי לקרוא את הכותרות.

הם לא גילו לו הרבה. אותיות הזהב המתקלפות הרכיבו מילים בשפות שהארי לא הבין. לחלקם כלל לא היתה כותרת. על ספר אחד היה כתם גדול, שבאופן מדאיג מאוד נראה כמו כתם דם. השערות על עורפו של הארי סמרו. אולי הוא רק דימיין את זה, אולי לא, אבל הוא חשב שהוא שומע לחשוש חלש הבוקע מן הספרים, כאילו הם יודעים שנוכח כאן מישהו שלא אמור להיות כאן.

חייבים להתחיל לחפש באיזשהו מקום. הוא הניח את הפנס בזהירות על הריצפה וסקר את המדף התחתון, מחפש ספר שנראה מעניין. כרך גדול בצבעי שחור וכסף משך את עינו. הוא הוציא אותו בקושי, בגלל שהספר היה כבד מאוד, השעין אותו על ברכיו ונתן לספר להיפתח.

זעקה חדה, מצמררת, פילחה את דממת הלילה – הספר צרח! הארי סגר אותו מייד, אבל הצרחה נמשכה ונמשכה. צליל בודד, גבוה, רצוף, קורע־אוזניים. הוא מעד אחורנית והפיל את הפנס, שפכה מייד. אחוז־בהלה הוא שמע צעדים מתקרבים אליו מהפרוזדור בחוץ – הוא דחף את הספר הצורח חזרה למדף ונמלט על נפשו. הוא חלף על פני פִּילֶץ, כמעט בכניסה לספרייה; עיניו הבהירות המוטרפות של פִּילֶץ הביטו ישר דרכו, והארי חמק מתחת לזרועו המושטת של פִּילֶץ וברח במעלה המסדרון, כשהצרחה של הספר עדיין מהדהדת באוזניו.

הוא בלם באופן פתאומי מול חליפת שריון גבוהה. כל־כך מיהר ליצור מרחק בינו לבין הספרייה, עד שלא שם לב לאן הוא הולך. אולי בגלל שהיה חושך, הוא כלל לא זיהה איפה הוא עומד. הוא

ידע שיש חליפת שריון ליד המטבחים, אבל זה היה חמש קומות מתחתיו.

"ביקשת שאפנה ישירות אליך, פרופסור, אם אגלה שמישהו משוטט בלילות, ומישהו נכנס לספרייה – למדור המוגבלים."
הארי הרגיש שהדם מתנקז מפניו. הוא עדיין לא ידע איפה הוא נמצא, אבל פִּילֶץ' כנראה הגיע לשם בדרך קיצור, כי קולו השקט השמנוני הלך והתקרב, ולמרבה דאבונו היה זה סְנִיפּ שהשיב:
"מדור המוגבלים? אם כך הם לא התרחקו יותר מדי. נתפוס אותם."

הארי נעמד קפוא כפסל בשעה שפִּילֶץ' וסְנִיפּ הגיחו מתוך הפנייה במסדרון שלפניו. כמובן שהם לא יכלו לראות אותו, אבל זה היה מסדרון צר מאוד, ואם הם ימשיכו להתקרב הוא ידע שהם ייתקלו בו – הגלימה לא מנעה ממנו להיות מוצק. הוא פסע אחורנית בשקט מופתי. משמאלו עמדה דלת פתוחה למחצה. זאת היתה תקוותו היחידה. הוא נדחק לתוכה בקושי, עוצר את נשימתו ומשתדל לא להזיז אותה, ולשמחתו הצליח להיכנס לחדר מבלי שהם ישימו לב אליו. הם המשיכו ללכת בקו ישר, והארי השעין את עצמו על הקיר, נושם עמוקות, מקשיב לפסיעות רגליהם המתרחקות. זה היה קרוב, קרוב מאוד. עברו שניות אחדות לפני שהוא שם לב באיזה חדר הוא מתחבא.

זה נראה כמו חדר-כיתה מושפת. שולחנות-עבודה וכיסאות שנראו שחורים בחושך נערמו ליד הקירות, והיה שם גם פח הפוך – אבל על הקיר שמולו עמד שעון דבר שלא נראה שייך לשם. זה נֶרָאָה כאילו מישהו שם אותו שם באופן זמני, בלית ברירה.

זה היה ראי מפואר, בגובה התיקרה, עם מסגרת זהב מהודרת, שעמד על זוג רגלי אריות מגולפות. פְּרָאש הראי היתה כתובת חרוטה: "ךבלת לאש מת אם איכה אראך ינפתא אל".

הפחד שלו נמוג עכשיו, לאחר שפִּילֵץ' וסְנִיפּ התרחקו. הארי התקרב לראי. הוא רצה שוב להסתכל על עצמו ולא לראות בבואה. הוא נעמד מול הראי.

הוא היה חייב להדק את ידיו לפיו כדי לבלום את הצעקה שעמד להשמיע. ליבו פעם עוד הרבה יותר חזק מאשר כשהספר צרח – כי לא רק את עצמו הוא ראה בראי, אלא קהל שלם של אנשים שעמדו ממש מאחוריו.

אבל החדר היה ריק. מתנשם בכבדות הוא חזר ופנה לאט אל הראי.

ושוב ראה את עצמו משתקף בראי, חיוור ומבוהל. ושם, מאחוריו, לפחות עשרה אנשים נוספים. הארי הביט מעל לכתפו – אולם עדיין לא עמד שם אף אחד. האם גם הם בלתי נראים? האם למעשה הוא עומד בתוך חדר מלא אנשים בלתי נראים, והקסם של הראי הזה הוא שהוא משקף אותם, בלתי נראים או לא?

הוא הביט שוב אל תוך הראי. אשה שעמדה ממש מאחורי בבואתו חייכה אליו ונופפה לו בידה. לו באמת היא היתה שם, הוא היה נוגע בה, מפני שבבואותיהם היו כל־כך קרובות, אבל הוא הרגיש רק אוויר – היא וכל האחרים היו קיימים רק בתוך הראי. היא היתה אשה יפה מאוד. היה לה שיער בצבע ג'ינג'י עמוק, ועיניים – יש לה עיניים בדיוק כמו שלי, הארי חשב, מתקרב קצת אל הזכוכית. ירוקות מאוד – והיתה להם בדיוק אותה הצורה. אבל אז הוא שם לב שהיא בוכה; מחייכת אבל בוכה בו־בזמן. הגבר הגבוה הרזה עם השיער השחור שעמד לצידה פָּרַךְ סביבה את זרועו. הוא הרכיב משקפיים, והשיער שלו היה מאוד מבולגן. הוא הזדקר מאחור, בדיוק כמו השיער של הארי.

הארי עמד עכשיו כל־כך קרוב לראי, שאפֹּ כמעט נגע באף של בבואתו.

"אמא?" הוא לחש. "אבא?"

הם רק הסתכלו עליו, וחייכו. לאט-לאט הארי הסתכל גם בפניהם של שאר האנשים בראי, וראה זוגות עיניים נוספות כמו שלו, אפים נוספים כמו שלו, אפילו איש זקן אחד שנראה כאילו יש לו ברכיים בולטות כמו של הארי – הארי הסתכל על המשפחה שלו, בפעם הראשונה בחייו.

הפּוֹטְרִים חייכו ונופפו אל הארי, והוא הביט חזרה במבט מורעב, ידיו צמודות אל הזכוכית כאילו קיווה ליפול דרכה הישר אל זרועותיהם. הוא הרגיש כאב עמום בתוכו, מחציתו אושר ומחציתו עצב נורא.

כמה זמן עמד שם – הוא לא ידע. ההשתקפויות לא נמוגו, והוא הסתכל והסתכל עד שרעש מרחוק השיב אותו למציאות. הוא לא יכול להישאר שם, הוא חייב למצוא את דרכו חזרה למיטתו. הוא קרע את עיניו מפניה של אמו, לחש, "אני עוד אשוב," ויצא מהחדר.

"היית יכול להעיר אותי," אמר רון בכעס.

"אתה יכול לבוא איתי הלילה. אני חוזר לשם, אני רוצה להראות לך את הראי."

"אני רוצה לראות את אמא ואת אבא שלך," אמר רון בהתרגשות.

"ואני רוצה לראות את כל המשפחה שלך, את כל הוויזָלִים. תוכל להראות לי את האחים האחרים שלך ואת כולם."

"אותם תמיד אפשר לראות," אמר רון. "כל מה שצריך לעשות זה לבוא לבקר אצלי בבית בקיץ. בכל מקרה, אולי זה רק מראה אנשים שמתו. אבל בכל זאת חבל שלא מצאת את פְּלֶאמֶל. תאכל קצת חביתה או משהו, למה אתה לא אוכל?"

להארי לא היה תיאבון. הוא ראה את ההורים שלו, והוא יראה אותם שוב הלילה. הוא כמעט שכח מפלאמל לגמרי. זה כבר לא נראה כל-כך חשוב. למי איכפת על מה שומר הכלב עם שלושת הראשים? ומה זה משנה, בעצם, אם סנייפ יצליח לגנוב את זה?
"אתה בסדר?" שאל רון. "אתה נראה מוזר."

הפחד הגדול של הארי היה שהוא לא יצליח למצוא שוב את חדר-הראי. בגלל שגם רון היה עטוף בגלימה, הם נאלצו ללכת הרבה יותר לאט בלילה השני. הם ניסו לחזור על המסלול של הארי מהספרייה, ושוטטו במסדרונות החשוכים כמעט שעה.

"אני קופא," אמר רון. "בוא נשכח מזה ונחזור."
"לא!" התעקש הארי. "אני יודע שזה נמצא כאן איפה שהוא."
הם חלפו על פני רוח של מכשפה גבוהה שריחפה לכיוון השני, אבל חוץ ממנה לא ראו אף אחד. בדיוק כשרון התחיל להתלונן שהרגליים שלו מתות מרוב קור, הארי ראה את חליפת השריון.
"זה כאן - בדיוק כאן - כן!"

הם פתחו את הדלת לרווחה. הארי השליך את הגלימה מעל כתפיו ורץ אל הראי.
הוא שוב ראה אותם. אמו ואביו קרנו מרוב אושר כשראו אותו שוב.

"אתה רואה?" לחש הארי.
"אני לא רואה כלום."
"תסתכל! תסתכל על כולם... כל-כך הרבה אנשים..."
"אני רואה רק אותך."
"תסתכל כמו שצריך, נו, תעמוד איפה שאני עומד."
הארי זו הצידה, אבל כשרון עמד מול הראי הוא כבר לא היה יכול לראות את משפחתו, רק את רון בפיג'מה הפרחונית שלו.

רון, לעומת זאת, לטש עיניים נכספות אל בבואתו.

"סתכל עלי!" הוא אמר.

"אתה רואה את כל המשפחה שלך עומדת סביבך?"

"לא – אני לבד – אבל אני שונה – אני נראה מבוגר יותר –

אני התלמיד המצטיין!"

"מה?"

"כן – אני עונד את הסמל, כמו שפיל היה עונד – ואני מחזיק

את גביע הבית ואת גביע הקווידיץ' – אני גם הקפטן של קבוצת

הקווידיץ'!"

רון קרע את עיניו מהמראה הנפלא הזה כדי להסתכל

בהתרגשות על הארי.

"אתה חושב שהראי הזה מראה את העתיד?"

"איך זה ייתכן? כל המשפחה שלי כבר מתה. תן להסתכל שוב."

"אתה הסתכלת אתמול כל הלילה, תן לי עוד קצת זמן."

"אתה רק מחזיק את גביע הקווידיץ', מה כל-כך מעניין בזה?

אני רוצה לראות את ההורים שלי."

"אל תדחוף –"

קול פתאומי מהמסדרון בחוץ שם קץ לוויכוח שלהם. הם לא

שמו לב כמה רעש הם עושים.

"מהר!"

רון כיסה את שניהם שוב בגלימה, רגע לפני שעיניה הזוהרות

של גברת נוריס הציצו מעבר לדלת. רון והארי נעמדו בשקט

מוחלט, ואותה מחשבה עברה בראש של שניהם – האם הגלימה

עובדת גם על חתולים? אחרי זמן שנראה להם כמו נצח, היא פנתה

והלכה.

"אנחנו לא בטוחים כאן – אולי היא הלכה להביא את פילץ',

היא בטוח שמעה אותנו. בוא כבר."

ורון משך את הארי מהחדר.

למחרת בבוקר השלג עדיין לא נמס.

"רוצה לשחק שחמט, הארי?" שאל רון.

"לא."

"למה שלא נצא החוצה לבקר את האגריד."

"לא... לך אתה..."

"אני יודע על מה אתה חושב, הארי. על הראי הזה. אל תחזור

לשם הלילה."

"למה לא?"

"אני לא יודע. יש לי תחושה לא טובה לגבי כל זה – יותר מדי

פעמים כבר כמעט נתפסנו. פִּילֶץ, סְנִיפּ וגברת נֹורִיס מסיירים

במסדרונות. אז מה אם הם לא יכולים לראות אותך? מה אם הם

ייתקלו בך? מה אם תפיל משהו לידם?"

"אתה נשמע כמו הֶרְמִיוֹנִי."

"אני רציני, הארי. אל תלך."

אבל להארי היתה רק מחשבה אחת בראש, לחזור ולהביט שוב

בראי, ורון לא יוכל למנוע את זה ממנו.

בלילה השלישי הוא מצא את דרכו חזרה מהר יותר מבפעמים

הקודמות. הוא ידע שהוא מרעיש יותר מדי כשהוא הולך כל-כך

מהר, אבל הוא לא נתקל באף אחד.

שוב הוא ראה את אמא ואת אבא שלו מחייכים אליו, ואחד

הסִפּים שלו מנענע את ראשו בחיבה. הארי התיישב על הריצפה

מול הראי. שום דבר לא ימנע ממנו לשבת שם כל הלילה עם

משפחתו. שום דבר.

מלבד –

"אם כך – חזרת שוב, הארי?"

הארי הרגיש כאילו הקרביים שלו הפכו לקרח. הוא הביט לאחור. על אחד השולחנות ליד הקיר ישב לא אחר מאשר אַלְבוּס דִּמְבֶּלְדוֹר. נראה שהארי חלף ממש על פניו, ומרוב להיטות להגיע לראי הוא לא הבחין בו.

"א – אני לא ראיתי אותך, אדוני."

"מוזר איך אנשים בלתי נראים נעשים עיוורים," אמר דִּמְבֶּלְדוֹר, והארי שמח לראות שהוא מחיך.

"אם כך," אמר דִּמְבֶּלְדוֹר, מחליק מהשולחן כדי להתיישב על הריצפה ליד הארי. "אתה, כמו מאות אנשים לפניך, גילית את תענוגות הראי של ינפתא."

"לא ידעתי שקוראים לו כך, אדוני."

"אבל אני מניח שכבר גילית מה הוא עושה?"

"הוא – נו – מראה לי את המשפחה שלי –"

"ולחברך רון הוא הראה את עצמו בתור תלמיד מצטיין."

"איך ידעת –?"

"אני לא צריך גלימה כדי להיות בלתי נראה," אמר דִּמְבֶּלְדוֹר

בעדינות. "אולי עכשיו תוכל לנחש מה מראה לנו ראי ינפתא?"

הארי הניד בראשו בשלילה.

"תן לי להסביר. האדם המאושר ביותר בעולם יוכל להשתמש

בראי ינפתא כמו ראי רגיל, כלומר, הוא יסתכל לתוכו ויראה את

עצמו בדיוק כשם שהוא. זה עוזר לך?"

הארי הירהר. ואז הוא אמר באיטיות, "הוא מראה לנו את מה

שאנחנו רוצים... את כל מה שאנחנו רוצים..."

"כן ולא," אמר דִּמְבֶּלְדוֹר בשקט. "הוא מראה לנו אך ורק את

משאלת ליבנו היקרה, הנואשת ביותר. אתה, שמעולם לא הפרת את

בני משפחתך, רואה את עצמך מוקף בהם. רונאלד וויזלי, שתמיד

חי בצל אחיו הגדולים, רואה את עצמו עומד לבד, הטוב מביניהם. אבל הראי הזה אינו מעניק לנו ידע ולא אמת. אנשים רעבו למוות מולו, משום שהוקסמו ממראה עיניהם, או שאיבדו את שפיות דעתם, מפני שלא ידעו אם הדבר שהם רואים קיים באמת או אפילו אם אפשר שייתקיים.

"הראי יועבר למקום חדש מחר, הארי, ואני מבקש ממך שלא תלך לחפש אותו שוב. אם אי-פעם תיתקל בו שוב בכל זאת, הפעם הזאת כבר תהיה מוכן לזה. לא טוב לשקוע בחלומות ולשכוח לחיות. זכור את זה. ועכשיו, למה שלא תתכסה חזרה בגלימה המופלאה שלך ותחזור למיטה?"

הארי נעמד.

"אדוני – פרופסור דמפלדור, אני יכול לשאול אותך שאלה?"

"נראה שכן – הרגע עשית זאת," חייך דמפלדור, "אבל אני מסכים שתשאל אותי עוד שאלה אחת נוספת."

"מה אתה רואה כשאתה מסתכל בראי?"

"אני? אני רואה את עצמי מחזיק זוג גרבי צמר עבים."

הארי בהה בו.

"אף פעם אין לי מספיק גרביים," אמר דמפלדור. "עוד חג מולד בא והלך, ואני לא קיבלתי זוג אחד לרפואה. אנשים מתעקשים לתת לי רק ספרים."

רק אחרי שכבר חזר למיטתו עלה על דעתו של הארי, שאולי הפרופסור דמפלדור לא אמר לו את כל האמת – אבל למען ההגינות, הוא חשב לעצמו כשהוא מוריד את סקאפְּרָס מהכרית שלו, זאת היתה שאלה מאוד אישית.

ניקולס פלאמל

דִּמְפֶּלְדֹּר הצליח לשכנע את הארי לא לחפש יותר את ראי ינפתא, ובכל הימים שנותרו מחופֶּשֶׁת חג המולד גלימת ההיעלמות שכבה לה מקופלת בְּקֶרְקֶעִית הארגז שלו. הארי הצטער שלא היה יכול לשכוח באותה קלות את מה שראה בראי, אבל זה רדף אותו. הוא התחיל לחלום חלומות-בלהה. שוב ושוב הוא חלם שהוריו נעלמים בְּהִבְזָק של אור ירוק, בשעה שקול צורמני פורץ בצווחת צחוק.

"אתה רואה, דִּמְפֶּלְדֹּר צדק. הראי באמת מסוגל להוציא אותך מדעתך," אמר רון כשהארי סיפר לו על החלומות.

הַרְמִיוֹנִי, שחזרה לבית-הספר יום לפני תחילת הלימודים, ראתה את הדברים אחרת. היא נקרעה בין זעזוע מהמחשבה שהארי יצא מהמיטה באמצע הלילה ושוטט במסדרונות שלושה לילות ברציפות ("אילו פִּילֶץ' היה תופס אותך!") לאכזבה מזה שהוא לא הצליח לגלות מי זה ניקולס פֶּלְאָמֶל.

הם כמעט התייאשו מלחפש את פֶּלְאָמֶל בספרי הספרייה, למרות שהארי היה משוכנע שקרא את השם באיזשהו מקום. אחרי שהלימודים חזרו למסלולם הם חזרו לחטט בספרים בזמן ההפסקות שלהם, מקדישים עשר דקות לכל ספר. להארי היה עוד פחות זמן פנוי משני האחרים, בגלל שגם אימוני הַקְּוִידִיץ' התחילו שוב.

ווד העביד את הקבוצה עוד יותר קשה מקודם. אפילו הגשם התמידי שהחליף את השלג לא הצליח להעיב על מצב־רוחו.

התאומים התלוננו שווד הפך להיות פנאט, אבל הארי היה לצידו של ווד. אם הם ינצחו במשחק הבא שלהם נגד הַפְּלֶפֶאף, הם ישיגו את סְלִית'רִין באליפות הבתים בפעם הראשונה בשבע שנים. ומלבד רצונו לנצח, הארי מצא שיש לו פחות חלומות רעים כשהוא עיף מהאימונים.

ואז, במהלך אימון רטוב ובוצי במיוחד, ווד העביר לקבוצה חדשות לא טובות. ברגע זה נאלץ לנזוף קשות בזוג התאומים, שכל הזמן השתוללו והעמידו פנים שהם עומדים ליפול מהמטאטאים שלהם.

"אתם מוכנים להפסיק עם זה?! " הוא צעק. "זה בדיוק סוג הדברים שיגרום לנו להפסיד במשחק! סְנִיפ שופט הפעם, והוא ינצל כל תירוץ להוריד נקודות מְגֵרִיפִינְדוֹר!"

לשמע הדברים האלה ג'ורג' וויזלי באמת נפל מהמטאטא שלו. "סְנִיפ שופט את המשחק?" הוא השתנק בפה מלא בוץ. "ממתי הוא שופט משחקי קווידיץ'? הוא לא יהיה הוגן איתנו אם אנחנו עומדים להביס את סלית'רין."

שאר הקבוצה נחתה ליד ג'ורג' כדי להצטרף לתלונתו. הכול טוב ויפה, חשב הארי, אבל לו היתה סיבה נוספת לא לרצות שסְנִיפ יהיה קרוב אליו בזמן שהוא משחק קווידיץ'...

שאר הקבוצה נשארה אחרי המשחק כהרגלה כדי לפטפט, אבל הארי חזר ישר למועדון בְּגֵרִיפִינְדוֹר, שם הוא מצא את רון וְהֶרְמִיּוֹנִי משחקים שחמט. שחמט היה המשחק היחידי שבו הֶרְמִיּוֹנִי הפסידה בדרך-כלל, והארי ורון חשבו שזה טוב בשבילה.

"רגע אחד, אל תדבר," אמר רון כשהארי התיישב לצידו. "אני צריך להִתְר... " הוא שם לב למבט על פניו של הארי. "מה קרה לך? אתה נראה נורא."

בשקט, כדי שאיש לא יוכל לשמוע, הארי סיפר לשני האחרים

על רצונו הפתאומי, החשוד, של סנייף להיות שופט במשחק הקווידיץ'.

"אל תשחק," אמרה הרמיוני מייד.

"תגיד שאתה לא מרגיש טוב," אמר רון.

"תעמיד פנים שנשברה לך הרגל," הציעה הרמיוני.

"תשבור את הרגל באמת," אמר רון.

"אני לא יכול לעשות את זה," אמר הארי. "אין מחפש רזרבי.

אם אני אפרוש, גריפינדור לא תוכל לשחק בכלל."

באותו הרגע נוויל נפל לתוך חדר-המועדון. איך הוא הצליח לעבור בחור שבתמונה – זאת היתה תעלומה, כי הרגליים שלו הודבקו זו לזו במה שכולם זיהו מייד בתור קללת הרגליים הנעולות. הוא בטח נאלץ לקפוץ כמו קנגורו כל הדרך למגדל גריפינדור.

כולם פרצו בצחוק רם מלבד הרמיוני, שזינקה מהמקום ודיקלמה את הלחש הנגדי. רגליו של נוויל השתחררו מייד והוא נעמד, משקשק כולו.

"מה קרה לך?" שאלה אותו הרמיוני, כשהיא מובילה אותו לשבת לצד הארי ורון.

"מאלפוי," אמר נוויל, שעוד לא נרגע. "פגשתי אותו מחוץ לספרייה, והוא אמר שהוא בדיוק מחפש מישהו להתאמן עליו." "לך לפרופסור מקגונגל!" דחקה בו הרמיוני. "דווח עליו!" נוויל ניענע את ראשו מצד לצד.

"אני לא רוצה עוד בעיות," הוא מילמל.

"אתה חייב להתנגד לו, נוויל!" אמר רון. "הוא רגיל לרמוס אנשים, אבל זו לא סיבה להשתטח על הארץ לפניו ולהקל עליו." "אין צורך לומר לי שאני לא מספיק אמיץ בשביל להיות בגריפינדור. מאלפוי כבר עשה את זה," פלט נוויל.

הארי מישש בכיס החלוק שלו ושלף צפרדע שוקולד – האחרון מהחבילה שהֶרְמִיוֹנִי נתנה לו בחג המולד. הוא נתן אותו לְנוּוִיל, שנראה כאילו הוא עומד לפרוץ בבכי.

“אתה שווה פי שתיים-עשרה ממאלְפּוֹי,” אמר הארי. “מצנפת המיון הרי בחרה אותך לגְרִיפִינְדוֹר, נכון? ואיפה מאלְפּוֹי? בסליִתְרִין המסריחה.”

שפתיו של נוויל יצרו חיוך קלוש, והוא הוריד את העטיפה מהצפרדע.

“תודה, הארי... אני חושב שאלך לישון... רוצה את הקלף? אתה אוסף אותם, לא?”

בזמן שנוויל התרחק, הארי הביט בקלף של הקוסם המפורסם. “שוב דִמְפְּלִדוֹר,” הוא אמר, “כמו בקלף הראשון ש-” הוא פלט קריאת הפתעה, ובהה בגב הקלף. ואז הוא הביט שוב לעבר רון והֶרְמִיוֹנִי.

“מצאתי אותו!” הוא לחש. “מצאתי את פְּלאַמֶּל! אמרתי לכם שקראתי את השם הזה פעם בעבר, כי קראתי אותו ברכבת בדרך לכאן – תקשיבו: דִמְפְּלִדוֹר מפורסם במיוחד בזכות הבסת הקוסם הרשע גְרִינְדֶלוֹלְד ב־1945, גילוי שְנִים-עשר השימושים של דם דרקון, ועבודתו בתחום האלכימיה עם כֶן-זוגו לעבודה, נִיקוֹלַס פְּלאַמֶּל!”

הֶרְמִיוֹנִי קפצה על רגליה. היא לא הפגינה התרגשות כזו מאז שהם קיבלו את הציונים על משימת שיעורי-הבית הראשונה שלהם. “תישארו כאן!” היא אמרה ורצה במדרגות אל חדרי-השינה של הבנות. הארי ורון בקושי הספיקו להחליף ביניהם מבטים משתאים לפני שהיא חזרה בריצה, חובקת בזרועותיה ספר ישן ענק.

“אף פעם לא חשבתי לחפש כאן!” היא לחשה בהתרגשות. “הוצאתי את זה מהספרייה לפני כמה שבועות בשביל שיהיה לי משהו קליל לקרוא.”

"קליל?" אמר רון, אבל הֶרְמִיוֹנִי אמרה לו לשתוק בזמן שהיא מחפשת משהו בספר. והיא החלה לדפדף בטירוף בין הדפים, ממלמלת לעצמה.

לבסוף מצאה את מה שחיפשה.

"ידעתי! ידעתי!"

"מותר לנו כבר לדבר?" אמר רון בכעס. הֶרְמִיוֹנִי התעלמה ממנו.

"ניקולס פֶּלאמֶל," היא לחשה בדרמטיות, "הוא היחידי בהיסטוריה המתועדת שהצליח ליצור את אבן החכמים!"
הדברים האלה לא עוררו את התגובה שלה היא ציפתה.
"את מה?" שאלו הארי ורון.

"נו באמת, אתם אף פעם לא קוראים ספרים? תסתכלו – תקראו את מה שכתוב כאן."

היא הושיטה לעברם את הספר, והארי ורון קראו:

מדע האלכימיה העתיק עוסק בניסיון לייצר את אבן החכמים, חומר אגדי בעל יכולות-פלא מדהימות. האבן מסוגלת להפוך כל מתכת לזהב טהור. כמו־כן היא מפרישה את סם החיים, שמסוגל להפוך את מי ששותה אותו לבן־אלמוות.
ידיעות רבות הופצו על אבן החכמים במהלך ההיסטוריה, אבל האבן היחידה שקיימת כיום שייכת למר ניקולס פֶּלאמֶל, האלכימאי וחובב האופרה הנודע. מר פֶּלאמֶל, שחגג בשנה שעברה יום־הולדת 665, נהנה מחיים שקטים בִּדְבֹון עם אשתו פֶּרְנֶל (658).

"אתם רואים?" אמרה הֶרְמִיוֹנִי כשרון והארי סיימו לקרוא. "הכלב בטח שומר על אבן החכמים של פֶּלאמֶל! בטח הוא ביקש מִדְמָבְלְדוֹר לשמור עליה בשבילו, כי הם חברים, והוא ידע שמישהו מנסה לקחת אותה, ולכן הוא רצה שיוציאו את האבן מגרינגוֹטְס!"
"אבן שמייצרת זהב ומונעת ממך למות לעולם!" אמר הארי.

"לא פלא שסנייפ מעוניין בה! כל אחד היה רוצה אותה."

"ולא פלא שלא הצלחנו למצוא את פלאמל בספר פיתוחים מודרניים בקוסמות," אמר רון. "הוא לא בדיוק מודרני אם הוא בן 665, נכון?"

למחרת בבוקר, בשיעור התגוננות נגד כוחות האופל, בזמן שהעתיקו למחברת שיטות שונות לטיפול בנשיכות של אדם־זאב, הארי ורון המשיכו לשוחח על מה שהם היו עושים עם אבן חכמים לו היתה בידיהם. רק כשרון אמר שהוא היה קונה קבוצת קווידיץ' משלו, הארי נזכר במשחק הקרוב, ובסנייפ.

"אני אשחק," הוא הודיע לרון ולהרמיוני, "כי אחרת כל הסליטרנים יחשבו שאני פחדן מכדי להתמודד עם סנייפ. אני אראה להם... אם אנחנו נזכה, זה ממש ימחק להם את החיוך מהפרצוף."

"כל עוד לא נצטרך לגרד אותך מהמגרש עם שפכטל," אמרה הרמיוני.

ואולם ככל שהתקרב מועד המשחק, הארי נעשה עצבני יותר ויותר, למרות מה שאמר לרון ולהרמיוני. גם שאר הקבוצה לא היתה רגועה במיוחד. היה נפלא לחשוב על האפשרות להביס את סליטרין באליפות הבתים. זה לא קרה כבר כמעט שבע שנים, אבל האם זה יתאפשר להם עם שופט משוחד כל־כך?

הארי לא ידע אם הוא רק מדמיין את זה או לא, אבל נראה היה לו שהוא נתקל בסנייפ בכל מקום שאליו הוא הולך. לפעמים הוא אפילו שאל את עצמו אם סנייפ עוקב אחריו. שיעורי השיקויים הפכו למעין עינוי שבועי – עד כדי כך סנייפ התנכל להארי. האם ייתכן שסנייפ יודע שהם גילו את הקשר לאבן החכמים? הארי לא

ראה באיזו דרך זה יכול היה להתברר לו – אבל לפעמים היתה לו הרגשה מפחידה שסנייפ מסוגל לקרוא מחשבות.

למחרת בצהריים, כשהם איחלו לו הצלחה מחוץ לחדרי־ההלכה, הארי ידע שרון והרמיוני שואלים את עצמם אם זאת הפעם האחרונה שהם יזכו לראות אותו בחיים. הידיעה הזאת לא היתה מנחמת במיוחד. הארי כמעט שלא שמע מלה משיחת העידוד של ווד, בשעה שלבש את מדי הקווידיץ' שלו ולקח לידו את הנימבוס 2000.

בינתיים רון והרמיוני הצליחו למצוא מקום במושבים ליד נוויל, שלא הבין מדוע הם נראים כל־כך רציניים ומודאגים, ומדוע שניהם הביאו את השרביטים שלהם איתם למשחק. הארי לא ידע שרון והרמיוני התאמנו בחשאי על קללת הרגליים הנעולות. את הרעיון הם קיבלו לאחר שמאלפוי הפעיל אותה נגד נוויל, והם היו מוכנים להשתמש בה נגד סנייפ, אם הוא יראה סימנים של ניסיון לפגוע בהארי.

"ועכשיו אל תשכח, אומרים לוקמוטור מורטיס," מילמלה הרמיוני בשעה שרון החביא את השרביט שלו בתוך שרוולו. "אני יודע," התעצבן רון. "אל תהיי נודניקית."

בחדר־ההלכה ווד לקח את הארי הצידה. "אני לא רוצה להלחין אותך, פוטר, אבל אם אי־פעם היינו זקוקים ללכידה מהירה של הסניץ' זה עכשיו. סיים את המשחק לפני שסנייפ יוכל להראות עדיפות להפּלֶפּאף."

"כל בית־הספר נמצא שם!" אמר פּרְד וויזלי, מציץ מבעד לדלת. "אפילו – וואו – דֶמְפֶלְדוֹר בא לראות!" ליבו של הארי עשה סאלטה.

"דֶמְפֶלְדוֹר?" הוא אמר ורץ אל הדלת לוודא שזה נכון. פּרְד אכן

צדק. אי-אפשר היה לטעות בזקן הכסוף שלו.

הארי רצה לצחוק בקול רם מרוב הקלה. הכול בסדר. פשוט אין סיכוי שסנייפ יעז לנסות לפגוע בו כל עוד דִּמְבִּלְדוֹר צופה.

אולי משום כך סנייפ נראה כעוס כל-כך כשהקבוצות יצאו אל המגרש, דבר שגם רון שם לב אליו.

"אף פעם לא ראיתי מבט כל-כך מרושע על פניו של סנייפ," הוא אמר להֶרְמִיוֹנִי. "תסתכלי – הם יצאו לדרך. אֵיָה!"

מישהו דקר את רון בעורף. זה היה מאלפוי.

"אה, סליחה וויזלי, לא ראיתי שאתה שם."

מאלפוי חיך חיוך גדול לקראב וגויל.

"מעניין כמה זמן פוטר יצליח להישאר על המטאטא שלו הפעם. רוצים לשים על זה כסף? מה איתך, וויזלי?"

רון לא ענה; סנייפ הרגע זיכה את הֶפְלֶפֶאף בכדור עונשין, בגלל שג'ורג' וויזלי כיוון לעברו מרביצן. מבטה של הֶרְמִיוֹנִי, שישבה עם כל האצבעות שלה מוחזקות, היה נעוץ אך ורק בהארי, שחג מעל למשחק כמו נץ, מחפש את הסנייף.

"יודעים איך בחרו את השחקנים לקבוצה של גריפינדור, לדעתי?" אמר מאלפוי בקול רם כמה דקות מאוחר יותר, כשסנייפ זיכה את הֶפְלֶפֶאף בכדור-עונשין נוסף בלי שום סיבה נראית לעין. "זה כל האנשים שמרחמים עליהם. לדוגמה, הנה פוטר, שאין לו הורים, והנה האחים וויזלי, שאין להם כסף – גם אותך היו צריכים לשים בקבוצה, לוֹנְגְבוֹטוֹם, כי אין לך שכל."

נוויל האדים כמו סלק, אבל הסתובב במושבו כדי להביט למאלפוי בעיניים.

"אני שווה פי שתיים-עשרה ממך, מאלפוי," הוא גימגם.

מאלפוי, קראב וגויל צווחו מרוב צחוק, אבל רון, שעדיין לא העז להסיט את מבטו מהמשחק, אמר: "תראה להם מה זה, נוויל."

"לונגבוטום, לו שכל היה זהב, אתה היית עני יותר מוויזלי, וזה לא הולך ברגל."

עצביו של רון כבר היו מתוחים עד הסף מרוב דאגה לשלומו של הארי.

"אני מזהיר אותך, מאלפוי – עוד מלה אחת –"

"רון!" אמרה הרמיוני לפתע, "הארי –!"

"מה? איפה?"

הארי נסק פתאום בצלילה מפוארת, שמשכה קריאות התפעלות ועידוד מהקהל. הרמיוני נעמדה, אצבעותיה המשולבות בפיה, והארי טס לכיוון הקרקע כמו חץ מקשת.

"יש לך מזל, וויזלי, כנראה שפוטר מצא בשבילך מטבע על האדמה!"

רון התעצבן, ולפני שמאלפוי התעשת רון היה עליו, מנסה להוריד אותו בהיאבקות אל הקרקע. נוויל היסס לרגע, ואז טיפס מעל לגב המושב כדי לעזור לרון.

"קדימה, הארי!" צרחה הרמיוני, מזנקת על המושב שלה כדי לראות איך הארי טס ישר לעברו של סנייפ – היא אפילו לא שמה לב אל מאלפוי ואל רון שהתגלגלו מתחת למושב שלה, ולא לחבטות וליבבות שפרצו מתוך מערכולת האגרופים שהיתה נוויל, קראב וגויל.

למעלה באוויר סנייפ סובב את המטאטא שלו בדיוק בזמן כדי לראות משהו אדום שחלף לידו כהרף-עין, במרחק סנטימטרים ספורים ממנו – עוד שנייה והארי עלה שוב מתוך הצלילה, זרועו מורמת בגאון והסנייף' לכוד בידו.

שורות הצופים פרצו בתשואות; שיא כזה עוד לא נראה. אף אחד לא הצליח לחשוב על משחק שבו הסנייף' נלכד במהירות כזו. "רון! רון! איפה אתה? המשחק נגמר! הארי ניצח! ניצחנו!"

גְּרִיפִּינְדוֹר בראש הטבלה!" צרחה הָרְמִיוֹנִי, מקפצת מעלה ומטה במושבה ומחבקת את פֶּאֶרְבֵּאטִי פֶּאֶטִיל מהמושב לפניה.

הארי קפץ מהמטאטא שלו כפסע מן הקרקע. הוא לא האמין. הוא עשה את זה – המשחק נגמר; אחרי שנמשך חמש דקות בקושי. בעוד הגְּרִיפִּינְדוֹרִים פורצים לתוך המגרש הוא ראה את סְנִיִּיפ נוחת בקרבת מקום, חיוור והדוק-שפתיים – ואז הרגיש הארי יד על כתפו והרים מבטו אל פניו המחייכים של דֶּמְפֶּלְדוֹר.

"יפה מאוד," אמר דֶּמְפֶּלְדוֹר בשקט, כדי שרק הארי יוכל לשמוע. "טוב לראות שלא שקעת במרה שחורה סביב הראי ההוא... אתה מעסיק את עצמך... מצוין..."

סְנִיִּיפ ירק על הקרקע במרירות.

כעבור זמן-מה יצא הארי מחדר-ההלכשה לבדו, כדי להחזיר את הנימבוס 2000 לצריף המטאטאים. מעולם לא הרגיש מאושר יותר. הפעם באמת עשה משהו ששווה להתגאות בו – אף אחד כבר לא יוכל להגיד שרק השם שלו מפורסם. ריחו של אוויר הערב מעולם לא היה מתוק כל-כך באפו. הוא חצה את הדשא הלח, מִשְׁחֹזֵר בדמיונו את השעה האחרונה, שהיתה כולה תמונת אושר מטושטשת; גְּרִיפִּינְדוֹרִים רצים להרים אותו על כתפיהם; רון והָרְמִיוֹנִי במרחק, קופצים מעלה מטה, רון צועק אליו למרות אפו המדמם.

הארי הגיע לצריף. הוא נשען על דלת העץ והביט לעבר הוֹגְוֹרְטֵס עם חלונותיו הזוהרים בְּאוֹדֵם השמש השוקעת. גְּרִיפִּינְדוֹר בראש הטבלה. הוא עשה את זה, הוא הראה לסְנִיִּיפ...

ואם מדברים על סְנִיִּיפ...

דמות עטופה בֶּרֶדס ירדה בזריזות במורד המדרגות של הטירה. תוך ניסיון ברור לא להיראות, היא חמקה במהירות גדולה לכיוון

היער האסור. נצחוננו של הארי נמוג ממחשבותיו כשצפה בה. הוא זיהה את הליכתה של הדמות כמשֶׁחֶרֶת לטרף. סְנִיִּיפּ – נמלט ליער בשעה שכל האחרים יושבים לארוחת הערב שלהם. מה קורה פה? הארי קפץ על הנימְבוֹס 2000 שלו והמריא. מרחף בדממה מעל לטירה, הוא ראה את סְנִיִּיפּ נכנס אל תוך היער בריצה. הוא המשיך בעקבותיו.

העצים היו כל־כך סבוכים, עד כי הוא לא היה יכול לראות לאן סְנִיִּיפּ הולך. הוא חג במעגלים, דואה מטה־מטה, נוגע בקצה אמיִרי העצים – עד ששמע קולות. הוא החליק לכיוון הקולות ונחת בדממה בצמרת עץ אשוח גדול.

הוא טיפס בזהירות לאורך אחד הענפים, אווזו חזק במטאטא שלו, מנסה לראות מבעד לעלים.

מתחתיו, בקרחת־יער חשוכה, עמד סְנִיִּיפּ, אבל הוא לא היה לבדו. גם קוֹוִירֵל היה שם. הארי לא הצליח להבחין בַּמבט על הפנים שלו, אבל הוא גימגם יותר מְתִמִיד. הארי התאמץ להאזין לשיחתם.

"... ל־לא יודע למה רצית ל־להיפגש כאן מכל המקומות, סוֹוֶרוֹס..."

"אה, חשבתי שעדיף לשמור על זה בסוד," אמר סְנִיִּיפּ, "אחרי הכול, התלמידים לא אמורים לדעת על אבן החכמים."
הארי נשען קדימה. קוֹוִירֵל מילמל משהו. סְנִיִּיפּ קָטַע את דבריו.
"כבר גילית את הדרך לעקוף את החיה המפלצתית הזאת של האגְרִיד?"

"א־א־אבל סוֹוֶרוֹס, אני –"

"לא רוצה אותי בתור אויב, קוֹוִירֵל," אמר סְנִיִּיפּ, פוסע צעד אחד לקראתו.

"א־א־אני לא יודע למה אתה –"

"אתה יודע בדיוק למה אני מתכוון."

ינשוף קרא בקול והארי כמעט נפל מתוך העץ. הוא התייצב בדיוק בזמן לשמוע את סנייפ אומר, "ההוקוס פוקוס הקטן שלך. אני מחכה לשמוע."

"א-אבל אני ל-ל-לא –"

"טוב מאוד," חתך אותו סנייפ. "ננהל עוד שיחה קטנה בקרוב, אחרי שיהיה לך זמן לחשוב על הדברים ולהחליט היכן הנאמנויות שלך."

הוא כיסה את ראשו בברדס ויצא מתוך קרחת־היער. כבר היה כמעט חושך, אבל הארי עדיין היה יכול להבחין בקווי־רל, עומד קפוא כמו מאובן מרוב פחד.

"הארי, איפה היית?" צייצה הרמיוני.

"ניצחנו! ניצחנו! ניצחנו!" צעק רון, טופח בעוצמה על גבו של הארי. "ואני עשיתי למאלפוי פנס בעין, ונוויל ניסה להוריד את קראב ואת גויל בכוחות עצמו! הוא עדיין לא חזר להכרה, אבל גברת פומפרי אומרת שהוא יהיה בסדר – לא סתם הראינו לסלי־טֶרִין, הראינו לסלי־טֶרִין! כולם מחכים לך במועדון, עושים מסיבה, פֶּרְדֵּ וּג'ורג' הרימו קצת עוגות וכאלה מהמטבחיים."

"תעזבו את זה עכשיו," אמר הארי, חסר־נשימה. "בואו נמצא חדר ריק, חכו עד שתשמעו מה שיש לי לספר לכם..."

הוא וידא שפיבס לא מתחבא בפנים לפני שטרק את הדלת אחריו, וסיפר להם על מה שראה ושמע.

"אז צדקנו, באמת מדובר באבן החכמים, וסנייפ מנסה להכריח את קווי־רל לעזור לו להשיג אותה. הוא שאל אם הוא יודע דרך לעקוף את פֶּלא־פִי – והוא אמר משהו על ה'הוקוס פוקוס' של קווי־רל – אני משער שיש דברים נוספים שמגינים על האבן מלבד

פְּלאפִי. טונות של כשפים, מן הסתם. ובטח קוֹוִירל עשה קצת
קסמים נגד כוחות האופל שסִנִּיפ צריך לדעת לפרוץ –
"כלומר שהאבן בטוחה רק כל עוד קוֹוִירל מתנגד לסִנִּיפ?"
שאלה הֶרְמִיוֹנִי בבהלה.
"עד יום שלישי היא כבר תיעלם," אמר רון.

נורברט הנורווגי הנקוד

אך נראה שקוויירל היה אמיץ יותר משהם שיערו. אומנם בשבועות הבאים נראָה שהוא מצטמק ומחוויר עוד ועוד, אך לא נראה שהוא נשבר לגמרי.

בכל פעם שהם עברו ליד המסדרון בקומה השלישית, הארי, רון והֶרְמִיוֹנִי היו מצמידים את אוזניהם אל הדלת כדי לוודא שפֶּלאַפִּי עדיין נוהם שם בפנים. סֵנִיפּ הסתובב כרגיל במרה שחורה, מה שללא ספק העיד על כך שהאבן עדיין בטוחה. בכל פעם שהארי חלף על פני קוויירל הוא טרח להראות לו חיוך מעוֹדֵד, ורון התחיל לנזוף באנשים שלעגו לגמגום של קוויירל.

רק הֶרְמִיוֹנִי היתה עסוקה בדברים אחרים מלבד אבן החכמים. היא התחילה לתכנן את שעות הלימוד למבחנים, והדגישה בצבע את כל סיכומי השיעורים שלה. כל זה לא היה מפריע להארי ולרון, אלמלא היא נידנדה להם לעשות כמוה.

”הֶרְמִיוֹנִי, יש עוד המון זמן עד הבחינות.”

”עשרה שבועות,” נזפה בו הֶרְמִיוֹנִי. ”זה לא המון זמן, זה כמו שנייה בשביל ניקולס פֶּלאַמֶל.”

”אבל אנחנו לא בני שש־מאות,” הזכיר לה רון. ”חורן מזה,

בשביל מה בכלל את צריכה להתכונן, את כבר יודעת הכול.”

”בשביל מה אני צריכה להתכונן? השתגעת? אתה לא קולט שאנחנו חייבים לעבור את המבחנים האלה כדי לעלות לשנה השנייה? הם מאוד חשובים. הייתי צריכה להתחיל להתכונן לפני

חודש, אני לא מבינה מה עבר עלי..."

לרוע מזלם, המורים ככל הנראה חשבו כמו הֶרְמִיוֹנִי. הם העמיסו עליהם כמויות כאלו של שיעורי־בית, שחופשת חג הפסחא היתה הרבה פחות מהנה מחופשת חג המולד. היה קשה להתרכז כשהֶרְמִיוֹנִי כל הזמן דיקלמה את שניים־עשר השימושים של דם דרקונים, או התאמנה על תנועות שרביט. גונחים ומפקקים, הארי ורון בילו את מרבית זמנם הפנוי איתה בספרייה, מנסים לסיים את כל המטלות הנוספות.

"אני אף פעם לא אזכור את כל זה," התפרץ רון אחר־צהריים אחד, משליך את נוצתו אל הריצפה ומביט בשקיקה מבעד לִחְלוֹן הספרייה. זה היה היום היפה הראשון זה חודשים. לשמים היה צבע כחול, צלול כמו פרחי זְכְרִינִי, ובאוויר שִׁרְרָה הרגשה של קִיץ מתקרב.

הארי, שבדיוק חיפש את הערך "ירוקת החמור" בספר אלף עשבים ופטריות קסומים, לא הרים את ראשו עד ששמע את רון אומר: "האָגְרִיד! מה אתה עושה בספרייה?"

האָגְרִיד התקרב, גורר רגליים ומסתיר משהו מאחורי גבו. הוא נראה מאוד לא בַּמְקוֹם במעיל הפרווה הגדול שלו.

"סתם אני מסתכל," הוא אמר בטון מתחמק שמייד עורר בהם עניין. "ואתם מה אתם עושים כאן?" לפתע הוא נראה חשדן ביותר. "אתם עוד ממשיכים לחפש את נִיקוֹלַס פְּלֶאמֶל ההוא?"

"אה, לא, כבר מזמן גילינו מי זה," התרברב רון, "ואנחנו יודעים גם על מה הכלב שומר, זו אבן החכ..."

"ששש!" אמר האָגְרִיד, מביט סְבִיב בחשדנות כדי לראות אם מישהו מקשיב. "אתה אל תצעק את זה ככה, מה קרה לך?!"

"למען האמת, יש כמה דברים שרצינו לשאול אותך," אמר הארי, "בקשר למה שמִגֵּן על האבן מלבד פְּלֶאמֶי –"

"ששש!" אמר האגריד שוב. "תשמעו – אתם בואו לבקר אותי יותר מאוחר. לא שאני מבטיח לספר לכם משהו, אבל אתם אל תקשקשו על זה כאן. תלמידים הם לא אמורים לדעת. הם יחשבו שאני סיפרתי לכם –"

"אז להתראות," אמר הארי.

האגריד התרחק בצעדים איטיים.

"מה הוא החביא מאחורי הגב שלו?" שאלה הרמיוני, מהורהרת.

"את חושבת שזה היה קשור לאבן?"

"אני הולך לבדוק באיזה מדור הוא היה," אמר רון, שכבר נמאס לו לעבוד. הוא חזר תוך דקה עם ערימה של ספרים בזרועותיו, והנחית אותם על השולחן.

"דרקונים!" הוא לחש. "האגריד חיפש חומר עיון על דרקונים! תסתכלו על הספרים האלה: מגדיר לדרקוני בריטניה ואירלנד; מהביצה ועד לאש-התופת, מדריך למגדלי דרקונים.

"האגריד תמיד רצה דרקון, הוא סיפר לי את זה בפעם הראשונה שפגשתי אותו," אמר הארי.

"אבל זה נגד החוקים שלנו," אמר רון. "גידול דרקונים הוצא מהחוק על-ידי אמנת הקוסמים משנת 1709, כולם יודעים את זה. קשה למנוע ממוגלגים לשים לב אלינו אם אנחנו מגדלים דרקונים בחצר האחורית – וחורן מזה, אי-אפשר לאלף דרקונים, זה מסוכן. אתה צריך לראות איזה כוויות צ'ארלי קיבל מדרקוני-בר ברומניה." "אבל בבריטניה אין דרקוני-בר – נכון?"

"כמובן שיש," אמר רון. "הדרקון הוולשי הירוק הנפוץ, והדרקון השחור ההיברידי. משרד הקסמים מתקשה מאוד להשתיק את השמועות לגביהם, זה בטוח. אנחנו כל הזמן נאלצים לכשף את המוגלגים שראו אותם, כדי שישכחו מזה."

"אז מה בדיוק האגריד חושב שהוא עושה?" אמרה הרמיוני.

כעבור שעה, כשהם דפקו על הדלת של שומר הקרקעות, הם התפלאו לראות שכל הווילונות בבקתה מוסתים. האגריד קרא "מי שם?" לפני שהכניס אותם, ואז הוא מיהר לסגור את הדלת אחריהם.

בפנים שרר חום מחניק. למרות שהיה יום חמים למדי, אש גדולה בערה באח. האגריד הכין להם תה והציע להם כריכי סמור, שלהם סירבו בנימוס.

"טוב - אז אתם רציתם לשאול אותי משהו?"

"כן," אמר הארי. לא היה טעם להתפתל בדיבורים. "תהינו אם תוכל לומר לנו מה עוד שומר על אבן החכמים מלבד פֶּלאפִי." האגריד הפנה אליו מבט זועף.

"ברור שלא," אמר. "אֶלֶף, כי אני בעצמי לא יודע. בֵּית, אתם כבר יודעים יותר מדי, אז לא הייתי אני מספר לכם גם אם אני ידעתי. האבן הזאת היא נמצאת כאן מסיבה טובה. כמעט גנבו אותה מְגֵרִינְגוּטְס - בטח אתם גם את זה הצלחתם לנחש? אבל באמת שאני לא מבין איך אתם בכלל יודעים על פֶּלאפִי."

"נו, האגריד, אל תהיה כזה. אולי אתה לא רוצה להגיד לנו, אבל אתה בטוח יודע, כי אתה יודע על כל מה שקורה כאן," אמרה הֶרְמִיוֹנִי בטון חם, מחניף. זקנו של האגריד רטט, והם ידעו שהוא מחיך. "האמת שרק תהינו מי הציב את השמירה," המשיכה הֶרְמִיוֹנִי. "תהינו במי עוד דֶּמְפֶּלְדוֹר נתן אמון כזה, מלבדך."

חזהו של האגריד התרחב לשמע המילים האלו. הארי ורון חייכו לעבר הֶרְמִיוֹנִי חיוך רחב.

"טוב, אני מניח שאת זה אפשר לספר לכם... בואו נראה... הוא קיבל את פֶּלאפִי ממני... ואז כמה מהמורים הם עשו קסמים... פרופסור סְפֶּראוט - פרופסור פֶּלִיטִיק - פרופסור מְקֶגוֹנְגֶּל - "הוא מנה אותם על אצבעותיו. "פרופסור קוויֶרל - ודֶמְפֶּלְדוֹר כבודו

עצמו, ברור. רק רגע, אני שכחתי משהו. אה, כן, פרופסור סנייפ. "
סנייפ?"

"כן – אתם לא ממשיכים יותר בעניין הזה? סנייפ הוא עזר
להגן על האבן, הוא לא עומד לגנוב אותה."

הארי ידע שאותה מחשבה עוברת בראשם של רון וְהֶרְמִיּוֹנִי כמו
בראשו: אם סנייפ היה חבר בצוות שהציב את ההגנות על האבן,
ודאי היה לו קל מאוד לברר איך המורים האחרים הגנו עליה. הוא
ככל הנראה כבר יודע הכול – מלבד מה טבעו של הכישוף של
קוויֶרְל, ואיך ניתן לעקוף את פֶּלאפִי.

"האגריד, נכון שאתה היחיד שיודע איך לעקוף את פֶּלאפִי?"
שאל הארי בדאגה. "ואתה לא תספר לאף אחד, נכון? אפילו לא
לאחד המורים?"

"אף נפש חיה היא לא יודעת, חוץ ממני ומדֶמְבֶּלדוֹר כבודו,"
אמר האגריד בגאווה.

"גם זה משהו, לפחות," מילמל הארי לאחרים. "האגריד, אפשר
אולי לפתוח חלון? רותח כאן."

"זה אי־אפשר, הארי. אני מצטער," אמר האגריד. הארי שם לב
שהאגריד מביט אל האש, וגם הוא הביט לשם.
"האגריד – מה זה?"

אבל הוא כבר ידע מה זה היה. בלב־ליבה של האש, מתחת
לקומקום, עמדה בִּיצָה שחורה וענקית.

"אה," אמר האגריד, משִׁחַק בעצבנות עם זקנו. "זה – אָה..."
"איפה השגת את זה, האגריד?" אמר רון, רוכן מעל האש כדי
להביט בביצה יותר מקרוב. "זה בטח עלה לך הון תועפות."

"אני זכיתי בזה," אמר האגריד. "אתמול בלילה. אני ירדתי שמה
לכפר לשתות כמה כוסיות, ואני נסחפתי למשחק קלפים עם זר
אחד. אני חושב שהוא די שמח להיפטר מזה, למען האמת."

"אבל מה תעשה איתה אחרי שהיא תבקע?" שאלה הֶרְמִיּוֹנִי.
"טוב, אני עשיתי קצת תחקיר," אמר האגריד, שולף ספר גדול מתחת לכרית שלו. "אני הוצאתי את זה שמה מהספרייה – גידול דרקונים למטרות הנאה ורווח – זה קצת ישן, אבל הכול הוא כתוב כאן. צריך לשמור את הביצה באש, בגלל שהאמהות שלהן הן נושפות עליהן, אתם מבינים, ואחרי שזה בוקע – להאכיל אותו בדלי של ברנדי מעורב עם דם תרנגולות כל חצי שעה. והנה כאן, אתם רואים – איך לזהות ביצים של דרקונים שונים – מה שיש לי כאן זה נִוְרוּוֹגִי נְקוּד. אלה הם נדירים אלה."
הוא נראה מאוד מרוצה מעצמו, אבל הֶרְמִיּוֹנִי לא היתה מרוצה כלל וכלל.

"האגריד, אתה גר בתוך בית מעץ," היא אמרה.
אבל האגריד לא הקשיב. הוא רק זימזם בהנאה, תוך שהוא מוסיף עוד קרשים למדורה.

אז עכשיו היתה להם עוד סיבה לדאגה: מה יקרה להאגריד אם מישהו יגלה שהוא מסתיר דרקון בלתי חוקי בבקתה שלו.
"מעניין איך מרגישים אנשים שיש להם חיים שלווים," נאנח רון, כשערב אחרי ערב הם התאמצו לסיים את כל שיעורי הבית הנוספים שקיבלו. הֶרְמִיּוֹנִי כבר התחילה להכין לוחות-זמנים לחזרות על החומר גם בשביל הארי ורון. זה הוציא אותם מדעתם. ואז, יום אחד, בארוחת הבוקר, הֶדוּוֹיג הביאה להארי פתק נוסף מהאגריד. הוא כתב רק שתי מילים: זה בוקע.
רון רצה לדלג על שיעור תורת הצמחים וללכת ישר לבקתה. הֶרְמִיּוֹנִי לא הסכימה בשום פנים ואופן.
"הֶרְמִיּוֹנִי, כמה פעמים בחיים שלנו תהיה לנו הזדמנות לראות דרקון בוקע מהביצה?"

"יש לנו שיעורים. אחר-כך נהיה בצרות, וזה עוד כלום לעומת מה שיקרה להאגריד כשמישהו יגלה מה הוא עושה –"
"תסתמי!" לחש הארי.

מֵאלְפֹי עמד במרחק צעדים ספורים בלבד מהם, והוא נעמד דום כדי להקשיב. כמה הוא הספיק לשמוע? הארי כלל וכלל לא אהב את המבט על פניו של מֵאלְפֹי.

רון וְהֶרְמִיוֹנִי התווכחו כל הדרך עד לשיעור בתורת הצמחים, ובסוף הֶרְמִיוֹנִי הסכימה לקפוץ לבית של האגריד עם שני האחרים בזמן הפסקת הבוקר.

עם צלצול הפעמון של הטירה פֶסוֹף השיעור, השלושה השליכו מייד את הנוצות שלהם ומיהרו לחצות את המדשאות עד לקצה היער. האגריד קידם את פניהם כשהוא סמוק ונרגש.
"הוא כמעט יצא," הוא סימן להם למהר להיכנס.

הביצה היתה מונחת על השולחן. היו בה סדקים עמוקים. משהו התנועע בפנים ורעש תקתוק משונה עלה מתוכה.
כולם התיישבו בכיסאות מסביב לשולחן והביטו בנשימה עצורה.

בבת-אחת נשמע קול חריטה והביצה נבקעה לשניים. הדרקון התינוק נפל אל השולחן. הוא לא היה בדיוק יפה; הארי חשב שהוא נראה כמו מטרייה שחורה סגורה למחצה. כנפיו הדוקרות היו ענקיות בהשוואה לגופו השחור הדקיק. היה לו חוטם עם נחיריים רחבים, בדלי קרניים ועיניים כתומות בולטות.
הוא התעטש. כמה גיצים פרחו מתוך אפו.

"נכון שהוא יפהפה?" מילמל האגריד. הוא הושיט את ידו כדי ללטף את ראשו של הדרקון. הדרקון ניסה לנשוך את האצבעות שלו, וחשף שיניים מחודדות.
"מתוק כזה, הוא דומה לאמא שלו!"

"האגריד, "שאלה הֶרְמִיוֹנִי, "כמה מהר הם גדלים?"

האגריד עמד לענות כשפתאום כל הדם התנקז מפניו – הוא קפץ על רגליו ורץ אל החלון.

"מה קרה?"

"מישהו הוא הציץ ברווח שבין הווילונות – זה אחד הילדים – הוא רץ לכיוון בית-הספר."

הארי זינק אל הדלת והציץ החוצה. אפילו ממרחק כזה היה קשה לטעות בו.

מי שראה את הדרךון היה מאלפוי.

משהו בחיוך על פניו של מאלפוי בשבוע שאחרי-כן גרם להארי, לרון ולהֶרְמִיוֹנִי לחוש מאוד לא בטוחים. הם בילו את מרבית זמנם הפנוי בתוך הבקתה המוחשכת של האגריד, מנסים להשפיע עליו שישנה את דעתו.

"תן לו ללכת," דחק הארי, "פשוט שחרר אותו."

"אני לא יכול," אמר האגריד. "הוא קטן מדי. הוא ימות."

הם הסתכלו על הדרךון. הוא צמח לפי-שלושה מאורכו בתוך שבוע בלבד. העשן נפלט מנחיריו ללא הרף. האגריד הזניח את חובותיו כשומר הקרקעות, משום שהדרךון העסיק אותו רוב הזמן. בקבוקי ברנדי ריקים ונוצות תרנגולות היו מפוזרים על כל הריצפה. "אני החלטתי לקרוא לו נֹרְפֶּרט," אמר האגריד, מביט בדרךון בעיניים מצועפות. "הוא כבר לגמרי מזהה אותי, תסתכלו. נורפֶּרט! נורפֶּרט! איפה אמא'לה?"

"הוא ירד מהפסים," מילמל רון לתוך אוזנו של הארי.

"האגריד," אמר הארי בקול רם, "אם תיתן לזה עוד שבועיים, נורפֶּרט יהיה ארוך כמו הבית שלך. ומאלפוי מסוגל ללכת אל דֶמְפֶּלדֹור בכל רגע."

האגריד נשך את שפתו.

"אני - אני יודע שאני לא אוכל לשמור אותו לתמיד, אבל אני לא יכול סתם לזרוק אותו, אני פשוט לא מסוגל."
הארי פנה פתאום אל רון.
"צ'ארלי, הוא אמר.

"גם אתה יורד מהפסים," אמר רון. "אני רון, זוכר?"
"לא - צ'ארלי - אחיך, צ'ארלי, הוא ברומניה, הוא עושה שמה מחקר על דרקונים. אנחנו יכולים לשלוח את נורפּרט אליו. צ'ארלי הוא יוכל לטפל בו ואז הוא ישחרר אותו חזרה לטבע."
"גאוני!" אמר רון. "מה דעתך על זה, האגריד?"
בסוף האגריד הסכים שישלחו ינשוף אל צ'ארלי כדי לשאול אותו.

השבוע נמתח ונמתח. ביום רביעי בערב ישבו הֶרְמִיוֹנִי והארי לבדם בחדר-המועדון, שעות רבות אחרי שכל האחרים כבר הלכו לישון. השעון שעל הקיר צילצל חצות, כשלפתע נפתח החור של התמונה. רון הופיע משומקום, כשהוא מוריד את גלימת ההיעלמות של הארי. הוא היה בבקתה של האגריד ועזר לו להאכיל את נורפּרט, שבינתיים כבר התחיל לאכול עכברושים מתים מלוא החבית.
"הוא נשך אותי!" הוא אמר, מראה להם את ידו, שהיתה עטופה במטפחת מוכתמת בדם. "עכשיו שבוע אני לא אוכל להחזיק עט-נוצה. אני אומר לכם, הדרקון הזה זאת החיה הכי גועלית שפגשתי בחיים שלי, אבל כשהאגריד מתחיל לדבר עליו אפשר לחשוב שהוא ארנבון קטן ומתוק. כשהוא נשך אותי האגריד נזף בי על זה שהבהלתי אותו, וכשהלכתי הוא בדיוק שר לו שיר-ערש."

נשמעה נקישה על זגוגית החלון.

"זאת הַדְּוִיג!" אמר רון, ממהר להכניס אותה פנימה. "היא
בטח הביאה את התשובה של צ'ארלי!"
שלושתם קירבו ראשים כדי לקרוא את הפתק.

רון היקר,
מה שלומך? תודה על המכתב – אני אשמח לקחת את הנורווגי הנקוד,
אבל לא יהיה קל להעביר אותו לכאן. אני חושב שהכי טוב יהיה לשלוח
אותו עם חברים שלי שכאים לבקר אותי בשבוע הבא.
הבעיה היא שאסור שיראו אותם מובילים דרך בלתי חוקי.
האם תוכל להעלות את הדרך לַמַּגְדל הכי גבוה של הוֹגְוֹרְטְס
בשבת בַּחצוֹת? הם יוכלו לפגוש אותך שם, ולקחת אותו כשעדיין
יש חושך.
שלח לי תשובה בהקדם האפשרי.
שלך באהבה,
צ'ארלי

הם החליפו מבטים.
"יש לנו גלימת היעלמות", אמר הארי. "זה לא צריך להיות יותר
מדי קשה – אני חושב שהגלימה מספיק גדולה בשביל לכסות
שניים מאיתנו ואת נורפֶרט."
העובדה שהשניים האחרים הסכימו איתו העידה על השבוע
הרע שעבר עליהם. הם היו מוכנים לעשות כל דבר ובלבד שיוכלו
להיפטר מנורפֶרט – וממאֶלְפּוֹי.

אבל צצה בעיה. למחרת בבוקר ידו הפצועה של רון היתה נפוחה
פִּי־שניים מגודלה הטבעי. הוא לא ידע אם בטוח ללכת עם זה
לגברת פּוֹמְפֶרי או לא – האם היא תדע לזהות נשיכה של דרקון?
אולם אחר־הצהריים כבר לא נותרה לו ברירה. הפצע קיבל גוון
ירקרק לא נעים. נראה שהשניים של נורפֶרט היו ארסיות.
הארי והרמיוני רצו לאגף המרפאה בֶּסּוֹף היום ומצאו את רון

שוכב במיטה במצב נוראי.

"זה לא רק היד שלי," הוא לחש, "למרות שאני מרגיש כאילו היא עומדת לנשור לי. מאלפוי אמר לגברת פומפרי שהוא רוצה לשאול אחד מהספרים שלי, כדי שיהיה לו תירוץ לבוא לכאן ולצחוק עלי. כל הזמן הוא איים לספר לה מה באמת נשך אותי. אמרתי לה שזה היה כלב, אבל אני לא חושב שהיא מאמינה לי – לא הייתי צריך להרביץ לו במשחק הקווידיץ'. אני חושב שזאת הסיבה שהוא עושה את כל זה."

הארי והרמיוני ניסו להרגיע את רון.

"הכול ייגמר בשבת בחצות," אמרה הרמיוני, אבל זה כלל לא הרגיע את רון. להיפך, הוא התיישב במיטה והתחיל להזיע. "שבת בחצות!" הוא אמר בקול צרוד. "אוי לא – אוי לא – כרגע נזכרתי – המכתב של צ'ארלי היה בתוך הספר שמאלפוי לקח, עכשיו הוא יידע שאנחנו מנסים להיפטר מנורפּרט." להארי והרמיוני לא ניתנה הזדמנות להשיב. גברת פומפרי הגיעה ברגע זה וביקשה מהם לעזוב, כדי שרון יוכל לנוח קצת.

"מאוחר מדי עכשיו לשנות את התוכניות," אמר הארי להרמיוני. "אין לנו זמן לשלוח לצ'ארלי עוד ינשוף, וזאת עשויה להיות ההזדמנות היחידה שלנו להיפטר מנורפּרט. נצטרך לקחת את הסיכון. ובכל זאת, גלימת ההיעלמות אצלנו, את זה מאלפוי לא יודע."

כלב הציד פנג ישב מחוץ לבקתה עם תחבושת על זנבו כשהם באו לספר על זה להאגריד, שדיבר איתם דרך החלון.

"אני לא אכניס אתכם," הוא התנשם, "נורפּרט הוא נמצא בשלב

בעייתי – אבל לא משהו שאני לא יכול לטפל בו."

כשסיפרו לו על המכתב של צ'ארלי עיניו נתמלאו דמעות, אם

כי אולי זה היה רק בגלל שנורפֿרט הרגע נשך אותו ברגלו.
"אאח! זה בסדר, הוא רק תפס לי במגף – משחק – זה הכול,
הוא רק תינוק."

התינוק דפק על הקיר עם זנבו וגרם לחלונות לשקשק. הארי
והרמיוני הלכו חזרה לטירה, משתוקקים שיהיה כבר שבת.

אלמלא היו כל־כך מודאגים מן המשימה שעומדת לפניהם, הם היו
מרחמים על האגריד כשהגיע זמנו להיפרד מנורפֿרט. היה לילה
חשוך מאוד ומעונן, והם הגיעו קצת מאוחר לבקתה של האגריד,
מפני שנאלצו לחכות עד שפיבס ייצא מאולם־הכניסה, שם הוא
שיחק טניס נגד הקיר, ויפנה להם את הדרך.

האגריד ארז בשבילים מראש את נורפֿרט בתוך ארגז גדול.
"יש לו שמה המון עכברושים וקצת ברנדי בשביל הנסיעה,"
אמר האגריד בקול חנוק. "ואני ארוזתי שמה את הדובי שלו, בשביל
שנורפֿרט הוא לא ירגיש בודד."
מתוך הארגז נשמעו קולות קריעה, שגרמו להארי לחשוב
שהדובי איבד בזה הרגע את ראשו.

"ביי בי, נורפֿרט!" התייפח האגריד כשהארי והרמיוני כיסו את
הארגז בגלימת ההיעלמות ונכנסו אף הם מתחתיה. "אמא אף פעם
לא ישכח אותך!"

איך הם הצליחו להוביל את הארגז עד לטירה, זאת הם לא יידעו
לעולם. שעת חצות התקרבה, והם דחפו את נורפֿרט במעלה
מדרגות השיש באולם־הכניסה, לאורך המסדרונות האפלים,
במעלה גֶרם מדרגות נוסף, ואז עוד אחד – אפילו קיצור־הדרך
שהארי הציע לא הֶקל בהרבה את העבודה.

"כמעט הגענו!" אמר הארי כשהם הגיעו למסדרון בתחתית
המגדל הגבוה ביותר.

תנועה פתאומית לפנייהם כמעט גרמה להם להפיל את הארגז.
כשהם שוכחים שהם בלתי נראים ממילא, הם נצמדו לצללים,
מביטים בצלליות הכהות של שני אנשים שנאבקו זה בזה במרחק
שלושה מטרים מהם. פנס היבהב.

פרופסור מְקֻנְנֶגֶל, לבושה בחלוק-לילה משובץ ורשת על
שערה, תפסה באוזנו של מאלְפּוֹי.

"אתה בעונש!" היא צעקה. "ועשרים נקודות יורדות
מסְלִיִּתְרִין! משוטט באמצע הלילה, איך אתה מעז –"
"את לא מבינה, פרופסור. הארי פוֹטֶר עומד להגיע – יש לו
דרכון!"

"איזה שטויות אתה מדבר! איך אתה מעז לספר שקרים
כאלה?! בוא כבר – אני אשוחח עליך עם פרופסור סְנִיִּיפ,
מאלְפּוֹי!"

אחרי התקרית הזאת, המדרגות הלולייניות התלולות עד לראש
המגדל נדמו להם כדבר הקל ביותר בעולם. רק כשיצאו אל אוויר
הלילה הקר הם הורידו את הגלימה, שמחים ששוב הם יכולים
לנשום כמו שצריך. הֶרְמִיוֹנִי רקדה מין ריקוד קטן.
"מאלְפּוֹי בעונש! אני מסוגלת לפרוץ בשירה!"
"אל תעשי את זה," המליץ הארי.

מצחקקים על גורלו של מאלְפּוֹי הם המתינו, בזמן שנורפֶּרט
השתולל בתוך הארגז שלו. כעבור כעשר דקות, ארבעה מטאטאים
עטו אליהם מן החשכה.

חבריו של צ'ארלי היו חבורה עליזה. הם הראו להארי ולֶהֶרְמִיוֹנִי
את הֶרְתֵּמָה שהרכיבו, כדי שיוכלו לתלות את נורפֶּרט בין
המטאטאים שלהם. כולם עזרו לקשור את נורפֶּרט בתוך הֶרְתֵּמָה,
ואז הארי וֶהֶרְמִיוֹנִי לחצו ידיים עם האחרים והודו להם מאוד.
סוף-סוף נורפֶּרט עמד לעזוב ... לעזוב ... עזב.

הם רצו במורד המדרגות המסתובבות בתחושה שמשא כבד ירד
לא רק מזרועותיהם אלא גם מליבם, כשנורפֶרט עזב אותם. אין
יותר דרקון – מאלפוי בעונש – מה יכול לקלקל אושר שכזה?
התשובה עמדה בְּתַחֲתִית המדרגות. כשהשניים יצאו אל
המסדרון, פניו של פִּילִץ צפו ועלו פתאום מתוך החשכה.
"נו, נו, נו", הוא לחש. "עכשיו אנחנו באמת בצרות."
הם שכחו את גלימת ההיעלמות בראש המגדל.

אל היער האסור

יותר גרוע מזה לא יכול היה להיות.

פִּילֶץ' הביא אותם אל מְשֻׁרְדָּה של פרופסור מְקֻגֶּנְגֶל בקומה הראשונה, שם הם ישבו והמתינו בלי לומר מלה זה לזה. הֶרְמִיוֹנִי רעדה. תירוצים, הסברים וסיפורי־כיסוי מטורפים רדפו זה אחר זה במוחו של הארי, כל אחד מהם קלוש יותר מקודמו. הוא לא היה יכול להעלות בדעתו איך להיחלץ מהצרה הפעם. הם נלכדו בפניה. איך יכלו להיות כל־כך מטומטמים ולשכוח את הגלימה? שום סיבה שבעולם לא תתקבל על דעתה של פרופסור מְקֻגֶּנְגֶל כהסבר טוב לכך שהם יצאו מהמיטה כדי לשוטט ברחבי בית־הספר באמצע הלילה, ועוד טיפסו אל ראש מגדל התצפית הגבוה ביותר, שהיה שטח אסור מְחוּץ למסגרת שיעורי אסטרונומיה. הוסיפו לזה את נורפֶּרט ואת גלימת ההיעלמות, וכבר ברור שצריך להתחיל לארוז את המזוודות.

האם הארי חשב שהדברים לא יכולים להידרדר מכאן? הוא טעה. כשפרופסור מְקֻגֶּנְגֶל הופיעה, היא הובילה איתה את נְוִוִיל. "הארי!" נְוִוִיל התפרץ ברגע שראה את שני האחרים, "ניסיתי למצוא אותך ולהזהיר אותך. שמעתי את מַאֲלָפּוּי אומר שהוא הולך לתפוס אותך, הוא אמר שיש לך דָּקָה..."

הארי ניענע את ראשו בעוצמה כדי לסמן לנְוִוִיל שישתוק, אבל פרופסור מְקֻגֶּנְגֶל ראתה את זה. נראה שהיא היתה יותר מוכשרת מנורפֶּרט ביריקת אש, וכשהיא נעמדה והתנשאה מעליהם הם

הרגישו גמדיים.

"לא הייתי מאמינה על אף אחד משלושתכם שזה יכול לקרות. מר פִּילֶץ' אומר שהייתם במגדל התצפית. השעה אחת לפנות־בוקר. הסבירו את עצמכם."

זאת היתה הפעם הראשונה שהרמיוני לא הצליחה לענות לשאלה של מורה. היא רק בהתה בנעלי־הבית שלה ועמדה כמו פסל.

"אני חושבת שיש לי מושג די טוב מה קרה כאן," אמרה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל. "לא צריך להיות גאון כדי לראות את זה. סיפרתם לדראקו מאלפוי איזה סיפור מצוץ על דרקון, בניסיון להוציא אותו מהמיטה ולגרום לו להסתבך בצרות. אותו כבר תפסתי. אני מניחה שאתם חושבים שזה מצחיק שגם לונגְבוֹטוּם שמע את הסיפור שלכם והאמין לו, מה?"

הארי תפס את עינו של נְוִייל וניסה להגיד לו בלי מילים שזה לא נכון, בגלל שְנוֹוִייל נראה ממש המום ונעלב. נְוִייל המסכן, הגמלוני – הארי ידע שזה עלה לו במאמצי נפש רבים לנסות למצוא אותם בחושך כדי להזהיר אותם.

"אני מזועזעת," אמרה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל. "ארבעה תלמידים שיצאו מהמיטות בלילה אחד! את, גברת גְרִינְגֶ'ר, חשבתי שיש לך יותר שכל מזה. ואתה, אדון פּוֹטֶר, חשבתי שגְרִיפִינְדוֹר יותר חשובה לך. שלושתכם תקבלו עונשים – כן, גם אתה, אדון לונגְבוֹטוּם, שום דבר לא נותן לך את הזכות לשוטט בבית־הספר בשעות הלילה, במיוחד לא כרגע, כשזה ממש מסוכן – וחמישים נקודות יורדו מבית גְרִיפִינְדוֹר."

"חמישים?" נדהם הארי – הם יאבדו את היתרון שלהם, היתרון שהוא הביא להם במשחק הקווי־דיץ' האחרון. "חמישים נקודות כל אחד," אמרה פרופסור מקגונגל, נושמת

עמוקות דרך אפה הארוך והמחודד.

“פרופסור – בבקשה –

”את לא יכולה –

”אל תגיד לי מה אני יכולה ומה אני לא יכולה לעשות, אדון פוטר. ועכשיו חזרו למיטה, כולכם. מעולם לא התביישתי כל-כך בתלמידי גריפינדור.”

מאה וחמישים נקודות אבדו. זה שם את גריפינדור במקום האחרון. בלילה אחד הם הרסו כל סיכוי שהיה לגריפינדור לזכות בגביע הבית. הארי הרגיש כאילו השמים נפלו עליו. איך יוכלו אי-פעם לפצות על זה?

הארי לא ישן כל הלילה. הוא שמע את נוויל בוכה לתוך הכרית שלו במשך מה שנראה כמו שעות. הוא לא יכול לחשוב מה לומר לו כדי לנחם אותו. הוא ידע שנוויל, כמוהו עצמו, חשש מפני אור היום. מה יקרה כששאר תלמידי גריפינדור ישמעו מה הם עשו? בהתחלה חשבו הגריפינדורים – כשחלפו על פני שעון החול הענקי שרשם את נקודות הבית – כי חלה טעות. איך ייתכן שפתאום יש להם מאה וחמישים נקודות פחות מהיום הקודם? ואז הסיפור התחיל להתפשט: הארי פוטר, הארי פוטר המפורסם, גיבורם בשני משחקי קווידיץ', הוא שאיבד להם את כל הנקודות האלו – הוא ועוד שני תלמידי שנה ראשונה מטומטמים.

ממעמדו כאחד האנשים האהודים והנערצים בבית-הספר הפך הארי פתאום להיות השנוא מכולם. אפילו תלמידי רייבנקלו והפּלֶפּאף פנו נגדו, משום שכולם השתוקקו כבר לראות את סליִת־רין מאבדת את גביע הבית. אנשים הצביעו עליו בכל מקום, ולא טרחו אפילו להנמיך את קולם כשעלבו בו. הסליִת־רִינים, מצד שני, מחאו כפיים כשהוא חלף לידם, שורקים וקוראים: “תודה

פּוֹטֵר, אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים לָךְ!"

רַק רוֹן תִּמַּךְ בּוּ.

"כּוֹלֵם יִשְׁכְּחוּ אֶת זֶה תוֹךְ כְּמֵה שְׁבוּעוֹת. פֶּרֶד וּגְ'וֹרֵג' אִיבְדּוּ טוֹנוֹת שֶׁל נְקוּדוֹת בּוֹזְמָן שֶׁלִּמְדוּ כֹאן, וְאֲנָשִׁים עֲדִיין מַחְבְּבִים אוֹתָם." "אֲבָל הֵם אֵף פֶּעַם לֹא אִיבְדּוּ מֵאֵה וְחֲמִישִׁים נְקוּדוֹת בְּבֵת-אֶחָת, נִכּוֹן?" אָמַר הָאֵרִי בְּאוֹמְלָלוֹת.

"אֵה - לֹא," הוֹדָה רוֹן.

הִיָּה קִצֵּת מֵאוֹחֵר לִתְקַן אֶת הַנּוֹק, אֲבָל הָאֵרִי נִשְׁבַּע לַעֲצֹמוּ שְׁמַעֲכִשְׁיוּ וְהִלָּאָה הוּא לֹא יִתְעַרֵּב בַּעֲנִיִּינִים לֹא לוֹ. נִמְאָס לוֹ מֵהַשִּׁטּוֹטִים הַסּוּדִיִּים. הוּא כֹל-כֵּךְ הִתְבַּיֵּשׁ בַּעֲצֹמוֹ, שֶׁהוּא נִיגַשׁ אֶל ווֹד וְהִצִּיעַ לִפְרוֹשׁ מִקְּבוצַת הַקְּוִידִיץ'.

"לִפְרוֹשׁ?" הִטִּיחַ בּוֹ ווֹד. "מֵה זֶה יַעֲזוֹר לָנוּ? אֵיךְ נוֹכֵל לִזְכוֹת חֲזָרָה בְּנְקוּדוֹת אִם לֹא תִהְיֶה לָנוּ אִפְשָׁרוֹת לִנְצַח בְּקוֹוִידִיץ'?" "אֲבָל אִפִּילוֹ הַקְּוִידִיץ' הַפְּסִיק לִהְיוֹת מֵהֵנָּה. שְׂאֵר הַקְּבוצָה סִירְבָה לְדַבֵּר עִם הָאֵרִי בּוֹזְמָן הָאִיֻּמּוֹנִים, וְכִשְׁהֵם הָיוּ חַיִּיבִים לְדַבֵּר עֲלָיו, הֵם קִרְאוּ לוֹ "הַמַּחֲפֵשׁ".

גַּם הָרִמְיוֹנִי וְנוֹוִיל סִבְלוּ. לָהֶם לֹא הִיָּה כֹל-כֵּךְ קֶשֶׁה כְּמוֹ לִהְיוֹת, כִּי הֵם הָיוּ מוֹפְרִים פְּחוֹת, אֲבָל גַּם אִיתָם אֵף אֶחָד לֹא רָצָה לְדַבֵּר. הָרִמְיוֹנִי חֲדָלָה לִמְשׁוֹךְ אֶל עֲצָמָה תְּשׁוּמַת-לֵב בְּשִׁיעוּרִים, הוֹרִידָה אֶת רֹאשָׁהּ וְעִבְדָה בְּדַמְמָה.

הָאֵרִי כִמְעֵט שִׁמַּח כִּשְׁהִמְבַּחֲנִים הִתְקַרְּבוּ. כָּל הַחֲזוֹרוֹת שֶׁנֶּאֱלָץ לַעֲשׂוֹת עַל הַחוֹמֶר הַסִּיחָו אֶת דַּעְתוֹ מֵאוֹמְלָלוֹתָיו. הוּא, רוֹן וְהָרִמְיוֹנִי הַתְּבוֹדְדוֹ, עִבְדוּ עַד מֵאוֹחֵר אֶל תוֹךְ הַלֵּילָה, מִנְּסִים לִלְמוֹד אֶת הַחוֹמֵרִים שֶׁל שִׁיקוּיִים מוֹרְכָבִים, לִלְמוֹד לַחֲשִׁים וְכִשְׁפִּים בַּעַל-פֶּה, לִלְמוֹד אֶת הַתֹּאֲרִיכִים שֶׁל תְּגִלּוֹת בִּקְסָם, שֶׁל מֵהַפְּכוֹת גּוֹפְלִינִים... וְאִזּוֹ, כַּחוֹדֶשׁ לִפְנֵי הַמוֹעֵד הַמִּיּוֹעֵד לְתַחִילַת הַבְּחִינּוֹת, נִדְּרוּ הַחֲדָשׁ שֶׁל הָאֵרִי - לֹא לִהְיוֹת עֹרֵב בְּדַבְּרִים לֹא לוֹ - הוֹעֲמֵד בְּמַבְחָן בְּלִתִּי

צפוי. כשחזר מהספרייה לבדו אחר-צהריים אחד, הוא שמע מישהו מייבב בתוך כיתה סמוכה. כשהתקרב שמע את קולו של קוֹוִירֶל.
"לא - לא - לא עוד פעם, בבקשה -"

זה נשמע כאילו מישהו מאיים עליו. הארי התקרב עוד.

"בסדר - בסדר -" הוא שמע את קוֹוִירֶל מתייפח.

שנייה מאוחר יותר קוֹוִירֶל יצא מהחדר בצעדים חפוזים, מיישר את הטורפֶן על ראשו. הוא היה חיוור ונראָה כאילו הוא עומד לבכות. הוא פסע אל מֶחוץ לשֶדֶה-הֶרֶאִיִּיה; הארי חשב שהוא אפילו לא שם לב אליו. הוא חיכה עד שרעש צעדיו של קוֹוִירֶל נמוג, ואז הציץ לתוך חדר הכיתה. היא היתה ריקה, אבל בקצה הרחוק עמדה דלת חצי פתוחה. הארי כבר היה בחצי הדרך אליה כשנזכר בנדר שלו.

יחד עם זאת הוא היה מוכן להתערב על עשר אבני חכמים שסֵנִיִּיפ זה עתה עזב את החדר, וממה שהארי שמע זה עתה - סֵנִיִּיפ כנראה מתהלך בצעדים קלילים ביותר. קוֹוִירֶל כנראה נכנע סוף-סוף.

הארי חזר לספרייה, שם הֶרְמִיוֹנִי היתה עסוקה בלבחון את רון על הידע שלו באסטרונומיה. הארי סיפר להם על מה שראה.

"אז סֵנִיִּיפ הצליח!" אמר רון. "אם קוֹוִירֶל סיפר לו איך לפרוץ את הקסם שלו נגד כוחות האופל -"

"אבל עדיין יש את פְּלֶאֶפִּי," אמרה הֶרְמִיוֹנִי.

"אולי סֵנִיִּיפ מצא דרך לעקוף אותו מבלי שהאגְרִיד אמר לו," אמר רון, מרים את מבטו מאלֶפִּי הספרים שהקיפו אותם. "בטח יש כאן באיזשהו מקום ספר שמספר איך לעקוף כלב ענק עם שלושה ראשים. אז מה נעשה, הארי?"

אור ההרפתקה ניצת שוב בעיניו של רון, אבל הֶרְמִיוֹנִי השיבה לפני שהארי הספיק לענות.

"לֵךְ אֶל דְּמַפְלְדוֹר. זֶה מֵה שֶׁהֵינּוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כְּבֵר מִזְמָן. אִם נִנְסָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ בַעֲצֻמְנוּ, הַפַּעַם בְּטוֹחַ יִסְלַקוּ אוֹתָנוּ."

"אֲבָל אֵין לָנוּ הוֹכָחוֹת!" אָמַר הָאֵרִי. "קְוִירֵל פִּחְדֵּן מַכְדֵּי לִגְבוֹת אוֹתָנוּ. סְנִיִּיפּ רַק יִגִּיד שֶׁהוּא לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ הַטְּרוֹל נִכְנָס לְכֹאֵן בְּלִיל כָּל הַקְדוּשִׁים, וְשֶׁהוּא בְּכֹלֵל לֹא הִתְקַרֵּב לְקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית – לְמִי אֵת חוֹשֶׁבֶת שֶׁהוּא יֵאֱמִין, לְסְנִיִּיפּ אוּ לָנוּ? זֶה לֹא בְּדִיוֹק סוֹד שֶׁאֲנַחְנוּ שׁוֹנָאִים אוֹתוֹ. דְּמַפְלְדוֹר יַחֲשׁוֹב שֶׁהַמִּצְאָנוּ אֶת הַכּוֹל כְּדֵי לְגָרוֹם לְפִיטוֹרִיו. פִּילֶץ' בַּחֲיִים לֹא יַעֲזוֹר לָנוּ. הוּא מִיּוֹדֵד מְדִי עִם סְנִיִּיפּ, וְהוּא בְּטַח יַחֲשׁוֹב שֶׁכָּכֵל שְׁזוֹרְקִים יוֹתֵר תְּלִמִּידִים מִבֵּית־הַסֵּפֶר – מֵה טוֹב. וְאֵל תִּשְׁכַּחִי, אֲנַחְנוּ לֹא אֲמוּרִים לְדַעַת עַל הָאֵבֶן אוּ עַל פְּלֶאפִּי. לִזֶּה יִידְרֹשׁ הַסֵּבֶר אֲרוּךְ."

נִרְאָה שֶׁהֶרְמִיּוֹנִי הִשְׁתַּכְנַעָה מִדְּבָרֶיהָ, אֲבָל רוֹן עֲדִיין לֹא.

"אִם רַק נַחֲטֹט טִיפּוֹנָת פֶּה וְשֵׁם –" הוּא פִּתַּח, אֲבָל הָאֵרִי קָטַע אוֹתוֹ.

"לֹא," אָמַר הָאֵרִי, חֵד וְחֻלֵּק. "כְּבֵר חִיטְטָנוּ מִסְפִּיק."

הוּא מִשָּׁךְ אֵלָיו אֶת מִפְתַּח הַכּוֹכֵב צֶדֶק וְהִתְחִיל לְלַמּוֹד אֶת שְׁמוֹת יִרְחִיו.

לְמַחֲרַת בְּבוֹקֵר נִשְׁלַחוּ לְהָאֵרִי, לְהֶרְמִיּוֹנִי וּלְנוֹוִיל פִּתְקִים אֶל שׁוֹלְחָן אֲרוֹחַת הַבּוֹקֵר. הַפִּתְקִים הָיוּ זֵהִים:

הַעוֹנֵשׁ שֶׁלֶךְ יְקוּיִם הַיּוֹם בִּשְׁעָה 11 בְּלִילָה. עֲלֶיךָ לַפְּגוּשׁ אֶת פִּילֶץ' בְּאוֹלֶם־הַכְּנִיסָה.

פְּרוֹפֶסוֹר מ. מְקִגְוִינְגֵל

בְּכָל הַמַּהוּמָה סָבִיב הַנִּקּוּדוֹת שֶׁאֵיבְדוּ, הָאֵרִי כְּבֵר הַסְפִּיק לְשַׁכּוֹחַ שְׁעֲדִיין יֵשׁ לָהֶם עוֹנָשִׁים לְרִצּוֹת. הוּא כִּמְעֹט צִיפָה לְשִׁמוֹעַ אֶת הֶרְמִיּוֹנִי מִתְּלוֹנֶנֶת שֶׁהִנֵּה עוֹד לִילָה שֶׁל חֲזָרָה לְמַבְחָנִים יוֹרֵד לְטַמְיוֹן,

אבל היא לא אמרה מלה. כמו הארי, היא הרגישה שהעונש הגיע להם.

בשעה אחת-עשרה כלילה הם נפרדו מרון בחדר-המועדון וירדו עם נְוִיל אל אולם-הכניסה. פִּילֶץ' כבר היה שם – וגם מאלְפּוֹי. הארי שכח שגם מאלְפּוֹי קיבל עונש.

”בואו אחרי,“ אמר פִּילֶץ', מדליק פנס ומוביל אותם החוצה. “אני רואה שבעתיד תחשבו פעמיים לפני שתעברו שוב על כלל של בית-הספר, מה?” הוא אמר בלגלוג. “כן, כן... עבודה קשה וכאב הם המורים הטובים ביותר, אם תשאלו אותי... חבל רק שזנחו את שיטות העונש העתיקות... היינו תולים אתכם עם הידיים מהתיקרה ליום-יומיים, השלשלאות עדיין אצלי במשרד. אני דואג לִשְׁמֵן אותן היטב למקרה שיתעורר הצורך... הנה, יצאנו לדרך, ושלא יעלה על דעתכם לברוח, כי זה רק יחמיר את מצבכם.”

הם צעדו בחושך לאורך המדשאות. נְוִיל משך כל הזמן באפו. הארי ניסה לנחש איך יענישו אותם. אין ספק שזה יהיה משהו איום במיוחד, אחרת פִּילֶץ' לא היה שמח כל-כך.

הירח הבהיק, אך העננים הסתירו אותו ללא הרף והם הלכו בחושך. למולם הארי יכול היה להבחין בחלונות המוארים בִּבְקֶתָה של האגְרִיד. ואז הוא שמע צעקה מרחוק.

”זה אתה, פִּילֶץ'? תמהר כבר, אני רוצה להתחיל!”

ליבו של הארי זינק; אם הם עומדים לעבוד עם האגְרִיד, זה לא יהיה כל-כך נורא. השמחה כנראה ניכרה על פניו, כי פִּילֶץ' אמר: “אני משער שאתה חושב שאתה הולך לבלות עם הגולם הזה? תחשוב שוב, ילד – אתם נכנסים ליער, ואני לא חושב שתצאו כולכם בחתיכה אחת.”

לשמע המילים האלה נְוִיל פלט אנקה קטנה ומאלְפּוֹי נעמד דום במקום.

"ליער?" הוא חזר, ונשמע הרבה פחות רגוע מבדרך-כלל. "אי-אפשר ללכת לשם בלילה – יש שם כל מיני דברים – זאבי-אדם, שמעתי."

נוויל תפס בשרוול חלוקו של הארי והשמיע קולות חנק. "אז פשוט תצטרך להישמר, נכון?" אמר פִּילְץ', קולו נשבר מרוב שמחה לאיד. "היית צריך לחשוב על זאבי-האדם האלה לפני שהסתבכת בצרות, נכון?"

האגריד צעד לקראתם מתוך האפלה, כשפִּנָּג לרגליו. הוא החזיק את הקשת המצולבת הגדולה שלו, ואשפת חיצים היתה תלויה על כתפו.

"זה הגיע הזמן," הוא אמר. "אני מחכה כבר חצי שעה. הכול בסדר, הארי, הֶרְמִיוֹנִי?"

"במקומך לא הייתי כל-כך נחמד אליהם, האגריד," אמר פִּילְץ' בקרירות, "בסך הכול הם כאן לצורכי ענישה."

"בגלל זה אתה איחרת?" אמר האגריד בפנים זועפים. "בגלל שאתה היית חייב להטיף להם מוסר? זה לא התפקיד שלך אתה לעשות את זה. אתה עשית את שלך, אני אקח אותם מכאן." "אחזור עם שחר," אמר פִּילְץ', "כדי לאסוף את השאריות שלהם," הוא הוסיף בנבזות, ואז פנה וחזר לטירה, פנסו עולה ויורד אל תוך החושך.

מאלפוי פנה אל האגריד.

"אני לא נכנס ליער," הוא אמר, והארי שמח לשמוע את צליל הפאניקה בקולו.

"אתה תלך אם אתה מעוניין להישאר שמה בהוֹגְוֹרְטְס," אמר האגריד בתקיפות. "אתה עשית דבר לא טוב, ועכשיו הגיע הזמן שאתה תשלם."

"אבל רק משרתים עושים דברים כאלה; זה לא בשביל

תלמידים. חשבתי שידרשו מאיתנו לכתוב שורות או משהו כזה. לו
אבא שלי היה יודע שאני עושה את זה, הוא –
” – היה אומר לך שככה זה שמה בהוֹגוֹרְטֶס, גער האגֶרִיד.
”לכתוב שורות! מה זה שווה? זה עדיף לעשות משהו שימושי, או
ללכת. אם אתה חושב שהאבא שלך הוא יעדיף שהם יסלקו אותך,
אז יותר טוב שאתה תחזור לטירה ואתה תתחיל לארוז. נו, קדימה!”
מאלְפּוֹי לא זו. הוא הסתכל על האגֶרִיד בזעם, אבל אז שמט את
מבטו.

”טוב,” אמר האגֶרִיד, ”עכשיו אתם תקשיבו לי טוב־טוב, כי מה
שאנחנו הולכים לעשות הלילה שמה זה מסוכן, ואני לא רוצה
שאתם תיקחו סיכונים מיותרים. אתם בואו איתי רגע לכאן.”
הוא הוביל אותם לקצה היער, מניף את פנסו גבוה באוויר. הוא
הצביע על שביל עפר צר, מתפתל, שנעלם בין העצים השחורים
הסבוכים. רוח קלילה שיחקה בשערוניהם כשהסתכלו לתוך היער.
”אתם ‘סתכלו לכאן,’ אמר האגֶרִיד, ”אתם רואים את החומר
שמנצנץ שמה על האדמה? זה שנראה כמו כספית? זה דם של חד־
קרן. יש שמה חד־קרן פצוע, ומשהו שמה ביער הוא פגע בו. זאתי
הפעם השנייה שזה קורה בשבוע אחד. מצאתי אחד מת ביום
רביעי. אנחנו הולכים לנסות למצוא את המסכן, יכול להיות שלא
תהיה גם ברירה רק לגאול אותו מייסוריו.”
”ומה אם הדבר שפגע בחד־קרן ימצא אותנו קודם?” אמר
מאלְפּוֹי, מתקשה להשתלט על הפחד בקולו.

”אין ביער הזה שום דבר שהוא יפגע בך אם אתה איתי או עם
פֶּנג,” אמר האגֶרִיד. ”ואתה אל תרד מהשביל. טוב, אז עכשיו אנחנו
נתחלק לשתי קבוצות ונעקוב אחרי השביל לשני הכיוונים. יש כאן
המון דם, הוא בטח מתבוסס בו לפחות מאז אתמול בלילה.”
”אני רוצה להיות עם פֶּנג,” אמר מאלְפּוֹי מהר, מביט על שיניו

הארוכות של פנג.

"בסדר, אבל שאתה תדע, הוא פחדן," אמר האגריד. "אז אני, הארי והרמיוני אנחנו נלך לכיוון אחד, ודראקו, נוויל ופנג הם יילכו לכיוון השני. ועכשיו, אם מישו מואתנו הוא מוצא את החד-קרן, הוא יורה באוויר זיקוקים ירוקים, מובן? אתם קחו את השרביטים ואתם תתאמנו עכשיו – יופי – ואם מישו הוא נקלע לצרות, אתם תירו זיקוקים אדומים ואנחנו כולנו נבוא לחפש אתכם. טוב, אז בזהירות – בואו נלך."

היער היה שחור ודומם. מעט אחרי שנכנסו אליו השביל התפצל. הארי, הרמיוני והאגריד פנו שמאלה, בעוד מאלפוי, נוויל ופנג פנו ימינה.

הם הלכו בדממה, עיניהם תרות את הקרקע. מדי פעם נראה באור הירח, שהגיח מבעד לצמרות, כתם של דם כסוף-כחלחל על העלים.

הארי ראה שהאגריד מודאג מאוד.

"באמת יכול להיות שאדם-זאב הורג את חדי-הקרן?" שאל הארי.

"הם לא מספיק זריזים," אמר האגריד. "זה לא קל לתפוס חד-קרן. אלה זה חיות עם הרבה מאוד כוח-קסם. אף פעם קודם אני לא נתקלתי בחד-קרן פצוע."

הם חלפו על פני גזע-עץ כרות מכוסה חזזיות. הארי שמע מים זורמים. נראה שהיה איזה מעיין בקרבת מקום. הם עדיין יכלו להבחין בכתמי דם של החד-קרן פה ושם לאורך השביל המפותל. "את בסדר, הרמיוני?" לחש האגריד. "אל תדאגי, אם הוא נפגע כל-כך קשה, הוא לא היה יכול להגיע מאוד רחוק, ואז אנחנו נוכל ל... – להסתתר מייד מאחורי העץ!"

האגריד תפס את הארי והרמיוני וגרר אותם מהשביל אל

מאחורי עץ אלון גבוה. הוא שלף חץ, דרך את הקשת והרים אותה, מוכנה לירייה. שלושתם הקשיבו. הם יכלו לשמוע קול של משהו שנגרר על העלים המתים בשביל הסמוך: זה נשמע כמו גלימה שמשתרכת על הקרקע. האגריד מיצמץ לכיוון מעלה השביל, אבל אחרי כמה שניות הרעש נחלש.

"אני ידעתי," הוא אמר. "יש כאן משהו שהוא לא אמור להיות כאן."

"אדם-זאב?" שאל הארי.

"זה לא היה אדם-זאב, וזה בטח לא היה חד-קרן," אמר האגריד בכובד-ראש. "קדימה, אתם בואו אחרי, אבל בזהירות." הם הלכו לאט יותר, אוזניהם מתאמצות לקלוט כל רחש קטן. פתאום, בקרחת-יער סמוכה, משהו זז בבירור.

"מי זה שם?" קרא האגריד. "אתם תראו את עצמכם – אני חמוש!"

ומבין העצים הגיח – אדם, או סוס? עד למותניים אדם, עם שיער וזקן ג'ינג'יים, אבל משם ומטה היה לו גוף אדמוני מבהיק עם זנב ארוך, אדמדם. הארי והרמינוני פערו פה בתדהמה. "אה, זה אתה, רונאן," אמר האגריד באנחת רווחה. "מה שלומך?"

הוא צעד קדימה ולחץ את ידו של הקנטאור. "ערב טוב גם לך, האגריד," אמר רונאן. היה לו קול עמוק, עצוב. "עמדת לירות בי?"

"תמיד כדאי להיזהר, רונאן," אמר האגריד, טופח על הקשת שלו. "משהו לא טוב הוא מסתובב כאן ביער. דרך אגב, אלה פה הם הארי פוטר והרמינוני ג'יינג'ר. הם תלמידים בבית-הספר. וזה רונאן, הוא קנטאור."

"שמנו לב," אמרה הרמינוני בקול חלוש.

"ערב טוב," אמר רונאן. "אתם תלמידים, מה? ולומדים משהו
אצלכם בבית-הספר?"
"הממ –"

"מעט," אמרה הֶרְמִיוֹנִי בביישנות.

"מעט. טוב, גם זה משהו." רונאן נאנח. הוא סובב את ראשו
הגדול השמימה, והביט בכוכבים. "המאדים זורח חזק הלילה."
"כן," אמר האגריד, מביט אף הוא כלפי מעלה. "אתה תשמע,
אני שמח שאנחנו נתקלנו כך, רונאן, כי יש פה חד-קרן פצוע –
אתה ראית בכלל משהו?"

רונאן לא ענה מייד. הוא נעץ מבט ממושך בשמים, ואז נאנח
שנית.

"תמיד החפים מפשע הם הקורבנות הראשונים," הוא אמר. "כך
זה היה בזמנים עברו, כך זה גם היום."
"כן," אמר האגריד, "אבל אתה ראית בכלל משהו, רונאן?
משהו אולי יוצא-דופן?"

"המאדים זורח חזק הלילה," חזר רונאן, בזמן שהאגריד הביט
בו בסבלנות פוקעת. "חזק באופן יוצא-דופן."
"כן, אבל אני התכוונתי למשהו יוצא-דופן קצת יותר קרוב
לבית," אמר האגריד. "אז אתה לא ראית בכלל שום דבר מוזר?"
ושוב, רונאן חיכה לפני שענה. לבסוף אמר: "היער מסתיר
סודות רבים."

תנועה בעצים מאחוריהם גרמה להאגריד לדרוך שוב את קשתו,
אבל זה היה רק קֶנְטָאור נוסף, שְחור שיער וגוף ויותר פרוע למראה
מרוֹנָאן.

"שלום, פֵיין," אמר האגריד. "הכול הוא בסדר?"

"ערב טוב, האגריד. אני מקווה ששלומך טוב."

"זה טוב למדי. אתה תגיד, אני הרגע שאלתי גם את רונאן, אתה

ראית כאן בכלל משהו מוזר בזמן האחרון? כי נפצע פה חד־קרן – יכול להיות שאתה יודע בכלל משהו על זה?"

בִּיַּין התקרב ונעמד ליד רוֹנָאן. הוא הביט לשמים.

"המאדים זורח חזק הלילה," הוא אמר בפשטות.

"אנחנו שמענו," אמר האגריד בעייפות. "טוב, אם מישהו מכס הוא בכל זאת יראה משהו, אז אתם תגידו לי, טוב? אתם בואו, אנחנו נצא לדרך."

הארי והרִמְיוֹני עזבו בעקבותיו את קרח־ת־היער, נועצים מבט מעל לכתפם ברוֹנָאן ובִּיַּין, עד שהעצים חסמו את שדה־הראייה שלהם.

"אתם אף פעם," אמר האגריד בעצבנות, "אל תנסו להוציא תשובה פשוטה מְקֶנְטָאור. ראש בכוכבים. הם לא מעוניינים בשום דבר שקרוב אליהם יותר מהירח."

"יש הרבה כאלה ביער?" שאלה הֶרְמְיוֹני.

"אה, יש כמה. בדרך־כלל הם מתבודדים שמה בינם לבין עצמם, אבל הם מופיעים די בנאמנות כשאני זקוק להם. הם יש להם עומק, שלא תחשבו, לְקֶנְטָאורים... הם יודעים הרבה... רק הם לא מגלים הרבה."

"אתה חושב שמה ששמענו מקודם היה קְנֶטָאור?" שאל הארי.
"אתה זה נשמע לך כמו רעש של פרסות? לא. אם אתם תשאלו אותי, זה היה הדבר שהוא הורג את חדי־הקרן – בחיים שלי אני לא שמעתי בכלל דבר כזה."

הם המשיכו ללכת בין העצים הסבוכים, הכהים. הארי המשיך להביט בעצבנות מֵעֵבֶר לכתפו. היתה לו תחושה מאוד לא נעימה שצופים בהם. הוא שמח מאוד שהאגריד היה איתם, עם הקשת הגדולה שלו. בדיוק כשפָּנוּ בעיקול בשביל, הֶרְמְיוֹני תפסה בזרועו של האגריד.

"האגריד ! תסתכל ! גיצים אדומים, האחרים בצרות !"
"שניכם אתם תחכו כאן !" צעק האגריד. "אתם אל תרדו
מהשביל, אני אחזור לקחת אתכם !"
הם שמעו אותו מפלס את דרכו בתוך הסבך ועמדו מביטים זה
בזו, מבוהלים מאוד, עד שכבר לא יכלו לשמוע דבר מלבד רשרוש
העלים סביבם.

"אתה חושב שמשהו קרה להם ?" לחשה הרמיוני.
"לא איכפת לי אם קרה משהו למאלפוי, אבל אם משהו תפס
את נְוִיל... זו אשמתנו שהוא בכלל נמצא כאן."
הדקות עברו לאיטן. אוזניהם נעשו רגישות מהרגיל. האוזניים
של הארי קלטו כל אֶוֶשה של הרוח, כל זָרד מתפצפץ. מה קורה ?
איפה האחרים ?

לבסוף, רעש גריסה אדיר בישר על שובו של האגריד. מאלפוי,
נְוִיל ופנג היו איתו. האגריד רתח. התברר שמאלפוי התגנב מאחורי
נְוִיל ותפס אותו בתור בדיחה. נְוִיל נבהל וירה את הגיצים.
"רק במזל אנחנו נצליח לתפוס משהו הלילה, אחרי כל הרעש
הזה שאתם הקמתם. טוב, מחליפים קבוצות. אתה נְוִיל, אתה
תישאר כאן איתי ועם הרמיוני. אתה הארי, אתה לֶךְ עם פנג ועם
האידיוט הזה. אני מצטער," הוסיף האגריד בלחישה להארי, "אבל
הוא יהיה לו הרבה יותר קשה להבהיל אותך, ואנחנו חייבים
להתקדם פה."

וכך הארי יצא אל לב היער עם מאלפוי ועם פנג. הם הלכו
כמעט חצי שעה, נכנסים עמוק יותר ויותר לתוך היער, עד שבקושי
היה אפשר לראות את השביל בשל הצמחייה הסבוכה. דם היה
מותז על שורשי העצים, כאילו שהיצור המסכן התפתל בכאב
בקרבת מקום. בין ענפיו הסבוכים של עץ אלון עתיק הבחין הארי
בקרחת־יער קרובה.

"תסתכל –" הוא מילמל, מושיט את זרועו לעצור את מאלְפּוּי.
משהו בצבע לבן בוהק זהר על הקרקע. הם התקרבו מעט.
זה אכן היה החד־קֶרן, והוא היה מת. הארי מעולם לא ראה דבר
כל־כך יפה וכל־כך עצוב. רגליו הארוכות והדקיקות הזדקרו
בזוויות משונות בַּמקום שבו נפל, ורעמתו היתה מפוזרת, לבנה
כפנינים, על העלים השחורים.

הארי הספיק לצעוד צעד אחד קדימה לפני שקול גרירה גרם לו
לקפוא במקומו. שיח רעד בקצה הקרחת... ואז, מתוך הצללים,
יצאה בזחילה על הקרקע דמות בִּבְרֵדס, כמו חיה המשחרת לטרף.
הארי, מאלְפּוּי ופנג נעמדו קפואים במקום. הדמות בברדס הגיעה
אל החד־קֶרן, הרכינה את ראשה אל פצע בצידה של החיה והחלה
לשתות את דמה.

"אאאאאההה!"

מאלְפּוּי השמיע צריחה מזעזעת וברח – וכמוהו גם פנג.
הדמות בִּבְרֵדס הרימה את ראשה והישירה מבט על הארי – דם של
חד־קֶרן טיפֵּטֵף על פלג גופה הקדמי. היא נעמדה על רגליה והחלה
להתקרב לקראתו במהירות. הוא לא היה מסוגל להזיז את רגליו.
ואז פילח את ראשו כאב שכמותו לא הרגיש בחייו – זה היה
כאילו הצלקת שלו עולה באש. עיוור למחצה הוא נפל אחורנית.
הוא שמע קול פרסות מאחוריו, דוהרות, ומשהו ניִתַר מעל לראשו,
תוקף את הדמות.

הכאב בראשו של הארי היה חזק כל־כך, עד שהוא נפל על
ברכיו. רק כעבור דקה או שתיים חלף הכאב. כשהרים שוב את
מבטו, הדמות כבר לא היתה שם. קֶנְטָאור רכן מעליו, לא רוֹנָאן ולא
בֵּיין; הקֶנְטָאור הזה נראה צעיר יותר; היה לו שיער בלונדיני־לבן
וגוף־סוס עם כתמים.

"אתה בסדר?" שאל הקֶנְטָאור, עוזר להארי לקום על רגליו.

"כן - תודה - מה זה היה?"

הקֶנְטָאור לא ענה. היו לו עיניים בצבע כחול מדהים, כמו זוג ספירים בהירים. הוא בחן את הארי בתשומת־לב, עיניו מתעכבות על הצלקת, שבלטה בצבע אדום על מצחו של הארי.

"אתה הילד פוֹטֶר," אמר. "כדאי שתחזור אל האגריד. היער הזה אינו מקום בטוח כרגע - במיוחד לא בשבילך. אתה יודע לרכוב? כך נגיע מהר יותר.

"שמי פִּירְנֶזָה," הוא הוסיף וכרע על ברכיו כדי שהארי יוכל לטפס על גבו.

לפתע נשמעו קולות דהירה נוספים מן הצד הנגדי של קרחת־היער. רוֹנָאן ופִּיין הגיחו מתוך העצים, גוף־הסוס שלהם מתוח ומיוזע.

"פִּירְנֶזָה!" רעם פִּיין, "מה אתה עושה? יש בן־אדם על הגב שלך! אין לך בושה? האם אתה חמור פשוט?"

"לא ראיתם מי זה?" אמר פִּירְנֶזָה. "זה הילד פוֹטֶר. מוטב שיזדרז לעזוב את היער הזה מהר ככל האפשר."

"מה כבר הספקת לספר לו?" גער פִּיין. "זכור, פִּירְנֶזָה, נשבענו לא ללכת נגד דרך השמים. האם לא קראנו את אשר עתיד לקרות בתנועות כוכבי־הלכת?"

רוֹנָאן חפר באדמה ברגלו בעצבנות.

"אני בטוח שפִּירְנֶזָה חשב שהוא פועל למען הטוב," הוא אמר בקולו העגום.

פִּיין בעט בתגובה עם רגליו האחוריות.

"למען הטוב! מה לזה ולנו? קֶנְטָאורים עוסקים במה שנחזה! זה לא ענייננו להתרוצץ כמו חמורים ביער בעקבות בני־אדם תועים!"

פִּירְנֶזָה התרומם פתאום בכעס על רגליו האחוריות, כך שהארי

נאלץ לתפוס בכתפיו כדי לא ליפול.

"האם לא ראית את החד-קרן? האם לא הבנת מדוע הוא נהרג?
או שמא הכוכבים לא גילו לך את הסוד הזה? אני הולך נגד מה
שמתחבא ביער הזה, בִּיַּין. כן, לצידם של בני־האדם, בְּלִית ברירה."
וּפִּירְנֶזָה פנה והלך משם כשהארי עושה כמיטב יכולתו להישאר
על גבו. הם צללו לתוך העצים והותירו את רוֹנָאן ואת בִּיַּין מאחור.
להארי לא היה מושג מה קורה.

"למה בִּיַּין כל־כך כועס?" הוא שאל. "ומה זה בכלל הדבר הזה,
שממנו הצלת אותי?"

פִּירְנֶזָה האט לקצב הליכה, והזהיר את הארי שישמור על ראש
מורכן כדי לא להיתקל בענפים הנמוכים, אבל לא ענה לשאלתו.
כל־כך הרבה זמן עבר בדממה בזמן שפילסו את דרכם בין העצים,
שהארי חשב שפִּירְנֶזָה כבר אינו רוצה לדבר איתו. אולם כשעברו
בתוך סבך צפוף במיוחד של עצים, פִּירְנֶזָה נעצר פתאום.

"הארי פוטר, האם אתה יודע למה מִשְׁמֶשׁ דם של חד־קרן?"
"לא," אמר הארי, מופתע מהשאלה המוזרה. "בשיעור שיקויים
השתמשנו רק בקרן ובפרווה."

"זאת משום שלהרוג חד־קרן זה דבר מפלצתי," אמר פִּירְנֶזָה.
"רק מי שאין לו מה להפסיד, אבל עשוי להרוויח הכול, יבצע פשע
שכזה. דמו של חד־קרן יחזיק אותך בחיים אפילו אם אתה עומד על
סף המוות, אבל המחיר הוא איום. רצחת יצור טהור וחסר־הגנה
כדי לקיים את עצמך, וחייך יהיו מקוללים, חצי חיים, מן הרגע שבו
הדם נוגע בשפתיך."

הארי נעץ מבט בעורפו של פִּירְנֶזָה, שלאור הירח נראה מוכתם
בצבע כסף.

"אבל מי יכול להיות כל־כך נואש?" הוא תהה בקול. "אם אתה
עומד להיות מקולל לכל החיים, עדיף כבר למות, לא?"

"עדיף," הסכים פִּירְנֶזָה, "אלא אם כן מטרתך היא רק לשרוד זמן רב מספיק כדי לשנות משהו אחר – משהו שישיב לך את מלוא אונך וכוחך – משהו שיגרום לזה שאף פעם לא תמות. מר פוטר, אתה יודע מה מוחזק ברגעים אלה ממש בתוך בית־הספר?"
"אכן החכמים! כמובן – סם החיים! אבל אני לא מבין מי –"

"אינך מצליח לחשוב על אדם שהמתין שנים רבות כדי לשוב לכוחו, שנצמד לחיים, מחכה רק להזדמנות?"
זה היה כאילו אגרוף־ברזל נסגר פתאום סביב ליבו של הארי. על רקע אֶוֶשֶׁת העצים הוא שמע באוזני רוחו את הדברים שהאגריד אמר לו בלילה שבו נפגשו: "יש כאלה שהם אומרים שהוא מת. זה פטפוטי ביצים, אם אתה תשאל אותי. אני לא חושב שהוא נשארה לו מספיק אנושיות בשביל שהוא ימות."

"אתה מנסה לומר," אמר הארי, "שהדבר הזה היה וול –"

"הארי! הארי, אתה בסדר?"

הֶרְמִיּוֹנִי רצה לקראתם לאורך השביל, כשהאגריד מתנשף ומתנשם לצידה.

"אני בסדר גמור," אמר הארי, בקושי יודע מה הוא אומר.

"החד־קרן מת. האגריד, הוא נמצא שם בקרחת־היער."

"כאן עלי לעזוב אותך," מילמל פִּירְנֶזָה כשהאגריד מיהר כדי

לבחון את החד־קרן. "כעת אתה בטוח."

הארי החליק מעל גבו.

"בהצלחה, הארי פוטר," אמר פִּירְנֶזָה. "כבר קרה שטעו בקריאת

כוכבי־הלכת, אפילו קֶנְטָאורִים כבר טעו. אני מקווה שגם זו אחת הפעמים האלו."

הוא פנה ודהר חזרה אל מעֵבֶה היער, משאיר בעקבותיו את הארי, משקשק.

רון נרדם בתוך חדר-המועדון החשוך, ממתין לשובם. הוא צעק משהו על עבירות קוֹוִיִּדִיךְ, כשהארי ניער אותו בכוח כדי להעיר אותו. אבל תוך שניות ספורות, כשהארי התחיל לספר לו ולְהִרְמִיּוֹנִי על אודות מה שקרה ביער, הוא פתח את עיניו לרווחה. הארי לא היה מסוגל לשבת. הוא פסע הלך ושוב מול האח, עדיין משקשק.

"סֵנִיִּיפ רוצה את האבן בשביל ווֹלְדְמוֹרְט... ווֹלְדְמוֹרְט מחכה בתוך היער... וכל הזמן הזה חשבנו שסֵנִיִּיפ רצה רק להיות עשיר..." "תפסיק לומר את השם הזה!" לחש רון בזעזוע; כאילו ווֹלְדְמוֹרְט מסוגל לשמוע אותם. הארי לא הקשיב לו.

"פִּיֶּרְנֶזֶה הציל אותי, אבל הוא לא היה אמור לעשות את זה... בֵּיִין רתח מזעם... הוא דיבר על התערבות במה שהכוכבים אמרו שעומד לקרות... כנראה שהם מראים שוֹוֹלְדְמוֹרְט עומד לחזור... בֵּיִין חושב שפִּיֶּרְנֶזֶה היה צריך לאפשר לוֹוֹלְדְמוֹרְט להרוג אותי... אני מניח שגם זה כתוב בכוכבים."

"אולי תפסיק כבר להגיד את השם הזה?!" סינן רון. "אז עכשיו נשאר רק לחכות עד שסֵנִיִּיפ יגנוב את האבן," המשיך הארי כקודח, "ואז ווֹלְדְמוֹרְט יִשְׁמַח לבוא לחסל אותי... טוב, לפחות בֵּיִין יִשְׁמַח."

הִרְמִיּוֹנִי נראתה מבוהלת ביותר, אבל היתה לה מלה של נחמה: "הארי, כולם אומרים שְׁדֶמְפֶּלְדוֹר היה האדם היחידי שממנו אתה יודע-מי פחד. כל עוד דֶמְפֶּלְדוֹר נמצא בסביבה, אתה יודע-מי לא ייגע בך. וחוץ מזה, מי אמר שהקֶנְטָאורִים צודקים? זה נשמע לי כמו חיזוי עתידות, ופרופסור מְקֶגֶנְגֶּל אומרת שזה ענף מאוד לא מדויק של הקסם."

השמים כבר החלו להתבהר עד שהם סיימו לדבר. הם נפלו

למיטה, שדודים, גרונם כואב. אך הלילה טמן בחובו עוד הפתעה אחת.

כשהארי הסיט את הסדינים מעל למיטתו, הוא מצא תחתם את גלימת ההיעלמות, מקופלת יפה. פתק היה מוצמד אליה:

ליתר ביטחון.

דרך דלת הסתרים

שנים אחרי־כן הארי לא יוכל להיזכר איך הצליח לעבור את כל הבחינות שלו כשבכל רגע הוא ציפה שוולדמורט ייכנס פתאום בדלת. אך הימים עברו, ולא היה כל ספק בכך שפלאפי עדיין חי וקיים מאחורי הדלת הנעולה.

חום מחניק שרר אז, במיוחד בכיתה הגדולה שבה עבדו על העבודות הכתובות שלהם. לקראת הבחינות הם קיבלו עטי־נוצה חדשים מיוחדים, שכושפו בכישוף נגד העתקות.

היו להם גם בחינות מעשיות. פרופסור פלייטיק קרא להם אחד־אחד לכיתתו, לבדוק אם הם מצליחים לגרום לאננס לרקוד סטפס על שולחנו. פרופסור מקגונגל הביטה בהם הופכים עכבר למאפרה – הם קיבלו תוספת נקודות אם המאפרה היתה יפה, וקנס אם היו לה אוזניים. סנייפ הלחיץ את כולם ונשף להם בצוואר בזמן שניסו לזכור איך מכינים שיקוי שִכחה.

הארי עשה כמיטב יכולתו, מתעלם מהכאבים העזים במצחו, שהציקו לו מאז אותו טיול ביער. נוויל חשב שהארי לחוץ במיוחד לקראת הבחינות, ולכן אינו מצליח להירדם בלילות, אבל האמת היתה שהארי התעורר כל הזמן בגלל הסיוט הישן שלו, אלא שעכשיו זה היה גרוע מתמיד, משום שנוספה בו דמות נוטפת דם בברדס.

אולי זה היה מפני שהם לא ראו את מה שהארי ראה ביער, או אולי משום שלא היו להם צלקות בוערות במצח, אבל רון והרמיוני

נראו הרבה פחות מוטרדים בעניין האבן מאשר הארי. המחשבה על ווֹלְדֶמֶוּרְט בהחלט עוררה אצלם פחד, אבל הוא לא ביקר אותם כל הזמן בחלומות, והם היו עסוקים כל־כך בהכנה לבחינות, עד שלא היה להם הרבה זמן לחשוש ממה שסֶנְיִיפ והאחרים מנסים לעשות. הבחינה האחרונה שלהם היתה בהיסטוריה של הקסם. רק עוד שעה אחת של שאלות על קוסמים מטורללים שהמציאו קְדָרוֹת שמערכבות את עצמן, והם יהיו חופשיים – חופשיים למשך שבוע שלם ונפלא, עד שיתקבלו תוצאות המבחנים שלהם. כשרוחו של פרופסור בֵּינְס אמר להם להניח את עטי־הנוצה ולגלגל את הקלף שלהם, הארי הצטרף לכולם בקריאת הידר.

"הבחינה היתה הרבה יותר קלה משחשבתי שתהיה," אמרה הָרְמִיוֹנִי כשהם הצטרפו להמוני התלמידים שנהרו להשתרע על המדשאות בשמש. "כל מה ששיננתי על אמנת זאב־האדם מ־1637 ועל המהפכה של אלפריק האקסטטי היה מיותר." הָרְמִיוֹנִי תמיד אהבה לעבור על דפי המבחן שלהם בתום המבחן, אבל רון אמר שזה עושה לו בחילה, אז הם טיילו אל האגם והתיישבו תחת אחד העצים. האחים התאומים של רון וְלִי ג'ורְדֵן עמדו בקרבת מקום, מדגדגים את משושי של דיונון ענק שהשתכשך במים הרדודים.

"אין יותר מה לשנן!" אמר רון באושר, מתמתח על הדשא. "מותר לך להיראות קצת יותר עליז. יש לנו עוד שבוע לפני שמגלים איזה בושות עשינו לעצמנו במבחנים, עוד מוקדם להילחץ."

הארי שיפשף את מצחו.

"הלוואי שידעתי מה זה אומר!" הוא התפרץ בכעס. "הצלקת שלי כל הזמן כואבת – זה כבר קרה בעבר, אבל אף פעם לא בתדירות כזאת."

"תראה לגברת פומפרי," הציעה הרמיוני.

"אני לא חולה," אמר הארי. "אני חושב שזאת אזהרה... זה סימן שסכנה מתקרבת..."

רון סירב להתרגש, היה פשוט חם מדי.

"הארי, תירגע. הרמיוני צודקת, האבן בטוחה כל עוד נמפּלדור קרוב אליה. וחץ מזה, אין לנו הוכחה שסנייפ מצא דרך לעקוף את פלאפי. הוא כבר פעם כמעט איבד את הרגל, הוא לא ירצה להסתכן שוב כל-כך מהר. ונוויל ישחק בנבחרת הקווידיץ' של אנגליה לפני שהאגריד יאכזב את נמפּלדור."

הארי הינהן בראשו, אבל לא הצליח להיפטר מהתחושה הרובצת עליו, שיש משהו ששכח לעשות, משהו חשוב. כשניסה להסביר את זה, הרמיוני אמרה: "זה המבחנים. אני התעוררתי אתמול באמצע הלילה וכבר קראתי חצי מהסיכומים שלי בשינוי-צורה לפני שנזכרתי שכבר עשינו את הבחינה הזאת."

ובכל זאת, הארי היה די משוכנע שאין כל קשר בין התחושה הלא-נעימה שלו לבין הבחינות. הוא עקב במבטו אחרי ינשוף שהתעופף לכיוון בית-הספר על רקע השמים התכולים ובמקורו פתק. האגריד היה היחידי שאי-פעם שלח לו מכתבים. האגריד לעולם לא היה בוגד בנמפּלדור. האגריד מעולם לא היה מספר למישהו איך לעקוף את פלאפי... לעולם... אלא אם כן – הארי זינק פתאום על רגליו.

"לאן אתה הולך?" שאל רון בקול ישנוני.

"עלה על דעתי משהו," אמר הארי. פניו היו לבנים כסיד.

"אנחנו חייבים לבקר את האגריד, תיכף ומייד."

"למה?" התנשפה הרמיוני, מתאמצת לדבוק בקצב שלו.

"את לא מוצאת שזה קצת משונה," אמר הארי, רץ במעלה הגבעה המוריקה, "שהדבר שהאגריד הכי רוצה בעולם זה דרקון,

יום אחד מופיע אדם זר, שלגמרי במקרה יש לו ביצת דרקון בכיס? כמה אנשים כבר מסתובבים עם ביצי דרקון אם זה נגד החוק? איזה מזל שאחד מהם ייתקל דווקא בהאגריד, אתם לא חושבים? איך לא ראיתי את זה קודם?"

"על מה אתה מדבר?" אמר רון, אבל הארי, חוצה בריצה את המדשאות לכיוון היער, לא ענה.

האגריד ישב בכורסא מחוץ לבית שלו; שרווליו ורגליו מכנסיו היו מופשלים, והוא היה עסוק בלקלף אפונים לתוך קערה גדולה. "שלום," הוא אמר, מחייך. "אתם סיימתם את המבחנים שלכם?"

אתם יש לכם קצת זמן בשביל לשנות איתי משהו?"

"כן, תודה," אמר רון, אבל הארי קטע אותו.

"לא תודה, אנחנו ממהרים. האגריד, אני חייב לשאול אותך משהו. אתה זוכר את הלילה ההוא שבו זכית בנוֹרְפֶּרְט? איך נראה הזר ששיחקת איתו קלפים?"

"אני לא יודע," אמר האגריד כלאחר-יד, "הוא לא הסכים להוריד את הגלימה שלו ההיא."

הוא ראה ששלושתם נראים המומים והרים את גבותיו. "זה לא עד כדי כך מוזר. הרבה טיפוסים מפוקפקים הם מגיעים לראש החזיר – ככה קוראים לפונדק שמה בכפר. יכול להיות שההוא הוא היה סוחר דרקונים, לא? אני לא ראיתי את הפנים שלו, הוא לא הוריד את הפרדס."

הארי צנח אל הריצפה ליד קערת האפונים.

"על מה דיברת איתו, האגריד? הזכרת אולי את הוֹגְוֹרְטֶס?" "אולי זה עלה," אמר האגריד, מעווה את פרצופו מתוך ניסיון להיזכר. "כן... ההוא שאל מה אני עושה, ואני אמרתי לו שאני שומר הקרקעות כאן... הוא שאל קצת על איזה חיות אני שומר... אז אני סיפרתי לו... ואני אמרתי לו שאני תמיד רציתי שיהיה לי

דרקון... ואז... אני לא זוכר כל-כך טוב, כי כל הזמן הוא גם הזמין אותי שמה לשנות עוד... בואו נראה... כן, ואז הוא אמר שיש לו ביצה של דרקון, ושאפשר שאנחנו נשחק בשבילה משחק קלפים, אם אני רוצה... אבל הוא רצה להיות בטוח שאני אדע לטפל בו. הוא לא רצה שזה יילך לסתם איזה בית... אז אני אמרתי לו, שאחרי פְּלאִפּי, לגדל דרקון זה יהיה לגמרי מְשַׁחֵק ילדים..."

"והאם – האם הוא המשיך להתעניין בפְּלאִפּי?" שאל הארי, משתדל לשמור על קול רגוע.

"נו – ברור – כמה כלבים עם שלושה ראשים כבר אתה פגשת, אפילו שמה באזור של הוֹגְוֹרְטְס? אז אמרתי לו, פְּלאִפּי הוא כמו תינוק אם רק אתה יודע איך להרגיע אותו, רק מנגנים לו קצת מוזיקה והוא ישר נרדם –"

האגריד נחרד פתאום.

"אני לא הייתי אמור להגיד לכם את זה!" הוא פלט. "אתם תשכחו שאמרתי את זה! הי – לאן אתם הולכים?"

הארי, רון וְהֶרְמִיּוֹנִי לא דיברו זה עם זה כלל עד שהגיעו אל אולם-הכניסה, שהיה קר ועגום יחסית למדשאות.

"חייבים ללכת לַדְּמַבְּלָדוֹר", אמר הארי. "האגריד אמר לזר איך אפשר לעקוף את פְּלאִפּי, והאיש תחת הַפֶּרְדֵּס היה סְגִיפּ או ווֹלְדְּמֹרְט – זה בטח היה קל, אחרי שהוא עודד את האגריד להשתכר. אני רק מקווה שַדְּמַבְּלָדוֹר יאמין לנו. פִּירְנֶזֶה עשוי להסכים לגבות אותנו, אם בִּינן לא יעצור אותו. איפה המשרד של דְּמַבְּלָדוֹר?"

הם הביטו סביבם, כאילו קיוו לראות שלט שיורה להם על הכיוון הנכון. מעולם לא סיפרו להם איפה דְּמַבְּלָדוֹר שוכן, והם גם לא הכירו אף אחד שנשלח למשרדו.

"אין ברירה אלא –" פתח הארי, אבל קול מן הצד השני של

האולם קטע אותו.

"מדוע אתם לא בחוץ עם כולם?"

זאת היתה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל, שנשאה ערימת ספרים.

"אנחנו רוצים להיפגש עם פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר", אמרה הרמיוני,

די באומץ, חשבו הארי ורון.

"להיפגש עם פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר?" חזרה הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל,

כאילו היתה זאת בקשה חשודה ביותר. "מדוע?"

הארי היסס – מה יעשה עכשיו?

"זה די סודי", הוא אמר, אבל מייד התחרט שאמר את זה כך, כי

נחירה של הפרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל התרחבו.

"פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר עזב לפני עשר דקות", היא אמרה בקרירות.

"הוא קיבל ינשוף דחוף ממשדד הקסמים, ועף מייד לכיוון לונדון."

"הוא איננו?" אמר הארי, נואש. "דווקא עכשיו?"

"פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר הוא קוסם מאוד חשוב, פוטר, יש לו הרבה

עיסוקים –"

"אבל זה דחוף."

"יש לך משהו לספר שהוא יותר דחוף ממשדד הקסמים,

פוטר?"

"תראי", אמר הארי, זורק את הזהירות לכל הרוחות, "גברתי

הפרופסור – זה בקשר לאבן החכמים –"

לזה פרופסור מֶקְגוֹנֶגֶל לא היתה מוכנה. הספרים שאותם נשאה

נפלו מתוך זרועותיה, אבל היא לא התכופפה להרים אותם.

"איך אתה יודע על – ?" היא גימגמה.

"פרופסור, אני חושב – אני יודע – שסנ – שמישהו עומד

לנסות לגנוב את האבן. אני חייב לדבר עם פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר."

היא בחנה אותו בתערוכת של הלם וחשדנות.

"פרופסור דֶמְבֶּלְדוֹר ישוב מחר", היא אמרה לבסוף. "אין לי

מושג איך גיליתם על האבן, אבל הָיוּ סמוכים ובטוחים – איש לא
יוכל לגנוב אותה, היא מוגנת טוב מדי.”
”אבל, פרופסור –

”פּוֹטֵר, אני יודעת על מה אני מדברת,” היא אמרה בקצרה. היא
התכופפה והחלה לאסוף את כל הספרים שנפלו. ”אני מציעה לכם
לחזור החוצה וליהנות מהשמש החמימה.”
אבל זה לא מה שהם עשו.

”זה יקרה הלילה,” אמר הארי, ברגע שהיה בטוח שפרופסור
מֶקְגוֹנִיגֵל יצאה מטווח שמיעה. ”סֵיִיפ ינסה לעבור בַּדֶּלֶת הסודית
הלילה. הוא עשה את כל הבירורים שלו, ועכשיו הוא סילק את
יַמְפֶּלְדֹּר מדרכו. הוא שלח את הפתק הזה; בטח הם ממש יופתעו
במשרד הקסמים, כשֶׁיַמְפֶּלְדֹּר יופיע פתאום.”
”אבל מה אפשר לע...”

הֶרְמִיוֹנִי פלטה קריאה נרגשת. הארי ורון הסתובבו מהר.
מאחוריהם עמד סֵיִיפ.

”אחֶרֶץ־הָרִיִּים טובים לכם,” הוא אמר בקולו החלקלק.
הם בהו בו.

”חבל שאתם בפנים ביום כל־כך יפה,” הוא אמר בחיוך משונה,
מעוות.

”אנחנו פשוט –” פתח הארי, בלי מושג איך להמשיך את
המשפט.

”כדאי לכם להיות זהירים יותר,” אמר סֵיִיפ. ”אם תסתובבו
ככה, אנשים יחשבו שאתם זוממים משהו. וְגִרְפִּינְדֹּר כבר ממש לא
יכולה להרשות לעצמה לאבד נקודות נוספות, נכון?”
הארי האדים. הם פנו לצאת שוב החוצה, אבל סֵיִיפ קרא להם
לחזור.

”רֵאָה הוֹזְהֶרֶת, פּוֹטֵר – אם עוד פעם אחת תשוטט באמצע

הלילה, אני אדאג באופן אישי לכך שתסולק מהלימודים. יום טוב לך."

והוא הלך משם לכיוון חדר-המורים.

על מדרגות האבן הארי פנה אל האחרים.

"טוב, תשמעו מה צריך לעשות," הוא לחש בהתרגשות. "אחד מאיתנו חייב לשים עין על סנייפ – לחכות מחוץ לחדר-המורים ולעקוב אחריו אם יעזוב. הרמיזיני, כדאי שזאת תהיי את." "למה?"

"זה ברור," אמר רון, "את יכולה להעמיד פנים כאילו את מחכה לפרופסור פליטיק, את יודעת." הוא דיבר בקול צפצפני: "הו, פרופסור פליטיק, אני כל-כך מודאגת, אני חושבת שאולי טעיתי בשאלה מספר 14 ב'..."

"אוף, תסתום," אמרה הרמיזיני, אבל היא הסכימה ללכת לשים עין על סנייפ.

"וכדאי שאנחנו נעמוד מחוץ למסדרון של הקומה השלישית," אמר הארי לרון. "בוא כבר."

אבל התוכנית הזאת לא פעלה. הם רק הגיעו לדלת שהפרידה בין פלאפי לשאר בית-הספר, ופרופסור מקגונגל הופיעה שוב, והפעם היא התרגזה ממש.

"אתם ודאי חושבים שיותר קשה לעקוף אתכם מאשר אוסף שלם של קסמים!" היא רתחה. "מספיק עם השטויות האלו! אם אני אשמע שוב שהתקרבתם בכלל לאזור הזה, אני אוריד עוד חמישים נקודות מגריפִינדור! כן, וויזלי, מהבית שלי!"

הארי ורון חזרו לחדר-המועדון. הארי אמר: "לפחות הרמיזיני עוד עוקבת אחרי סנייפ," ובדיוק אז תמונתה של הגברת השמנה זוה הצידה והרמיזיני נכנסה.

"אני מצטערת, הארי!" היא יללה. "סנייפ יצא ושאל אותי מה

אני עושה, אז אמרתי לו שאני מחכה לפְּלִיטִיק, וסְנִיִּיפ הלך להביא אותו, ורק עכשיו הצלחתי לעזוב אותו, אני לא יודעת לאן סְנִיִּיפ הלך בינתיים."

"טוב, אז זהו זה, נכון?" אמר הארי.

שני חבריו הסתכלו עליו. הוא היה חיוור ועיניו נצצו.

"אני יוצא מכאן הלילה והולך לנסות להשיג את האבן בעצמי."

"השתגעת?!!" אמר רון.

"אתה לא יכול!" אמרה הֶרְמִיוֹנִי. "אחרי מה שֶׁמְקוֹנְגֵּל וסְנִיִּיפ

אמרו? יסלקו אותך!"

"אז מה?" צעק הארי. "אתם לא קולטים? אם סְנִיִּיפ ישיג את

האבן, ווֹלְדְמוֹרְט יחזור! לא שמעתם איך זה היה בזמן שהוא ניסה

להשתלט? בכלל לא יהיה יותר בית-ספר הוֹגְוֹרְטְס בשביל לסלק

אותי! הוא יִשְׁטַח אותו, או יהפוך אותו לאקדמיה לתורת האופל!

לאבד נקודות זה כבר לא מה שחשוב, אתם לא קולטים? אתם

חושבים שהוא יניח לכם ולמשפחות שלכם אם גְרִיפִינְדוֹר תזכה

בגביע הבית? אם אני אתפס לפני שאשיג את האבן – טוב, אני

פשוט אצטרך לחזור לבית של הֶדְרֶסְלִים ולחכות שוֹלְדְמוֹרְט ימצא

אותי שם, זה רק אומר שאמות קצת יותר מאוחר, כי אני אף פעם

לא אהיה מוכן לעבור לצד של כוחות האופל! אני עובר היום בְּדֶלֶת

הסתרים, ושום דבר שתגידו לא יכול לעצור אותי! ווֹלְדְמוֹרְט הרג

את ההורים שלי, זוכרים?"

הוא תקע בהם מבט זועם.

"אתה צודק, הארי," אמרה הֶרְמִיוֹנִי בקול קטן.

"אני אשתמש בגלימת ההיעלמות," אמר הארי. "מזל שקיבלתי

אותה חזרה."

"אבל היא תצליח לכסות את שלושתנו?" שאל רון.

"את – שלושתנו?"

"נו, צא מזה, אתה לא באמת חושב שניתן לך ללכת לבדך?"
"כמובן שלא," אמרה הֶרְמִיוֹנִי בקול ענייני. "איך לדעתך תשיג את האבן בלי עזרתנו? כדאי שאתחיל לעבור על הספרים שלי, יכול להיות שאמצא שם משהו שימושי..."

"אבל אם ניתפס, יסלקו גם את שניכם מבית־הספר."
"לא אם זה יהיה תלוי בי," אמרה הֶרְמִיוֹנִי בנחישות. "פְּלִיטִיק אמר לי בסוד שקיבלתי במבחן שלו 112. אחרי זה הם כבר לא יסלקו אותי."

אחרי ארוחת הערב שלושתם ישבו בצד במועדון, מתוחים. איש לא הטריד אותם; איש מהגִּיפִינְדוּרִים כבר לא רצה לדבר עם הארי. זה היה הערב הראשון שבו העובדה הזאת לא הציקה לו. הֶרְמִיוֹנִי עברה על כל הסיכומים שלה, בתקווה לגלות את אחד הכשפים שהם עמדו לנסות לפרוץ. הארי ורון לא החליפו מילים רבות. שניהם היריהרו במה שהם עומדים לעשות.

אט־אט החדר התרוקן, ואנשים נדדו לכיוון חדר־השינה.
"כדאי להוציא את הגלימה," מילמל רון כשלי ג'ורדן עזב סוף־סוף, מתמתח ומפהק. הארי רץ במעלה המדרגות לחדר־השינה. הוא שלף את הגלימה, ואז נפל מבטו על החליל שהאגריד נתן לו במתנה בחג המולד. הוא הכניס אותו לכיס כדי להשתמש בו בשביל פְּלֶאפִּי – לא התחשק לו במיוחד לשיר.
הוא רץ חזרה למועדון.

"כדאי שנלבש את הגלימה כבר כאן, ונוודא שהיא מכסה לגמרי את שלושתנו – אם פִּילֶץ יבחין באחת מכפות־הרגליים שלנו משוטטת לה בכוחות עצמה –"

"מה אתם עושים?" אמר קול מפינת החדר. נוֹוִיל הגיח מאחורי אחת הכורסאות כשהוא מחזיק את טְרָבוּר הקרפד, שנראה כאילו

הוא בדיוק עמד לעשות נסיון בריחה נוסף.

"כלום, נוויל, כלום," אמר הארי, ממהר להסתיר את הגלימה מאחורי גבו. נוויל הביט בפניהם האשמות.
"אתם שוב יוצאים," הוא אמר.

"לא, לא, לא," אמרה הֶרְמִיוֹנִי. "אנחנו לא יוצאים. למה שלא תלך לישון, נוויל?"

הארי הסתכל על שעון הסבא שעמד ליד הדלת. הם לא יכלו להרשות לעצמם להמשיך לאבד זמן. ברגעים אלה ממש סנייפ אולי כבר מנסה להרדים את פֶּלאַפִּי.

"אסור לכם לצאת," אמר נוויל, "אתם תיִתְפֶּסוּ שוב. גֶרִיפִּינְדוֹר תיקלע לצרות גדולות עוד יותר."

"אתה לא מבין," אמר הארי, "זה ממש חשוב."

אבל היה ברור שֶׁנוויל נחוש לעשות מעשה נואש.

"אני לא אתן לכם לעשות את זה," הוא אמר, ממהר לחסום בפניהם את החור שבתמונה, "אני – אני אלחם בכם!"
"נוויל!" התפרץ רון, "תתרחק מהחור הזה ואל תהיה אידיוט!"

"אל תקרא לי אידיוט!" אמר נוויל. "אני לא חושב שאתם צריכים להמשיך לעבור על החוקים! ואתם בעצמכם אמרתם לי להיות תקיף יותר!"
"כן, אבל לא כלפינו," אמר רון ברוב יאוש. "נוויל, אתה לא יודע מה אתה עושה."

הוא פסע צעד אחד קדימה, ונוויל הפיל את טֶרְבוֹר הקרפד, שקיפץ ונעלם.

"נו, קדימה, בוא תרביץ לי!" אמר נוויל, מקמץ אגרופים. "אני מוכן!"

הארי פנה להֶרְמִיוֹנִי.

"תעשי משהו," הוא אמר נואשות.

הֶרְמִיּוֹנִי צעדה קדימה.

"נְוִיל," היא אמרה, "אני מאוד-מאוד מצטערת על זה."

היא הרימה את שרביטה.

"פֶּטְרִיפִיקוֹס טוֹטְאָלוֹס!" היא אמרה והצביעה על נְוִיל.

זרועותיו של נְוִיל נטרקו לצדדים. רגליו נצמדו זו לזו. כשכל גופו נוקשה הוא התנדנד במקום ואז נפל על פניו, ישר כמו קרש. הֶרְמִיּוֹנִי רצה להפוך אותו. הלסת של נְוִיל היתה סגורה כך שלא היה יכול לדבר. רק עיניו זזו והסתכלו עליהם בחרדה.

"מה עשית לו?" לחש הארי.

"זו נעילת-גוף מלאה," אמרה הֶרְמִיּוֹנִי באומללות. "אוי, נְוִיל,

אני כל-כך מצטערת."

"היינו חייבים, נְוִיל, אין זמן להסביר," אמר הארי.

"תבין אחר-כך," אמר רון תוך שהם פוסעים מעליו ומושכים עליהם את גלימת ההיעלמות.

אבל ההרגשה להשאיר כך את נְוִיל שוכב משותק על הריצפה היתה כמו אות מבשר רעות. במצבם המתוח, כל צללית של פסל נראתה להם כמו פִּילֶץ, וכל משב-רוח קטן נשמע כמו פִּיבס העט עליהם.

בתחתית גרם המדרגות הראשון הם ראו את גברת נוריס מתגנבת לאורך ראש המדרגות.

"אוף, בואו נבעט בה, רק הפעם," לחש רון באוזנו של הארי, אבל הארי ניענע בראשו. כשהם טיפסו סביבה בזהירות, גברת נוריס הפנתה לעברם את עיני הפנסים הענקיות שלה, אבל לא עשתה דבר.

הם לא פגשו אף אחד נוסף עד שהגיעו למדרגות העולות לקומה השלישית. פִּיבס ריחף בחצי הדרך, מנסה לשחרר את

השטיח כדי שאנשים ימעדו עליו.

"מי שם?" הוא אמר לפתע כשהם עלו לעברו. הוא הֵצֵר את זוג עיניו השחורות והמרושעות. "יודע שאתה שם, אפילו שאני לא יכול לראות אותך. אתה רוח, או שד, או פֶּספּוּס מתלמד?"
הוא התרומם באוויר וריחף שם, ממצמץ לכיוונם.
"צריך לקרוא לפִּילֶץ, צריך, אם מישהו מתגנב לו בסודי-סודות."

לפתע היה להארי רעיון.
"פִּיבס," הוא אמר בלחישה צרודה, "לִבְרוֹן המגועל יש סיבות משלו להיות בלתי נראה."
פִּיבס כמעט נפל מהאוויר מרוב בהלה. הוא תפס את עצמו בזמן וריחף סנטימטרים ספורים מהריצפה.
"סלח לי, אנא ממך, הוד שותתותך, כבודו אדון ברוֹן," הוא אמר בקול שמנוני. "טעות שלי, טעות שלי – לא ראיתי אותך – כמובן שלא, אתה בלתי נראה – סלח לפִּיבסי הזקן על בדיחתו הקטנה, כבודו."
"יש לי כאן עסקים, פִּיבס," קירקר הארי. "התרחק מכאן הלילה."

"זאת אעשה, כבודו, בהחלט אעשה זאת," אמר פִּיבס, מתרומם שוב באוויר. "מקווה שעסקיך יתקדמו יפה, הברון, ואני לא אפריע לך."

והוא ברח משם.
"גאוני, הארי!" לחש רוֹן.
תוך כמה שניות הם עמדו שם, מִחוּץ למסדרון של הקומה השלישית – והדלת כבר היתה פתוחה.
"טוב, הנה לכם," אמר הארי בשקט, "סִנֵּיפּ כבר עבר את פְּלאפִּי."

מראה הדלת הפתוחה המחיש איכשהו לשלושתם בפני מה הם עומדים. מתחת לגלימה הארי פנה לשני האחרים.

"אם אתם רוצים לחזור, אני לא אכעס עליכם," הוא אמר. "אתם יכולים לקחת את הגלימה, אני כבר לא אודקק לה."

"אל תהיה אידיוט," אמר רון.

"אנחנו באים איתך," אמרה הֶרְמִיוֹנִי.

הארי פתח את הדלת עד הסוף.

כשהציר חָרַק הגיעה לאוזנם נהמה עמוקה, מגרגרת. כל שלושת חוטמיו של הכלב ריחרחו נרגשות לכיוונם, למרות שהוא לא היה יכול לראות אותם.

"מה זה שם לרגליו?" לחשה הֶרְמִיוֹנִי.

"זה נראה כמו גֵּבֶל," אמר רון. "כנראה שסֵנִיפּ השאיר את זה

כאן."

"הוא בטח מתעורר ברגע שמפסיקים לנגן," אמר הארי. "על

החיים ועל המוות..."

הוא הצמיד את החלילית של האגֶרִיד לשפתיו, ונשף. זו לא היתה בדיוק מנגינה, אבל מהצליל הראשון החלו עיניה של המפלצת להיעצם. הארי בקושי עצר לשאוף אוויר. לאט-לאט נהמותיו של הכלב פסקו – הוא מעד על כפות־רגליו ונפל אל ברכיו, ואז נפל אל הקרקע, יֵשֶׁן שינה עמוקה.

"תמשיך לנגן," הזכיר רון בזמן שהם יצאו מתחת לגלימה והתגנבו לכיוון דלת הסתרים. הם חשו את נשימתו החמה והמסריחה של הכלב כשהתקרבו לראשים האדירים.

"אני חושב שנצליח לפתוח את הדלת," אמר רון, מציץ מעל

גבו של הכלב. "רוֹצָה ללכת ראשונה, הֶרְמִיוֹנִי?"

"לא, ממש לא!"

"בסדר." רון חרק שיניים ופסע בזהירות מעל לרגליו של הכלב.

הוא כופף ומשך בטבעת של דלת הסתרים, שנפתחה כלפי מעלה.

"מה אתה רואה?" שאלה הֶרְמִיוֹנִי בדאגה.

"כלום - רק שחור - אין דרך לרדת למטה, נצטרך פשוט לקפוץ."

הארי, שעדיין ניגן בחליל, נופף אל רון כדי לצוד את תשומת-ליבו והצביע על עצמו.

"אתה רוצה ללכת ראשון? אתה בטוח?" שאל רון. "אני לא יודע כמה עומק יש פה. תן את החליל להֶרְמִיוֹנִי, שתוכל להמשיך להרדים אותו."

הארי הושיט לה את החליל. בשניות הבודדות של הדממה הכלב נהם וזז, אבל ברגע שהֶרְמִיוֹנִי החלה לנגן הוא שקע שוב בתרדמתו העמוקה.

הארי טיפס מעליו והביט מטה אל תוך דלת הסתרים. לא היה זֶכֶר לתחתית.

הוא הוריד את עצמו דרך הפתח, עד שרק אצבעותיו החזיקו אותו. ואז הוא הביט שוב אל רון ואמר, "אם משהו קורה לי, אל תבוא אחרי. לך ישר לינשופייה ותשלח את הֶדְוִיג אל דֶמְבֶּלְדוֹר, מובן?"

"מובן," אמר רון.

"נתראה עוד מעט, אני מקווה..."

והארי הֶרְפָּה. אוויר קר ולח חלף על פניו והוא נפל מטה, מטה, מטה ו -

פלאמפ. במין חבטה עמומה ומוזרה הוא נחת על משהו רך. הוא התיישב במקום וגישש סביב, עיניו עוד לא מורגלות לאפלה. הוא הרגיש כאילו הוא יושב על צמח כלשהו.

"זה בסדר!" הוא קרא למעלה לכיוון משבצת האור שהיתה דלת הסתרים, שגודלה מכאן היה כגודל בול. "זו נחיתה רכה,

אפשר לקפוץ!"

רון מיהר לבוא בעקבותיו. הוא נחת פרקדן ליד הארי.

"מה זה החומר הזה?" היו מילותיו הראשונות.

"אני לא יודע, איזה מין חומר צמחי. אני מניח שזה כאן כדי

לרכך את הנפילה. בואי, הֶרְמִיוֹנִי!"

המוזיקה המרוחקת נפסקה. נשמעה נביחה קולנית, אבל הֶרְמִיוֹנִי

כבר הספיקה לקפוץ. היא נחתה מעברו השני של הארי.

"אנחנו בטח נמצאים קילומטרים מתחת לבית-הספר," היא

אמרה.

"מזל שהצמח הזה נמצא כאן," אמר רון.

"מזל!" צווחה הֶרְמִיוֹנִי. "תסתכלו על עצמכם!"

היא נעמדה ונאבקה להתקרב לקיר הלח. היא נאלצה להיאבק,

מפני שברגע שנחתה הצמח התחיל לגדל קנוקנות נחשיות שהקיפו

את קרסוליה. ובאשר להארי ורון, גם רגליהם כבר היו עטופות

היטב במטפסים הארוכים, מבלי ששמו לב לכך.

הֶרְמִיוֹנִי הצליחה להשתחרר לפני שהצמח אחז בה אחיזה חזקה

מדי. כעת היא צפתה בבעתה בשני הבנים, הנלחמים להסיר

מעליהם את הצמח. ואולם ככל שהתאמצו יותר, כך הוא התהדק

סביבם יותר.

"תפסיקו לזוז!" ציוותה עליהם הֶרְמִיוֹנִי. "אני יודעת מה זה –

זה הצמח שנקרא מלכודת השטן!"

"אה, אני כל-כך שמח לדעת איך קוראים לו, זה ממש עוזר לי,"

גער בה רון, נשען אחורנית כדי למנוע מהצמח לגדל קנוקנות סביב

צווארו.

"סתום, אני מנסה להיזכר איך הורגים אותו!" אמרה הֶרְמִיוֹנִי.

"אז תמהרי כבר, אני לא יכול לנשום!" התנשף הארי, נאבק עם

הצמח שנכרך סביב בית-החזה שלו.

"מלכודת השטן, מלכודת השטן... מה אמרה פרופסור ספראוט? - הוא אוהב חושך ורטיבות -"
"אז תדליקי אש!" השתנק הארי.
"כן - כמובן - אבל אין פה קרשים!" קראה הרמיוני, סופקת כפיים.

"תגידי, השתגעת?" צעק רון, "את מכשפה או לא?"
"אה, נכון!" אמרה הרמיוני, שלפה את השרביט שלה, הניפה אותו, ליחששה משהו וכיוונה לעבר הצמח סילון של אותן להבות התכלת שניצלה פעם נגד סנייפ. תוך שניות הבנים הרגישו שהצמח מרפה את אחיזתו ומנסה להתרחק מן החום ומן האור. מתפתל וכושל הוא ניתק את עצמו מגופם, והם הצליחו להשתחרר ממנו.
"מזל שאת מקשיבה בשיעורי תורת הצמחים, הרמיוני," אמר הארי ונעמד לידה בצמוד לקיר, מוחה זיעה מפניו.

"כן," אמר רון, "ומזל שהארי לא מאבד את העשתונות ברגעי משבר - 'אין פה קרשים' היא אומרת!"
"לכאן," אמר הארי והורה על מעבר באבן, שרק דרכו אפשר היה להמשיך.

כל מה שיכלו לשמוע מלבד צעדי רגליהם היה הטפטוף העדין של המים שנטפו לאורך הקירות. המנהרה המשיכה להוביל אותם במורד, והארי נזכר בגרינגוטס. בהרגשת בהלה הוא זכר לפתע שנאמר כי דרקונים שומרים על הכספות פֶּבֶנְק הקוסמים. אם גם כאן הם יפגשו דרקון, דרקון בוגר - כאילו שנורפרט לא הספיק להם...
"אתם שומעים משהו?" לחש רון.

הארי הקשיב. אוזניו קלטו רחש מעורב בקולות־נקישה קלים שבא מהחדר לפניהם.

"אתם חושבים שזה רוח־רפאים?"

"אני לא יודעת... לי זה נשמע כמו כנפיים."

"יש אור לפנינו – אני רואה משהו זו."

הם הגיעו לקצה המנהרה וראו לפניהם חדר מואר באור גדול, תיקרתו המקושטת מיתמרת גבוה מעל לראשיהם. החדר היה מלא ציפורים קטנות, מבריקות כאבני חן, שעופפו ללא הרף סביב החדר. בצד הרחוק של החדר עמדה דלת עץ כבדה.

"אתם חושבים שהן יתקיפו אותנו אם נחצה את החדר?" אמר רון.

"מן הסתם," אמר הארי. "הן לא נראות מסוכנות במיוחד, אבל אני מניח שאם כולן באות בבת־אחת... טוב, אין מה לעשות... אני ארוץ."

הוא שאף שאיפה עמוקה, כיסה את פניו בידיו וחצה את החדר בריצה. הוא ציפה להרגיש בכל רגע דקירה של מקורים ורגליים חדות, אבל כלום לא קרה. הוא הגיע לדלת ללא כל פגע. הוא משך בידית, אבל היא היתה נעולה.

שני האחרים באו בעקבותיו. הם משכו ודחפו את הדלת, אבל זו לא זזה, אפילו לא כשה־רמיוני ניסתה את לחש הא־לו־המו־רה שלה. "מה עכשיו?" אמר רון.

"הציפורים האלו... לא ייתכן שהן כאן רק לקישוט," אמרה ה־רמיוני.

הם הביטו בציפורים שהתעופפו מעל לראשיהם, מנצנצות – מנצנצות?

"אלו לא ציפורים!" אמר הארי פתאום, "אלה מפתחות! מפתחות עם כנפיים – ה־ביטו היטב. אז זה ודאי אומר ש..." הוא הביט סביב בזמן ששני חבריו מיצמצו לכיוון המפתחות המעופפים. "... כן – תסתכלו! מטאטאים! אנחנו צריכים לתפוס את המפתח לדלת!"

"אבל יש מאות!"

רון בחן את מנעול הדלת.

"אנחנו מחפשים אחד גדול, מיושן - ודאי עשוי כסף, כמו הידית."

כל אחד אחז במטאטא והם המריאו לאוויר, מרחפים אל תוך אמצע עננת המפתחות. הם התאמצו ללכוד אותם, אבל המפתחות המכושפים ריצדו וצללו במהירות כזאת, שהיה כמעט בלתי אפשרי לתפוס אותם.

אבל לא לשווא בחרו בהארי להיות המחפש הצעיר ביותר במאה שנה. היה לו כישרון לראות דברים שאחרים לא יכלו לראות. אחרי דקה של שיטוט בתוך מערבולת הנוצות הצבעוניות, הוא הבחין במפתח כסף גדול, שהיתה לו כנף מקומטת, כאילו מישהו כבר תפס אותו וניסה לתחוב אותו בגסות לתוך חור המנעול.

"את זה!" הוא קרא לאחרים. "זה הגדול - שם - לא, שמה - עם כנפיים כחולות - כל הנוצות מקומטות בצד אחד שלו." רון מיהר לכיוון שהארי הצביע אליו, התנגש בתיקרה וכמעט נפל מהמטאטא.

"חייבים להקיף אותו!" קרא הארי, לא מסיר את עיניו מן המפתח עם הכנף הפגועה. "רון, אתה רד עליו מלמעלה. הֶרְמִיוֹנִי, הישארי למטה כדי לחסום אותו - אני אנסה לתפוס אותו. מוכנים? - !"

רון צלל, הֶרְמִיוֹנִי טסה כלפי מעלה, המפתח ניסה להתחמק משניהם והארי טס בעקבותיו; המפתח מיהר לכיוון הקיר, הארי נשען קדימה ובצליל מעיכה מטריד הדביק אותו לקיר עם יד אחת. תשואותיהם של רון והֶרְמִיוֹנִי הידהדו בתוך ההיכל הגדול.

הם מיהרו לנחות והארי רץ אל הדלת, המפתח עדיין נאבק בתוך ידו. הוא תחב אותו בכוח לתוך המנעול וסובב אותו - זה פעל. ברגע שהדלת נפתחה, המפתח המריא חזרה לאוויר, חבוט ומרוט

למראה אחרי שנלכד בפעם השנייה.

"מוכנים?" שאל הארי את שני האחרים, ידו על ידית הדלת. הם הינהגו. הוא פתח את הדלת.

החדר הבא היה כל-כך חשוך, עד שהם לא יכלו לראות כמעט דבר. אבל כשנכנסו פנימה הוצף החדר לפתע אור, ולעיניהם נגלה מראה בלתי צפוי.

הם עמדו על קצהו של לוח שחמט ענק, מאחורי כלי המשחק השחורים, שהיו כולם גבוהים יותר מהם ומגולפים ממה שנראה כמו אבן שחורה. מולם, אי-שם בצד השני של החדר, עמדו כלי המשחק הלבנים. רעד קל עבר בהארי, רון והֶרְמִיּוֹנִי – לכלי המשחק הלבנים המתנשאים מעליהם לא היו פרצופים. "ומה נעשה עכשיו?" לחש הארי.

"זה די ברור, לא?" שאל רון. "אנחנו צריכים לחצות את החדר תוך כדי משחק."

מאחורי הכלים הלבנים הם יכלו להבחין בדלת נוספת. "איך?" שאלה הֶרְמִיּוֹנִי בדאגה.

"אני חושב," אמר רון, "שאנחנו צריכים להיות כלי משחק." הוא ניגש אל פרש שחור והושיט יד לגעת בסוסו. מייד התעוררה האבן לחיים. הסוס בעט בקרקע והפרש הפנה את ראשו המשוורי והביט כלפי מטה על רון.

"סליחה – המ – אנחנו אמורים להצטרף אליכם כדי לחצות?" הפרש השחור הינהן בראשו. רון פנה לחבריו.

"על זה צריך לחשוב קצת..." הוא אמר. "אני משער שאנחנו צריכים לקחת את מקומם של שלושה מכלי המשחק השחורים..." הארי והֶרְמִיּוֹנִי עמדו בדממה והביטו ברון החושב. לבסוף הוא אמר: "אל תיעלבו או משהו, אבל שניכם לא במיוחד טובים בשח –"

"אנחנו לא נעלבים," אמר הארי מהר, "רק תגיד לנו מה לעשות."

"טוב, אז הארי, אתה קח את מקומו של הרץ, והרמיוני, את תעמדי במקום הצריח שם."

"ומה איתך?"

"אני אהיה פרש," אמר רון.

כלי המשחק כנראה הקשיבו לכל זה, כי לשמע הדברים הללו פרש, רץ וצריח הפנו את גבם לכלי המשחק הלבנים וירדו מלוח המשחק, מותירים שלוש משבצות ריקות שלתוכן נכנסו הארי, רון והרמיוני.

"הלבנים תמיד פותחים בשח," אמר רון, מביט לעברו השני של הלוח. "כן... תראו..."

חייל רגלי לבן זו שני ריבועים קדימה.

רון החל לכוון את כלי המשחק השחורים. הם נעו בדממה לאן שכיוון אותם. ברכיו של הארי שיקשקו. מה אם יפסידו במשחק? "הארי – זוזו באלכסון ימינה, ארבע משבצות."

ההלם האמיתי הראשון תקף אותם כשהפרש השני שלהם נלקח. המלכה הלבנה הדפה אותו לקרקע באלימות וגררה אותו אל קצה הלוח, שם הוא שכב על פניו ללא ניע.

"הייתי חייב לתת לזה לקרות," אמר רון, נסער. "זה משחרר אותך לקחת את הרץ ההוא, הרמיוני. תמשיכי."

בכל פעם שאחד מאנשיהם נלקח, כלי המשחק הלבנים לא גילו כלל רחמים. עד מהרה היתה ערימה קטנה של שחקנים שחורים ששכבו ללא ניע בערימה מדובללת לאורך הקיר. פעמיים ראה רון רק ברגע האחרון שנשקפת סכנה להארי ולהרמיוני. הוא עצמו התרוצץ מקצה לקצה על הלוח, לוקח כלי משחק לבנים כמעט כמספר השחורים שהם איבדו מצידם.

"כמעט הגענו..." הוא מילמל לפתע. "צריך לחשוב – לחשוב..."

המלכה הלבנה הפנתה אליו את פניה הריקות.
"כן..." אמר רון בשקט, "זו הדרך היחידה... אני חייב להילקח."
"לא!" צעקו רון והרמיוני פה אחד.
"ככה זה בשח!" הפציר בהם רון. "חייבים להקריב משהו! אני אעשה צעד אחד קדימה והיא תיקח אותי – וזה משחרר אותך לחסל את המלך, הארי!"
"אבל –"

"אתה רוצה לעצור את סנייפ או לא?"
"רון –"

"תראה, אם לא תמהר – האבן תיכף תיפול לידי!"
לא היתה ברירה אחרת.
"מוכנים?" קרא רון, פניו חיוורים אך נחושים. "הנה זה בא – ואל תתמהמהו כאן אחרי שתנצחו."

הוא צעד קדימה והמלכה הלבנה התנפלה. היא הפתה את רון בכוח בראשו עם זרוע האבן שלה, והוא התרסק אל הריצפה – והרמיוני צרחו, אבל נשארה על המשבצת שלה – המלכה הלבנה גררה את רון לצד. הוא נראה כאילו איבד את הכרתו.
רועד כולו, הארי זז שלוש משבצות שמאלה.

המלך הלבן הוריד את הכתר שלו וזרק אותו לרגליו של הארי. הם ניצחו במשחק. דמויות השח נעו לצדדים והשתחוו לרגליהם, מפנים את הדרך לדלת. במבט נואש אחרון לכיוונו של רון, הארי והרמיוני פרצו דרך הדלת אל תוך המעבר הבא.
"מה אם הוא –?"

"הוא יהיה בסדר," אמר הארי, מנסה לשכנע את עצמו. "מה לדעתך יהיה עכשיו?"

"עברנו את הקסם של פרופסור ספראוט, צֶמַח מלכודת השטן – פְּלִיטֵיק בטח כישף את המפתחות – מְקַגְנֵגל עשתה שינוי-צורה לכלי השח כדי לעורר אותם לחיים – נותרו רק הקסם של קוֹוִירל, ושל סְנִיפ..."

הם הגיעו לדלת הבאה.

"מוכנה?" לחש הארי.

"לך על זה!"

הארי פתח אותה.

ריח מסריח מילא את נחיריהם וגרם להם לכסות את אפם בחלוקים שלהם. בעיניים דומעות הם ראו טְרוֹל גדול עוד יותר מזה שהתקיפו בליל כל הקדושים, משוטח על הקרקע, שוכב חסר-הכרה עם גוש גדול על ראשו.

"מזל שכבר לא צריך להילחם בו," לחש הארי כשהשניים פסעו בזהירות מעל אחת מרגליו העצומות. "בואי כבר, אני לא יכול לנשום."

הוא פתח את הדלת הבאה, שניהם בקושי העזו להסתכל ולראות מה הדבר הבא בתור – אבל בחלל החדר הזה לא היה משהו מפחיד במיוחד, רק שולחן שעליו עמדה שורה של שבעה בקבוקים בצורות שונות.

"זה של סְנִיפ," אמר הארי. "מה צריך לעשות?"

הם חצו את הסף ומייד פרצה אש שמילאה את פתח הדלת מאחוריהם. וזו לא היתה סתם אש; הלהבות היו סגולות. בורג-פרצו להבות שחורות במעבר הדלת לפניהם. הם היו לכודים.

"תסתכל!" הֶרְמִיוֹנִי תפסה מגילת נייר שהיתה מונחת ליד הבקבוקים. הארי הציץ מעבר לכתפה וקרא:

פניך למוות, גבך למבטח,
רק שני בקבוקים יסייעו כך או כך.
אחד מאיתנו אותך יקדם,
אחר יחזירך לשלב הקודם.
שני בקבוקים מכילים יין סרפד,
אך שלושה רעילים – ימיתוך מייד.
בחר, או לנצח עמוד וְהִרְהַר,
ארבעה רמזים נספק, לא יותר:

1. למרות שהרעל מוסווה ומוסתר,
תמיד הוא נמצא לשמאלו של שיכר;
2. כל בקבוק שעומד בקצה הוא אחר,
אך לא זה ולא זה יקדמוך, חבר;
3. כולנו שונים, מְשָׁמֵן ועד דק,
רעל אין בננס, וגם לא בענק;
4. הן שני משמאלך, הן שני מימין,
את אותו הנזול בדיוק מכילים.

הֶרְמִיוֹנִי פלטה אנחה עמוקה, והארי ראה לתדהמתו שהיא מחייכת –
הדבר האחרון שהיה עולה על דעתו לעשות עכשיו.

“גאוני!” אמרה הֶרְמִיוֹנִי. “זה לא קסם – זה לוגיקה – משחק
היגיון. לרבים מהקוסמים הגדולים ביותר אין קמצוץ של היגיון;
הם היו נתקעים כאן לנצח.”

“אבל גם אנחנו ניתקע, לא?”

“כמובן שלא,” אמרה הֶרְמִיוֹנִי. “כל מה שצריך לדעת רשום כאן
על הדף. שבעה בקבוקים; שלושה עם רעל; שלושה עם יין; אחד
יעביר אותנו בבטחה דרך הלהבה השחורה, ואחד יעביר אותנו
חזרה דרך הסגולה.”

“אבל איך נדע איזה לשתות?”

“תן לי דקה.”

הֶרְמִיוֹנִי קראה את הדף מספר פעמים. ואז היא הלכה הלוך

ושוב לאורך שורת הבקבוקים, ממלמלת לעצמה ומצביעה עליהם.
לבסוף היא מחאה כפיים.

"יש לי," היא אמרה. "הבקבוק הקטן ביותר יעביר אותנו דרך
האש השחורה – לכיוון האבן."

הארי הסתכל על הבקבוק הזעיר.

"יש כאן מספיק רק לאחד מאיתנו," הוא אמר. "זה בקושי
לגימה אחת."

הם הביטו זה בזה.

"איזה מהם יעביר אותנו בלהבות הסגולות?"

הֶרְמִיּוֹנִי הצביעה על הבקבוק המעוגל בקצה הימני של השורה.
"שְׁתִּי אֶת אֵת זה," אמר הארי. "לא, הקשיבי לי – תחזרי אל רון
– תתפסו את המטאטאים מחדר המפתחות המעופפים, תוכלו
להשתמש בהם כדי לצאת מדלת הסתרים ולחלוף על פני פְּלַאפִּי –
לכו ישר לינשופייה ותשלחו את הֶדְוִיג אל דִּמְבֶּלְדֹר, אנחנו זקוקים
לו. אולי אצליח לעכב קצת את סְנִיפ, אבל אני לא ממש שקול
כנגדו."

"אבל הארי – מה אם אתה יודע־מי נמצא איתו?"

"טוב, כבר היה לי מזל פעם בעבר, לא?" אמר הארי והצביע על
הצלקת שלו. "אולי יהיה לי מזל שוב."

השפה של הֶרְמִיּוֹנִי רטטה, ופתאום היא רצה לעבר הארי ועטפה
אותו בחיבוק.

"הֶרְמִיּוֹנִי!"

"הארי – אתה קוסם גדול, שתדע."

"פחות טוב מִמֶּךָ," אמר הארי, נבוך מאוד, והֶרְמִיּוֹנִי הרפתה
ממנו.

"אני!" אמרה הֶרְמִיּוֹנִי. "ספרים! והתחכמות! יש דברים

חשובים יותר – ידידות, ואומץ ו – אוי הארי, תיזהר!"

"שתי את קודם," אמר הארי. "את בטוחה שאת יודעת איזה בקבוק, נכון?"

"משוכנעת," אמרה הרמיוני. היא נטלה לגימה ארוכה מהבקבוק המעוגל בקצה, ורעד עבר בה.

"זה רעיל?" אמר הארי בחשש.

"לא – אבל זה כמו קרח."

"לכי, מהר, לפני שההשפעה תיגמר."

"בהצלחה – בזהירות –"

"לכי!"

הרמיוני הסתובבה וחזרה דרך הלהבות הסגולות.

הארי נשם נשימה ארוכה ונטל את הבקבוק הקטן ביותר. הוא פנה לכיוון הלהבות השחורות.

"הנה זה בא," הוא אמר, ורוקן את הבקבוקן בלגימה אחת.

זה אכן היה כאילו גופו מוצף מי קרח. הוא הניח שוב את הבקבוק וצעד קדימה; הוא הכין את עצמו, ראה את הלהבות השחורות המלחכות את גופו, אבל לא חש בהן. לרגע לא יכול היה לראות דבר מלבד אש שחורה – ואז הוא עמד בצד השני, בחדר האחרון.

מישהו כבר עמד שם – אבל זה לא היה סנייפ. זה גם לא היה וולדמורט.

האיש בעל שני הפרצופים

זה היה קוֹוִירֶל.

"אתה!" נדהם הארי.

קוֹוִירֶל חייך. פניו כלל לא רטטו.

"אני," הוא אמר בקול רגוע, "תהיתי אם אפגוש אותך כאן,

פּוֹטֶר."

"אבל חשבתי – סְנִיִּיפ –

"סוֹוֶרוֹס?" קוֹוִירֶל צחק, וזה לא היה צחוקו הגבוה והרועד

הרגיל, אלא צחוק קר וחד. "כן, סוֹוֶרוֹס באמת נראה מין טיפוס

כזה, נכון? כל-כך שימושי איך שהוא מתעופף לכאן ולכאן כמו

עטלף מגודל. לידו, מי בעולם יפיל את החשד על פ־פ־פרופס־ס־

סור ק־ק־קוֹוִירֶל המגמגם והמ־ס־ס־סכן."

הארי לא ידע איך להגיב. זה לא ייתכן, זה פשוט לא ייתכן.

"אבל סְנִיִּיפ ניסה להרוג אותי!"

"לא, לא, לא. אני ניסיתי להרוג אותך. ידידתך העלמה גְרִיִּינְגֶ'ר

הפילה אותי כשרצה להצית את סְנִיִּיפ במשחק הקווידיץ' ההוא.

היא ניתקה את קשר־העין שלי איתך. עוד כמה שניות והייתי מצליח

להוריד אותך מהמטאטא. זה היה קורה עוד קודם, אלמלא סְנִיִּיפ

ישב ומילמל קללת־נגד כדי להציל אותך."

"סְנִיִּיפ ניסה להציל אותי?"

"כמובן," אמר קוֹוִירֶל בקור־רוח. "מדוע לדעתך הוא רצה

לשפוט במשחק הבא שלך? הוא רצה לוודא שלא אנסה לעשות

זאת שוב. מצחיק, באמת... היה חבל על המאמץ. ממילא לא הייתי יכול לעשות שום דבר בזמן שִׁדְמָלְדוֹר היה בקהל. כל שאר המורים חשבו שסנייפ מנסה למנוע מִגְרִיפִּינְדוֹר לנצח, הוא באמת הפך לדמות לא רצויה... איזה בזבוז זמן, כשאחרי כל זה אני עומד להרוג אותך הלילה."

קוֹוִירל נקש באצבעותיו. חבלים הופיעו באוויר ונכרכו בחוזקה סביב גופו של הארי.

"אתה חטטן מדי בשביל לחיות, פּוֹטֶר. מתרוצץ ברחבי בית-הספר בליל כל הקדושים, אני כמעט חשבתי שעקבת אחרי כשבאתי לבדוק מה שומר על האבן."
"אתה הכנסת את הטרול?"

"כמובן. יש לי כישרון מיוחד לטרולים – בטח ראית מה עשיתי לטרול בחדר שעברת בו. לרוע המזל, בשעה שכולם הסתובבו וחיפשו אותו, סנייפ – שכבר חשד בי – הלך ישר לקומה השלישית כדי לעצור אותי. ולא רק שהטרול שלי לא הצליח להשמיד אותך ואת חבריך – גם הכלב הזה לא הצליח להוריד לסנייפ את הרגל עד הסוף."

"ועכשיו המתן בשקט, פּוֹטֶר. אני חייב לבחון את הראי המעניין הזה."

רק אז הארי שם לב שמשהו עומד מאחורי קוֹוִירל. זה היה הראי של ינפתא.

"הראי הזה הוא המפתח למציאת האבן," מילמל קוֹוִירל, נוקש על המסגרת. "סמוך על דִּמְפֶּלְדוֹר, לבוא עם המצאות כאלה... אבל הוא בלונדון... אני כבר אהיה הרחק מכאן כשהוא יחזור..."
המחשבה היחידה של הארי היתה שהוא חייב לגרום לקוֹוִירל להמשיך לדבר, ולהסיח את דעתו מהראי.
"ראיתי אותך ואת סנייפ ביער – " הוא פלט.

"כן," אמר קוֹוִירל בסתמיות, מקיף את הראי ובוחן את צידו האחורי. "הוא כבר עלה עלי בשלב הזה וניסה לגלות כמה אני כבר יודע. הוא חשד בי לאורך כל הדרך. ניסה להפחיד אותי – כאילו שזה אפשרי, כשהלורד וולְדְמוּרְט לצידי..."

קוֹוִירל יצא מאחורי הראי והביט לתוכו בשקיקה.
"אני רואה את האבן... אני מגיש אותה לאדוני... אבל איפה היא?"

הארי נאבק להשתחרר מהחבלים שקשרו אותו, אבל הם לא זזו. הוא חייב למנוע מְקוֹוִירל להקדיש את כל תשומת-ליבו לראי.
"אבל תמיד נרָאָה שסִנִיפ שונא אותי כל-כך."
"הוא באמת שונא אותך," אמר קוֹוִירל כלאחר-יד, "בכל ליבו. הוא למד בהוֹגוֹרְטְס עם אביך, לא ידעת את זה? הם תיעבו זה את זה. אבל הוא אף פעם לא רצה אותך מת."
"אבל שמעתי אותך לפני כמה ימים, בוכה – חשבתי שסִנִיפ מאיים עליך..."

לראשונה תקפה לרגע את פניו של קוֹוִירל עווית של פחד.
"לפעמים," הוא אמר, "קשה לי למלא אחר הוראותיו של אדוני – הוא קוסם גדול, ואני חלש –"

"כלומר, הוא היה איתך בחדר-הכיתה?" נדהם הארי.
"הוא הולך איתי לכל אשר אפנה," אמר קוֹוִירל בשקט. "פגשתי אותו במסעותי מסביב לעולם. איש צעיר וטיפש הייתי אז, מלא רעיונות טיפשיים על טוב ורע. הלורד וולְדְמוּרְט הראה לי כמה אני טועה. אין טוב ורע, יש רק כוח, ואנשים שחלשים מכדי לקחת אותו... מאז, שִׁירְתי אותו נאמנה, למרות שאיכזבתי אותו מאוד פעמים רבות. הוא נאלץ להיות מאוד קשה איתי." רעד עז תקף פתאום את קוֹוִירל. "הוא לא סולח בקלות על טעויות. כשלא הצלחתי לגנוב את האבן מְגְרִינְגוֹטְס הוא היה מאוד לא מרוצה. הוא

העניש אותי... החליט שיש צורך לפקח על כל מעשיו..."

קולו של קוֹוִירל דעך. הארי נזכר בביקורו בסמטת דיאגון – איזה מטומטם הוא היה, שלא הבין את זה קודם! הוא ראה שם את קוֹוִירל באותו יום והם לחצו ידיים בקלחת הרוחת.

קוֹוִירל סינן קללה אילמת.

"אני לא מבין... האבן נמצאת בתוך הראי? האם עלי לשבור

אותו?"

מוחו של הארי קדח.

הדבר שאותו אני רוצה, יותר מכל דבר אחר בעולם ברגע זה, הוא למצוא את האבן לפני שקוֹוִירל ימצא אותה. כך שאם אסתכל בראי, בוודאי אראה את עצמי מוצא אותה – כלומר, שאוכל לראות איפה היא מוחבאת! אבל איך אוכל להביט פנימה בלי שקוֹוִירל ישים לב מה אני עושה?

הוא ניסה לגנוב מעט שמאלה, לעמוד מול הזכוכית בלי שקוֹוִירל ישים לב, אבל החבלים סביב קרסוליו היו הדוקים מדי: הוא מעד ונפל. קוֹוִירל התעלם ממנו. הוא המשיך לדבר אל עצמו. "מה היכולות של הראי הזה? איך הוא פועל? עזור לי, אדון!" ולמרבה אימתו של הארי, קול ענה לו, ונדמה היה שהקול מגיע מקוֹוִירל עצמו.

"השתמש בילד... השתמש בילד..."

קוֹוִירל הסתובב אל הארי.

"כן – פוטר – בוא לכאן."

הוא השמיע מחיאת־כף אחת, והחבלים הכרוכים סביב הארי נשרו ממנו. הארי נעמד על רגליו באיטיות.

"בוא לכאן," חזר קוֹוִירל. "הבט אל תוך הראי ואמור לי מה

אתה רואה."

הארי הלך לקראתו.

"אני חייב לשקר", הוא חשב לעצמו נואשות. "אני חייב להביט פנימה ולשקר לגבי מה שאני רואה, זה הכול."
קוֹוִירל נעמד קרוב מאחוריו. הארי שאף את הריח המוזר שתמיד בקע מהטורפן של קוֹוִירל. הוא עצם את עיניו, נעמד מול הראי, ושוב פקח אותן.

הוא ראה את בבואתו, תחילה חיוורת ומבוהלת למראה, אך כעבור רגע הבבואה חייכה אליו. היא הכניסה את ידה לתוך הכיס שלה, ושלפה מתוכו אבן אדומה כדם. ואז היא קרצה, והכניסה את האבן חזרה אל תוך הכיס שלה – וברגע שעשתה זאת, הארי הרגיש שמשוהו כבד נופל לתוך הכיס האמיתי שלו. איכשהו – באופן נשגב מדעת – האבן היתה אצלו.

"נו?" אמר קוֹוִירל בקוצר-רוח. "מה רואות עיניך?"
הארי אזר אומץ.

"אני רואה את עצמי לוחץ ידיים עם דִּמְבֶּלְדוֹר", הוא המציא.
"אני – אני זכיתי בגביע הבית בשביל גְרִיפִּינְדוֹר."
קוֹוִירל שוב סינן קללה.

"זוֹז הצידה", הוא אמר. כשהארי זו הצידה, הוא הרגיש את אבן החכמים כבליטה נגד רגלו. האם הוא מעז לקחת את רגליו ולברוח משם?

אולם הוא לא הספיק ללכת חמישה צעדים לפני ששמע קול גבוה שדיבר, למרות שקוֹוִירל כלל לא הניע את שפתיו.
"הוא משקר... הוא משקר..."

"פּוֹטֵר, חזור לכאן!" צעק קוֹוִירל. "אמור את האמת! מה ראית כאן?"

הקול הגבוה דיבר שוב.
"תן לי לדבר איתו... פנים-אל-פנים..."
"אדון, אינך חזק מספיק!"

"יש לי כוח... בשביל זה..."

הארי הרגיש כאילו מלכודת השטן שוב קיבעה אותו למקום. הוא לא היה מסוגל להניע אף שריר. מאובן מרוב פחד הוא הביט איך קוויירל מרים יד ומתחיל לפרוס את הטורפן שלו. מה קורה כאן? הטורפן נשר. ראשו של קוויירל נראה מאוד קטן בלעדיו. ואז הוא הסתובב אט-אט במקום.

הארי רצה לצרוח, אבל הקול נתקע בגרונו. במקום שבו היה אמור להיות עורפו של קוויירל היה פרצוף – הפרצוף המפחיד ביותר שהארי ראה בחייו. הוא היה לבן כמו גיר, עם עיניים אדומות רושפות וסדקים צרים במקום נחיריים, כמו נחש. "הארי פוטר..." הוא לחש.

הארי ניסה לחזור צעד אחורנית, אבל רגליו לא נענו לו. "אתה רואה למה הפכתי? רק צללית ואד... יש לי צורה רק כשאני יכול לחלוק את גופו של אדם אחר... אבל תמיד היו כאלה שהיו מוכנים לקבל אותי אל תוך ליבם ומוחם... דם חדי-הקן חיזק אותי בשבועות האחרונים... אתה ראית את קוויירל הנאמן שותה אותו בשבילי ביער... וברגע שיהיה לי סם החיים, אוכל לגדל שוב גוף משלי... ועכשיו... למה שלא תיתן לי את האבן שנמצאת בתוך כיסך?"

הוא ידע. התחושה חזרה פתאום אל תוך רגליו של הארי. הוא מעד אחורנית.

"אל תהיה טיפש," חירחר הפרצוף. "עדיף לך להציל את חיך ולהצטרף אלי... אחרת סופך יהיה כמו סופם של הורייך... הם מתו כשהם מתחננים שאחוס על חייהם..." "שקרן!" הארי הזדעק פתאום.

קוויירל הלך אחורנית לקראתו, כך שוולדמוּרְט היה יכול להמשיך להסתכל עליו. הפרצוף המרושע חיך עתה.

"כמה נוגע ללב..." הוא סינן. "תמיד הערכת אומץ... כן, ילד, הוריקן היו אמיצים... הרגתי קודם את אביך, והוא נאבק בי באומץ... אבל אמך לא היתה חייבת למות... היא התעקשה לגונן עליך... ועכשיו – תן לי את האבן, אם אינך רוצה שקורבנה יהיה לשווא." "לעולם לא!"

הארי זינק לכיוון דלת הלהבות, אבל וולדמורט צרח: "תפוס אותו!" ושנייה אחר-כך הוא הרגיש את ידו של קוויירל סוגרת על מפרק ידו. כאב חד כסיכה צרב את צלקתו של הארי; הוא חש כאילו ראשו עומד להתנפץ לרסיסים; הוא צעק, נאבק במלוא כוחו – ולהפתעתו קוויירל הרפה ממנו. הכאב בראשו נחלש. הוא הביט לכל עבר בפראות כדי לראות לאן קוויירל נעלם, ומצא אותו רכון בכאב, בוחן את אצבעותיו – שמול עיניו החלו להצמיח כוויות. "תפוס אותו! תפוס אותו!" צרח שוב וולדמורט, וקוויירל התנפל, הפיל את הארי מרגליו ונחת עליו, עם שתי ידיים כרוכות סביב צווארו. צלקתו של הארי כמעט עיוורה אותו מרוב כאבים, ובכל זאת הוא היה יכול לראות את קוויירל מיילל בייסורים.

"אדון, אינני יכול להחזיק אותו – הידיים – הידיים!" ולמרות שקוויירל המשיך להצמיד את הארי לקרקע בברכיו, הוא הרפה מצווארו ובהה, מבולבל, בשתי כפות-ידיו – הארי ראה שהן נראו שרופות, אדומות, חשופות ומבריקות.

"אז הרוג אותו, טיפש, וגמור עם זה!" צווח וולדמורט. קוויירל הרים את ידו כדי להפעיל קללה נוראה, אבל הארי, בלי לחשוב, הושיט יד ותפס בפניו של קוויירל – "אאאאה!"

קוויירל התגלגל מעליו כשגם פניו מעלים כוויות, ואז הארי ידע: קוויירל אינו מסוגל לגעת בעורו החשוף בלי לחוש כאבי תופת – יש לו סיכוי רק אם יצליח לעכב את קוויירל, לגרום לו מספיק כאב

כדי שלא יצליח לסיים את הקללה.

הארי זינק על רגליו, תפס בזרועו של קוֹוִירל ונצמד אליו בכל כוחו. קוֹוִירל צרח וניסה לנער את הארי ממנו – הכאב במצחו של הארי הלך וגבר – הוא לא יכול היה לראות – הוא שמע רק את צרחותיו מקפיאות־הדם של קוֹוִירל, ואת ווֹלְדְמֹרְט שהמשיך לצעוק, "הרוג אותו! הרוג אותו!" וקולות נוספים, אולי בתוך ראשו של הארי, שקראו, "הארי! הארי!"

הוא הרגיש את זרועו של קוֹוִירל משתחררת מאחיזתו, הבין שהכול אבוד, ושקע לתוך החשכה, מטה... מטה... מטה...

משהו זהוב ניצנץ מעליו. הסְנִיץ! הוא ניסה לתפוס אותו, אבל זרועותיו היו כבדות מדי.

הוא מיצמץ. זה בכלל לא היה הסְנִיץ. זה היה זוג משקפיים. כמה מוזר.

הוא מיצמץ שוב. פרצופו המחייך של אֶלְבּוּס דְּמַבְּלָדוֹר התגבש מול עיניו.

"צהריים טובים לך, הארי," אמר דְּמַבְּלָדוֹר.

הארי בהה בו, ואז נזכר: "אדוני! האבן! זה היה קוֹוִירל! האבן אצלו! אדוני, מהר –"

"הירגע, ילד יקר, אתה קצת לא מעודכן," אמר דְּמַבְּלָדוֹר. "האבן לא נמצאת אצל קוֹוִירל."

"אז איפה היא? אדוני, אני –"

"הארי, הירגע, בבקשה ממך, או שגברת פּוֹמפּרִי תדאג שאסולק מכאן."

הארי בלע את רוקו בקול והביט סביבו. הוא הבין שהוא נמצא באגף המרפאה. הוא שכב במיטה לבנה עם סדיני פֶּשֶׁתן לבנים, ולידו עמד שולחן עמוס במה שנראה כמו חצי חנות ממתקים.

"שי מידידיך ומוקיריך," אמר דַמְּבֶלְדוֹר, קורן מרוב אושר. "מה שקרה למטה במרתף בינך לבין פרופסור קוֹוִירל זה סוד כמוס; לפיכך, באופן טבעי, כולם יודעים על זה. אני מאמין שידידיך פֶּרְד וג'ורג' וויזלי הם שניסו לשלוח לך במתנה מושב של אסלה. הם ודאי חשבו שזה ישעשע אותך. אבל גברת פּוֹמְפֶּרי חשבה שזה אולי לא היגיני במיוחד, והחרימה אותו."

"כמה זמן אני כבר נמצא כאן?"

"שלושה ימים. מר רונאלד וויזלי וגברת גֶרִיינְגֶ'ר ישמחו מאוד לראות שחזרת אלינו, הם היו מאוד מודאגים."

"אבל אדוני, האבן –"

"אני רואה שאין דרך להסיח את דעתך. אם כן, האבן. פרופסור קוֹוִירל לא הצליח לקחת אותה ממך. אני הגעתי בזמן למנוע את זה, אם כי עלי לומר שהצלחת לא רע בכוחות עצמך."

"הגעתי לשם? הינשוף של הֶרְמִיוֹני הגיע אליך?"

"כנראה שדרכינו הצטלבו באוויר. ברגע שהגעתי ללונדון, הבנתי שהמקום שבו עלי להיות הוא המקום שממנו זה עתה באתי. הגעתי בדיוק בזמן להוריד ממך את קוֹוִירל –"

"זה אתה עשית."

"חששתי שאולי הגעתי מאוחר מדי."

"כמעט שכן, לא הייתי מצליח להרחיק אותו מהאבן למשך זמן –"

"לא האבן, בני, אתה – המאמץ שהשקעת כמעט הרג אותך. לרגע מפחיד אחד חשבתי שזה מה שקרה. ובאשר לאבן, היא הושמדה."

"הושמדה?" אמר הארי, לא מבין. "אבל החבר שלך – ניקולס פֶּלְאָמֶל –"

"אה, אתה יודע גם על ניקולס?" אמר דַמְּבֶלְדוֹר בשמחה גדולה.

"באמת חקרת דברים לעומק! ניקולס ואני שוחחנו קצת, והסכמנו שכך הכי טוב."

"אבל זה אומר שהוא ואשתו ימותו, לא?"

"יש להם מספיק סם חיים משומר כדי לסיים את ענייניהם, ואז, כן, הם ימותו."

דמפלדור חיך למראה הבעת התדהמה על פניו של הארי.
"מנקודת מבטו של אדם צעיר כמוך, אני משוכנע שזה קשה להאמין, אבל בשביל ניקולס ופרנל זה יהיה בעיקר כמו ללכת לישון אחרי יום מאוד-מאוד ארוך. לאנשים עם מוח מאורגן המוות נתפש בסך הכול כעוד הרפתקה גדולה. אתה יודע, האבן לא היתה באמת דבר כל-כך נפלא. כסף רב וחיים ארוכים כאוות נפשך – אלה שני דברים שמרבית בני-האדם היו מבקשים לעצמם מעל לכול. הצרה היא, שאנשים נוטים לבקש לעצמם בדיוק את הדברים שמזיקים להם ביותר."

הארי שכב שם ולא ידע מה לומר. דמפלדור זימזם מעט וחיך אל התיקרה.

"אדוני?" שאל הארי, "חשבתי לעצמי... אדוני – אפילו אם האבן כבר איננה, וול – כלומר, אתה-יודע-מי –"

"תמיד קרא לו וולדמורט, הארי. תמיד השתמש בשמו הנכון של כל דבר. פחד מהשם מגביר את הפחד מהדבר עצמו."

"בסדר, אדוני. טוב, אז וולדמורט עוד ינסה לשוב בדרכים נוספות, נכון? כלומר, הוא עוד לא הלך לתמיד, נכון?"

"לא, הארי, הוא עוד לא הלך לתמיד. הוא עדיין נמצא שם במקום כלשהו, אולי מחפש עוד גוף לחלוק... כיוון שאינו חי באמת, אי-אפשר גם להרוג אותו. הוא נטש את קוויירל, שימות; לא רק לאויביו, אלא גם כלפי ידידיו הוא אינו מגלה רחמים. ולמרות זאת, הארי, למרות שאולי רק דחית את שובו לעולם, גם בפעם

הבאה יידרש אדם כמוך, שמוכן להילחם במה שנראה כמו קרב אבוד – ואם הוא יידחה כך פעם ועוד פעם, אולי אף פעם הוא לא יחזור להשתלט.”

הארי הינהן בהסכמה אבל מיהר להפסיק, כי זה גרם לכאב בראשו. ואז הוא אמר: “אדוני, יש עוד כמה דברים שהייתי רוצה לדעת, אם תוכל לספר לי... דברים שעליהם אני רוצה לדעת את האמת...”

“האמת.” ׀מֶפְלָדֹר נאנח. “האמת היא דבר יפה ונורא, ולפיכך יש לטפל בה במירב הזהירות. ובכל זאת אענה לשאלותיך, אלא אם כן תהיה לי סיבה מצוינת לא לענות, ובמקרה זה אני מבקש את סליחתך מראש. כמובן שלא אשקר.”

“טוב... וּלְדִמְוֹרְט אמר שהוא הרג את אמי רק מפני שהיא ניסתה לעצור אותו, שלא יהרוג אותי. אבל למה בכלל הוא רצה להרוג אותי?”

׀מֶפְלָדֹר נאנח אנחה מאוד-מאוד עמוקה הפעם.
“אוי לי, כבר לשאלה הראשונה ששאלת לא אוכל לתת לך תשובה. לא היום. לא כרגע. אתה תדע את התשובה, ביום מן הימים... ולעת עתה עדיף שתשכח מזה. כשתגדל... אני יודע שאתה שונא לשמוע את זה... כשתהיה מוכן, אז תדע.”
והארי ידע שלא יועיל לו להתווכח.

“אבל למה קְוִירֵל לא היה יכול לגעת בי?”
“אמא שלך מתה כדי להציל אותך. אם יש דבר אחד שאותו וּלְדִמְוֹרְט לא מצליח להבין, זאת אהבה. הוא לא הבין שאהבה חזקה כמו זו שאמך רחשה לך משאירה סימן עמוק. לא צלקת, לא סימן שנראה לעין... עצם זה שנאהבנו כל-כך, אפילו אם האדם שאהב אותנו כבר איננו, זה יגן עלינו לנצח. זה בעור שלנו. קְוִירֵל, מלא שנאה, קנאה, חמדנות, חולק את נפשו עם וּלְדִמְוֹרְט, לא יכול

היה לגעת בכך מן הסיבה הזאת. עבורו, הנגיעה באדם שסומן על-ידי משהו כל-כך טוב, היתה מייסרת."

פתאום דמפלדור התעניין מאוד בציפור שעמדה בחוץ על אדן החלון, וזה נתן להארי הזדמנות למחות את עיניו בסדין. כשקולו שב אליו הארי אמר: "וגלימת ההיעלמות – אתה יודע מי נתן לי אותה?"

"אה – אבא שלך במקרה השאיר אותה ברשותי, ואני חשבתי שתאהב לקבל אותה." עיניו של דמפלדור ניצנצו. "בגד שימושי... אבא שלך היה משתמש בו בעיקר כדי להתגנב למטבחים לסחוב אוכל, כשהיה תלמיד כאן."

"ועוד משהו..."

"לך על זה."

"קווירל אמר שסנייפ –"

"פרופסור סנייפ, הארי."

"כן, הוא – קווירל אמר שהוא שונא אותי בגלל ששנא את אבי. זה נכון?"

"כן, אפשר לומר שהם די תיעבו זה את זה. קצת כמוך ומר מאלפוי. ואז אבא שלך עשה משהו שסנייפ לא יסלח לו לעולם." "מה?"

"הוא הציל את חייו."

"מה?"

"כן..." אמר דמפלדור בקול חולמני. "מוזר איך שהמוח של אנשים פועל, לא? פרופסור סנייפ לא היה יכול לסבול את המחשבה שהוא חב לאביך טובה... אני לא אתפלא אם הוא התאמץ כל-כך השנה להציל אותך כי הרגיש, שאז הוא ישוב למצב של תיקו עם אביך. ואז הוא יוכל לחזור ולשנוא את זכרונותיו על אביך בלי ייסורי מצפון..."

הארי ניסה להבין את זה, אבל זה גרם לראשו להסתחרר אז הוא הפסיק.

"ואדוני, רק עוד דבר אחד..."

"רק אחד?"

"איך הצלחתי להוציא את האבן מהראי?"

"אה, כן. אני שמח ששאלת אותי את זה. זה היה אחד הרעיונות היותר מוצלחים שלי, ובינינו, זה לא הולך ברגל. אתה מבין, רק אדם שבאמת רצה למצוא את האבן – למצוא אותה, אבל לא להשתמש בה – יכול היה לקבל אותה, אחרת הוא היה רואה את עצמו מייצר זהב, או לוגם מסם החיים. לפעמים השכל שלי מפתיע אפילו אותי... ועכשיו די עם כל השאלות האלה. אני מציע שתתחיל לעבוד על ערימת הממתקים הזאת. אה! סוכריות בכל הטעמים של בְּרִטִי בּוּטֶס! לרוע מזלי, כנער קטן נתקלתי בסוכרייה בטעם קיא, ומאז, לצערי, כבר אינני אוהב אותן במיוחד – אבל אני חושב שלא אסתכן אם אקח אחת יפה בצבע קרמל, נכון?"

הוא חייך והכניס לפיו סוכרייה בצבע חום־זהבהב. ואז הוא השתנק ואמר, "אוי לי! שעות אוזניים!"

גברת פּוֹמפֶּרי, האחות, היתה אשה נחמדה מאוד, אך לא פחות מכך נוקשה.

"רק חמש דקות," התחנן הארי.

"בשום פנים ואופן לא."

"הרשית לפרופסור דֶמְפֶּלדֹור להיכנס..."

"כן, כמובן. הוא המנהל, זה סיפור אחר לגמרי. אתה זקוק

למנוחה."

"אני נח, אני נח, תסתכלי, שוכב והכול. נו, בבקשה, גברת

פּוֹמפֶּרי..."

"נו טוב, בסדר," היא אמרה. "אבל חמש דקות בלבד."
והיא הרשתה לרון ולהרמיוני להיכנס.
"הארי!"

הרמיוני נראתה כאילו היא עומדת שוב לעטוף אותו בזרועותיה,
אבל הארי שמח שהיא התאפקה מלעשות זאת, כי הראש שלו עדיין
כאב מאוד.

"אוי, הארי, היינו בטוחים שאתה - דמפלדור היה כל-כך
מודאג -"

"כל בית-הספר מדבר על זה," אמר רון. "מה באמת קרה?"
זה היה אחד מאותם מקרים נדירים שבהם הסיפור האמיתי הוא
מוזר ומרגש עוד יותר מהשמועות הפרועות סביבו. הארי סיפר להם
על הכול: קוורל, הראי, האבן ווולדמוּרט. רון והרמיוני היו קהל
טוב מאוד. הם השמיעו קריאות התפעלות ופחד בכל המקומות
הנכונים, וכשהארי סיפר להם מה היה מתחת לטורפן של קוורל,
הרמיוני צרחה בקול.

"אז האבן איננה?" אמר רון לבסוף. "פלאמל פשוט ימות?"
"זה מה שגם אני שאלתי, אבל דמפלדור חושב ש... - איך הוא
ניסח את זה? - 'לאנשים עם מוח מאורגן, המוות נתפש בסך הכול
כעוד הרפתקה גדולה'."

"תמיד אמרתי שהוא ירד מהפסים," אמר רון, ונראה שהוא
התרשם כהוגן ממידת השיגעון של הגיבור שלו.
"ומה קרה בינתיים לשניכם?" שאל הארי.

"אני חזרתי בחתיכה אחת," אמרה הרמיוני. "הייתי צריכה
להעיר את רון - זאת היתה משימה לא קלה - ובדיוק רצנו
לינשופייה כדי לכתוב לדמפלדור, כשפגשנו אותו באולם-הכניסה.
הוא כבר ידע. הוא רק אמר, 'הארי יצא בעקבותיו, נכון?' ורץ
לקומה השלישית."

"אתה חושב שהוא התכוון שתעשה את זה?" שאל רון. "הוא נתן לך את הגלימה של אבא שלך והכול."
"אם באמת הוא רצה שזה יקרה," התפרצה הרמיזי בכעס, "אז זה פשוט איום ונורא – היית יכול למות שם."
"לא, זה לא," אמר הארי, מהורהר, "הוא איש מצחיק, דמפלדור. אני חושב שהוא בעיקר רצה לתת לי הזדמנות. אני חושב שהוא מודע פחות או יותר לכל מה שקורה כאן, את יודעת. בטח היה לו מושג די טוב מה אנחנו עומדים לנסות, ובמקום לנסות לעצור אותנו, הוא לימד אותנו מספיק כדי שנוכל לעזור. אני לא חושב שזה היה מקרה שהוא איפשר לי לגלות איך הראי פועל. זה כמעט כאילו שהוא הרגיש שיש לי זכות להתייצב מול וולדמורט, אם אני רוצה ומוכן..."

"כן, דמפלדור באמת משוגע עם תעודות," אמר רון בגאווה. "תשמע, אתה חייב להבריא בזמן לסעודת סוף השנה מחר. כל הנקודות סוכמו, וסליתי'רין ניצחה כמובן – החמצת את משחק הקווידיץ' האחרון, ורייבנקלו פשוט רמסו אותנו בלעדיך, חבל על הזמן – אבל האוכל יהיה טעים."

בדיוק אז גברת פומפרי חזרה במלוא המרץ.
"היו לכם כמעט חמש-עשרה דקות, ועכשיו צאן," היא אמרה בתקיפות.

אחרי לילה של שינה מרעננת, הארי הרגיש שכמעט חזר לעצמו.
"אני רוצה ללכת לסעודה," הוא אמר לגברת פומפרי בזמן שהיא סידרה את כל קופסאות הממתקים שלו. "נכון שמותר לי?"
"פרופסור דמפלדור אמר שיש לאפשר לך ללכת," היא אמרה בפקפוק, כאילו לדעתה פרופסור דמפלדור אינו יודע להעריך את הסיכונים הכרוכים בסעודות הללו. "ויש לך עוד אורח."

"איזה יופי," אמר הארי, "מי זה?"

האגריד נכנס בדלת. כרגיל כשהאגריד נכנס לתוך חדר סגור, הוא נראה גדול מדי, כאילו צריך להיות חוק שאוסר להכניס אותו לבניין. הוא התיישב ליד הארי, נתן בו מבט אחד ופרץ בבכי.

"זה – הכול – אשמתי – המזורגגת!" הוא התייפח, פניו כבושים בידיו. "אני אמרתי ליצור המרושע איך הוא יעקוף את פלאפי! אני אמרתי לו! זה היה הדבר היחידי שהוא לא ידע לעשות, ואני אמרתי לו! אתה היית יכול למות! הכול זה בגלל פיצה של דרקון! אני לא אשתה עוד פעם בחיים! צריך להעיף אותי, שאני אלך לחיות בתור מוגל!"

"האגריד!" אמר הארי, מזועזע לראות את האגריד רועד מרוב צער וחרטה, ודמעות ענק זולגות על זקנו.

"האגריד, הוא היה מברר את זה כך או כך. אנחנו מדברים על וולדמורט, הוא היה מגלה גם אם לא היית מספר לו." "אתה היית יכול למות!" התייפח האגריד. "ואתה אל תגיד את השם הזה!"

"וולדמורט!" הארי צעק, והאגריד היה כל-כך המום, שהוא הפסיק לבכות. "פגשתי אותו, ואני מתכוון לקרוא לו בשמו. בבקשה תתעודד, האגריד. הצלנו את האבן, היא כבר לא קיימת, הוא לא יוכל להשתמש בה. קח לך צפרדע שוקולד. יש לי טונות..." האגריד קינח את אפו בגבידו ואמר, "זה מזכיר לי. יש לי מתנה בשבילך."

"זה לא כריך סמורים, נכון?" אמר הארי בחשש, והאגריד נאלץ לצחוק לבסוף.

"לא. דמפלדור כבודו הוא שיחרר אותי מיום עבודה כדי שאני אכין את זה. ברור, אני מה שהגיע לי זה שהוא יעיף אותי וזהו – בכל פנים, הנה, זה פה בשבילך..."

זה נראה כמו ספר נאה בכריכת עור. הארי פתח אותו בסקרנות.
הוא היה מלא תצלומי קוסמים. מכל עמוד ועמוד חייכו אליו אמו
ואביו.

"אני שלחתי ינשופים לכל החברים של ההורים שלך מתקופת
בית־הספר, ואני ביקשתי מהם תמונות... ידעתי שאתה אין לך
בכלל... זה מוצא חן בעיניך?"
הארי לא היה מסוגל לדבר, אבל האגריד הבין.

אותו ערב הארי עשה את דרכו אל סעודת סוף השנה בכוחות עצמו.
הוא עוכב בגלל שגברת פומפרי התעקשה לעשות מזה עניין גדול
ולבדוק אותו עוד פעם אחרונה לפני שילך, כך שהאולם הגדול היה
כבר מלא לגמרי. האולם היה מקושט בצבעים של סליט'רין, ירוק
וכסף, כדי לחגוג את נצחונה של סליט'רין בגביע הבית בשנה
השביעית ברציפות. דגל ענק, שהציג את הנחש של בית סליט'רין,
היה תלוי לכל רוחב הקיר מאחורי שולחן המורים הגבוה.

כשהארי נכנס נשתררה דממה פתאומית, ואז כולם התחילו
לדבר בקול רם בבת־אחת. הוא החליק לתוך מושב בין רון
להרמיוני בשולחן של גריפִינדור, וניסה להתעלם מן העובדה
שאנשים נעמדו כדי להסתכל עליו.

למזלו, דִּמְפֶּלְדֹר הגיע לאולם תוך דקות ספורות אחריו.
הדיבורים נרגעו.

"שנה נוספת חלפה!" אמר דִּמְפֶּלְדֹר בעליצות, "ואני נאלץ
להטריד אתכם בהגיגיו ההזויים של איש זקן, לפני שננעץ את
שינינו בסעודה הטעימה. איזו שנה היתה לנו! כולי תקווה
שראשיכם מלאים מעט יותר משהיו... יש לכם קיץ שלם בשביל
לרוקן אותם היטב לקראת השנה הבאה..."

"ועכשיו, למיטב הבנתי, יש להעניק את גביע הבית שעומד כאן.

מצב הנקודות הוא כזה: במקום הרביעי גְרִיפִינְדוֹר עם 312 נקודות; במקום השלישי הַפְּלֶפֶאף עם 352; גְּרִיבְנָקְלוֹ מחזיקה ב־426 נקודות, וסליִת־רִין – 472 נקודות.”

גל של קריאות ומחיאות כפיים עלה משולחן סליִת־רִין. הארי ראה את דְּרֶאקוֹ מאלְפּוֹי דופק על השולחן עם כוסו. זה היה מראה מבחיל.

”כן, כן, יפה מאוד, סליִת־רִין,” אמר דְּמַבְּלְדוֹר, ”אולם יש להתחשב גם באירועים האחרונים.”

דממה מוחלטת השתררה בחדר. חיוכיהם של הסליִת־רִינים דעכו מעט.

”אהמ,” אמר דְּמַבְּלְדוֹר. ”יש לי כמה נקודות של הרגע האחרון להעניק. בואו נראה. כן...”

”ראשית – למר רונאלד וויזְלִי...”

פניו של רון נעשו סגולים; הוא נראה כמו צנון עם כוויית שמש. ”... על משחק השחמט המשובח ביותר שנראה בהוֹגְוֹרְטְס מזה

שנים רבות, אני מעניק לבית גְרִיפִינְדוֹר חמישים נקודות.”

התשואות משולחן גְרִיפִינְדוֹר כמעט גרמו לתיקרה המכושפת להתרומם; הכוכבים מעל רעדו מעט. פָּרְסִי נשמע אומר לשאר המדריכים, ”אחי, אתם יודעים! אחי הצעיר! הצליח להתמודד עם מערכת השחמט המכושפת של מְקֶגוֹנְגֶּל!”

לבסוף נשתררה שוב דממה.

”שנית – לעלמה הָרְמִיוֹנִי גְרִינְגֶּר... על הדגמת היגיון צרוף

תחת אש, אני מעניק לבית גְרִיפִינְדוֹר חמישים נקודות.”

הָרְמִיוֹנִי קברה את ראשה בזרועותיה; להארי היה חשד חזק שהיא פרצה בדמעות. גְרִיפִינְדוֹרִים לכל אורך השולחן יצאו מְגֶדְרִם – הם הרוויחו מאה נקודות.

”שלישית – למר הארי פוֹטֶר...” אמר דְּמַבְּלְדוֹר. שקט מוחלט

בחדר. "על אומץ צָרוּף וגבורה יוצאת־דופן, אני מעניק לבית גְרִיפִינְדוֹר שישים נקודות."

הרעש היה מחריש־אוזניים. מי שהצליח לעשות את החשבון בזמן שהם צרחו עד לאובדן קולם, ידע שלגְרִיפִינְדוֹר היו כעת 472 נקודות – בדיוק כמו סלי־רִין. תיקו על גביע הבית – לו רק היה דִמְפֶלְדוֹר נותן להארי עוד נקודה אחת.

דִמְפֶלְדוֹר הרים את ידו. החדר נרגע שוב אט־אט.

"יש כל מיני סוגי גבורה," אמר דִמְפֶלְדוֹר, מחייך. "נדרש אומץ רב כדי להתנגד לאויבים שלנו, אך לא פחות כדי להתנגד לחברים שלנו. לפיכך אני מעניק עשר נקודות למר נוויל לוֹנְגְבוֹטום." אם מישהו עמד באותו הרגע מֶחוץ לאולם הגדול, הוא ודאי היה חושב שמהו התפוצץ שם בפנים, עד כדי כך קולני היה הרעש שהתפרץ משולחנות גְרִיפִינְדוֹר. הארי, רון וְהֶרְמִיּוֹני נעמדו גם הם לצעוק ולהריע, וְנווִיל, לבן מרוב תדהמה, נבלע בתוך ערימה של אנשים שבאו לחבק אותו. קודם לכן הוא לא זכה אפילו בנקודה אחת בשביל גְרִיפִינְדוֹר. הארי, עדיין מריע, נגע ברון במרפקו והצביע על מאלְפּוֹי, שלא היה יכול להיראות יותר המום ומזועזע אילו בזה הרגע היו מפעילים עליו את קללת מנעול הגוף. "כל זה אומר," קרא דִמְפֶלְדוֹר מעל לסערת התשואות, כי אפילו רִייבֶנקלוֹ וְהֶפְלֶפֶאף חגגו את מפלתה של סלי־רִין, "שאנחנו זקוקים לקישוטים חדשים."

הוא מחא כפיים. בשנייה אחת הדגלים הירוקים הפכו אדומים, והכסף הפך לזהב; הנחש הגדול של סלי־רִין נעלם, ובמקומו הופיע האריה המתנשא של גְרִיפִינְדוֹר. סְנִיִּיפ לחץ את ידה של פרופסור מְקוֹגוֹנְגל במעין חיוך מאולץ, לא נעים. לרגע הוא יצר קשר־עין עם הארי, והארי ידע מייד שיחסו של סְנִיִּיפ כלפיו לא השתנה כהוא־זה. אבל להארי לא היה איכפת. נראה היה שהחיים

יחזרו למסלולם בשנה הבאה, או למה שניתן לכנות שגרה במקום כמו הוג'ורטס.

זה היה הערב הטוב ביותר בחייו של הארי. טוב יותר מהניצחון בקווידיץ', או מחג המולד, או מתבוסתו של טרול ההרים... אף פעם, אף פעם הוא לא ישכח את הלילה הזה.

הארי כמעט שכח שהם עדיין ממתינים לתוצאות הבחינות, אך לבסוף הן אכן הגיעו. להפתעתם הגדולה של הארי ורון, שניהם קיבלו ציונים טובים; הרמיוני, כמובן, היתה התלמידה המצטיינת של השכבה. אפילו נוויל הצליח לעבור איכשהו, וציונו הטוב בתורת הצמחים פיצה על ציונו העגום בשיקויים. הם קיוו שגויל, שהיה טיפש לפחות כמו שהיה אכזרי, ייכשל ויסולק מבית-הספר, אבל אפילו הוא עבר. חבל, אבל כדברי רון, אי-אפשר לקבל הכול בחיים.

ופתאום ארונותיהם היו ריקים, מזוודותיהם היו ארוזות, הקרפד של נוויל נמצא בפינה של אחד מחדרי-השירותים; פתקים חולקו לכל התלמידים, בהם הם הוזהרו לא לעשות קסמים במהלך החופשה ("תמיד אני מקווה שישכחו לחלק את אלה," אמר פֶּרְדַּ וויזלי בעצב); האגריד היה שם כדי לקחת אותם אל צי הסירות שחצו את האגם; הם עלו על רכבת האקספרס של הוג'ורטס; מפטפטים וצוחקים בזמן שהנוף מחוץ לחלון הוריק והפך מטופח ומסודר יותר; אוכלים סוכריות בכל הטעמים של פֶּרְטִי בּוּטס כשהם חולפים על פני כפרים ועיירות של מוגלגים; מורידים את חלוקי הקוסמים שלהם ומתלבשים בז'אקטים ומעילים; עוצרים ברציף תשע ושלושה רבעים בתחנת הרכבת של קינגס קרוס.

לקח זמן עד שכולם ירדו מהרציף. שומר עתיק-יומין עמד ליד מחסום הכרטיסים, ושיחרר אותם לעבור בשער בזוגות ובשלישיות,

כדי שלא ימשכו תשומת-לב אל עצמם בכך שייצאו כולם בבת-אחת מתוך הקיר ויבהילו המון מוּגְלָגִים.

"אתם חייבים לבוא לבקר אותי בקיץ הזה," אמר רון, "שניכם – אני אשלח לכם ינשוף."

"תודה," אמר הארי, "אני זקוק למשהו נחמד שאפשר לצפות לו בקיץ."

אנשים נדחפו סביבם בדרך לשער החזרה אל עולם המוגלגים. חלקם קראו:

"ביי, הארי!"

"נתראה, פוטר!"

"עדיין מפורסם," אמר רון, מחייך אליו.

"לא במקום שאליו אני הולך, זה בטוח," אמר הארי.

הארי, רון והרמיוני עברו יחדיו בשער.

"הנה הוא, אמא, הנה הוא בא, תראי!"

זאת היתה ג'יני וויזלי, אחותו הקטנה של רון, אבל היא לא הצביעה על רון.

"הארי פוטר!" היא צייצה. "תסתכלי, אמא! אני רואה –"

"שקט, ג'יני, לא מנומס להצביע."

גברת וויזלי חייכה אליהם.

"שנה עמוסה?" היא שאלה.

"מאוד," אמר הארי. "תודה על הפאדג' ועל הסוודר, גברת

וויזלי."

"אין בעד מה, מתוק."

"מוכן ללכת?"

זה היה הדוד וֶרְנֹן, פניו סגולים כתמיד, עם שפם כתמיד, וכתמיד נראה נזעם מחוצפתו של הארי, שהעז להסתובב עם תנשמת בתוך כלוב בתחנה מלאה אנשים רגילים. מאחוריו עמדו

הדודה פֿטוֹנְיָה וַדאָלִי, שנראה מבוהל עד אימה מעצם המראה של הארי.

“אתם בוודאי המשפחה של הארי!” אמרה גברת וויזלי.
“במובן מסוים,” אמר הדוד וֶרְנוֹן. “נו כבר, ילד, אין לנו את כל היום.” והוא התחיל ללכת משם.

הארי עוד עצר להגיד מלה אחרונה לרוֹן ולְהֶרְמִיּוֹנִי.
“נתראה בקיץ.”

“מקווה שהחופש שלך יעבור ב – אה – פִּיף,” אמרה הֶרְמִיּוֹנִי, מביטה בספקנות על הדוד וֶרְנוֹן, מזועזעת מכך שאדם מסוגל להיות כל-כך בלתי נעים.

“בהחלט יהיה פִּיף,” אמר הארי, והם הופתעו מגודל החיוך שהתפשט על פניו. “הם לא יודעים שאסור לי לעשות קסמים בבית. יהיה לי המון פִּיף עם דאָלִי בקיץ הזה...”

"לא... הארי פוטר הקטן מצליח לנתק נערים ממשחקי המחשב ומקלטות הווידאו ולגרום להם להחליט על מותו של הספר היו מוקדמות בהחלט... או... בנותיהם של הורים ומחנכים..."

"יותר... תב לרולינג שהוריו מתקוטטים על הזכות להקריא לו את הספר או שהם שואלים אותו יותר ממבוגר אחד כבר כתב כדי להודות לה על העונג שבקריאת הספרים." שמעון אדף, סופשבוע מעריב

"להארי פוטר יש את זה, מהעמוד הראשון, פחות או יותר. יש בו פשטות, וסיפור, ומתח ופנטזיה... הוא ספר ילדים שמבוגרים מתחברים אליו באופן מיידי, וילדים עוד יותר מהר. להגיד לכם שאני אהבתי את הסיפור? כן, מאוד... כמו כולם נשביתי בקסמו... שקעתי לתוך העולם שלו ויצאתי ממנו אחרי כמה שעות מחייך..."

"הספר הוא ספר פולחן במלוא מובן המלה, וגיל קהל היעד שלו... יותר... רולינג יצרה זמן משכנעת להפליא, שאי אפשר שלא לאהוב אותה ולרצות בסביבתה הנצחית..."

www.yediothsfarim.co.il

0 03620001503 2
דאנקוד 362-1503

ידיעות אחרונות • ספרי חמד • ספרי עליית הגג

ג"י. קיי. רולינג היתה אם חד-הורית קשת-יום כשהתחילה לכתוב את הארי פוטר ואבן החכמים על שאריות נייר בבית-קפה מקומי. עד מהרה המאמץ התחיל להשתלם, היא זכתה בפרס כספי חסר-תקדים ממועצת האמנויות הסקוטית שאיפשר לה לסיים את הספר. ספרה הראשון הפך לתופעה בינלאומית וזכה לביקורות נלהבות ולפרסים חשובים. לאחריו הגיעו השני והשלישי, והצליחו עוד יותר.

רולינג מתגוררת באדינבורו עם בתה.

פרס הספרים הבריטי לספר השנה 1997

פרס זיית הזהב של סמרייז - נסטלה, 1997

הספר הטוב ביותר לשנת 1998
Publisher's Weekly

הספר הטוב ביותר לשנת 1998
Library Journal

ספר השנה 1998
Publishing

הספר הטוב ביותר לשנת 1998 של הספרייה
הציבורית בניו-יורק